

Tò Thất

g a c s a c h . c o m

Có phải anh yêu em

By **Tô Thất**

From **GACSACH.COM**

Ebook by **SB TEAM** - <http://fb.com/sbteamvn> - sb.team.vn@gmail.com

Facebook page: <https://www.facebook.com/sieubookapp>

Có phải anh yêu em - Chương 01 phần 1

Ký ức là những thứ vô nghĩa nhất cõi đời.

"Khi chuyện xưa chỉ còn là cơn gió thoảng, như đám khói tàn, tựa đám mây tan, xưa ta thế nào, ai còn nhớ chẳng?"

Lúc Tần Ninh nói chia tay, Tô Mạc đang uống dở tách trà. Nghe người con trai đối diện nói xong, cô cười nhàn nhạt, uống cho cạn chén rồi thông thả gật đầu, bảo "Ừ". Tần Ninh chết lặng, hồ như anh còn muốn giải thích thêm điều gì nhưng vô ích, Tô Mạc đã trả tiền và rời bước. Anh ngồi trơ trọi, thần thờ trông theo bóng người con gái đang dần xa khuất, khe khẽ buông tiếng thở dài.

Rõ ràng người nói chia tay là anh, nhưng sao anh lại cảm thấy chính mình mới là người bị bỏ rơi.

Nụ cười anh chưa chút thay. Khi tà váy tua rua của người con gái đã xa thật xa, anh mới từ từ định thần lại, rút di động gọi cho cô nàng mới quen. Bỗng có ai đó tóm chặt tay anh. Một chàng trai lạ mặt khôi ngô trờ trờ nhìn như thể đang định ăn tươi nuốt sống anh. Bộ dạng hăn trông mới hoang dại làm sao! Tần Ninh hoảng hốt toan giằng ra thì người kia đã lên tiếng, giọng hăn dẫn xuống vẻ như đang cố kiềm chế tâm trạng một cách khó khăn:

- Cô ấy là Tô Mạc phải không?

Ánh mắt hăn học của anh ta khiến Tần Ninh thót tim. Anh gật đầu theo phản xạ nhưng ngay sau đấy lại nhận ra mình vừa làm gì đó không đúng. Người kia buông tay, cầm đầu đuối theo tà váy thấp thoáng vừa rời đi ban nãy. Hăn bối rối, hăn loạng quạng tựa như một con quái vật vừa được thả xích.

"Có lẽ là một người yêu Mạc say đắm chẳng?" Tần Ninh bần thần rồi lại

tự phì cười với chính mình: “Thế thì có liên quan gì? Đẳng nào cũng đã là chuyện của người dưng, chẳng can hệ gì tới mình hết.” Dẫu lòng tự nhủ vậy nhưng vẫn không tránh khỏi rầu rĩ, anh quyết định cắt điện thoại vào túi rồi ngẩng đầu đón cơn gió buốt thấu xương của đất Thượng Hải. Thành phố hoa lệ, sao lạnh lẽo ghê!

* * *

Tô Mạc bước vào lúc cô bạn cùng phòng Lâm Tịnh đang ăn. Thấy bạn về, Lâm Tịnh sững sờ trong thoáng chốc rồi cười hiền dịu:

- Tổ cú tưởng tối nay cậu không về.

- Ban đầu cũng định thế. - Nụ cười của Mạc nhạt nhòa. Cô tháo túi sách, xuống bếp lấy một cốc mì. - Cho bao nhiêu nước nhỉ, bằng này có đủ úp thêm một bát không?

- Đùa chứ, Tần Ninh nhà cậu keo thế, đến bữa cơm cũng không để cậu no à?

- Đường ai nấy đi rồi. - Câu nói chỉ đơn thuần là kể lại chứ chẳng phải trách móc oán hận gì, thế mà cũng đủ khiến Lâm Tịnh im bật. Tịnh chẳng mấy khi bông đùa, chẳng may lại gây ra tình huống gượng gạo này. Tô Mạc hiểu tính bạn nên ái ngại vô ngần. Cô mỉm cười và gạt đi:

- Không sao đâu. Thành quá khứ rồi.

Đúng thế, hễ kết thúc thì tất cả sẽ thành quá khứ. Chẳng cần biết tháng ngày ra sao, chúng ta vẫn chỉ là quá khứ của người khác. Quá khứ vĩnh viễn không thể nào quay lại.

Tô Mạc hơi lúng túng. Lâm Tịnh đã giúp cô úp xong cốc mì từ nãy. Mùi thơm đậm đà lan tỏa khắp gian phòng khách nho nhỏ, phảng phất tựa bức tranh gợi nhớ năm tháng xa xăm. Xưa kia cũng từng có một người nào đó nguyện chăm sóc và yêu thương, cảm giác ấm ấy sáng rõ không khác nào thực tại. Nhưng tất thảy cũng chỉ như món mì hộp, ai đã ăn rồi thì biết, mùi vị của chúng chỉ nịnh mũi ta, còn ăn vào thì cũng tàm tạm thôi. Thế nên, quá khứ và hiện tại thực chất khác xa nhau nhiều lắm. Những ký ức đan xen hư ảo ấy... Ừ, chúng đã thực sự chết từ năm xưa

rồi. Tô Mạc đang nghĩ vẫn vơ thì Lâm Tịnh đã đặt cốc mì nằm gọn vào tay cô. Cô trộn mì thoăn thoắt, đang chuẩn bị ăn thì chuông cửa bỗng réo lên.

Từng hồi chuông hòa vào tiếng gọi gấp gáp, tất thảy vọng vào như thể lời nguyện giục giã. Nó ủ ê trong những hơi thở nặng trĩu. Lâm Tịnh đặt cốc mì xuống trong muôn vản thắc mắc. Cô ra mở cửa.

Và rồi Tô Mạc trông thấy một người vừa xa lạ, vừa thân quen. Anh ta không thay đổi nhiều so với ngày xưa dù có gầy đi một chút. Nhưng đó không còn là người con trai hiền hòa cô hằng quen thuộc nữa mà đã là một bóng hình khác rồi.

Cô điềm đăm nhìn anh, tâm trí không hề bối rối như cô tưởng. Còn chàng trai đã bước xộc tới trước mặt và ôm cô thật chặt. Một con người cứng rắn như anh lại có lúc phô bày hết vẻ yếu đuối dễ tổn thương thế này trước mặt cô sao. Anh nói:

- Tô Mạc, anh đã tìm em bao năm nay.

Mạc chẳng đáp lại, cứ để mặc cho anh ôm. Cô lặng thinh như thể đã từng lưu luyến hơi ấm của anh, như thể cũng đã đợi chờ anh từ nhiều năm rồi. Nhưng khuôn mặt cô lạnh lùng đến vô cảm. Đôi mắt hay cười của cô chẳng còn ánh lên vẻ vô tư đến ngốc nghếch như năm nào.

Cô không còn là cô bé của thời niên thiếu nữa rồi.

Nhưng chàng trai ấy không đầu hàng, anh vẫn ôm cô thật chặt. Mặc cho nét vô cảm kia khiến anh phải rùng mình nhưng anh vẫn cố chấp không buông. Anh siết chặt vòng tay rồi lăm bầm như con thú:

- Mạc, anh đã vứt bỏ tất cả. Chúng ta lại ở bên nhau nhé. Suốt đời này chúng ta sẽ không bao giờ chia xa nữa.

Tô Mạc lặng thinh nhưng đôi mắt lạnh lùng chẳng tài nào che giấu nỗi niềm đau thương đang ứa lên. Cô khẽ thở hắt ra và trả lời thẳng thừng quyết liệt:

- Ôn Tư Niên, chúng ta không thể quay về được nữa đâu.

Câu nói ấy như cú sốc giáng xuống người thanh niên. Tô Mạc cảm nhận được cánh tay anh đang siết chặt hơn. Gáy cô bỗng ươn ướt vì những giọt lạnh mỏng manh... lạnh lẽo mà bỏng rát. Chúng giống hệt thứ mà người đó đã để lại cho cô năm xưa, những tháng năm quá khứ đau thương mà mãi mãi không bao giờ được phép lặp lại nữa.

Trong mơ hồ, tiếng ai cười vắng vắng trong veo.

Hát thiếu thời ơi! Giấc mộng Hoàng Lương còn chưa tỉnh.

Trong mơ hồ, tiếng ai than lê thê trầm đục.

Trách xưa cuồng dại, ai nỡ xa mất cuối chân trời.

Còn giờ đây lạc lõng riêng mình, cô tự khoác lấy bộ áo giáp kiên cố nhất trần gian để độc bước tìm bến đậu trong mơ.

Nhưng thăm sâu cô vẫn luôn thăm hỏi...

Này chuyện cũ, này người xưa, tất cả nay ra sao?

Chương 1: Người còn trẻ, ta cũng ngơ dại

Em bé nhỏ, anh ở bên, em là công chúa mãi mãi của nhân gian.

Em đã lớn, anh ở đâu, chỉ còn em yếu mềm và vô nghĩa.

~~~~~

Tô Mạc đặt hần cây bút xuống bàn, hình như cậu bạn sau lưng lại vừa nhích lên một chút thì phải. Kệ hần, cô cứ lặng lẽ dịch lên trên nhưng lại vô tình đạp phải chân cậu bạn ngồi ghế trước. Cô giật mình, hần quay vụt xuống nhìn chăm chăm, khuôn mặt điển trai hăm hăm khó chịu.

- Xin... Xin lỗi. - Cô lấy hết can đảm xin lỗi lắp bắp. Cậu học sinh kia cau có bực dọc, chép miệng rồi quay lên nghe giảng tiếp.

Tô Mặc thở phào, chẳng hiểu sao Ngô Du Du ngồi cạnh lại khẽ rúc rích:

- Diệp Tử Khiêm tức mà trông vẫn đẹp trai!

- ...

Cô chẳng buồn nói thêm. Liếc nhìn dáng người cao trước mặt, cô chợt nhớ tới một câu thơ bèn lẩm bẩm:

- "Một giận trăm vẻ thiên nhiên. Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son." [1] - Nói xong cô bật cười một mình. Du Du cũng toe toét theo, đang định phụ họa vài câu nữa thì bất chợt cậu kia đứng phắt dậy rồi hăm hăm quay xuống. Mặt cậu ta nhăn lại dữ dội hơn ban nãy và nhìn cô bằng ánh mắt lạnh tanh:

[1] "Một giận trăm vẻ thiên nhiên. Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son.": Câu thơ dựa trên câu nguyên gốc của "Trường hận ca", Lý Bạch: "Một cười trăm vẻ thiên nhiên. Sáu cung nhan sắc thua hờn phấn son."

- Cái gì cơ?

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Tô Mặc giật nảy người, đôi mắt giương tròn lúng túng không biết trả lời ra sao. Du Du thì khỏi nói, cứ gọi là sợ mướt mồ hôi. Hai cô bạn khép nép hoảng hốt nhìn cậu bạn đẹp trai nổi trận lôi đình mà không dám ho he. Cậu bạn ngồi kế bên cũng quay xuống hóng, thấy hai cô bé sợ đến tái mét mặt hoa, nó vỗ vai chiến hữu rồi cười xuề xòa:

- Ôi dào, chấp làm gì mấy đứa con gái.

Diệp Tử Khiêm lúc ấy mới nguôi cơn giận. Trước khi quay lên còn không quên tặng thêm Tô Mặc một cái lườm rách mắt. Khuôn mặt lạnh lùng nhưng đẹp trai tuấn tú ấy khiến không một kẻ đối diện nào dám nhìn thẳng. Bị lườm đến bạt cả vía, Tô Mặc ngậm thề rằng từ sau không bao giờ dây vào tên sát thủ này nữa. Nhưng đúng là ghét của nào trời trao của ấy. Đó là cảm giác ập lên đầu Tô Mặc khi cô giáo thông báo danh sách thi Olympic Toán nhà trường vừa chọn. Tên ngồi bàn trên kia

không giấu nổi vẻ bất mãn khi phải ghép đội với cô, cái mặt hắc vốn không mấy thân thiện giờ đây trông càng khó coi. Ngay khi cô giáo vừa đọc xong danh sách, hắc đứng phắt dậy, ùng ùng bước ra khỏi lớp. Vẻ ngạo mạn dữ dằn ấy khiến cô giáo trẻ không khỏi lúng túng. Cũng biết thân phận cậu học trò đặc biệt nên cô không nói gì thêm, đành tiếp tục giảng bài. Cũng may, một lúc sau Diệp Tử Khiêm quay lại. Giờ học diễn ra rất trật tự, không có thêm thẳng quỳ nào làm loạn.

Lúc tan học, Diệp Tử Khiêm lại quay xuống, đôi mắt hoa đào lạnh tanh xoáy thẳng vào Tô Mạc, hắc ung dung nói:

- Đã cùng đội với tôi thì liệu mà học ôn cho tử tế. Cậu mà kéo chân tôi thì cứ liệu đấy!

Đây là lần đầu tiên cậu ta nói chuyện với Tô Mạc, thế mà câu nào câu nấy đều sắc mùi đe dọa khiến cô nữ sinh chỉ biết im lặng. Cô ngẩn người một lúc, thấy khuôn mặt chàng trai càng lúc càng khó coi nên vội âm ừ cho xong:

- Được rồi. Biết rồi, biết rồi mà...

Điều bộ qua loa, ồm ờ cho xong chuyện khiến Diệp Tử Khiêm càng thêm ngứa mắt. Hắc lạnh lùng chép miệng rồi ngạo mạn quay đi mà không nói thêm câu nào. Du Du ngồi cạnh chứng kiến hết, khuôn mặt cô bé rạn lên chút phẫn khích và thì thầm với Mạc:

- Diệp Tử Khiêm ít khi nói nhiều với con gái như thế lắm!

- ...

Tô Mạc sầm soi hắc một lượt từ chân lên đầu, giờ thì tên hung thần ngồi học ngoan rồi đấy! Cô gật đầu cho xong chuyện rồi tiếp tục cày cuốc nốt đồng bài tập tiếng Anh.

Buổi chiều tan học, Diệp Tử Khiêm gọi Tô Mạc ở lại cùng học thêm toán. Bắt gặp ánh mắt ngưỡng mộ của Du Du, Tô Mạc chỉ muốn gào lên thảm thiết nhưng lại bị vẻ mặt lạnh tanh của Diệp Tử Khiêm chặn lại, thôi thì đành khuất phục. Cô ngoan ngoãn lấy vở bài tập ra chuẩn bị học. Nhưng quyền vờ vừa ló ra khỏi cặp cô đã chạm phải ánh mắt coi thường của

Diệp Tử Khiêm. Cậu ta trừng mắt nhìn cô, dúm ngón tay lên vở bài tập toán như muốn chọc thủng nó cho đỡ ngứa mắt.

- Cậu không thấy đề thi toàn những bài hại não à? Đổi quyển khác ghi chép có hệ thống hơn xem nào!

- Tớ... Tớ chỉ có mỗi quyển này thôi.

- Cậu là người tiền sử chắc? - Diệp Tử Khiêm vốn không phải là người nền tính. Lần này cậu ta điên tiết cực độ. Cậu ta đang định xả tức thì thấy cô bé cúi đầu như đang cam chịu cơn thịnh nộ. Bộ dạng câm nín ấy phảng phất chút duyên dáng thẳm lặng. Cứ như vừa có thứ gì huých vào tim hẫng vậ, đến những góc cạnh sắc đá nhất như cũng nhũn ra. Chẳng biết rút lui thế nào, hẫng đành gượng gạo đáp:

- Thôi! Hôm nay dùng tạm vở của tôi, mai tự mua một quyển đi.

- ...

- Nghe gì không đấy?

Cô nàng im bặt. Chẳng mấy khi gặp phải một kẻ không biết điều như thế, ngọn lửa cáu giận trong lòng đang sắp bốc lên ngùn ngụt, nhưng lại bị giọng nói lí nhí át lại:

- Tớ... không có tiền. - Thật ngại ngùng khi phải thốt ra câu này, thù tai thấp thoáng sau làn tóc dài của cô đỏ bừng như màu máu. Cơn xấu hổ hẫng đã dâng đến cực điểm.

Câu trả lời vượt ngoài sức tưởng tượng của Diệp Tử Khiêm khiến bao nhiêu lửa giận trong lòng bỗng tắt ngấm. Thấy cô như thế, cậu cũng ái ngại. Nhưng vốn là một kẻ sĩ diện cao, cậu vẫn chép miệng làm bộ khó chịu. Đang định mặc kệ cho qua chuyện thì cô tự dưng nói lời xin lỗi - lí nhí, yếu ớt và tự ti:

- Tớ xin lỗi...

- Thôi thôi! - Diệp Tử Khiêm cảm thấy sự nhẫn nại của mình đang bị thách thức ghê gớm. Cậu khua tay:

- Đẳng nào nhà tôi cũng còn mấy cuốn chưa động đến. Mai mang đi cho!

- Cảm ơn cậu. - Cô len lén đáp, khuôn mặt vẫn lầm lũi trĩu xuống, sống lưng hơi gập lại như đang phải chịu một gánh nặng không ngồi thẳng lên được.

Diệp Tử Khiêm lặng lẽ nhìn một hồi và chợt nhận ra cô gái ấy kể cũng tội. Buổi học thêm chẳng vui vẻ là mấy nhưng cả hai vẫn cố gắng vì cuộc thi. Ơn trời, một tiếng dài như cả thế kỷ cuối cùng cũng trôi qua! Sau khi hẹn nhau mỗi ngày tan học đều dành một tiếng ở lại ôn bài, sau đó hai người về nhà.

Tô Mạc bước vào nhà vắng ngắt. Có lẽ mẹ đang đi bán hàng. Bếp núc lạnh tanh, cô biết chắc mẹ chưa ăn uống gì, đành tự mở tủ lấy thức ăn rồi thoăn thoắt tự nấu hai món. Mạc ăn một ít rồi xách cặp lồng đi đưa cơm cho mẹ.

Bà Lâm Ngọc Kỳ bày hàng ở ngay trung tâm thành phố, nơi người qua lại tấp nập. Tuy có hơi xa nhà nhưng buôn bán cũng khá. Mặt hàng là những món đồ chơi, trang sức mà các cô bé bấy giờ rất mê. Đồng lãi kiếm được cũng tạm, đủ để nuôi sống bà và con gái đang đi học. Tô Mạc phải đi hai chuyến xe mới đến nơi. Vừa xuống xe cô đã thấy mẹ đứng co ro bên gánh hàng, gương mặt tiều tụy. Hai quầng mắt xám xịt lộ rõ dưới đôi mắt mờ cùng những nếp nhăn ngày một dày hơn trên khuôn mặt mẹ.

Tay xách cặp lồng, Mạc đứng khếp vào trong góc lặng lẽ nhìn mẹ một lúc. Cô hít một hơi thật sâu rồi mạnh dạn bước tới, nở nụ cười gượng trên khuôn mặt. Mạc vỗ vào vai mẹ "bộp" một tiếng rồi gắng nói với giọng điệu hớn hở:

- "Người đẹp", đói không?

- Mạc đấy à?

Bà Lâm ngạc nhiên nhưng rồi nở nụ cười lại mau chóng bùng nở trên môi. Tô Mạc dúm chiếc cặp lồng vào tay mẹ:

- Vừa thôi vừa ăn!

- Con nhóc này, chạy ra đây làm gì hả?

- Con đưa cơm cho “người đẹp” của con chứ làm gì. Người đẹp của con mà đói chắc con xót chết mất.

- Xì! Chỉ được cái dẻo mềm!

Người mẹ khẽ trách con gái nhưng hai tay vẫn đón lấy chiếc cặp lồng nóng hổi rồi thưởng thức món ăn trong tiếng cười giòn tan. Vừa ăn được một miếng, bà như sực nhớ ra điều gì liền hỏi Tô Mạc:

- Thế con ăn gì chưa đấy?

- Dĩ nhiên là rồi. Ai như mẹ! – Tô Mạc ngúng nguẩy, dựa vào người mẹ rồi kiêu hãnh hỏi - Ngon chưa?

- Ừ, tay nghề hơn cả mẹ rồi đấy!

- Dĩ nhiên rồi.

Hai mẹ con đùa nhau vui sướng biết bao, kể cũng tươi tắn như một bức họa đẹp tả cảnh hạnh phúc gia đình. Nhưng đặt trước gánh hàng rong dưới ngày thu buồn bã, rốt cuộc cảnh tượng vẫn hóa lê thê hiu quạnh.

Diệp Tử Khiêm vừa bước ra từ nhà hàng, bức tranh mẫu tử vui vầy kia đã đập ngay vào mắt cậu, xem chừng cậu đã mắc sai lầm nghiêm trọng khi chen ngang vào khung cảnh xa hoa bạc vạn. Cậu sững người, chôn chân tại chỗ khi nhìn rõ cô bé ngồi trước gánh hàng là ai.

Nhưng sao cô cười tươi quá, tuyệt không một chút giả tạo, hẳn là đang chìm trong niềm vui thực sự. Diệp Tử Khiêm nhìn trân trân một lúc, bỗng cậu sực nhớ lại thái độ của cô bé khi bị bắt phải đi mua vở lúc chiều mà không khỏi cảm thấy nhoi nhói tim.

Sau khi chào tạm biệt đưa bạn nối khố đi cùng, cậu sai bước đi thẳng đến ngay trước gánh hàng và gọi:

- Tô Mạc!

Cô gái nhỏ ngẩng đầu, nụ cười còn chưa tan biến. Nhưng vừa trông thấy cậu cô chợt ngẩn ngơ rồi đành cười gượng:

- Tử Khiêm đấy à?

- Ừ! – Cậu ta đáp lại bằng một chữ gãy gọn vô thưởng vô phạt, cũng chẳng thèm chào hỏi bà Lâm mà rõ ràng người ta đáng tuổi bố mẹ mình. Khuôn mặt điển trai ánh lên vẻ khinh thị, thờ ơ như trước. Tô Mạc chẳng hề thấy khó xử chút nào, cô vừa cười vừa giới thiệu:

- Đây là mẹ tớ. Mẹ ơi, bạn này là Diệp Tử Khiêm, cùng đội thi Olympic Toán với con.

- Ồ... Chào cháu, chào cháu... - Nụ cười ấy có phần khép nép. Dẫu thời gian có phủ lên khuôn mặt bà vẻ tiều tụy nhưng chưa đủ sức lấy đi nét xuân còn nồng đượm nơi bà.

Diệp Tử Khiêm bỗng thấy gượng gạo, hơi hối hận khi nhận ra mình chạy tới đây chẳng khác gì thẳng ngốc. Thôi đành cười lấy lệ, qua loa dăm ba câu với Tô Mạc rồi tạm biệt ra về. Sau khi bóng cậu ta chìm vào ánh đèn rực rỡ của phố phường hoa lệ, Lâm Ngọc Kỳ hơi chột dạ bèn hỏi con gái:

- Này, mẹ có làm con xấu mặt không?

- Mẹ nói gì vậy! – Mạc thấy cổ họng khô đi trong khi người mẹ vẫn cứ tự dằn vặt mình.

Bà cũng chỉ biết buông tiếng thở dài nặng nề khiến Tô Mạc càng cảm thấy bức bối trong lòng, chưa ở thêm được bao lâu thì đã bị mẹ xua về.

Mạc phải đi hai chuyến xe nên về đến nhà cũng đã gần chín giờ. Cô lặng lẽ đưa mắt nhìn gian nhà hiu quạnh vắng ngắt, có một mình trong phòng mà sao cô thấy rất bí bách, khó thở. Mặc kệ thứ cảm giác ngột ngạt ấy, cô vẫn thoăn thoắt làm nốt bài về nhà, tắm rửa, đặt lưng lên giường rồi mới khép mắt và từ từ thả mình vào hư không.

Có phải anh yêu em - Chương 01 phần 2

Dường như có một khối u hoài đè nặng lên trái tim cô từ rất nhiều năm trước... Kể từ khi bố, và cả "con người đó" bỏ đi.

"Con nhớ... nhớ mọi người lắm! Đâu hết cả rồi? Bố, anh Tư Niên..."

Bình minh khẽ rọi những tia nắng lên hàng mi say ngủ. Lâu lắm mới được một ngày thu ấm áp. Tô Mạc thấy lòng mình dịu đi ít nhiều. Tối qua chắc mẹ về muộn lắm, giờ này mẹ vẫn đang ngủ cơ mà. Cô bèn chuẩn bị bữa sáng, ăn một ít, để phần cho mẹ rồi lại xách cặp đến trường.

Vừa ngồi vào bàn học, Diệp Tử Khiêm đã quay xuống ném bộp mấy quyển bài tập toán ra trước mặt cô, đôi mắt hoa đào lạnh tanh soi vào cô lừ lừ:

- Cầm lấy mà xem! Từ giờ đến trước tuần sau làm hết các đề mục, thắc mắc thì hỏi.

- Ờ... - Theo phản xạ, Tô Mạc thốt lên và chần chừ nhận lấy tập sách. Hình như toàn sách mới, cô bỗng thấy ngại ngùng biết mấy.

Diệp Tử Khiêm cau có, vừa hục hặc vừa kể công:

- Mấy bài này dễ không! "Gà" như cậu là vừa sức đấy!

- Cảm ơn.

- Hừ!

Khúc nhạc buổi sáng ngân lên bằng những nốt gãy gọn như thế đấy. Chỉ riêng Tô Mạc ngây ngô không hề nhận ra sự khác lạ từ ánh nhìn của lũ con gái dành cho cô.

Hình ảnh Diệp Tử Khiêm trong mắt bọn con gái xưa nay luôn đẹp như hoàng tử kiêu hùng muôn người ngưỡng vọng. Đến công chúa vàng ngọc còn tầm thường với chàng thì phận cỏ nội hoa hèn ế nào được để mắt đến.

Giờ nghỉ trưa, mấy cô bạn chẳng hề thân bằng xán lại rủ cô Tô Mạc đi ăn cùng. Đến lúc này cô mới nhận ra được sự khác lạ. Khổ nỗi cô vốn không khéo giao thiệp nên chẳng biết khước từ ra sao trước những lời mời mọc tử tế hết mình ấy. Mấy khi có người chào đón thế này, cô đành miễn cưỡng nhận lời mặc cho trong lòng còn nhiều mâu thuẫn. Mà ở đây, ngoài một vài học sinh ưu tú từng sôi kinh nấu sử để vào trường thì số đông còn lại toàn cậu ấm cô chiêu, tiền rừng rỉnh bạc vạn, đời nào chúng lại chịu trút bỏ lớp vỏ óng ánh để theo Tô Mạc chui vào cái xó vắng vẻ vừa tuềnh toàng vừa dơ dáy cho dù đối với cô, món thịt xào cần tỏi ở đó xứng được xếp ngang hàng với cao lương mỹ vị. Đến đĩa cơm rang gọi là hảo hạng nhất nhì thực đơn nhưng mấy nàng tiểu thư cũng chẳng thèm ngó ngang thì rảnh đâu mà đi ăn thử cái món rau thịt tỏi gì đó mà nghe bảo là ngon lắm.

Thế rồi mấy nàng liền chọn một quán ăn có phòng riêng ở đầu cổng trường, trang hoàng lộng lẫy ngay từ lối vào, bên ngoài còn đổ một dàn xế hộp. Dù Tô Mạc quê mùa chẳng phân biệt được hãng này hiệu nọ nhưng cũng để hiểu giá cả của chúng chẳng dễ mua chút nào, nên ngay khi nhìn thấy cảnh tượng trang hoàng ấy, cô biết mình đã đặt chân nhầm chỗ bèn vội khước từ:

- Thôi tớ không đi nữa đâu, chỗ này đắt lắm!

Nghe xong câu ấy mấy kiều nữ sững lặng vì choáng váng, bầu không khí trở nên gượng gạo đến ngạt thở. Tô Mạc cũng thấy ngại nhưng thật sự những thứ này ở mức quá cao sang so với cô. Mạc định nói thêm điều gì đó thì lớp phó học tập Lâm Lộ đã thản nhiên:

- Không sao! Tớ mời, hôm nay tớ có mang card.

Cứ như có ai đang tay này bóp họng không cho cô nói, tay kia khoắng loạn vào cái nỗi tủi thân trong lòng cô vậy. Mấy đứa con gái khác cũng họa theo và ùn ùn đẩy nàng Lộ Lem bước chân qua cổng "lâu đài".

Vừa vào, cả nhóm liền bắt gặp các bạn trai ngồi lù lù trong quán, cười nói tung trời nổ đất từ lúc nào không hay. Diệp Tử Khiêm cũng ngồi đó, nhưng không tham gia cuộc đại náo với chúng bạn mà chỉ ngồi cắn môi trông rất lẻ loi.

Thấy các gái bước vào, mấy bạn nam đồng loạt ngẩng đầu lên chào hỏi huyên náo. Vì đều học cùng lớp nên cả bọn chuyển sang ngồi bàn lớn với nhau rồi buôn chuyện rí ra rí rách. Lúc Tô Mạc ngồi xuống, hình như Diệp Tử Khiêm có liếc nhìn cô nhưng chẳng nói nửa lời. Khuôn mặt tuấn tú chàng bậu đang mãi trầm ngâm điều gì đó dữ dội lắm thì phải. Tô Mạc làm lơ như không nhìn thấy, cố hòa vào cuộc nói chuyện giữa chúng bạn để ra vẻ thân thiết với xung quanh lắm. Nhưng chủ đề của các nam thanh nữ tú chỉ xoay quanh những xa xỉ phẩm như túi xách Hermes, nước hoa Chanel hay siêu xe, biệt thự, cô có muốn chen vào góp nửa lời cũng chẳng được. Dần dần, Tô Mạc nhận ra khoảng cách giữa mình và những con người kia nên chẳng buồn nhập vai hề phụ họa nữa. Cô đói bụng, chỉ muốn ăn. Bỗng dưng có một cô nàng lên tiếng:

- À, đúng rồi, tớ quên không hỏi. Bố Tô Mạc làm nghề gì thế?

Tô Mạc sững người, ngẩng mặt khỏi bát cơm và thành thật nói nhỏ:

- Mẹ tớ bán hàng rong.

- Hà? – Vài đứa há hốc mồm rồi sau đấy không nhin được liền hề hà cười. Duy chỉ có Diệp Tử Khiêm vẫn ngồi lặng thinh, tần mần nghịch đôi đũa trên tay như thể đó là thứ đồ chơi thú vị nhất trần đời.

Tràng cười cũng dần lắng xuống. Cô bạn ấy lại hỏi tiếp:

- Thế bố cậu ở đâu, hay cũng đi bán hàng rong?

- Không phải... - Tô Mạc hơi lẩn thẩn nhưng rồi cũng từ tốn đáp. Tự dưng cô thấy ân hận khủng khiếp, đang yên đang lành lại theo đuôi mấy người này ra ngoài ăn trưa làm gì không biết. Nếu ở lại có khi đã được ăn món thịt xào cần tỏi mà cô thích nhất, thi thoảng lại ngó mông lung lên vòm trời qua khung cửa nhỏ ở căng tin.

Lũ con gái vẫn nhao nhao không buông tha:

- Thế bố cậu làm nghề gì? Kể cho chúng tớ nghe đi nào!

- Đúng đây, kể đi...

Số người họa theo càng lúc càng đông, kéo TUT cô khỏi bầu trời xanh thẳm của CẢNG TIN về với gian nhà hàng TÙ TÚNG. Cô khẽ nhắm mắt để rồi ngay khi mở ra thì bản thân đã trở về với thực tại. Vẫn giọng nói điềm đạm ấy, cô khẽ đáp:

- Tớ không có bố.

- Hả? – Cả bọn lại được phen há hốc miệng. Nhưng CƠN KINH NGẠC cũng mau chóng đi qua nhường chỗ cho bầu không khí trầm lặng. Mãi một lúc sau, một bạn gái khác mới rón rén mở lời xin lỗi:

- Tớ xin lỗi nhé... Bọn tớ... Bọn tớ không biết bố cậu đã đi rồi.

Bọn trẻ tuổi này rất ngại phải buột ra mấy chữ ấy. Chúng trẻ quá, sống sướng quá nên những thứ liên quan đến sinh tử đời người còn quá xa vời và phũ phàng với những đứa đầu xanh tuổi dại.

Ánh mắt TỬ KHIÊM có chút khác lạ, cậu nhìn cô nữ sinh ngồi trước mặt với cảm xúc rối bời mà chẳng hiểu cảm giác xót xa, nhói nhói lên ấy đến từ đâu. Tô MẠC vẫn bình thản như không dù những người xung quanh đều đang tỏ ra ái ngại thông cảm. Cô cười trừ giải thích:

- À không, các cậu hiểu lầm rồi. Bố tớ chưa mất, chỉ là ly hôn với mẹ tớ thôi. – Tay cô gấp thức ăn tự nhiên, miệng đáp với giọng trầm lặng như một kẻ trải đời đang thuật lại hành trình của cả một kiếp người dang dở.

Không khí bỗng trở nên thật kỳ cục, mọi người tự dưng có cảm giác như vừa bị chơi khăm một phen, còn người trong cuộc vẫn đứng đờ đẫn ăn uống ngon lành, nháy mắt đã ăn xong một bát CƠM.

Rồi thì không khí cũng rộn rã trở lại. Thiếu niên mà, cứ vô tư thế thôi. Tiếng nói tiếng cười huyên náo dội trôi câu chuyện vừa rồi khỏi đầu óc lũ học sinh.

Nhưng lúc tính tiền lại phát sinh một vấn đề nho nhỏ. Cả bọn dù sao cũng còn đang đi học, tuy gia cảnh xềnh xang hơn người nhưng cũng chỉ là kẻ tiêu tiền của bố mẹ nên dĩ nhiên bữa ăn này vẫn phải "lệ quyền". Đến lúc thu tiền, Tô Mạc chỉ biết im bất. Đứa phụ trách cầm tiền hỏi những hai lần, cô gái nhận khao Tô Mạc ban nãy mới phản ứng và cười xòa:

- Tiền ăn của Tô Mạc để tớ trả cho.

Câu nói chẳng có gì đặc biệt, trừ việc hơi thừa vẻ cao mẽ. Vài đứa nhìn Tô Mạc với ánh mắt khác thường, phảng phất vẻ trịch thượng hơn người. Nhưng cô cứ mặc kệ và gật đầu cười gượng như chẳng hề biết đến sự tồn tại của những ánh mắt ấy. Kể ra, da mặt cô cũng dày hơn người thường vài phân. Cả bọn lũ lượt kéo nhau quay về trường, bỗng một đứa con gái như sức nhớ ra điều gì bèn hỏi:

- À này, thế mẹ cậu bán hàng gì?

- Mấy thứ trang sức nhỏ, kẹp tóc, bươm gì đó.

- Ôi, hay thế, nhưng chẳng biết có đẹp không nhỉ. Hay cậu dẫn bọn tớ qua xem đi! Nếu ưng, bọn tớ mua giúp cho mẹ cậu.

- Được thôi, thích thì mai tớ dẫn đi! - Tô Mạc vui vẻ đáp lại, dường như không hề nghe ra vẻ khinh miệt trong câu nói ấy.

Diệp Tử Khiêm bước theo sau, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn cả đám bạn, hai lông mày càng chau lại với nhau.

Sau giờ tan trường, phòng học chỉ còn lại đúng Diệp Tử Khiêm và Tô Mạc.

Cậu nhìn cô cặm cụi làm bài như con kiến mãi một hồi, không nhin nổi cơn bực tức bèn nói:

- Không ngờ cậu cũng sĩ diện như vậy.

- Hà? - Lời nhận xét kéo Tô Mạc khỏi mớ công thức lùnh bùnh, nhìn Tử

Khiêm với ánh mắt ngạc nhiên.

Cô càng “vô tội” bao nhiêu, cậu ta càng tức tối bấy nhiêu nên liền đặt cặp cây bút xuống:

- Tôi tưởng cậu nghèo đến mức quyển sách bài tập còn không có tiền mà mua, thế mà còn dư của đi ăn nhà hàng? Cậu tưởng chỗ đó cậu muốn đến là được hay sao?

- Tự tôi biết tôi không có tiền vẫn đến mà. – Cô lạnh lùng nhìn cậu và trả lời vô thưởng vô phạt, rồi cúi xuống tiếp tục làm bài.

Diệp Tử Khiêm có cảm tưởng mình vừa phí sức đánh vào bị bông. Thực ra cậu không hề cố ý đào xới nỗi tủi thân của cô theo cách cay độc đến thế, chẳng qua là không chịu nổi cái cảnh hôm nay cô bị lũ bạn xem thường. Nhưng chẳng hiểu sao những lời quan tâm bù ngọt cứ ra đến miệng lại biến thành những lưỡi dao cứa rất thịt da. Thấy Mạc cứ chăm chăm cúi đầu vào những bài tập toán, cậu phát điên lên bèn tiếp tục châm chích:

- Tô Mạc, cậu còn lòng tự trọng không vậy?

Tô Mạc không tài nào lý giải nổi tại sao đang yên đang lành mặt mũi cậu ta cứ bốc hỏa đùng đùng. Toàn chuyện riêng của cô mà hấn cứ lên cơn điên là sao? Cô nghĩ vòng vo một hồi. Chẳng hiểu! Nghĩ vậy, Mạc đành gửi lại Tử Khiêm nụ cười nhạt toét mà cậu đã quá quen thuộc:

- Chắc cũng chả còn.

Cây đuốc đỏ rực đổ ập vào bể dầu đang sôi sùng sục trong lòng Diệp Tử Khiêm. Tô Mạc vẫn thờ ơ như thể mọi chuyện không can hệ gì tới mình, câu thừa nhận cũng thẳng thừng đến trần trụi. Tử Khiêm tức đến nỗi không biết làm sao để tiếp tục cuộc nói chuyện, đành cố dằn hắng “hừ” một tiếng lạnh lùng. Cái mặt cô vẫn cứ lì ra như thể cậu ta không hề tồn tại trên cõi đời này vậy. Nhận ra điều ấy, bất chợt cậu cảm thấy đau nhói kỳ lạ.

Buổi học thêm kết thúc trong nhạt nhèo. Tô Mạc về nhà, lúi húi bếp núc rồi lại đi đưa cơm cho mẹ như thường ngày. Cô chọn lấy từ sạp hàng vài

chiếc kẹp tóc xinh xinh. Sau khi hoàn thành mọi công việc, cô lại buông mình vào giấc ngủ.

Trong cơn mơ màng cô như rơi vào cõi mộng. Nơi đó có một chàng thiếu niên với nụ cười thật hiền hậu, anh vừa thích thú nghịch ngợm những lọn tóc của cô vừa vỗ về trìu mến:

Anh gọi tên cô.

"Mạc ơi, Mạc à, em là công chúa bé nhỏ của anh. Công chúa nhỏ muôn đời của thế gian."

Cô cười rạo rỡ rồi gục đầu vào vòng tay ấm áp của anh.

Đột nhiên cô bừng tỉnh, giấc mơ bỗng phụt tắt. Không vòng tay. Không hơi ấm. Chỉ mình cô lơ lửng giữa không gian vắng lặng. Nhìn lên trần nhà lạnh lẽo trống rỗng, cô khóc rưng rức: "Anh Tư Niên, anh đang ở đâu? Em nhớ anh lắm!" Cô gửi tiếng nói vào hư vô, cảm thấy nụ cười thắm sâu trong ký ức đang âm ỉ hóa đặng để rồi khuất dần cho tới khi không còn dấu tích.

Cô lim dim mắt và tự dặn lòng mình: "Mạc ơi, mà chẳng còn là công chúa của ai nữa đâu." Nhưng giọng nói của người thanh niên vẫn vang vọng đâu đây như làn gió vuốt ve cành liễu, sưởi ấm cõi lòng cô gái đang buồn tủi. Người ấy nói rằng: "Mạc ơi, em là công chúa bé nhỏ của anh."

"Vâng! Em chỉ là công chúa bé nhỏ của anh, của mình anh thôi. Thế mà anh có biết không?"

Em bé nhỏ, anh ở bên, em là công chúa muôn năm của vũ trụ.

Em đã lớn, anh ở đâu, chỉ còn em yếu mềm và vô nghĩa."

Kể từ hôm ấy, Tô Mạc bắt đầu bán kẹp tóc ngay trên lớp, cứ độ một thời gian ngắn cô lại mang tới một lô hàng độc đáo. Tuy chất lượng chưa phải xịn nhưng kiểu cách tinh tế, màu sắc bắt mắt, lại được cái giá mềm. Bọn con gái cùng lớp ưng lắm, cứ nằng nặc đòi cô mang thêm bằng được.

Một lớp cũng chỉ có gần ấy người, các nàng truyền miệng nhau một đồn mười, mười đồn trăm. Nhoảng cái ai ai cũng biết nhà Tô Mặc bày hàng ngoài đường bán những món đồ trang sức xinh xinh. Chẳng mấy chốc đã có người tìm đến cô đặt hàng nhưng lời hỏi mua vẫn sức nức trịnh thượng một cách vô lý. Tô Mặc cũng chẳng để tâm, mang được thì cứ mang, giá bán bằng giá thị trường nên cũng chẳng sợ lỗ. Khổ nỗi về sau, hàng mang tới bán ngày một nhiều, mọi người bắt đầu quen với việc ấy nên cứ nửa đùa nửa thật:

- Mặc này, bạn bè với nhau cả, thôi cậu để giá buôn cho bọn này đi?

Mỗi lần nghe câu ấy cô đều lắc đầu cười trừ, vẻ mặt tuy hiền hòa nhưng thái độ hết sức dứt khoát. Lắm lúc bị dồn quá, cô cũng chỉ cười và bác lại:

- Cái này so với bên ngoài đã là rẻ lắm rồi đấy!

- Bớt một tí có lỗ được đâu. Bọn này mua cho nhà cậu bao nhiêu hàng rồi, lãi ít nhưng bán nhiều, tội gì!

- Không được đâu.

Đám bạn biết vậy nên cũng không bồi thêm, nhưng chúng nó lại dành cho cô ánh mắt khàng khắc có pha chút chế nhạo. Điều đó chẳng thể làm chân tay ai sút mẻ nhưng thừa sức khiến người ta thấy đau nhói nơi tim. Tô Mặc phớt lờ cảm giác đó, chẳng nào thì cái gọi là "tự trọng" cũng có đổi thành cơm vố no cái bụng được đâu. Đau một tí, hết ngay thôi ấy mà!

Nhưng thi thoảng cô không tránh nổi ánh mắt coi khinh sắc lẹm như dao của cái tên ngồi trước mặt. Có hôm lỡ mang nhiều đồ đi bán quá, cô đành lấy bàn học của mình làm cái sạp hàng tạm bợ rồi gọi mấy đứa con gái trong lớp đến xem. Chúng nó xô đẩy chen chúc, huých cả vào Diệp Tử Khiêm đang lim dim gà gật. Ngay lập tức, cậu ta, giãy lên như đĩa phải vôi, khuôn mặt anh tuấn bỗng chốc đỏ au vì gắt gỏng:

- Ổn ào quá! Đây là cái chợ đấy à!

Mấy nàng giật bắn, sợ đến tím cả mặt bèn lút cút giải tán. Còn một

mình Tô Mạc bắt lực nhìn tên hung thần đang sừng sững lên cơn điên trước mặt.

Tử Khiêm cũng chỉ học hặc lờm cô một chút rồi quay mặt đi, tiếp tục bò lăn ra bàn mà ngủ. Từ sau đấy Mạc cũng ngoan ngoãn ngồi học, không đem bàn học ra làm chỗ buôn bán nữa. Nhưng Diệp Tử Khiêm hình như ngày càng không ưa cô bé, ánh mắt nhìn cô mỗi lúc một lạnh lùng như sương băng tháng Chạp.

Ở lại học thêm vẫn là cái nhiệm vụ bắt hai người phải ngồi lại với nhau. Đang làm bài, bỗng dưng Diệp Tử Khiêm lên tiếng chế nhạo đầy ác ý:

- Hừ, có cần phải đem ba cái trò con buôn ấy đến trường không?

- Ơ... - Tô Mạc định thanh minh nhưng cũng đành im tiếng.

Được thế, giọng cậu ta lại càng cay nghiệt và ác độc hơn:

- Cậu thèm tiền đến rồ cả người rồi à?

- ...

- Giờ tôi mới thấy bộ mặt thật của cậu đấy! Đồ háms lợ!

Mặc cho hăn chì chiết, cô cúi đầu cam chịu từ đầu đến cuối. Thấy thế hăn càng tức anh ách, không nhịn được một cái ngoảnh cổ sang bên cạnh để nhìn xem thái độ cô thế nào.

Vẫn vậy, Mạc đang nhăn nhó dăm chiêu làm bài, bên cạnh là tập giấy nháp xếp ngay ngắn, tuyệt không chút đoái hoài đến những lời xỉ vả hăn vừa nói. Diệp Tử Khiêm thấy mình không khác nào một cao thủ võ lâm vừa bị dính đòn chí mạng đến tẩu hỏa nhập ma. Máu nóng ứ lên trong lồng ngực chỉ trực bắn tóe ra ngoài. Thế mà cô gái kia vẫn thản nhiên, thậm chí còn dám ngẩng cái mặt lên hỏi rất phớt lờ:

- Diệp Tử Khiêm, cậu xem hộ xem bài này tôi dùng sai công thức hay sao ấy?

- ...

Nếu trên thế gian này tồn tại duy nhất một cao thủ, chỉ cần một lời nói là đủ khiến Diệp Tử Khiêm tức nghẹn máu điên trong cổ họng, cậu tin rằng người đó chỉ có thể là Tô Mạc! Như vừa bị kẻ địch giáng cho một chưởng khiến chân khí chạy loạn, kinh mạch đảo điên, chút nữa thì cậu ta thổ huyết tại trận. Cô bé vẫn ngồi yên một chỗ, khe khẽ một mình. Thế mà cái giọng nhu nhược yếu ớt ấy lợi hại chẳng thua gì chiêu Hóa Cốt Miên của các cao thủ võ lâm thời xưa, suýt chút nữa khiến toàn bộ máu trong người cậu bắn vọt lên tận não. Diệp Tử Khiêm chỉ còn nước đờ người nhìn cô trong tức tối, hăn cấn răng đay nghiến:

- Sai sai cái con khỉ!

- Ờ.

Bị chửi vô duyên vô cớ, Tô Mạc chẳng những không hề tức giận mà còn thản nhiên đáp lại, cho dù giờ đây cái nhìn cô dành cho cậu ta đã có chút đề phòng.

Nhìn Tử Khiêm đang trợn mắt, cô thấy mình y hệt như con chuột nhắt đụng phải lão mèo già liền vội cúi đầu tiếp tục mào mò dòng công thức. Khi cô bé vẫn lặng lẽ, tỉnh bơ thì trong lòng Diệp Tử Khiêm đang sôi sục cơn sóng tức, cậu chỉ muốn tặng cho cô một cái bạt tai cho bõ tức và gần như chắc chắn rằng mình và Tô Mạc đến với thế giới này từ hai thái cực đối nhau chan chát.

May thay buổi học cũng nhanh chóng trôi qua, hai người lại cùng nhau rời khỏi cổng trường. Còn sót lại vài câu hình học hơi khó, Mạc chẳng hiểu gì đành rón rén thỉnh giáo cái gã nghe đồn là thiên tài đang đi bên cạnh xem phải giải quyết ra sao.

Dĩ nhiên cô bị chàng thiếu niên thiên tài quạt cho một trận xối xả, đôi tai cô ù lên giữa những tràng mạt sát đại loại như: "Não cậu để trồng cây à? Dễ thế này mà còn không làm được". May thay, sau khi cơn điên được xả hết, hăn ta cũng bình tĩnh lại và từ từ giảng giải cho cô. Tô Mạc lặng lẽ quệt chút mồ hôi vương trên trán, đang chuẩn bị lắng nghe thiên tài cất tiếng thì bỗng đâu có một giọng nói vang lên, nhỏ nhẹ thôi nhưng giống tia sét rạch giữa cơn mưa.

- Tô Mạc...

Có phải anh yêu em - Chương 02

Chương 2: Chị nín nhé, kéo em đau lòng lắm!

Cho đến tận nhiều năm sau, sự tồn tại của người con trai ấy vẫn chưa phai nhòa trong ký ức tôi. Có thể bản thân không hoàn mỹ, nhưng cậu luôn muốn dành mọi thứ tuyệt diệu nhất trên đời cho tôi.

~~~~~

Hai người ngậy ra rồi cùng hướng về phía giọng nói. Một thiếu niên trạc tuổi cả hai đang đứng trơ trước cổng trường, hai tay đút túi quần như đang cố giấu nỗi ngượng ngùng. Người thiếu niên được trời phú cho gương mặt sáng sủa, thánh thiện. Xương lông mày bên trái hằn vết sẹo dài, nhạt nhưng cũng đủ chua thêm một đường hoang dại lên khuôn mặt, chẳng khác nào bức tranh thủy mặc vô tình bị phạt thêm một nét.

Diệp Tử Khiêm cũng sững ra, chính cậu cũng không nhận thấy cặp lông mày của mình đang chau lại. Còn Tô Mặc lại mừng rơn, hớn hờ chạy như bay tới chỗ người lạ nọ. Cô ôm choàng lấy người thiếu niên, mừng quýnh như sắp nhảy cẫng lên đến nơi:

- Lục Tiểu Niên, em về khi nào đấy?

- Được hai hôm rồi. Ơ này, đừng có túm tóc em... - Mãi cậu mới gạt được cô bé đang tí tởn bám lấy cậu như con gấu koala bám cành.

Tiểu Niên ngẩng đầu nhìn người con trai đẹp như thiên sứ đang lạnh lùng theo dõi cả hai, đôi mắt hoa đào chưa cười đã đông tình kia để lộ ra một thái độ mà-ai-cũng-biết-đấy-là-gì. Cậu đang âm thầm né tránh ánh nhìn sắc lẹm như dao ấy thì nàng "gấu koala" đã thản nhiên quay lại nói:

- Diệp Tử Khiêm, tớ đi trước đây! - Chạm phải ánh mắt đáng sợ của Tử Khiêm, cô bèn cố bời nốt câu gì đó thật xã giao - À quên... Gặp nhau sau nhé.

- Ai muốn gặp lại cậu! – Diệp Tử Khiêm lườm cô trắng mắt rồi bỏ đi trong cao ngạo.

Còn lại cô và Lục Tiểu Niên, họ nhìn nhau rồi cười phá lên. May mà Diệp Tử Khiêm đã đi đủ xa để tiếng cười đó không lọt được vào tai, chứ không khéo cậu đã hăm hăm quay lại tóm lấy Tô Mặc tính sổ. Hai người cười hỉ hả một hồi, Tô Mặc lên tiếng thúc giục, hai tay vẫn giữ khư khư lấy Tiểu Niên:

- Đi nào, đi nào, chị đãi em một bữa đậu phụ thúi thật hoành tráng!

- Sao chị vẫn ki bo như ngày xưa vậy?

- Đậu phụ thúi mà em cũng chê cơ à?

- Em nói thế hồi nào?

- Thế ngày trước ai toàn lôi chị đi ăn món ấy cùng ấy nhỉ? Người ta chẳng thích đi mà cứ toàn bốc phét, bảo trên thế gian này món ngon nhất là đậu phụ thúi, ăn đứt cả sô cô la còn gì!

- Oan quá, hồi đó em có nói gì đâu.

- Thế tóm lại có đi không?

- Thôi, em sợ bà chị rồi. Đi thì đi!

Lục Tiểu Niên cũng đành chịu thua. Cậu định gạt cô ư, không đúng, thật ra cậu dựa vào cô để lừa Ôn Tư Niên thì đúng hơn, nhớ về chuyện hồi đó cô lại phì cười.

Hồi đó còn nhỏ, chỉ có túi của Ôn Tư Niên mới luôn tích đầy tiền lẻ tiêu vặt. Thi thoảng anh còn mang sô cô la nước ngoài nhân hạt điều và nho khô ngọt lịm về nữa. Sô cô la chẳng nhiều nên Ôn Tư Niên luôn âm thầm để dành cho cô và thống nhất đây là bí mật của hai người. Thế mà có một lần Lục Tiểu Niên bắt gặp được, cậu hùng hồn dụ dỗ cô rằng đậu phụ thúi còn ngon hơn sô cô la để rồi dùng một miếng đậu phụ thúi đổi lấy mẫu sô cô la duy nhất trong túi cô.

Thời thơ ấu luôn khiến Tô Mạc cảm thấy lòng mình yên bình và ấm áp. Hôm nay, người từ quá khứ xuất hiện cũng khiến cô như được sưởi lại hơi ấm xưa.

Hai người nói cười rôm rả khắp dọc đường, không ngờ rằng Diệp Tử Khiêm đột nhiên quay lại từ khi nào không biết. Cậu cũng chẳng hiểu tại sao mình lại muốn quay lại. Lý do chỉ là tự dưng... cậu không ưa nổi cái cảnh Tô Mạc và người thanh niên kia đi với nhau, cái vẻ thân mật chân tình giữa hai người bọn họ trông thật là chướng mắt.

Vừa trở lại, cảnh tượng Tô Mạc đang say sưa trong những nụ cười đập thẳng vào mắt cậu. Khác hoàn toàn với kiểu cười giả tạo hàng ngày, nó lan tỏa ra cả ánh mắt cô gái, đẹp đẽ và rạng rỡ thay. Còn người thiếu niên đi bên cạnh cứ mãi miết nhìn cô, vẻ tự ti ngượng ngùng ban nãy đã biến đi đâu mất. Bây giờ trông hẳn ta giống một vệ sĩ đang khư khư bảo vệ giấc mộng của mình, không cho phép ai giành lấy cả.

Diệp Tử Khiêm nhìn một hồi và thấy hụt hẫng tràn trề, nhưng rồi bóng dáng họ cũng dần dần mờ đi trong mắt cậu. Lâu ngày không gặp, hai người vui mừng đến độ bỏ rơi luôn người con trai kia ở lại mãi mãi trong ánh mắt âm u.

- Tô Mạc! Cậu được lắm! – Diệp Tử Khiêm cũng chỉ biết gằn lên mấy tiếng và đá bộp vào chiếc lon chông chơ bên vệ đường như thể vừa đá vào cô nữ sinh họ Tô tên Mạc.

Tô Mạc và Lục Tiểu Niên cùng tìm đến một gánh hàng nhỏ, nơi trước kia hai người thường lui tới. Hai đồng một miếng đậu phụ thái rắc thêm một đồng hành hoa và ớt, thưởng thức ngay lúc nóng kể cũng xứng là món ngon trên đời. Hạt tiêu cay xè khiến hai đứa nước mắt nước mũi giàn giụa nhưng vẫn cắn mặt ăn như ma đói, vừa ăn vừa sợ mình chậm miệng là người kia sẽ giành mất phần.

Ăn xong, hai người ngẩng mặt dậy và cười rộ lên khi thấy khóe môi và đôi má người kia đỏ phừng phừng như vừa quệt ớt. Tô Mạc thấy vui lắm, lâu lắm rồi cô mới có được niềm vui trong trẻo như thế. Lục Tiểu Niên lấy ra một tờ giấy ăn nhàu nhĩ, xé làm đôi và đưa cho Mạc một nửa:

- Lau đi này, đồ béo.

- Chị đập cho đấy! – Được nghe lại cái biệt danh bụi phủ mấy năm trời, Tô Mạc lườm Tiểu Niên nhưng vẫn nhận lấy miếng giấy, nhanh nhẩu lau sạch rồi cười hể hả. Mãi một lúc sau, cô mới làm bộ điềm nhiên dò hỏi:

- Lần này em về hẳn chứ?

Đôi mắt đen hấp háy của cậu thoáng chút ảm đạm. Nhưng chỉ một lúc sau cậu lại cười xòa và từ tốn nói:

- Ừm... Ngày mai em đi luôn. Đợt này tranh thủ về nghỉ thôi, ngày kia đã phải đi học rồi.

Tô Mạc sững người, có cái gì sắc nhọn vừa cứa vào tim cô thì phải, có sao đau đến tận xương tủy. Cô vẫn cố tỏ ra tươi tỉnh dù nụ cười đã bắt đầu run rẩy và rầu rĩ. Cô lăm băm một mình thoáng chút ê chề:

- Tất cả là tại chị.

- Nói cái gì đấy! – Tiểu Niên lườm cô một cái.

Cậu không khỏi thở dài khi thấy Mạc đan hai tay vào nhau đấm về bảnh khoắn. Cậu ngần ngừ đưa tay nắm lấy những ngón tay đang đan vào nhau của cô mà rằng:

- Giữa chúng mình nói chuyện này làm gì.

- Chị... - Tô Mạc định nói gì đó nhưng chàng thanh niên ngăn lại:

- Đồ béo này, đừng nói mấy câu sến ấy nữa. Người ta nổi da gà bây giờ!

- Xì! Biến đi! – Đang tâm trạng lại bị dội ngay một gáo nước lạnh đến là cụt hứng, cô nhìn xéo cậu vẻ bức bối nhưng chợt nhận ra rằng lòng mình vừa nhẹ đi ít nhiều.

Thấy vẫn còn sớm, Lục Tiểu Niên liền mời cô đi uống rượu. Tửu lượng của cô cũng chỉ ở hạng xoàng nhưng lúc này không đành để cậu mất hứng, cô liền rút ngay điện thoại gọi cho mẹ báo về muộn rồi tắt tễnh theo Lục Tiểu Niên đi tìm một quán lớn ven đường. Hai người gọi vài

chai bia, mấy đĩa đồ nhắm rồi vừa nhắm nháp vừa hăng say kể đủ thứ chuyện ngày xưa. Toàn chọn chuyện vui mà kể, chẳng mấy khi có dịp như thế này.

Mỗi tội Tô Mạc uống kém quá, mới vài cốc mà mặt mũi đã bắt đầu ửng đỏ. Cơn say khiến cô nắm lấy tay Tiểu Niên, cứ hết cười rồi khóc. Mạc đưa tay vuốt ve vết sẹo mờ trên lông mày cậu rồi cứ lăm bầm điều gì đó mãi không thôi. Lục Tiểu Niên ghé tai lại gần mới nghe ra:

- Tiểu Niên, xin lỗi em.

Sau cơn giật thột, cậu khẽ thở dài. Khoảng trống giữa hai chân mày đáng ra vẫn còn non choẹt niên thiếu ấy bỗng hằn lên những mệt nhọc bề dẫu chẳng hề phù hợp với tuổi tác. Cậu ngại ngần đưa tay khẽ vuốt đôi lông mày của Mạc đang nhắm lại bởi suy tư rồi ghé sát gần tai cô thì thào:

- Không sao đâu đồ béo, em có trách chị đâu.

Mạc lại càng nhắm nhó dữ dội, cô đột ngột nắm chặt lấy bàn tay cậu. Trông cô lúc này có vẻ đã trấn tĩnh hơn nhưng miệng vẫn không ngớt lăm bầm, cảnh tượng ấy khiến Lục Tiểu Niên dờ khóc dờ cười. Khi rượu đã ngấm, cô loáng thoáng lăm nhắm câu gì đó. Thấy tò mò, Lục Tiểu Niên bèn ghé vào sát hơn nữa, mới nghe ra giọng nói đầy vẻ hờn dỗi:

- Anh Tư Niên, em nhớ anh...

Bàn tay của Tiểu Niên bị nắm chặt đến nỗi cứng đờ như hóa đá, mấy ngón tay cũng như dẫn đo chẳng dám cựa quậy trông đến buồn cười. Khi định thần lại được, cậu đành giăng tay ra. Cô càng siết chặt hơn như thể đã biết trước cậu sẽ làm như thế, đôi môi cũng nhõng nhẽo dúm vào trông ngây ngô như một đứa trẻ. Cô khe khẽ lên tiếng tựa như trách móc:

- Anh Tư Niên, đừng có đi mà...

Tiểu Niên đành thôi không giăng tay ra nữa. Thấy vậy, đôi lông mày của cô mới được thả lỏng, môi hé cười vẻ yên tâm thanh thản. Hình như cô đang bắt gặp hạnh phúc trong mơ. Thế rồi tiếng lăm bầm cũng tắt dần,

cô gục đầu ngủ say như chết.

Tiểu Niên bần thần một lúc lâu mới định thần lại và lặng lẽ nhìn cô gái đang ôm cả bàn tay anh đem vào giấc ngủ yên bình. Thương lắm... Cậu khẽ gọi tên người con gái:

- Tô Mạc...

Không ai trả lời ngoài những âm thanh ầm ĩ hỗn tạp nơi quán hàng, cậu chẳng hề nghe thấy giọng nói mình mong đợi. Bàn tay còn lại của cậu khẽ vuốt ve khuôn mặt êm đềm của cô gái, trao cho cô những lời thầm thì như một người tình dịu dàng:

- Chị Béo, khi nào chị mới chịu quên người kia đi hả?

- Đến bao giờ chị mới để mắt đến em?

- Chị Béo ơi, em thích chị lắm, thích từ bao năm rồi.

Cuối cùng cậu cũng dám nói hết ra nhưng chỉ có im lặng trò chuyện với cậu. Mấy năm qua cũng không khác gì, cậu chỉ dám ngỏ lời với hư không, chẳng bao giờ nhận được câu trả lời nhưng cũng chưa từng thấy mệt mỏi với việc ấy.

- Béo ơi, quên người kia đi rồi thích em được không?

- ...

- Béo ơi, nếu có ngày chị không yêu người kia nữa, thế nào chị cũng sẽ yêu em đúng không?

- ...

- Im lặng là đồng ý đấy nhé!

- ...

- Thế là cả hai thống nhất rồi đấy nhé!

- ...

- Nói rồi là phải giữ lời đấy!

Trong quán rượu chỉ còn tiếng nói của cậu, đến âm vang còn chẳng thềm dội lại. Thực ra cuộc độc thoại cô quạnh này đã bắt đầu từ lâu lắm rồi. Mấy năm nay cậu cứ tự biên tự diễn lấy một vở kịch một vai không khán giả.

Tiểu Niên chợt thảng thốt, bầu trời đằng xa đã xám xịt lại từ khi nào. Cậu rút bàn tay lại, nhọc nhằn day đôi bờ thái dương rồi loạng choạng cống cô gái đang say túy lúy đưa về nhà.

Giữa màn đêm, chỉ còn mấy bóng đèn đường lấm chấm như những hạt đậu chứng kiến cảnh người con trai mảnh khảnh cống trên lưng một cô nữ sinh lê bước chầm chậm trên con đường vắng ngắt. Ánh đèn kéo dài bóng hai người trên nền đất, thoạt nhìn trông giống một cụ già lưng còng vì gánh đời đang độc bước tiến về điểm cuối kiếp người. Nhưng Lục Tiểu Niên lại rất thích cảm giác này, cứ như hai người đã cùng bầu bạn bên nhau được trăm năm, tuy đã đến lúc đầu bạc răng long nhưng hai bàn tay vẫn quấn quýt chẳng rời.

Tuy chỉ là tưởng tượng, là hư ảo nhưng cũng an ủi cậu phần nào. Đây cũng chính là cái đêm mà nhiều năm về sau Tiểu Niên vẫn còn nhớ mãi. Đó là lần cậu được chạm gần tới hạnh phúc nhất trong đời. Cho dù thực tại bắt nó phải kết thúc nhưng không thể xóa nhòa được những gì còn lưu lại trong lòng. Khoảnh khắc ấy như một vệt sao băng vụt qua màn đêm cuộc đời một chàng trai yêu đơn phương.

Tô Mạc không hề hay biết cậu đã cống cô về vật vả mà kỳ tích như thế nào, chỉ biết rằng mình vừa trải qua một giấc mộng dài lắm.

Trong mơ cô lại thấy Ôn Tư Niên bỏ đi, cô đột ngột mất hoàn toàn liên lạc với anh, hết như anh vừa bốc hơi khỏi thế gian, bỏ mặc cô bơ vơ trong sợ hãi không biết mình phải làm gì. Diện mạo cao ngạo trăm năm không thay đổi mà Ôn Tư Niên rất mực coi trọng ấy đúng là một lưỡi kiếm sắc nhọn cửa đau người khác và làm đứt tay chính người cầm.

Trước đây Ôn Tư Niên từng là cái bao kiếm, là thứ vỏ chẵn ấm áp bảo vệ

cô khỏi mọi vết xước. Nhưng từ nay về sau bao kiếm không còn nữa, lưỡi kiếm tuy vẫn sắc đến vô tình nhưng rồi cũng bị đời này mài cùn mà trở nên trầy xước, vô hại.

Vết thương lòng đầu tiên của Tô Mạc có liên quan tới Lục Tiểu Niên, nó hóa thành vết sẹo ở lại mãi trên khuôn mặt cậu. Suốt bao năm nay chẳng ai đếm nổi những đêm dài cô trở mình không yên giấc. Có lẽ sức mạnh của thời gian cũng phải đầu hàng trước những ám ảnh đeo đẳng trong lòng cô, cho dù nó hay được lấy ra để làm phương thuốc xóa nhòa mọi thứ, đẩy tất cả về quá khứ xa xôi.

Cô hận thời niên thiếu của mình cay đắng, khi ấy cô quá thơ dại để hiểu rằng mình không phải trung tâm của tất cả những người sống xung quanh và mọi việc không phải cứ muốn là xoay chuyển theo đúng ý. Không thể lấy cái sự trẻ ra làm cớ biện hộ, cô hiểu rõ lắm chứ! Nhưng thôi, dù sao những việc ấy cũng qua lâu cả rồi, có khác nào những trang sách đã lật qua, đau mấy, ghét mấy nhưng cũng chẳng thể quay về trang bắt đầu.

Cô còn nhớ đó là một ngày âm u, mặt trời trốn biệt sau những tầng mây xám xịt, trời như đang sầm sập đổ mưa. Mạc chẳng để ý đến việc của trời vì hôm nay Lục Tiểu Niên hứa sẽ đưa cô đi ăn đậu phụ thúi. Lời mời chẳng mấy hấp dẫn nhưng trông ánh mắt cậu cứ khô khốc, cô cũng đành đi theo. Nhưng chưa bước được ra khỏi cổng, hai người đã đụng ngay phải tên Trần béo. Trần béo là ông tướng con ở khu này, nó cật có bố làm to và cái thân nó cũng to xác nên lúc nào cũng ngang ngược không ai bảo nổi. Từ trước đến giờ thẳng đấy chưa khi nào dám dây vào bọn Tô Mạc, vì Ôn Tư Niên "cầm đầu" lũ này, nên rõ ràng ghê gớm hơn hẳn những vài bậc. Nhưng bây giờ Ôn Tư Niên chuyển đi rồi nên trong mắt nó, trời chỉ bé bằng cái vung. Thằng Trần béo vốn ngứa mắt khi nhìn thấy hai đứa rách rưới, đứa không cha, đứa không mẹ nên nhắm luôn cơ hội này mà xả tức. Cho dù Tô Mạc chưa bao giờ châm chọc thằng béo lần nào, nó cũng chẳng thèm kiếm cớ chi sít, cứ hung hăng túm lấy cổ áo Lục Tiểu Niên và ra lệnh bằng cái giọng nó nghĩ thế là đầu gối:

- Ê, tao xin ít tiền lẻ tiêu cho vui!

Gương mặt Tiểu Niên tái dại, cậu lập cập móc ví lôi ra mấy đồng. Tô Mạc

thấy thế tức lắm bèn chạy tới tóm chặt lấy bàn tay run rẩy của Tiểu Niên:

- Sao phải đưa tiền cho nó!

- Em... - Tiểu Niên rơi vào thế khó xử, thấy thằng béo đang hằm hè nhìn mình như một hung thần đói bụng, cậu đành dùng ánh mắt ra hiệu cho Tô Mạc. Cô mặc kệ và nói thẳng:

- Nó là cái quái gì, sao phải đưa tiền cho nó? Em mà dám đưa cho nó một đồng là chị "hít le" luôn!

Mặt mũi Tiểu Niên méo xệch đi trông đến là khó coi. Cậu không lấy tiền ra nữa, đành mím chặt môi và chờ chết. Thằng Trần béo thấy con mồi ngon xổng mất nên cay cú lắm. Nó trợn mắt nhìn Tô Mạc:

- Con điên này cút mau! Ông không thích đánh con gái thì thôi nhá! - Nói đoạn nó quay phắt sang nhìn Tiểu Niên, hai mắt khép lại ti hí cố làm ra vẻ du côn hết mức có thể. Tô Mạc cũng trừng mắt ra vẻ đánh đá:

- Mà nói tao á?

- Oái! - Thằng béo chưa kịp phản ứng gì thì Mạc đã xô thẳng vào người hắn, cấu mạnh vào bàn tay béo húp đang gò chặt cổ áo Tiểu Niên. Nó đau đến kêu cha khóc mẹ và rụt phắt tay lại. Tô Mạc dắt Tiểu Niên chạy tới chỗ khác, thằng béo điên tiết đuổi theo, chỉ sau vài bước đã bắt kịp hai người. Nó vung tay chuẩn bị đánh thì Tô Mạc ôm chặt lấy đầu và hét tướng:

- Mà bảo không đánh con gái cơ mà!

- Mà...

- Làm sao? Nói mà nuốt lời, thế mà cũng đòi làm đại ca!

Thằng béo giận tím mặt, đồng thịt trên người nó cũng rung lên bần bật. Vừa buột miệng nói câu này xong, giờ mà nuốt lời trước mặt mấy đứa lít nhít thì còn gì nhục hơn nữa. Thấy ánh mắt đắch chí của Tô Mạc, nó cúi tiết như thể toàn thân sắp nổ tung! Suy đi tính lại một hồi, cuối cùng nó

cũng nghĩ ra cách để “bật” lại:

- Mà y là con của con ấ! Không biết nhục! – Nói xong nó nhổ toẹt một bãi nước bọt tỏ vẻ coi khinh đến cực độ.

Ngay lập tức mặt mũi Tô Mạc biến sắc, nụ cười tắt ngấm chỉ còn lại ánh mắt đầy căm thù:

- Mà y có giỏi thì nhắc lại xem!

- Sao... Sao nào... Có gan làm ấ rồi mà không dám công nhận à! – Bị cô nạt lại, thằng Trần Béo cũng hơi “cóng”, nhưng vì trót mang tiếng là đại ca trong khu nên vẫn cố lắp bắp nặn ra vài lời mà cãi.

Tô Mạc trợn mắt nhìn rồi lao vút về phía nó. Cô cấu khuôn mặt đúc thịt của nó và đập bộp cái bánh gạo đang ăn dở lên đó. Ban đầu thằng béo cứ dờ ra vì chưa kịp phản ứng, nhưng chỉ vài giây sau nó đã bắt đầu điên lên. Nó xông tới hòng đánh trả, cô không kịp tránh né nên ngã chổng vó, răng đập cộp xuống gây một chiếc khiên máu me loang lổ quanh mồm.

Cô đau lắm nhưng không gào lên dù mấy giọt nước mắt đã nhanh chóng trào ra. Thấy cô bé meo mào, thằng béo cũng hơi hoảng, luống cuống tìm nước thoát tội:

- Tại nó gây sự đấy nhé. Tao chưa đánh nó cái nào... - Chưa nói xong, thằng đại ca đã ăn ngay một cái tát lật mặt khiến nó lăn vật xuống đất.

Không ai khác, đó chính là thằng bé ốm yếu Lục Tiểu Niên. Cậu tóm lấy thằng béo và đánh nó như lên cơn điên, gân mắt nổi đỏ rực, trông cậu như con thú lạc mất cha mẹ, ai thấy cũng sờn tóc gáy.

Sau khi ăn vài cái tát, thằng béo bắt đầu vùng dậy. Thân hình béo núc của nó gãy giữa liên hồi, chẳng mấy chốc đã đè lại được Tiểu Niên. Đang định trả thù thì nó bị Tiểu Niên cắn một phát vào tai. Răng Tiểu Niên thì sắc, đã thế lại còn cắn chặt, mặc cho thằng béo thui tơi bởi, cậu vẫn quyết không nhả ra đến khi tai nó ròn ròn những máu đỏ lôm. Chắc thằng béo cũng vừa đau vừa hoảng, nó vội móc từ trong túi ra một lưỡi dao gọt bút chì con con và thẳng tay rạch xoẹt một đường lên

khuôn mặt Tiểu Niên.

Tiểu Niên vội nhả nó ra trong tiếng kêu thất thanh, hai tay đau đớn bưng lấy mặt. Nhưng nếu không như thế chắc thẳng Trần đã bị cắn đứt tai. Cái mặt thịt của nó méo xệch đi vì đau đớn.

Máu me nhớp nháp quanh mép Tiểu Niên, trên gương mặt cậu còn nguyên một vết rạch chạy từ lông mày xuống khóe mắt. May lưới gọt bút chì không sắc nên cậu mới giữ được con mắt này. Nhưng cậu vẫn quên đi nỗi đau đớn riêng mình để quay sang trông chừng Tô Mạc, vừa an cần vừa vụng về an ủi con bé đang khóc òa. Nhưng an ủi thế nào đây, những giọt nước mắt của con bé trông như chuỗi ngọc đứt sợi, cứ tuôn lũ chũm không ngưng.

Mọi chuyện sau đó cũng đã phai dần theo thời gian, nhưng Tô Mạc vẫn nhớ như in cảnh tượng Lục Tiểu Niên vừa ôm khuôn mặt đầy máu vừa an ủi cô trong run rẩy, cậu nói: "Khóc gì nữa? Em báo thù cho chị rồi mà!" Chẳng một lời đáp dành cho cậu, cô bé chỉ biết thút thít và nắm lấy cổ tay Tiểu Niên, âm thanh đuối dần và khàn đặc lại. Nó chỉ muốn nói cậu là thẳng ngốc, báo thù kiểu này thì ai cần! Ước gì lúc ấy Tô Mạc có thể cất tiếng: "Có đau không hả đồ ngốc? Vết rạch đó có xót không?" Nhưng cơn khóc cứ rầm rút ngăn không cho cô nói thành lời.

Thế rồi ông bố làm sếp dùng dùng dẫn thẳng con trai bị cắn sút tai sang tìm bố Tiểu Niên. Người cha nát rượu cúi đầu khúm núm trước người cha lắm tiền rồi quay lại lấy roi vọt Tiểu Niên tới tấp.

Tiểu Niên nằm viện mất một tuần và từ đó Tô Mạc không bao giờ gặp lại cậu ta nữa. Cậu bị gửi về ở với mẹ ruột tại một nơi khác. Ngày cậu rời khỏi thành phố này cũng là ngày cậu biến mất khỏi cuộc đời Tô Mạc, trước khi đi còn chẳng kịp nói với cô lời nào. Y hệt Ôn Tư Niên ngày trước, cả hai đều biến mất một cách lạ kỳ khỏi tuổi thiếu thời của cô. Chỉ khác chính cô là thủ phạm đẩy Tiểu Niên vào tình cảnh phải ra đi. Trong trí nhớ của Tô Mạc, năm tháng ấy chỉ còn là một màu máu đỏ rực như ngọn lửa vọt thiêu tất cả.

Ngoảnh đầu nhìn lại, chẳng biết bao nhiêu năm đã trôi qua, bề ký ức của cô hãy còn lưu lại câu nói của cậu bé gầy còm năm ấy:

“Chị nín nhé, kéo em đau lòng lắm!”

Nhưng tiếc thay, năm tháng đã vụt khỏi tầm tay. Bây giờ tính tình cô đã khác, lưỡi kiếm sắc lẹm ngày nào nay cũng đã lấm tẩm hoen gỉ và cùn mòn đến độ chẳng còn cửa nổi ai.

Cô không bao giờ dám tùy tiện rước họa cho người khác nữa. Tô Mạc nay đã lớn rồi – một đứa con gái ranh khôn.

Sáng hôm sau khi choàng tỉnh từ trong giấc mộng, cô chỉ thấy ong ong buồn ngủ chứ không chệnh choáng vì cơn say hay bất cứ cảm giác nào khác. Nhưng cứ nghĩ đến giấc mơ đêm qua, cô lại thấy đau nhói trong lồng ngực dù mọi chuyện đã trôi qua nhiều năm.

“Đúng là tại mình mà Tiểu Niên mới ra nông nỗi này...”

Cô thở dài thườn thượt rồi nhòm phắt dậy và thấy cánh tủ đầu giường có dán một miếng giấy nhắc nhở. Công nhận những nét gà bới của Tiểu Niên đã khá khảm hơn xưa dù chúng trông vẫn thanh gầy và đầy gai góc. Nét chữ gầy guộc như cành trúc dáng mai, phảng phất vẻ kiêu dũng, bất cần. Trên tờ giấy chỉ vón vện vài câu viết đúng hàng thẳng lối từ phải sang trái.

“Tỉnh dậy mà còn đau đầu thì uống thuốc đấy nhé. Hôm qua em có cho chị uống một ít rồi, nhưng không biết có tác dụng gì không. Mà cũng đừng uống nhiều quá, không tốt đâu.

Chị vẫn nặng như ngày nào. À không, nặng hơn ngày xưa mới phải!

Đau đầu nhớ uống thuốc!

Tiểu Niên.”

Đọc xong mẩu giấy, khuôn mặt cô méo xệch đi vì không biết nên khóc hay nên cười. Đúng là trên chiếc tủ đầu giường có một chai thuốc giả rượu đã mở nắp và một cốc nước uống dở. Chắc tối qua Tiểu Niên mua cho cô đây mà. Lòng cô chợt ấm lên, cô lấy máy nhắn tin cho cậu:

“Lắm chuyện, tỉnh chưa đấy?”

“Tình lâu rồi, chị tưởng em hóa lợn giống chị à.”

Tin trả lời gửi về rất nhanh. Tô Mạc chải đầu xong, vào bếp làm đồ ăn sáng rồi mới tranh thủ viết cho cậu một tin: “Đang ở đâu đấy?”

Nhưng lần này tin nhắn chỉ cụt lủn hai chữ rõ ràng và ngắn gọn: “Sân bay.”

Tô Mạc lặng người, một lúc lâu sau ngón tay mới bấm nổi dòng tin nhắn: “Định về luôn à?”

“Ừ. Thôi không nói với chị nữa, đi đây.”

“Ừ.” Nhắn xong chữ này, đầu bên kia cũng không thấy trả lời gì nữa.

Cô thần người ra một lúc rồi bàng hoàng sức tỉnh, vội giải quyết gấp bữa sáng và để phần cho người mẹ còn đang say ngủ.

Đến lớp, chưa kịp ngồi vào ghế thì Diệp Tử Khiêm đã quay đầu xuống bàn dưới. Cậu ta lạnh lùng “chào hỏi” với giọng xía xói đến phũ phàng:

- Ái chà, chào Mạc con buôn, đến rồi đấy à? – Giọng nói chỉ vừa đủ nghe nhưng khiến tất cả những người xung quanh đều nghe thấy.

Ngay sau đấy có thằng con trai phì cười:

- Ông vừa gọi Tô Mạc là cái gì cơ?

- Mạc con buôn, không thấy giống à? Ky bo keo kiệt đến Chu Bái Bì cũng gọi bằng cụ.

- Ờ ha. – Một người phụ họa, người thứ hai cũng hóng theo và cuối cùng cả bọn xúm vào châm chọc biệt danh mới của Tô Mạc.

Tô Mạc lúng túng đứng bên bàn giáo viên mặc cho những tràng cười hắt vào cô lạnh buốt. Hoặc trêu đùa, hoặc cười nhạo, tất cả đều biến thành những cái dằm xuyên từ lỗ tai xộc vào tận sâu đáy lòng. Cô lặng người một lúc, mặt thoáng vẻ tủi thân nhưng chẳng mấy chốc đã nhún

miệng cười. Không hổ danh Tô Mạc, bị dồn vào nước này mà cô vẫn giữ được nụ cười ấy ra với Diệp Tử Khiêm, còn đáp lại đáo đả:

- Ơ thế mấy người không biết à? Những mảnh khoe của Chu Bái Bì đều học từ tớ cả đấy, đúng là phải gọi tớ "bằng cụ" thật! Vừa dứt câu, cả lớp ồ lên cười rộ rỡ. Cô cũng cười theo, tiếng cười giòn giã xua tan mọi ưu sầu. Diệp Tử Khiêm lừ lừ nhìn cô, cậu nghiêng răng đá đổ cái ghế rồi hăm hăm bước ra khỏi lớp.

Thấy cậu bỏ đi, tròng cười hưởng ứng Tô Mạc cũng tắt ngấm, chẳng cái miệng nào dám hềnh hếch ra nữa, ai nấy đều về chỗ và bắt đầu tán gẫu những chủ đề khác. Cuối cùng Tô Mạc cũng được yên thân. Cô lấy cuốn sách tiếng Anh ra đọc, bỗng chiếc điện thoại di động rung lên bất ngờ. Ra là tin nhắn của Tiểu Niên, một câu nhắn không đầu không đuôi khiến cô đọc mà thấy đau nhói: "Chị Béo, tự chăm sóc cho mình đấy."

Cô nắm khư khư chiếc điện thoại như thể đang giữ chặt mạng sống trong tay. Cổ họng cô khô khốc, may mà nước mắt không trào ra, nếu không thì xấu hổ lắm.

Cô vui mừng vì thấy mình may mắn, quá may mắn.

"Lục Tiểu Niên, may có em luôn chờ đợi chị. Không rời đi, không vứt bỏ, cho dù bể thảm biến thành nương dâu".

Có phải anh yêu em - Chương 03 phần 1

Chương 3: Cậu còn muốn cay nghiệt đến thế nào?

Thời niên thiếu chắc ai cũng từng gặp phải một chàng trai thế này: Hắn đối xử với mình chẳng ra gì, lúc nào cũng khiến mình khó chịu, đã thế còn bày ra đủ trò trẻ con để quấy phá cuộc sống của mình. Nhưng sau này thành người lớn, có khi ta mới hiểu hóa ra chàng trai quá quắt ấy chỉ đang gồng mình thể hiện tình cảm chân thực nhất của cậu mà thôi.

~~~~~

Ngày thi Olympic Toán đang cận kề. Vì cuộc thi mang tầm quốc gia này mà Tô Mặc và Diệp Tử Khiêm phải cặp cặp theo giáo viên hướng dẫn chuyển tới nhà khách của ban tổ chức một tuần liền. Đây không phải lần đầu Tô Mặc tham gia những cuộc thi như thế này, chẳng qua chưa bao giờ phải ghép cặp với người khác thôi. Diệp Tử Khiêm cũng có hơn gì, thế nên thầy giáo mới tận dụng dồn hai đứa lại một chỗ cho ăn ý dần với nhau ngay từ lúc cuộc thi chưa bắt đầu.

Kiến thức của Tô Mặc rất chắc nhưng phản xạ không nhanh. Diệp Tử Khiêm thì ngược lại, bài nào càng "khoai" cậu giải càng tốc độ, từ đó mới được gán biệt danh "thiên tài". Hai con người này ghép với nhau không vô địch thiên hạ thì cũng là cặp đôi vàng thuận buồm xuôi gió. Tưởng vậy mà ngay vòng đầu hai đứa đã suýt bị loại, nguyên nhân cũng do "ăn ý" quá mức. Diệp Tử Khiêm giải bài rất nhanh, Tô Mặc luôn cẩn thận tỉ mỉ, nếu phân đúng người đúng việc thì chẳng nói làm gì, đằng này trong phần thi trả lời nhanh, Tô Mặc đã đòi giành quyền chọn câu hỏi còn Diệp Tử Khiêm lo phần đáp án, vậy mà cậu nhất quyết không chịu đồng ý, đã thế còn cãi rằng:

- Phân chia kiểu gì đấy, sao phần dễ thì cậu ăn còn cái khó lại vớt cho tôi là thế nào!

Tô Mặc đành chịu, thôi thì để hắn giành quyền chọn câu hỏi còn mình

trả lời vậy. Khổ nỗi Diệp Tử Khiêm không lanh lẹ bằng đối thủ mà lại còn sĩ diện hão, không thềm tranh giành với con gái đội khác nên những đề bắt được toàn câu khó như lên trời.

Với bộ óc thiên tài của cậu, mấy đề bài này cũng chỉ thuộc dạng “đổ vui” nhưng cuộc thi đã quy định rõ ràng: Ai giành quyền chọn câu hỏi rồi thì không được trả lời, thành ra mọi trách nhiệm đều đổ hết lên vai Tô Mạc. Mới có mấy câu mà trán cô đã lấm tấm mồ hôi. Lượng câu hỏi hai người tranh về không nhiều nhưng từ này đến giờ đáp án phải sai đến già nửa. May sao cuối cùng vẫn lọt vào vòng trong với thành tích bết bảng xếp hạng.

Ngoài kết quả vòng hỏi đáp tại trận chung kết, phải căn cứ vào cả tổng điểm các vòng trước thì mới tìm ra được người thắng cuộc. Ban đầu cứ tưởng thành tích vòng sơ loại đã ăn chắc trong tay, ai ngờ cuối cùng lại thảm hại đến thế, không những vậy hai người còn bị các đội khác bỏ xa cả đoạn dài. Chính vì thế, ngay khi vòng sơ loại vừa kết thúc, giáo viên hướng dẫn phải nghiêm mặt ngay với cả hai người. Trước mặt tất cả các thí sinh tham gia, thầy chỉ ngay vào Tô Mạc và mắng cho một trận:

- Tô Mạc, đúng là tôi đã chọn nhầm người! Câu hỏi dễ thế mà em cũng không trả lời được à? Biết mình kém thì thôi chứ, sao không để Diệp Tử Khiêm làm cho, tự dưng giành vị trí làm gì...

Có lẽ biết những thứ sắp nói ra đằng sau quá ư cục cằn mà một giáo viên không nên nói ra với học sinh, thầy liền bỏ lưng và đổi chủ đề trong khi mặt mũi vẫn chẳng dễ chịu hơn chút nào:

- Tôi cảnh cáo, đợt này mà không vào được top ba thì tất cả là lỗi của em! Còn nhỏ mà cứ ham công to, gia đình giáo dục em thế nào vậy!

Tô Mạc chỉ biết cúi đầu chịu trận trước lời mắng oan ức, hai thùy tai cô trắng bệch đi. Diệp Tử Khiêm đứng bên cạnh chứng kiến tất cả và không khỏi ngượng ngùng trong lòng. Đây có phải lỗi của Tô Mạc đâu, ai bảo cậu cứ tranh giành với người ta nên mới ra nông nỗi này. Giờ Tô Mạc ăn mắng thay cậu thì còn đáng mặt thằng con trai nữa không? Cậu định đứng ra giải thích rõ mọi chuyện nhưng chưa chi đã bị kẻ khác lên tiếng cướp lời, giọng con gái, bé lí nhí, nhưng vẫn đủ để cậu nghe rõ không sót lấy một từ:

- Thưa thầy, ban đầu em cũng phân công em giành câu hỏi còn bạn ấy trả lời, nhưng Tử Khiêm không chịu nên em đành đổi chỗ cho bạn ấy.

Có chết cậu cũng không ngờ Tô Mạc dám “xì đều” với thầy giáo như thế. Ừ thì sự tình đúng như lời Tô Mạc nói, và cậu cũng đang định thú tội, nhưng chưa chi cô đã nhảy vào lên tiếng trước thì mọi ý định nay đã khác rồi! Nghe xong, thầy giáo vẫn ra vẻ bức dọc quay sang nhìn cậu học trò:

- Diệp Tử Khiêm, có đúng như vậy không?

Thấy có chuyện hóng được nên bao nhiêu đứa bắt đầu bu lại xung quanh. Thầy giáo vẫn chưa nguôi giận, lần này không nói cho ra ngô ra khoai thì cả hai đừng hòng yên. Diệp Tử Khiêm nhanh chóng nhận ra ánh mắt chế nhạo của mấy đứa đối thủ cũ dành cho cậu. Cậu cay cú lườm Tô Mạc nhưng vẫn cãi cố:

- Vâng. Nhưng mà em...

- Bạn ấy còn bảo “sao phần dễ thì cậu ăn còn cái khó lại vớt cho tôi là thế nào.”- Dường như sợ thủ phạm chối tội, cô liền nhanh miệng chen vào. Giọng điệu tuy nhỏ nhẹ nhưng lời nói rành rọt đến từng chữ.

Lần này không chỉ thầy giáo sầm mặt mà tất cả những người xung quanh cũng bắt đầu rỉ tai nhau nói những thứ có trời mới biết. Mấy đối thủ của Tử Khiêm thấy thế cũng phì cười và tặng cậu những ánh nhìn nhạo báng với ý nghĩa “Thiên tài kiêu gì mà lại thế này cơ à!” Ôi, đúng là nhục đến nhảy xuống sông Hoàng Hà gột rửa cũng không sạch! Cứ lần nào quay sang nhìn Tô Mạc là Tử Khiêm muốn lấy dao chém đôi kẻ “xì đều” kia ra lần đó.

Tô Mạc chẳng dám nhìn vào mắt cậu, chỉ biết nắm chặt gấu áo đứng trơ khấc, môi mím chặt còn hàng mi sụp xuống trông rõ bất lực. Nhưng làm vậy, cô chỉ vô tình khiến mọi người coi thường Tử Khiêm mà thôi. Thái độ thầy giáo thay đổi 180 độ khi bỗng dưng quay ngoắt sang an ủi Tô Mạc:

- Thầy xin lỗi vì đã trách nhầm em. – Rồi không quên đệm thêm cho cậu

nói bằng một cái lườm dành cho Tử Khiêm. Dù gì cậu ta cũng con nhà gia thế nên thầy không mắng mỗ nhiều, chỉ lạnh lùng tuyên phạt – Diệp Tử Khiêm, về chép lại nội quy nhà trường một trăm lần cho tôi.

“Nội quy trường này đã dài lại còn nhảm nhí thế mà bắt người ta chép những một trăm lần, sát thủ đầu mưng mủ!”, Diệp Tử Khiêm cúi đầu lầm bầm cho dù biết nếu không chép thì cũng chẳng ai dám làm gì mình, nhưng ghét nhất là tại ông bố có quyền mà cậu bị người ngoài gán mác con ông cháu cha chuyên đi cửa sau. Ban đầu cậu chỉ là cậu - thẳng học trò Diệp Tử Khiêm, sau này bỗng dưng một bước biến thành con trai bí thư tỉnh Diệp Thuật.

Về đến phòng, Diệp Tử Khiêm vẫn ngoan ngoãn lấy giấy bút chép nội quy đúng một trăm lần. Cổ tay như sắp rụng rời ra nhưng cậu vẫn không buông bút cho đến khi thầy giáo xem xong và gật đầu mới chịu thôi. Bước ra khỏi phòng thầy, cậu gặp phải Tô Mạc đang định đi vào. Nhác thấy bóng Tử Khiêm, cô hoảng hốt quay lưng định chuồn nhưng cậu đã kịp tóm lại. Cô co ro như một con thỏ rơi vào tay cáo, không dám ngẩng đầu nhìn. “Biết sợ rồi chứ gì!” Diệp Tử Khiêm hí hửng thầm và giờ giọng cục cằn:

- Tô Mạc cậu cũng lì gớm nhỉ!

- Tớ... - Cô gái chần chừ một lúc rồi thủng thẳng nhận sai – Tớ xin lỗi!

- Xin lỗi có để làm gì! Tại cậu mà tôi thành ra thế này đấy! – Cứ nghĩ đến chuyện hôm nay là cậu lại thấy uất uất. Nhìn khuôn mặt đặng đặng sát khí của cậu, ai cũng có cảm giác giông tố chuẩn bị nổi lên bốn bề. Tử Khiêm quát:

- Nói gì đi chứ! Cậu câm như hến thế à!

- Tớ... Thật ra tớ định nói... - Cô lập bập một hồi, liếc vội mắt quan sát thái độ Diệp Tử Khiêm.

Không hiểu sao ánh mắt ấy lại khiến Tử Khiêm dịu đi, cổ họng cậu bỗng khô rát. Tô Mạc nói tiếp:

- Những gì tớ nói hôm nay đều là sự thật, không có câu nào dối trá hết!

- ...

- Không thì cậu thử nói xem, có câu nào do tớ bịa ra không!

- Cậu... - Tử Khiêm tắc tị, đang lúng túng nghĩ câu trả lời thì sau lưng đã có tiếng ai đó chen ngang với giọng khinh khỉnh:

- Ha ha, hôm nay “thiên tài” toán học không thềm ló mặt giành ăn với các chị em là được rồi, giờ về nhà lại “đi đọt” con gái nhà người ta thế à! Rơi mất tư cách từ lúc nào vậy? Tôi thấy xấu mặt thay cho cậu!

Một thằng con trai béo, lùn, mắt đeo dít chai trông “đọt” như hòn đất thế mà thở ra toàn những câu xoáy đến tận tim. Nghe xong, trán Tử Khiêm nổi gân xanh lè, hóa ra là một thằng đối thủ cũ, cậu cười khẩy:

- Tao chẳng thềm nói chuyện với đứa bại trận dưới tay mình.

- Mà... - Đứa kia tức nghẹn cổ, răng cắn chặt vào môi như đang muốn lao lên xé xác thằng thiên tài kiêu ngạo. Thật ra cũng chẳng trách được, ba năm liền đều thua bởi cùng một đối thủ thì có ai không tức.

Diệp Tử Khiêm “bơ” hẳn thằng béo dít chai, đang định quay sang tính sổ nốt với Tô Mặc thì nó lại chen ngang:

- Mà nghĩ mà là ai ngoài một thằng chuyên bắt nạt con gái? Tao bại dưới tay hạng người như mà cũng thấy nhục!

- Mà... - Nghe xong câu này, Diệp Tử Khiêm thấy nóng gáy thật, cậu quay phắt lại và găm ghè – Mắt nào của mà thấy tao bắt nạt con gái?

- Cả hai! – Đứa kia cũng không chịu xuống nước, nó quay sang Tô Mặc đang đứng im như phỗng suốt từ nãy đến giờ - Có phải nó bắt nạt cậu không?

Tô Mặc đang bị Tử Khiêm túm chặt cổ tay bất giác gật đầu liên tục. Mỗi cái gật đầu là một lần khiến cơn giận của Tử Khiêm dâng lên một bậc. Tên béo nở nụ cười đắc ý rất chi tiểu nhân:

- Thấy chưa, chính người ta cũng công nhận thế còn cãi nổi gì?
- Nó là em mày hay sao mà phải bênh! – Tử Khiêm nạt lại, buông phắt tay Tô Mạc hòng đấu khẩu tiếp với đối thủ.

Không ngờ vừa thả tay, Tô Mạc đã lui vội khỏi phòng. Trước lúc đóng cửa cô còn buông một câu tuy không to nhưng đủ để hai đứa kia nghe rõ mồn một:

- Tôi chẳng phải em của ai hết!

Câu nói đặt dấu chấm hết bằng một tiếng “Rầm!”. Thằng béo dít chai ngó người ra, mãi một lúc sau mới hỏi:

- Ban nãy nó nói với tao đấy à?

- Chắc thế!

- Nhảm nhí! – Thằng béo cũng chẳng thèm tranh cãi nữa, nó quay lưng đi mất.

Vòng tứ kết diễn ra vào ngay ngày hôm sau. Mặt mũi Tử Khiêm cứ lăm lăm lì lì suốt từ sáng. Tô Mạc cũng dè chừng, chẳng dám dây vào hẳn. May hôm nay không thi theo kiểu giành quyền trả lời nữa mà là thi giải đề.

Nhận đề thi xong, Tử Khiêm chẳng thèm đoái hoài gì đến Tô Mạc, cứ thế cầm bút cắm đầu vào viết hùng hục, mặc cho đồng đội của mình ngồi trơ khấc bên cạnh như làm cảnh. Tô Mạc cũng không dám ho he, giữa chừng cô lấy hết can đảm nhắc khéo:

- Này... Hình như đề này để giải chung mà...

- Nào cậu có đủ trình làm mấy bài đẳng cấp cao thế này không? Thôi đừng có làm vướng chân tôi nữa đi, mệt quá! – Diệp Tử Khiêm thủng thẳng nhạo báng rồi lại hí hoáy làm tiếp, cô đang nghĩ gì trong đầu thì cũng mặc xác.

Tô Mạc nghe rồi cũng chẳng dám “làm vướng chân” cậu nữa, đành

ngoan ngoan ngồi im như ma-nơ-canh trang trí.

Tài năng của Diệp Tử Khiêm bắt đầu phát huy hết tác dụng khi có cô ngồi xem bên cạnh. Đề cho 180 phút nhưng cậu hoàn thành chỉ trong vòng hai tiếng. Nhận bài làm của nhóm, giám khảo không khỏi ngạc nhiên. Kết quả mỹ mãn ngoài sức tưởng tượng: Nhóm của Tô Mạc giành số điểm cao nhất trong toàn bộ vòng thi, bài làm ngoài một vài lỗi nhỏ do ẩu thì gần như là đúng hết, khiến ai nấy đều kinh ngạc!

Dù đã giành được vé vào chung kết nhưng Tô Mạc thấy chẳng vui lắm, bữa cơm của cô diễn ra uể oải và phờ phạc, nhưng Diệp Tử Khiêm trông có vẻ yêu đời hơn hẳn. Dường như chỉ cần Tô Mạc không vui là tâm trạng của cậu lại phơi phới như mở hội.

Lúc thầy giáo ra ngoài thanh toán cho bữa ăn đã xong, tiếng xì xào của mấy đứa con gái sau vách ngăn bàn bên cạnh vọng sang chỗ hai người. Chẳng nhìn rõ là ai với ai, chỉ biết chúng nó nói câu nào, hai người bên này đều nghe thấy hết. Chủ đề ban đầu xoay quanh bài khó nhất trong vòng thi sáng nay, nhưng sau một hồi tào lao, chẳng mấy chốc cả bọn đã lái sang những thứ khác. Một nàng lên tiếng:

- Này, các cậu có thấy cái bạn nộp bài sớm nhất hôm nay không? Cái bạn gì mà trông đẹp trai ấy!

- À! Tớ biết, tớ biết! Điểm cao nhất luôn đấy!

- Chưa biết nhá! Tớ ngồi ngay cạnh chứng kiến rõ, từ đầu đến cuối có mỗi cậu ấy làm bài thôi. Khổ, loay hoay một hồi mà chẳng ai giúp!

- Thế á? Đồng đội đâu sao không giúp, quá đáng thế? Nhưng mà cậu ấy thông minh ra phết, có một mình mà làm vèo vèo, lại còn điểm cao nhất phòng thi nữa chứ!

- Ừ, nghe đâu tên là Diệp Tử Khiêm.

- À... Hotboy thiên tài bên trường Nhất Trung đấy!

- Đúng, đúng, đúng! Chuẩn luôn! Giá mà tớ được ghép đội cùng cậu ấy nhỉ...

- Tớ cũng thế!

...

Cuộc bàn tán của mấy nàng cứ tiếp tục, nhân vật được nhắc đến vẫn chỉ là hotboy thiên tài Diệp Tử Khiêm huyền thoại. Cậu vốn không ưa việc người khác tỏ vẻ xuýt xoa phát cuồng sau lưng mình nhưng hôm nay thì khác, nghe cũng thấy bùi tai, thích phết đấy chứ! Diệp Tử Khiêm ra về điềm đằm hòng thăm dò thái độ của cô gái ngồi đối diện. Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô trở nên trắng bệnh, bờ môi bợt đi như bị mất máu, trong lòng cậu bỗng sinh ra những cảm giác rất khác lạ, đang định hỏi han thì Tô Mạc đứng phắt dậy. Đúng lúc ấy thầy giáo lại bước vào nên trông cô càng lúng túng.

Có phải anh yêu em - Chương 03 phần 2

- Tô Mạc, em làm sao vậy?
- Dạ thưa thầy, không có gì. Tự dưng em thấy hơi mệt nên định về nghỉ sớm. – Tô Mạc lí nhí trả lời, rồi băng quơ nhìn vào cái lọ hoa trước mặt.
- Có cần tôi đưa em đi khám bác sĩ không?
- Không cần ạ, em nghỉ một lát là khỏe ngay ấy mà.
- Thế cũng được. – Thầy gật đầu, chưa kịp dặn dò thêm thì cô đã chạy biến mất.
- Hừm... - Khuôn mặt thầy không giấu được vẻ thắc mắc, thầy quay sang nhìn Diệp Tử Khiêm và hỏi – Bạn ấy làm sao vậy?
- Sao em biết được! – Diệp Tử Khiêm trợn ngược mắt vì cụt hứng.

Buổi tối trong căn phòng nhỏ, cậu ngồi làm bài giữa muôn ngàn bút rút. Hình ảnh khuôn mặt cô bạn gái nhợt nhạt cứ ẩn hiện mãi trong suy nghĩ khiến não cậu như muốn nổ tung. Cậu nghĩ ngợi một hồi rồi quyết định mở cửa bước ra ngoài.

Dưới chân khách sạn có một cái vườn con con, bên trong là một hồ nước chi chít hoa sen. Tô Mạc ngồi sụp bên bờ, lặng lẽ nhìn hồ sen và nghĩ vẩn vơ đủ thứ trong đầu. Diệp Tử Khiêm đứng nhìn cô một lúc lâu. Nếu không lên tiếng, có lẽ cô sẽ không bao giờ biết cậu từng đứng đó, nghĩ vậy Tử Khiêm bèn mở lời:

- Bảo người mệt mà còn ngồi đây ngắm hoa, cậu cũng rảnh phết!

Giọng nói khiến cô giật thót và luống cuống quay lại. Thấy cậu, vẻ mừng vui trên mặt cô tắt ngấm. Mí mắt cô sụp xuống và trả lại cho Tử Khiêm bộ dạng vô hồn như xác chết của ngày thường:

- Ra là cậu à?

- Không thì cậu nghĩ là ai? – Cậu nóng lòng, vừa bước đến gần, Tô Mạc đã đứng phắt dậy toan bỏ đi.

- Sao tôi vừa đến cậu lại đi đâu? Ghét tôi lắm chắc?

- Không! – Dường như lời phủ nhận không có chút nào thật lòng. Tô Mạc đáp lại, chẳng buồn nhìn vào mặt hắn – Tại tôi thấy muộn rồi nên định về phòng đi ngủ.

- Chưa đến tám giờ mà đã ngủ? Bốc phét!

- Ờ thì tôi... Phải về đi tắm. – Tô Mạc lúng búng trả lời.

Diệp Tử Khiêm bỗng thấy đỏ mặt, trong óc cậu lơ mờ hiện ra tiếng nước rì rào và thân hình gợi cảm của một thiếu nữ nào đó. Chủ nhân của thân hình tưởng tượng kia từ từ ngẩng đầu, mái tóc dài mềm như lụa buông xuống hai bờ má. Đôi mắt, đôi môi, chiếc mũi quen thuộc kia... tất cả đều là của Tô Mạc!

Sự tưởng tượng tội lỗi ấy khiến cậu hoảng sợ. Cậu vội hắng giọng để xua nó đi nhưng vẫn chưa dám nhìn vào mắt cô gái:

- Tóm lại là cậu không ưa tôi!

- ...

- Tại sao không trả lời?

- Nếu cậu đã nghĩ thế thật thì tôi cũng chẳng cần phải phủ nhận nữa.

- Cậu... - Xém chút nữa Tử Khiêm tức đến ói máu. Sau vài tiếng “cậu” lặp bặp, cuối cùng Tử Khiêm cũng nghĩ ra cái để nói - Cậu cay tôi vụ hôm nay chứ gì?

Cô gái ngần ngừ một hồi lâu, mãi chẳng chịu lên tiếng mặc cho Tử Khiêm vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Đến khi cậu sắp bỏ cuộc thì cô bất chợt

lên tiếng:

- Không chỉ có hôm nay đâu! Còn rất nhiều lần khác trước đây nữa! Diệp Tử Khiêm, tôi chẳng đắc tội gì với cậu, sao cái gì cậu cũng nhắm vào tôi bằng được vậy? – Cậu trả lời đeo nặng một nỗi băn khoăn khổ sở. Tử Khiêm bỗng thấy bức bối trong lòng, cậu xoáy thẳng ánh nhìn vào đôi mắt cô và gằn giọng:

- Ai nhắm vào cậu! Đừng có tưởng bở nữa! Mấy đề sáng nay thì loại đầu óc như cậu giải thế nào được! Tôi không cho cậu làm tức là giúp cậu đấy! – Ý tứ lộn xộn chẳng theo thứ tự nào hết. Dẫu vậy, Tô Mạc vẫn chỉ đáp trả bằng ánh nhìn lạt lẽo và mệt nhọc. Cô gật đầu:

- Ừm, hiểu rồi. Tôi phải về phòng đây, mai còn thi.

- Thi cái quái gì mà thi! Loại như cậu đi về mà bán hàng rong với mẹ ấy! Học làm gì cho nó tốn cơm! – Những câu chữ cay độc đua nhau tuôn ra. Lời nói như bát nước đổ đi, có muốn gạn lại cũng đành chịu nên vừa dứt lời cậu liền thấy hối hận và đặc biệt lo lắng khi lần đầu tiên thấy Tô Mạc dám nhìn thẳng vào mình lâu đến vậy.

- Tôi... - Hồ như Tử Khiêm muốn phân trần nhưng chẳng biết nói từ đâu.

Cô gái đã không thèm nghe cậu nói nữa rồi. Trái lại, lần này cô là người lên tiếng trước. Chỉ bằng một câu nói duy nhất, Tô Mạc đã giáng lên đầu cậu cảm giác khó chịu nhất từ trước đến giờ:

- Diệp Tử Khiêm, cậu muốn cay nghiệt đến thế nào nữa?

Nói xong, cô chẳng buồn chờ đợi câu trả lời mà đi thẳng, cứ như việc phải ở bên cậu dù chỉ một giây là một sự hành hạ khủng khiếp trên đời. Diệp Tử Khiêm lặng lẽ nhìn bóng dáng cô hòa dần vào màn đêm. Cơ hoảng loạn không bút nào tả nổi bủa vây lấy trái tim cậu. Chính cậu cũng không hiểu vì sao lại thế, thành ra tâm can càng rối bời. Trước đây cậu luôn muốn chứng kiến cảnh Tô Mạc tức điên lên để biết được đằng sau nụ cười thờ ơ đến ác độc kia, đâu mới là giới hạn chịu đựng của cô. Nhưng tìm thấy nó rồi, mọi thứ lại không khiến cậu thấy thích chí như tưởng tượng. Nụ cười lạnh đến tê lòng của Mạc cứ hiện ra trước mắt Tử Khiêm. Cậu từ từ nhắm mắt để nó tan biến đi nhưng giọng nói của cô lại

đội về như nhất quyết chẳng chịu buông tha: “Diệp Tử Khiêm, cậu muốn cay nghiệt đến thế nào nữa?”

“Nhưng... Cậu ngốc lắm, cậu không thấy sao?”

Mọi sự cay nghiệt tôi dành cho cậu... Đều là vì cậu đó...

Tô Mạc...”

Đôi môi cậu khẽ rung lên hai chữ ấy nhưng không ai trả lời, chỉ có khoảng không trống rỗng vỗ về thứ tình cảm không có vị ngọt của cậu.

Vòng thi cuối cùng là thi viết, vẫn là đề làm chung nhưng khó hơn tứ kết rất nhiều. Đề vừa phát xuống, Diệp Tử Khiêm còn chưa biết làm thế nào để bắt chuyện với Tô Mạc mà không bị gượng thì cô đã nhanh nhẩu đẩy đề thi cho cậu. Cậu sửng sờ, chẳng biết phản ứng thế nào trước câu nói thản nhiên của cô:

- Cậu thích làm đấy còn gì? Để phần cậu hết đấy!

- Cậu...! – Tử Khiêm tức nghẹn nhưng chẳng làm được gì vì cô đã quay ngoắt đi và ngồi im một chỗ nhìn mông lung.

- Được! Làm thì làm! Tưởng tôi sợ chắc! – Cậu phản pháo cho bõ tức nhưng Mạc vẫn chẳng thềm nhúc nhích, đành chiến đấu đơn thương độc mã vậy.

Nhưng trời ạ, đề chung kết khó hơn đề tứ kết nhiều, thiên tài như cậu còn phải đánh vật nữa là người bình thường. Khổ nỗi cứ muốn bắt chuyện với Tô Mạc, vẻ băng quơ như thả hồn phiêu du đến tầng mây nào không rõ của cô đập ngay vào mắt cậu khiến mọi lời định nói ra dường như tan biến hết. Cậu là thiên tài trẻ tuổi cơ mà, trên đời này làm gì có thứ nào đánh đổ được cậu! Dù rất cố gắng nhưng đến cuối vẫn có một câu đạo hàm khiến cậu phải ngồi cắn bút, xoay thử mọi công thức có thể rồi mà vẫn không ra kết quả. Từng giây, từng phút đang lặng lẽ trôi qua, trán cậu bắt đầu lấm tấm những giọt hoang mang. Tô Mạc đang thả hồn theo gió nãy giờ bỗng dưng quay lại, nhìn phép toán cậu đang vật lộn hồi lâu mà chưa có lời giải đáp, đôi mắt cô bỗng sáng lên.

- Sao? Biết làm không? – Bắt gặp cái nhìn ấy, Tử Khiêm vội vàng hỏi.

Mạc chưa dám trả lời luôn nhưng cũng đáp:

- Hình như tôi biết có một công thức có thể dùng được.

- Thế thì dùng luôn đi! – Diệp Tử Khiêm đẩy ngay đề thi sang cho cô. Thời gian cũng chẳng còn bao nhiêu, câu này mà mất điểm chắc chắn hai người sẽ cùng lọt vào top ba... trong giấc mơ.

- Ừm... - Mạc cũng thừa hiểu điều đó nên nhanh nhẹn đón lấy đề thi, rút giấy nháp ra và bắt đầu triển khai công thức.

Diệp Tử Khiêm ngồi cạnh chứng kiến, đó là một công thức lạ hoắc cậu chưa bao giờ nhìn thấy, nhưng hình như nó có tác dụng thật! Khả năng ứng biến của Tô Mạc không bằng Tử Khiêm, rất nhiều chỗ cô lúng túng như gà mắc tóc. Thấy thế, Tử Khiêm bèn nhích sang và cùng đồng tâm hiệp lực xử lý bài toán. Khoảng cách giữa hai người rút ngắn lại đến độ từng hơi thở đều dễ cảm nhận đến không ngờ. Thi thoảng những sợi tóc mềm mại của cô khẽ vương lên má Tử Khiêm khiến da mặt cậu cứ thấy râm ran. Nhưng cậu chẳng để ý những thứ đó, chỉ biết giờ phút này hai người chỉ đơn thuần là đồng đội đang chung vai sát cánh, không chút hận thù và cũng không có bất cứ thứ tình cảm nào khác.

Đáp án được tìm ra sát lúc đồng hồ báo hết giờ. Hai người thở phào nhẹ nhõm, vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp ngay khuôn mặt đang kề cận của người kia. Diệp Tử Khiêm dịch xa ra một chút còn Tô Mạc phì cười, khóe môi nhếch lên rạng rỡ vô tư lự, nụ cười hấp háy nơi đáy mắt. Đó là cảnh tượng mỹ lệ nhất trong đời lần đầu tiên cậu được chứng kiến, trái tim Tử Khiêm như ngừng đập, nhất là khi giọng nói trong veo của Tô Mạc thấm nhẹ vào lòng cậu:

- Diệp Tử Khiêm, chúng ta làm được rồi!

Cậu nói quá dối giản dị nhưng đủ khiến thế giới quanh cậu ngừng chuyển động, vạn vật đều khiêm tốn nhòa đi để tôn lên đôi môi hé cười của cô gái. Cậu chơi vơi giữa nụ cười đó và muốn hôn thật nồng nàn vào đôi môi ấy.

Đêm đó, Diệp Tử Khiêm trải qua một giấc mơ quái dị.

Không gian quết lên những dải màu rực rỡ nhưng hỗn loạn tựa hồn ma nháy múa. Thứ duy nhất cậu nhìn rõ giữa cõi mộng lung ấy là một khuôn mặt trắng trẻo. Tô Mạc dịu dàng nhìn cậu và nở nụ cười thật hiền. Bỗng dưng cô trở nên quyến rũ và đắm say, lao về phía cậu hôn thắm thiết.

Cậu bừng tỉnh.

Ba giờ sáng, Tử Khiêm ngồi tựa lưng vào thành giường và thở dốc, tim cậu như muốn nhảy bật ra khỏi lồng ngực.

Hôm sau, thời khắc mọi thí sinh đều mong đợi cuối cùng cũng đã đến: Kết quả cuộc thi Olympic Toán học chính thức được công bố. Tử Khiêm và Tô Mạc cùng về nhì, chỉ kém quán quân có một điểm. Ai ai cũng biết tí nữa thì cả hai bị loại khỏi vòng đầu tiên, nếu hai người không lùm xùm với nhau từ vụ ấy thì chức quán quân phải giành cho hai người mới xứng. Dẫu vậy, tấm huy chương bạc cũng đủ khiến nhà trường thấy hài lòng, thầy giáo hướng dẫn hào phóng mời cả hai đi ăn một bữa thịnh soạn. Thật lòng mà nói một bữa ăn xoàng đối với Diệp Tử Khiêm chẳng là gì nhưng thấy Tô Mạc tỏ vẻ háo hức, cậu cũng đành đi theo.

May mà thầy giáo hào phóng nên cả hai được đưa đến một nhà hàng sang trọng nức tiếng trong thành phố. Dù không bao hẵn phòng riêng, nhưng thầy trò chỉ cần ngồi trong một gian nhỏ gọi đủ các món nhất hạng trong thực đơn, cùng nhau đánh chén thỏa thuê là cũng vui lắm rồi.

Về phần Tử Khiêm, chỉ vì giấc mơ quái gở đêm qua mà cậu luôn thấy căng thẳng khi nhìn Tô Mạc mà cô không hề nhận ra điều đó. Thấy cậu không mấy nhiệt tình với chuyện ăn uống, cô bèn lên tiếng xã giao:

- Sao thế, không hợp khẩu vị à?

Cậu nói tuy vô thưởng vô phạt nhưng cũng khiến cậu phờ phờ vui thầm một lúc lâu. Cậu liền lắc đầu và tay thìa tay đũa ăn uống ngẫu nhiên như má đối. Lúc thầy giáo ra ngoài tính tiền, trong gian phòng

chỉ còn lại hai người.

Tô Mạc vẫn đang thưởng thức nốt cốc nước, đôi môi khẽ chạm miệng cốc nhấp từng chút, từng chút một, trông cô thật đáng yêu. Chỉ thế thôi mà bên lồng ngực trái của Tử Khiêm cứ run lên không ngừng.

Có nên tranh thủ cơ hội này để nói ra hết không nhỉ? Cậu "hot" thế này cơ mà, chắc chắn không bị từ chối đâu. Và sau đó hai người sẽ nắm tay, vòng lấy tay qua người nhau và thậm chí môi kề môi nữa, mới nghĩ đến đó thôi cậu đã thấy cuộc đời này không còn gì tuyệt hơn nữa. Cậu vẫn đắn đo, cổ họng khô quắt lại. Sau khi uống cạn cốc nước, cậu nhìn thẳng vào cô gái đang mãi mê nhắm nháp thứ thức uống trên tay, gạn hết can đảm nói:

- Tô Mạc này... Tôi...

- Sao? – Cô dướn mày nhìn cậu. Thấy cậu nói vẫn còn lấp lửng, tuy có thắc mắc nhưng cô cũng chẳng nói thêm câu nào, cứ ngồi yên chờ đợi cậu nói nốt.

- Thật ra, tôi... - Sau khi nuốt mấy miếng nước bọt cho bình tĩnh lại, cuối cùng cậu cũng tiếp tục được nhưng lại đá sang một chuyện không liên quan - ... Tôi chưa thấy công thức nào lạ như công thức của cậu hôm trước. Nó tên là gì thế, cậu lấy ở đâu ra vậy?

- À, nó có tên "công thức Tư-Mạc" do một nhóm người tự nghĩ ra và chưa bao giờ công bố. – Nói đến đây, đôi mắt cô bỗng trở nên ấm áp, êm dịu hơn mọi khi.

Vẻ như không thỏa mãn lắm với câu trả lời, cậu lạnh lùng đáp:

- Tên gì mà nghe kỳ cục thế? Bạn cậu nghĩ ra đấy à? Hờ, chẳng biết đặt tên gì cả.

- Tôi... - Tô Mạc ngập ngừng. Chỗ ngồi của hai người vốn ngay cạnh cửa sổ, đôi mắt cô bỗng hướng đau đáu ra bên ngoài, rưng rưng như sắp khóc òa. Toàn thân cô run lên lấy bầy.

- Cậu... Cậu sao thế? – Bộ dạng của cô khiến Tử Khiêm hoảng hốt. Cậu

trông theo hướng cô nhìn nhưng không thấy bất cứ cảnh tượng gì bất thường cả.

Tô Mạc quay lại, cô run run đứng dậy và vùng chạy ra ngoài, không ngớt lẩm bẩm:

- Tư Niên, anh Tư Niên...

Diệp Tử Khiêm thất thần nhìn bóng cô biến mất sau cánh cửa, mãi một hồi sau cậu mới tỉnh lại từ cơn bàng hoàng. Cậu mới chỉ trông thấy cô hành động quá khích như vậy đúng hai lần, lần đầu là khi gặp người con trai nào đó tên Lục Tiểu Niên trước cổng trường, lần thứ hai, chính là vừa rồi. Chỉ khác ở chỗ, lần đầu cô rạng rỡ như bông hoa mới nở, còn lần này thì sứt sùi như ngọn cỏ dưới cơn giông.

Diệp Tử Khiêm thần người ra một hồi, cái tên công thức cô vừa nói chọt vụt lên trong óc cậu. "Công thức Tư-Mạc? Công thức Tư-Mạc".

Đúng, một cái tên khó nghe muốn chết!

Có phải anh yêu em - Chương 04 phần 1

Chương 4: Đôi khi cuộc chờ đợi kết thúc trong vô vọng

Tôi tin rằng trên đời này rồi sẽ có người đáng để cho bạn nhớ suốt đời.

Giống như Ôn Tư Niên trong lòng tôi, hay như tôi trong lòng Diệp Tử Khiêm.

Nhưng giống như những gì tôi từng trải, có những cuộc chờ đợi chỉ kết thúc trong vô vọng mà thôi.

~~~~~

Lúc Tô Mạc lao ra ngoài thì người đó đã đi thật rồi, cô còn chưa kịp nắm lấy vạt áo anh. Lại một lần nữa anh lẳng lặng biến mất khỏi cuộc đời cô.

Quá tàn nhẫn, quá ác nghiệt!

“Anh Tư Niên, hỡi anh Tư Niên...”

Người em yêu bằng cả trái tim, sao anh nỡ rời bỏ em thêm lần nữa?”

Trí óc Tô Mạc đang mông lung giữa dòng suy nghĩ thì đôi chân đã đưa cô dừng tới cửa. Chốn này người đi qua kẻ đi lại đông như mắc cửi nhưng chẳng bóng hình nào là của Ôn Tư Niên cả. Cô luống cuống đi tìm, cuối cùng cũng phát hiện thấy... rằng cô không thể tìm thấy anh nữa rồi.

Hình bóng ấm áp đã khắc sâu vào cuộc sống cô hóa ra lại chỉ hời hợt như giấc mộng thế này thôi sao.

“Anh chưa từng xuất hiện thì đúng hơn!”

Nghĩ thế, cô bỗng dưng bật khóc, cô đơn giữa dòng người tấp nập. Cảm giác khó chịu quá! Không thể nào chịu được!

“Anh đang ở đâu hả Ôn Tư Niên? Anh có biết em đợi anh, đợi mãi, đợi mãi đến thành ra thế này hay không?” Cô mặc sức gào khóc cho đến khi toàn thân bã ra vì kiệt sức, chỉ muốn tắt thở cho nhẹ người. Cái tên của người con trai ấy không còn đủ khả năng vỗ về cô được nữa. Mặc cho đôi mắt cô đã đỏ ngầu, anh ta đâu có thấy.

Bỗng có một bàn tay vỗ bộp vào vai cô, hóa ra là Diệp Tử Khiêm đang đứng sau lưng với khuôn mặt hằm hằm. Cậu lặng lẽ nhìn và đưa cho cô chiếc khăn giấy:

- Lau đi, mặt mũi nhìn thấy gớm!

- Cảm ơn! – Tô Mạc cúi đầu cảm ơn và đón lấy chiếc khăn giấy, lau được những giọt nước nóng hổi hai bên má nhưng chẳng thể gột nổi niềm thất vọng lớn lao.

Tiếng thầy giáo vang lên sau lưng:

- Tô Mạc, em không sao chứ?

- Không sao ạ. – Cô lắc đầu, giọng hơi khàn đi nhưng vẫn cố nhoẻn cười để trả lời thầy trò đang sốt sắng không hiểu chuyện gì vừa xảy ra với cô
– Thầy, Tử Khiêm, nếu không còn chuyện gì nữa thì em xin phép về trước.

- Ơ kìa, đợi một lát nữa nhà trường đến đón các em đấy, đi xe trường mà về.

- Không cần đâu, nhà em ở ngay đây, có xe buýt về thẳng luôn rồi ạ.

- Ừ, thế thôi vậy. – Thầy miễn cưỡng trả lời. Vừa dứt câu, cô học trò đã quay gót rời đi.

Thầy thở dài ngán ngẩm, Tử Khiêm lên tiếng chào từ biệt:

- Em cũng về đây thầy ạ! Chào thầy! – Nói rồi cậu liền cầm đầu đuôi theo cô gái lúc ấy đã đi được một đoạn xa.

Khi đuổi kịp Tô Mạc, Tử Khiêm thấy cô vẫn còn trong cơn hoảng hốt, tròng mắt căng rộng, rỗng tuếch và vô hồn như một đứa trẻ con đang bị lạc ở nơi nào đó. Cô đợi xe buýt. Tử Khiêm đợi cùng. Cô bước lên xe. Tử Khiêm bước theo.

Tô Mạc quẹt thẻ xe buýt còn Tử Khiêm lúi húi lấy tiền nhưng cậu chợt phát hiện trong người không mang theo bất cứ thứ gì. Bắt gặp ánh mắt soi mói của ông tài xế, cậu lục lọi khắp người nhưng than ôi đến một đồng lẻ cũng chẳng thấy. Cuối cùng cũng moi ra được một tờ mười đồng, cậu ra vẻ điềm tỉnh hỏi tài xế:

- Có tiền trả lại không bác?

- Cậu có thấy ai đi xe buýt mà đòi trả lại tiền không? Đi xe buýt là phải tự túc tiền lẻ, tự túc, cậu hiểu không! – Hình như ông tài xế ngồi lái lâu quá nên tính tình hơi khó chịu.

Không đứng lại bị mắng, mặt mũi Tử Khiêm rúm ró lại vì bức tức. Còn thủ phạm đồ họa lên đầu mà cậu bám theo từ nãy đã yên vị trên xe, khuôn mặt nhìn ra ngoài vu vơ như chưa từng quen biết cậu. Cậu hít một hơi thật sâu rồi quát to tướng lên:

- Tô Mạc!

Nghe có người gọi mình, cô mới quay lại nhìn. Dường như Mạc cực kỳ sửng sốt khi thấy Tử Khiêm đang lù lù trên xe nhưng vẫn hỏi thản nhiên:

- Ơ, sao cậu lại ở đây?

“Thế là thế nào! Sao là sao! Lẽo đẽo đi theo suốt dọc đường mà bây giờ mới nhìn người ta à!” Cứ nghĩ đến việc Tô Mạc không hề để mắt tới cậu trong suốt dọc đường, Tử Khiêm điên lắm, nhưng rồi cậu vẫn kiềm chế hết sức và nói:

- Không phải việc của cậu! Vứt thẻ xe buýt đây mượn cái!

- À... - Cô ngắc ngư gật đầu rồi lấy tấm thẻ ra đưa cho cậu.

Cuối cùng Tử Khiêm cũng có thể để lên xe trong ánh mắt khinh khỉnh của ông tài xế. Cậu theo Tô Mặc tìm lấy hai chỗ trống rồi cả hai cùng ngồi xuống. Tử Khiêm lúng túng ra mặt, mãi một lúc sau mới kiếm lời gợi chuyện:

- À này... Để lúc khác tôi trả nhé...

- Cái gì?

- Tiền quẹt thẻ bạn này ấy.

- À, thôi không cần đâu. Trong thẻ vẫn nhiều tiền mà. Dường như sợ cậu không đồng ý, cô vội thanh minh thêm. – Đằng nào tôi cũng dùng một đồng vở của cậu. Dĩ nhiên chưa bằng tiền nhưng cứ coi như là cảm ơn đi.

Cậu thấy bức dọc khi cô cố tình rút lui khỏi cuộc nói chuyện theo kiểu cực kỳ khách sáo. Một lúc sau cậu mới lăm bằm:

- Đâu phải tôi nghĩ thế đâu.

- Ừm. – Cô khẽ gạt đầu rồi quay ra cửa sổ ngắm quang cảnh bên ngoài.

Tử Khiêm biết câu chuyện đang thiếu “muối” trầm trọng nên cũng đành im miệng. Nhưng ngồi chờ mốc cả người mà Tô Mặc vẫn không thêm chủ động ngó ngang đến mình, cậu lại gợi chuyện:

- Bạn này cậu gặp người quen à?

- Ừ. – Tô Mặc trả lời nhạt nhẽo cho có rồi lại quay đi ngắm cảnh.

- Ai thế? – Tử Khiêm cũng làm bộ hỏi vu vơ cho có, thế mà Mặc chẳng thèm trả lời. Cảnh phố xá vội vã vút qua ngoài khung cửa có vẻ hấp dẫn sự chú ý của cô hơn.

Vẻ mặt chàng trai ngồi cạnh phảng phất giận dỗi, nghĩ một hồi cậu đáp:

- Xì! Có gì to tát đây! Không nói thì thôi! – Nói xong câu này, cậu như phát cáu nên chưa thêm một câu nữa cho hả - Cậu khóc nhìn trông gớm

bỏ xù!

Cô vẫn lặng thinh và ngoan cố cúi đầu trông như đang ngủ gật, không đếm xỉa gì đến những lời khiêu khích châm chọc của Tử Khiêm. Thấy cô cứ im thin thít, chàng trai cũng thấy chán nên thôi chẳng nói nữa. Hai người chìm hẳn đi giữa tiếng lao xao trên xe buýt chẳng khác nào hai hành khách không quen biết tình cờ ngồi cạnh ghế nhau.

Chẳng nói năng, không tình cảm.

Tự dưng cậu thấy ngao ngán đến lạ, nhưng chưa kịp truy nguyên xem cảm giác quái đản ấy đến từ đâu thì vai cậu bỗng nặng nặng như có vật gì đè xuống.

Có vẻ Tô Mạc mệt mỏi lắm nên mới say ngủ được giữa chốn huyên náo này.

Cái đầu nhỏ nhắn của cô tựa sát vào bờ vai Tử Khiêm. Khoảng trống giữa hai người chỉ còn là con số không, Tử Khiêm ngồi im không nhúc nhích để cảm nhận hết từng hơi thở êm dịu của cô, ngắm khuôn mặt còn nhòe nhoẹt những giọt nước mắt. Cậu ngây ra vì đây là lần đầu tiên được ở gần Mạc đến thế, gần đến nỗi như hai cuộc sống xa lại bỗng dựng đàn vào nhau, tay trong tay chẳng rời. Suy nghĩ ấy khiến cho cậu vừa hoảng sợ vừa buồn bã. Bất giác, cậu toan đẩy người con gái ra nhưng bàn tay chưa kịp chạm vào thì tai đã vô tình nghe thấy những tiếng lẩm nhảm của cô trong giấc mộng thoáng qua. Cậu ghé sát lại hơn nữa, cố nghe cho rõ xem cô đang nói gì. Trái tim cậu đang run lên vì hồi hộp bỗng hóa đá trong giây lát vì cô chỉ gọi tên một người: "Tư Niên, Ôn Tư Niên."

Đó là ai mà đến khi rơi vào mộng mị cô cũng nhất quyết không chịu quên tên? Mỗi tình ấy ra sao, người con trai ấy phải như thế nào mà được cô khắc sâu vào tâm trí và hoài nhớ khôn nguôi đến vậy? Nhìn người con gái chìm vào giấc mộng mà cũng chẳng được bình yên, một nỗi chua xót gợn lên trong lòng cậu. Cậu khẽ vuốt hàng lông mày của cô và nói: "Rồi cậu nhất định sẽ tìm được người đó thôi mà."

Từ khi nào Diệp Tử Khiêm bỗng trở nên rộng lòng với cô vậy? Ai cũng thấy rõ từ sau khi cuộc thi Olympic kết thúc, thái độ của cậu dành cho

Tô Mạc thay đổi một cách khó hiểu. Nói như Ngô Du Du thì đúng là: "Tô Mạc, cậu ăn may như chó vớ được khúc xương rồi đấy! Hotboy ấy chưa bao giờ tử tế với bất cứ ai như thế đâu!"

Nhưng trong mắt Tô Mạc, ngoài việc Tử Khiêm đã thôi cái trò bói móc ác miệng thì cậu ta vẫn chẳng có gì khác thường, tính tình vẫn khi nằng khi giông, toàn cái kiểu đang nói chuyện dang dở vài câu thì nổi đóa lên, lúc sau lại tìm đến cô khơi chuyện như kẻ rồi hơi.

Tuy nhiên, thấy cậu hotboy xưa nay tính tình thất thường như thời tiết bỗng dưng trở nên khác thường, Tô Mạc dè chừng nhắc nhở: "Diệp Tử Khiêm, thật ra tôi thấy cậu cứ như ngày xưa còn hay hơn, giờ cậu thế này tôi thấy sờ sợ làm sao ấy!"

Vì lời nhắc nhở đó, ba ngày liền chàng thiếu gia kiêu ngạo không thém nhìn mặt cô. Thế càng may, cô thấy mình vừa thoát khỏi được hàng tấn gánh nặng, ngày nào cũng phải đối phó với cái tên "sáng nắng chiều mưa buổi trưa bình thường" ấy, mệt cả người!

Chưa kể mấy hôm nay hễ đặt lưng xuống cô lại nằm mơ liên tiếp. Ôn Tư Niên và cô hồi còn nhỏ ngồi bên nhau trên một chiếc ghế đá trong vườn dưới ánh nắng hè oi bức. Ôn Tư Niên giấu bố mẹ mang tới một quả dưa hấu bỏ tủ lạnh mát rượi, bổ làm hai phần, mỗi đứa một phần lấy thìa xúc ăn. Mạc rất lười khều hạt dưa nên thường mới nhấn nhá được hai miếng đã nhõng nhẽo chê dưa lắm hạt không chịu ăn. Ôn Tư Niên đành gắp hạt giúp rồi mới đưa cho cô. Lần nào cậu cũng làm thế, lâu dần thành thói quen đến độ Mạc chưa cần nói năng gì cậu đã nhanh nhẩu tự giác cầm thìa gắp hạt.

Cô nhoẻn cười ngây ngô trong giấc mộng. Đột nhiên khung cảnh trước ngày Ôn Tư Niên bỏ đi hiện ra như cuộc phim được tua nhanh đến hồi kế tiếp. Hôm ấy anh hứa đưa cô đi ngắt hoa sen. Cô chưa bao giờ quên câu nói quen thuộc của anh: "Mùa hè được ngắt hoa sen thì còn gì bằng. Hôm nào trời đẹp chúng mình ra đầm bắt cá đi. Rồi anh sẽ mua cho em một đồng kem Yili Bốn Vòng, ăn cho căng bụng thì thôi!" Lúc nào cũng vậy, anh hay dùng những lời hứa vô vọng để dỗ dành cô. Nực cười ở chỗ câu nào cô cũng nghĩ là thật hết.

Bao nhiêu năm rồi không biết, cô vẫn cứ đợi chờ trong vô vọng, dù thế

nào cô cũng không dám ép mình tin rằng... có lẽ những hứa hẹn năm xưa chỉ là buột miệng nói ra để dỗ dành một đứa trẻ con mà thôi.

Một hôm, trong lúc thể dục giữa giờ, Tô Mạc hốt hoảng khi thấy mình bị vây kín trước cửa nhà vệ sinh. Một đám nữ sinh lũ lượt chặn cứng lối vào, cô chỉ có thể thoát ra nếu biết thuật vượt tường như Ninja. Cô đành chôn chân tại chỗ và e dè hỏi:

- Xin lỗi, mấy bạn có việc gì thế?

- Tô Mạc đây phải không? – Đứa con gái cầm đầu lạnh lùng nhìn cô. Con bé trông cực kì xinh đẹp, nhưng xinh theo kiểu chảnh và đáo đả. Bộ đồng phục trắng phớt rập khuôn nhàm mắt không tài nào che nổi vẻ khác biệt toát lên từ con bé.

Hình như Tô Mạc cũng từng nghe tiếng nhỏ. Con nhỏ tên là Bạch Hạ, cũng là hotgirl trong trường, sánh ngang với Diệp Tử Khiêm. “Nhỏ tìm mình làm gì nhỉ?”, Tô Mạc hơi chột dạ nhưng vẫn lịch sự gật đầu. Sắc mặt Bạch Hạ bỗng trở nên khó hiểu, con bé soi cô một lượt từ đầu đến chân và hỏi một đứa khác bên cạnh như thể không tin vào những gì mình vừa trông thấy:

- Sao mà y bảo Diệp Tử Khiêm thích nó?

- Đúng mà! – Đứa “tay chân” gật đầu lia lịa khiến mặt mũi Bạch Hạ trông càng đáng sợ hơn.

Bạch Hạ ném vào Tô Mạc một cái nhìn khinh miệt:

- Tao chẳng thấy nó có điểm gì khiến Tử Khiêm phải thích hết!

- Đúng, đúng, đúng! Mấy bạn hiểu lầm rồi, tớ có thân thiết gì với Diệp Tử Khiêm đâu. – Tô Mạc lên tiếng phụ họa vì đã hiểu chuyện gì xảy ra. Nhưng từ trước đến giờ cô chưa nghe ai đồn thổi bất cứ điều gì giữa Diệp Tử Khiêm và Bạch Hạ. Nếu cặp đôi đình đám này mà có chuyện gì thật thì cô đã tiêu đời từ lâu rồi.

Nhưng Tô Mạc cũng nhanh trí, cô nhoẻn cười thành khẩn và thanh minh cật lực:

- Tớ không thân với cậu ta thật mà, có mỗi một lần đi thi với nhau thôi chứ ngày thường chả nói chuyện bao giờ!

- Tao nói chuyện với mày đấy à? – Đôi lông mày đẹp như vẽ của Bạch Hạ bắt đầu dúm lại một cách dữ dằn khiến Tô Mạc phải ngậm miệng ngay lập tức.

Thấy Tô Mạc đã im lặng, Bạch Hạ lại tiếp tục soi mói cô thêm vài lần rồi giọng tỉnh bơ:

- Yên tâm, bọn này không kiếm mày gây sự đâu mà lo, định xem mắt Tử Khiêm tinh tế đến đâu thôi mà, xem xong đi ngay. Nhưng ai ngờ Tử Khiêm thông minh là thế mà mắt thẩm mỹ lại kém vậy! – Dứt lời, đám con gái đứng sau lưng bèn phá lên cười nịnh.

Bị đem ra làm trò đùa, Tô Mạc chẳng những không phản ứng gì rõ rệt, vẫn đứng trân trân một chỗ mà thậm chí hai mép còn khẽ nhếch lên ra vẻ thách thức. Bạch Hạ hoàn toàn kinh ngạc trước thái độ ấy, trông cái mặt nó như vừa trông thấy quái vật vậy. Thấy cái điệu nhếch mép kia cũng thách thức ra trò, con bé cười khẩy:

- Hình như mắt thẩm mỹ của Tử Khiêm không những kém mà còn khá “dị” đấy. Không dung vớ được “bông hoa lạ” như mày kể cũng khá xứng đôi!

Câu nói tỏ rõ ý phỉ báng nhưng không đủ sức châm ngòi cơn giận trong cô. Mạc vẫn cứ tỏ ra điềm đạm như thường, hai khóe môi không hề nhúc nhích. Bạch Hạ có cảm tưởng mọi lời “đá xoáy” của mình chẳng khác nào nước đổ lá khoai, châm chọc kiểu gì con bé đáng ghét kia vẫn không chịu tức lên cho người ta hả, bấy giờ Bạch Hạ mới là kẻ phải nuốt ngược cục tức vào bụng! Về mặt Tô Mạc vẫn hiền hòa, nền nã, cô thản nhiên hỏi:

- Thế các bạn xem xong chưa, tớ đi được rồi chứ nhỉ?

- Tao có chặn đường mày hồi nào đâu? – Đôi mắt phượng của Bạch Hạ quắc lên đánh đá như dồn chân Tô Mạc vào một cuộc chiến tranh lạnh.

Tô Mạc cũng không dám tỏ thái độ với lũ con gái đứng chặn cửa xung quanh, đành giở võ cùn ra đối phó, toan trèo tường thoát khỏi đám yêu nữ này cho xong. Bạch Hạ khinh khỉnh chế giễu, tiếng cười sắc như lưỡi dao khứa vào lòng tự trọng của cô:

- À mà quên, nghe nói mẹ mày bán hàng rong hả? Thảo nào bộ dạng trông thế này. Tao hay nghe người ta nói... thế nào nhỉ, ví càng lép tư cách càng ngắn. Hình như câu này sinh ra là để nói về mày đúng không? – Giọng điệu nhàn nhạt nhưng ý tứ thâm nho, chưa khi nào Tô Mạc nghe phải câu nói nào ác độc hơn thế. Cô vẫn kiên nhẫn đứng im dù bên trong như có ngọn lửa đang hồng thiêu cháy lòng tự tôn rắn như thép của cô. Ngay khi lũ kia còn chưa kịp phản ứng gì thì cô đã quay ngoắt lại và nhếch mép cười:

- Thế cậu đã bao giờ nghe người ta nói rằng cậu rất vô giáo dục chưa?

- Mày bảo sao?

- Tôi nói cậu vô giáo dục ấy, vô giáo dục hơn cả một đứa bố mẹ ly dị, mẹ bán hàng rong như tôi. – Từng chữ thốt ra chắc đánh lại.

Khuôn mặt Bạch Hạ bỗng dưng sắt lại như vừa bị nắm phải thóp. Con bé trợn ngược mắt lườm Tô Mạc như muốn lao vào cắn cổ cho hả dạ. Tô Mạc cũng nhận thấy tình hình đang trở nên căng thẳng nhưng quá muộn, Bạch Hạ dùng dùng xông tới tát bốp vào mặt cô và chửi bới:

- Mẹ kiếp! Mày bảo ai vô giáo dục! Có giỏi thì nói lại lần nữa xem! Nói lại lần nữa xem! – Con bé hung hăng đánh Tô Mạc trong cơn thịnh nộ. Nó nghiêng răng nghiêng lợi như con thú đang lên

Tô Mạc sửng người ra mặc cho những cái đầu móng tay nhọn hoắt rạch ngang da mặt, ban đầu lạnh buốt rồi lúc sau xót đến tận tủy. Theo phản xạ, cô đưa hai tay ôm đầu toan vùng ra khỏi trận ẩu đả điên cuồng này. Ngay lúc ấy, có một bàn tay chộp mạnh lấy vai Bạch Hạ và kéo con bé ra. Giọng nói Diệp Tử Khiêm vang lên, êm dịu và ấm áp thay, dù chẳng hợp với cảnh tượng bạo lực này:

- Tô Mạc, cậu có sao không?

Tô Mạc lặng người, vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ngay khuôn mặt hoảng hốt của chàng trai. Thấy Tô Mạc đang ôm đầu ngơ ngác, trên mặt trầy xước, gương mặt cậu nhăn lại còn trái tim thì quặn thắt. Cậu bặm trợn quay lại nhìn thẳng vào đứa con gái ngang ngược và gằn giọng:

- Bạch Hạ, mày bị điên à!

- Ừ đấy, con này bị thần kinh đấy, giờ mới biết à! – Con bé không hề nao núng trước sự hung hăng của cậu và thẳng thừng đáp lại với vẻ xác xược, chua ngoa.

Tử Khiêm không thể nhẫn nhịn được nữa, hể quay sang lại bắt gặp những vết cào cấu nhằng nhịt trên gương mặt nhỏ nhắn của Tô Mạc, cơn thịnh nộ của cậu liền dâng lên cực điểm. Diệp Tử Khiêm chỉ thẳng vào mặt Bạch Hạ và lạnh lùng quát:

Có phải anh yêu em - Chương 04 phần 2

- Con ranh tai quái kia! Mà có ghen tị vì người ta xinh đẹp hơn thì cũng đừng quá quắt đến mức này chứ!

- Ghen tị? – Bạch Hạ suýt ngã ngửa vì buồn cười, nó chỉ thẳng vào mặt Tô Mạc – Mỗi cái loại mắt có tật như cậu thì mới thấy nó đẹp hơn tôi thôi! Cậu thử ra ngoài mà hỏi xem, làm đếch gì có thằng nào lấy hoa cắt lộn về cắm trong bình như cậu chứ?

“Hoa cắt lộn” Tô Mạc nghe xong uất nghẹn cả cổ, Diệp Tử Khiêm vẫn không chịu thua, tiếp tục đấu khẩu với Bạch Hạ:

- Hoa cắt lộn thì sao? Hoa gì thì cũng là hoa, còn quý hơn cái kiểu con gái như mày!

- Cậu... - Bạch Hạ cũng không biết phải phản đòn ra sao.

Tử Khiêm vẫn tỏ ra rất thản nhiên như muốn chứng tỏ những gì cậu vừa nói ra là sự thật không thể chối cãi. Tô Mạc bị đẩy vào tình thế thật khó xử. Tử Khiêm bình tĩnh quá khiến cô thấy hình như vừa rồi mình hơi quá khích. Sau một hồi suy nghĩ mông lung, cô chợt nhận ra một điều cực kỳ quan trọng.

Cô gõ nhẹ vào vai người con trai hiện ngang khí phách trước mặt và khẽ nói:

- Này Tử Khiêm...

- Làm sao? – Lời cậu đáp lại Tô Mạc tuy cẩu kính nhưng không cay nghiệt bằng lúc chửi nhau tay đôi với Bạch Hạ.

Giữa tình thế này muốn hé răng cũng khó, mãi một lúc sau cô mới lắp bắp nói:

- Ê... Chỗ này là nhà vệ sinh nữ mà...

- ...

- Tôi nghĩ tôi nên nhắc cậu biết...

- ...

Một lúc sau, giọng cười hả hê của Bạch Hạ ré lên, xé toạc không gian im ắng. Tiếp sau đó mấy đứa đàn em cũng rộ lên khúc khích. Gian nhà vệ sinh chật hẹp bỗng chốc vang lanh lảnh những tiếng cười hỉ hả. Khuôn mặt Tử Khiêm đỏ bừng như gấc rồi lúc sau tím ngắt lại. Tô Mạc cũng nhận thấy lòng tốt của mình không đặt đúng lúc một tý nào, cô vội vã xin lỗi:

- Hic... Xin lỗi, có lẽ tôi không nên nhắc cậu...

- Tô Mạc! Não cậu có dây thần kinh nào bị chập vào nhau không vậy? – Giọng xin lỗi lí nhí của cô không khác nào một mồi đóm châm bùng lên cơn thịnh nộ trong người cậu. Giờ đây cậu mới nhận ra sự thật phũ phàng, rằng ngay khi nghe tin Mạc đang gặp rắc rối, cậu liền xông xộc lao tới giải vây và tất cả chỉ khiến cậu trở thành một thằng hề, một thằng hề chính hiệu ngu ngốc hết thuốc chữa.

- Các em làm gì ở đây vậy? – Việc đám nữ sinh vây quanh cửa nhà vệ sinh đã đến tai thầy giám thị kiêm chủ nhiệm ban giáo vụ nổi tiếng nghiêm khắc. Thấy một cậu con trai đứng trong nhà vệ sinh nữ, thầy kinh ngạc hỏi:

- Cậu kia, cậu ở trong nhà vệ sinh nữ làm cái trò gì đấy hả?

Thầy vừa dứt lời, một tràng cười liền nổ ra. Thấy Bạch Hạ đang hả hê nhất đám, Tử Khiêm nhìn con bé với ánh mắt căm thù rồi kéo Tô Mạc ra trước mặt thầy, chỉ vào khuôn mặt sưng đỏ những vết tát mà rành rọt thưa gửi:

- Thưa thầy, em thấy các bạn ấy quây vào đánh bạn này nên chạy vào.

- Nhưng như thế cũng không được... - Thầy giám thị đang nói dở bỗng

dưng im bật. Cúi xuống nhìn khuôn mặt trầy xước của cô học trò, suýt nữa thì thầy ngã ngựa ra sau. Không để ý gì đến vụ Tử Khiêm ngang nhiên lao vào chỗ không dành cho cậu nữa, thầy nhìn đám nữ sinh xung quanh một vòng và nghiêm nghị hỏi:

- Bạn nào ra tay?

Mấy đứa con gái ngổ ngáo đột nhiên rúm hết lại như mấy quả cà phơi dưới trời sương, không đứa nào dám hé nửa lời. Duy chỉ có Bạch Hạ ngang nhiên ngẩng mặt, đáp lại với vẻ cao ngạo thách thức:

- Là em!

- Bạch Hạ, lại là em nữa à! – Thầy giám thị tỏ vẻ mệt mỏi, thầy bóp hai thái dương và hạ giọng – Lần này, em hơi quá đáng đấy, tôi phải mời phụ huynh em đến mới được!

- Nhưng thầy cũng biết rồi còn gì, bố mẹ em...

- Bố mẹ em ở nước ngoài chứ gì! – Thầy giám thị cắt ngang lời con bé và lạnh lùng đáp – Tôi biết em còn một người chị gái, gọi chị gái đến đây.

- Em...

- Hay em muốn tôi tự gọi điện liên lạc? Em đừng quên nhà trường có danh bạ điện thoại đầy đủ đấy!

- Hừ! – Bị dồn vào đường cùng, Bạch Hạ hắng giọng và ngúng nguẩy rút điện thoại. Trước khi rời đi, con bé còn quay lại lườm đếu Tô Mặc và Tử Khiêm.

Không hiểu sao khi bắt gặp ánh mắt Bạch Hạ, Tô Mặc lại muốn dùng thêm câu gì đó để “làm phụ đề” cho nó, ví dụ như “cặp đôi chó má” chẳng hạn, hẳn đó là suy nghĩ độc địa đằng sau đôi mắt long lanh hút hồn ấy. Nghĩ đến đây, Tô Mặc khì cười, đôi môi nhếch lên vô tình chạm phải những vết xước trên mặt khiến cô đau nhói. Tinh mắt nhận thấy điều đó, thầy liền nói:

- Để tôi đưa em lên phòng y tế khám xem sao.

- Thôi không cần phiền thầy đâu ạ. – Tử Khiêm khéo léo từ chối, mỗi vết xước trên mặt cô bé chẳng khác nào một nhát cào rít lên tim cậu, cậu lạnh lùng nói tiếp – Em với bạn ấy học cùng lớp, để em đưa đi là được rồi ạ, không dám làm lỡ việc của thầy.

- Thế cũng được. – Nhìn Bạch Hạ đi ra ngoài gọi điện thoại thôi đã đủ ngán ngấm, nghĩ đến việc lát nữa còn phải gặp phụ huynh nó nữa mới đau đầu, thầy liền gật đầu đồng ý, dặn dò Tử Khiêm mấy thứ rồi để hai trò đi.

Hai người vừa bước ra khỏi cửa thì đụng ngay phải Bạch Hạ đang lem lem với cái di động. Con bé lạnh lùng nhìn cả hai, nhưng ánh mắt dành riêng cho Tử Khiêm phảng phất một nỗi thất vọng không tên. Đột nhiên Tô Mạc thấy trong lòng nặng trĩu, cô nghiêng đầu thăm dò vẻ mặt của Bạch Hạ nhưng chưa gì đã chạm ngay phải ánh mắt đề phòng như gai nhím của con bé. Thấy Tô Mạc dám láo lếu nhìn mình bằng ánh mắt thăm dò, con bé nổi điên:

- Nhìn cái gì, thấy tao đẹp lắm à mà nhìn!

Nó vừa lên tiếng, Tử Khiêm đã quay phắt lại với ánh mắt đầy ác cảm. Thấy con bé như hổ cái đang nhe nanh giương vuốt hồng ăn thịt Tô Mạc, cậu nói móc không thương tiếc:

- Mà mà cũng được gọi là đẹp à? Hừ! – Tiếng “hừ” cuối cùng ném ra đầy vẻ khinh thường, Bạch Hạ nghe thấy vậy liền tức khí:

- Tử Khiêm, cậu...

Tử Khiêm lờ đi, “tạm biệt” Bạch Hạ bằng ánh mắt khinh miệt rồi dìu Tô Mạc đi mất. Tô Mạc không kiềm chế được cơn hiếu kỳ bèn ngoảnh lại nhìn, cặp môi Bạch Hạ trắng bệch lại vì bị hàm răng nghiến lên đầy căm tức. Đôi mắt long lanh thảng thốt dính chặt vào bóng hình người con trai, pha chút ngây dại đắm đuối và một thứ cảm giác nào đó chẳng kể thành lời.

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên Tô Mạc chợt hiểu ra có lẽ ánh mắt ấy đang

tha thiết kêu oan. Đó chỉ là cái vỏ cao ngạo con bé cố ý khoác lên để che giấu vẻ ăm ức bên trong để tránh bị tổn thương mà thôi. Nghĩ đến đây, cô quay sang nhìn Tử Khiêm một lúc. Ừ, đúng là cậu rất đẹp trai, đôi mắt hoa đào chưa cười đã đông đầy tình ý, sống mũi vừa thẳng vừa cao, đôi môi vừa mỏng tôn lên cao quý. Đôi môi ấy khi mím thẳng lại trông ngoan cường đến đáng sợ. Sách nói, đàn ông môi mỏng bạc tình. Phải chăng cậu bạc đến độ không hề nhận ra nỗi lòng của người con gái cao ngạo kia? Bất giác, nỗi buồn từ đâu cứ dần xâm lấn cõi lòng cô.

Bất thành lời, Tử Khiêm lên tiếng với giọng như đang cố nén cơn giận:

- Cứ soi tôi chăm chăm làm cái gì thế?

- Ờ... - Tô Mạc giật mình, bao nhiêu thông minh nhanh trí biến đi đâu hết khi thấy đôi môi mỏng mím chặt dữ dằn của cậu. Miệng cô chợt tuôn ra những lời mà bộ não chỉ huy của nó chưa bao giờ muốn thế - Ờ... Trông cậu rất đẹp trai! - Thôi xong, cô vừa làm nhảm cái gì nữa không biết.

Khuôn mặt chàng trai đỏ nhừ, hai mang tai cũng nóng phừng phừng, Tô Mạc vội cuống quýt giải thích:

- Ý tớ không phải vậy. Ý tớ nói trông cậu rất hợp khẩu vị của tớ. - Trời ơi sao lúc này Mạc không giơ tay tát vào miệng mình một cái được nhỉ! "Hợp khẩu vị" là cái gì, tán tỉnh trá hình à?

Tử Khiêm như chết đứng tại chỗ, lần này không chỉ hai tai mà toàn thân cậu cũng đỏ rực lên. Cậu ngoan cố nhìn Tô Mạc một lúc và tỏ ra khinh khỉnh:

- Hừ, dè cái!

Tô Mạc chỉ muốn khóc tru tréo ngay, hoặc nếu đào quách được một cái hố rồi tự chôn mình xuống đó thì càng tốt.

Thế rồi cả hai cùng chìm trong im lặng, đúng hơn là chìm trong khó xử. Lúc vào phòng y tế, bác sỹ tra thuốc cho Tô Mạc, Tử Khiêm ngoan ngoãn ngồi bên. Cậu dịch cái ghế con lại gần và lặng nhìn cô như một chú chó nhất mực trung thành đang phục mình trước chủ.

Vết thương không nghiêm trọng lắm, chỉ cần khử trùng, bôi thuốc là không sao cả, ấy vậy mà Tử Khiêm vẫn khẳng khái bắt Tô Mạc ở lại thêm một lúc nữa cho bằng được. Bác sỹ không có cách nào phản đối đành đồng ý cho cô bé ở lại. Tô Mạc vừa ngả lưng xuống giường bệnh thì trùng hợp thay, bác sỹ bỗng dưng có việc phải đi ra ngoài một lúc. Căn phòng chỉ còn lại hai kẻ ngại ngùng đang ngồi gần nhau. Tô Mạc định giả vờ ngủ nhưng mi mắt vừa khép lại thì người con trai ngồi cạnh đã gắt diên lên:

- Đừng có giả vờ nữa? Sợ phải nhìn mặt tôi lắm à?

"Hừ, thái độ rõ khả nghi." Tô Mạc rửa thầm trong bụng, cô đành mở mắt và vấp ngay phải ánh nhìn không mấy thiện chí của cậu. Cô khúc khích cười khiến mặt mũi Tử Khiêm nhăn nhó. Nhưng lần này cậu không đáp trả bằng bất cứ lời lẽ cay nghiệt nào nữa, chỉ lặng người nhìn cô rồi hỏi một câu cực kỳ nhảm nhí và chả liên quan:

- Này, trông tôi đẹp trai lắm hả?

- Ừ, đẹp mà! – Tô Mạc vô tư trả lời, thì đúng là trông cậu khôi ngô tuấn tú thật nên cô cũng không định nói dối làm gì.

Nhưng không hiểu sao được khen đẹp mà Tử Khiêm lại tỏ vẻ không thích thú cho lắm. Cậu cứ ngẩn người nhìn cô bé và cười. Cậu lặng lẽ nói:

- Có đẹp trai hơn Ôn Tư Niên của cậu không?

Tô Mạc giật thót tim, suýt thì bật phốc dậy khỏi giường bệnh nhưng Tử Khiêm đã nhanh hơn cô một nước, cậu túm chặt lấy cổ tay cô, ghé sát vào tai và thì thầm bằng giọng nói ấm áp đầy ẩn ý:

- Tổ đẹp trai hay Ôn Tư Niên đẹp trai?

- ...

- Sao không trả lời? Sợ tổ à? – Chưa bao giờ Tử Khiêm nói chuyện với cô bằng thứ âm thanh dịu dàng đến thế, hơi thở ấm nóng phả vào tai

cô, xuyên qua lớp da mỏng để rồi thấm sâu vào đến tận xương tủy.

Mãi một lúc sau Tô Mạc mới bình tâm trở lại, cô luống cuống nói với giọng bất lực:

- Cậu buông tay ra đã!

- Không thích! – Giọng của Tử Khiêm nhàn nhạt nhưng ám ảnh như làn sương mỏng xua mãi không tan, chẳng chịu buông tha những gì nó đang bao trùm lấy.

Tô Mạc hít một hơi thật sâu, con tim đang hốt hoảng đập loạn trong lồng ngực mới chịu dịu xuống một chút. Giọng nói của cô hơi run run:

- Diệp Tử Khiêm, đừng có đùa nữa!

Cô vừa dứt lời, Tử Khiêm bèn lặng thinh hồi lâu chẳng đáp. Tô Mạc tưởng mình sắp phát điên đến nơi nhưng ngay sau đấy Tử Khiêm chợt khẽ thở dài và đáp lại với vẻ không hiểu đang vui hay đang buồn:

- Nếu tôi đang không đùa thì sao?

- ...

- Tô Mạc, cậu biết từ lâu rồi đúng không?

- Tôi không biết! – Tô Mạc quát lên đầy tức giận và dồn sức giãy giụa hòng giăng tay ra. Những vết xước trên mặt cô vừa mới đỡ được một tí bỗng chốc rỉ rả máu.

Thấy cô kích động như vậy, Diệp Tử Khiêm đành buông tay và ngồi cách xa cô ra một chút. Cậu chẳng còn cách nào để che giấu vẻ u buồn trong đôi mắt mình nữa, chưa bao giờ cậu lại rơi vào hoàn cảnh như vậy. Tử Khiêm chưa kịp lên tiếng cứu vãn tình hình thì bỗng dưng có người đẩy cửa bước vào.

Bạch Hạ sánh bên một chàng trai lạ mặt bước vào phòng y tế, trông thấy bộ dạng lếch thếch của Tử Khiêm, con bé rúc rích cười chế giễu rồi hời hợt hỏi thăm Tô Mạc:

- Tô Mạc, mình đến xin lỗi bạn đây.

Toàn thân Tô Mạc cứng đờ như bị điểm huyết. Cô ngơ ngác nhìn người con trai đi bên Bạch Hạ, đôi mắt dúi lại như không tin vào những gì mình đang trông thấy. Diệp Tử Khiêm cũng cảm nhận thấy điều gì đó bất ổn trong tâm trạng của cô. Quả nhiên ngay sau đó, cô vùng dậy khỏi giường bệnh, lao tới dúi đầu vào lồng ngực người con trai và nức lên trong tiếng khóc:

- Anh Tư Niên... Sao anh lại ở đây?

Dường như có ai đang bóp nghẹt lấy trái tim Diệp Tử Khiêm, sau cơn đau cực độ là cảm giác tái tê âm ỉ. Cậu chỉ biết trân trối đứng nhìn người con gái vừa mới đây còn ở trong vòng tay của mình nay đã vùi vào lòng một kẻ khác và khóc nức nở.

Bạch Hạ là người đầu tiên tỏ rõ thái độ, nó giằng Tô Mạc ra khỏi người con trai và nhìn cô với ánh mắt cay nghiệt tựa hàng nghìn lưỡi dao:

- Này này, cậu làm ơn lịch sự một chút được không! Đây là anh rể của tôi! Người ta có vợ rồi đấy nhé!

Tô Mạc bị con bé đẩy lặn ra sàn, còn người con trai cô gọi là "anh Tư Niên" chỉ lặng lẽ nhìn cô đang run lẩy bẩy trên mặt sàn lạnh ngắt bằng ánh mắt vô hồn. Đoạn, anh ta quay sang Bạch Hạ, đưa tay xoa đầu con bé và khẽ nhắc nhở hành động thô bạo của nó:

- Hạ em, đừng có hung hăng như thế chứ!

- Bỏ ra! – Bạch Hạ không chút tỏ vẻ cảm kích, nó gạt phăng bàn tay vỗ về của Ôn Tư Niên khỏi đầu.

Bạch hạ rướn mày và sưng sía nói:

- Ôn Tư Niên, không ngờ anh cũng xỏ lá phết! Tôi cảnh cáo anh, anh đã dính hôn với chị gái tôi rồi, đừng có tranh thủ lúc chị ấy không có ở đây mà tăng tịu với cái loại nhố nhăng này!

- Mà y bảo ai nhớ nhăng? – Tô Mạc chưa kịp tự vệ cho bản thân thì Tử Khiêm đã nổi giận trước cả cô.

Bạch Hạ như cái tiết tới cực điểm, nhưng thấy chàng trai mặt mũi tuấn tú thế này mà suy nghĩ ngờ ngạc nhiên, con bé phì cười, nghiêng răng và dẫn từng chữ:

- Ai nhớ nhăng người ấy tự biết rõ!

- Mà y! – Diệp Tử Khiêm muốn chửi cho nó một trận nhưng bị một giọng nói ngăn lại.

- Đủ rồi! – Tô Mạc gõ mình quát một tiếng khiến tất cả những người có mặt trong căn phòng đều im bật. Ba người đều nhìn cô chăm chăm, mỗi người dành cho cô một ánh mắt khác nhau.

Nhưng trong mắt cô chỉ có Ôn Tư Niên.

Khuôn mặt đẹp như thiên thần và ánh mắt thân thương, đến hơi thở cũng trong trẻo như cơn gió lành, đúng là người con trai cô đã đem lòng yêu mến bấy lâu nay đây rồi.

Nhưng sao hôm nay trông anh khang khác.

Cô thần thờ như người mất hồn, hơi thở cũng trở nên khẽ khàng cẩn trọng. Ánh mắt người con trai kia đượm vẻ lãnh đạm, thờ ơ, xa lạ. Chúng như những cái gai li ti thay nhau đâm chọc vào trái tim cô, không đau đến mức xé gan xé ruột nhưng âm thầm ngấm vào đến tận xương tủy. Tô Mạc hít một hơi thật sâu cho bình tĩnh lại, Bạch Hạ tức tối quát:

- Hừ, kêu ca cái gì!

Mặc đứa con gái chua ngoa ấy, cô chỉ nhìn anh và muốn trao trọn cho anh tất cả tình yêu cô có trong kiếp này. Thế mà anh cứ coi cô như người dưng. Cô không chịu đựng được ánh mắt né tránh vô tình ấy. Ôn Tư Niên đột ngột lên tiếng, giọng nói vẫn ấm áp, thân quen nhưng sao lần này lại rầu rĩ đến thế?

- Tô Mạc, lâu lắm rồi không gặp.

Gặp nhau này giờ mà chỉ chào được một câu duy nhất, nhưng thế là đủ trả lời cho bao ảo tưởng và suy nghĩ trong suốt mấy năm qua. Mười năm gìn giữ lòng tin chẳng qua chỉ là màn kịch cô tự dựng lên để diễn cho mình xem thôi. Nghĩ đến đó, cô bỗngưng phá lên cười khiến cho cả ba người đều thấy sợ hãi. Cô đón nhận ánh mắt băng giá của Tư Niên, thản nhiên đáp lại như hai người bạn lâu năm khề khà ôn lại chuyện cũ:

- Công nhận, lâu lắm không gặp!

Khóe môi cô hơi nhếch lên kéo thành một nụ cười cay đắng, tim, gan trong lồng ngực tê dại lâu ngày bỗngưng đau quặn. Cô vội cúi đầu và tự đáy nghiêng: "Ôi Mạc ạ, mày nghĩ mày quan trọng quá mức rồi đấy." Tránh được ánh mắt cô, khuôn mặt hiền hậu, trong trẻo như đá ngọc của người con trai lâu năm không gặp kia bỗng có chút khác thường. Vẻ rầu rĩ dội lên, phá ngang lớp vỏ lãnh đạm, thờ ơ bao trùm trong đôi mắt. Tuy điều ấy chỉ xảy ra trong chớp nhoáng, nhưng nếu ai là kẻ hữu tình sẽ phát hiện thấy ngay để rồi vội vàng nắm giữ, chôn sâu vào tận đáy tim và không cho ai chạm và nữa.

Nhưng người cần được thấy nhất thì lại không thấy. Thế nên, lối thoát duy nhất cho những kẻ từng quen nhau là trở thành những người lạ không chung lối.

Có phải anh yêu em - Chương 05

Chương 5: Câu chuyện đã có hồi kết, ra thế!

Mãi đến giây phút được gặp anh em mới hiểu ra rằng, chương cuối cho những câu chuyện hai ta từng đi qua vốn đã được viết xong từ bao giờ.

~~~~~

Cuối cùng Ôn Tư Niên cũng lên tiếng để kết thúc khoảng im lặng tưởng chừng dài vô tận ấy:

- Hôm nay anh đưa đứa em tới xin lỗi em. – Anh nói với giọng thờ ơ, tay chỉ đứa con gái càng càng đứng bên cạnh rồi cười hiền – Bạch Hạ là em anh, nghe nói con bé không phải với em, anh thay mặt nó xin lỗi.

Tô Mặc vẫn lặng câm từ nãy đến giờ, đôi mắt âm thầm trông về phía anh, thi thoảng lại quay sang nhìn cái đứa vừa đánh cô để rồi câu hỏi cay đắng nhất trong lòng cuối cùng cũng phải bật ra:

- Anh Tư Niên, anh đính hôn rồi à? – Cô vẫn xưng hô với anh theo thói quen vốn có như thể hai người vẫn đang là hai đứa trẻ chẳng màng chuyện đời rồi rắm, chỉ biết có nhau là đủ như ngày nào, em ngây thơ chớp nhẹ đôi mắt, thấy anh vẫn ở gần bên em, đến mức giờ tay là chạm tới.

Vẻ mặt Ôn Tư Niên có chút khác lạ, hình như cách xưng hô thân quen ấy đã mê hoặc anh. Đôi mắt cố tình tỏ ra vô cảm nãy giờ bỗng nhìn vu vơ đi đâu, một lúc sau anh mới khẽ trả lời:

- Ừ.
- Tao nói cho mày nghe, người ta không những đính hôn rồi mà còn sắp làm đám cưới đấy! Thế nên làm ơn đừng nhìn anh rể tao với con mắt

đong đưa kinh tởm ấy nữa! – Bạch Hạ không quát mà chỉ ngọt ngào đay nghiến, càng ngọt bao nhiêu Tô Mạc lại càng xót xa bấy nhiêu đến độ cô không dám nhìn vào anh nữa mà gục hẳn mặt xuống, sống lưng khom lên cong cong như đang bị thứ gì đó đè nén, trông thật ê chề tội nghiệp. Mọi âm thanh xung quanh cô như tắt ngấm, chỉ còn câu nói của Bạch Hạ cứ văng vẳng mãi không thôi.

Anh đính hôn mất rồi.

À, hóa ra anh bỏ đi bao lâu như thế là để kết hôn, sinh con và sống đến đầu bạc răng long với một người khác?

Nhưng Ôn Tư Niên... anh đã quên lời thề năm ấy rồi hay sao?

Tô Mạc miên man trong những dòng ký ức. Ôn Tư Niên khế chau mày, anh muốn nói thêm điều gì lắm nhưng bị một người ngang nhiên cản lại.

Diệp Tử Khiêm trừng mắt nhìn anh ta. Cho dù khuôn mặt cậu lúc này đầy vẻ hung hăng, khí thế nhưng đôi mắt cậu vẫn cuốn hút đến độ không ai nỡ ngoảnh mặt đi:

- Bạch Hạ, bố mẹ mày không dạy mày ăn nói có văn hóa một chút à? Đừng ác nghiệt như con quỷ như thế! Còn anh... - Cậu chỉ thẳng vào mặt Ôn Tư Niên, chẳng thềm che giấu vẻ thù địch phơi trần ra trên khuôn mặt – Anh tưởng việc gì cứ xin lỗi là xong à? Bây giờ tôi tát anh một phát rồi xin lỗi liệu có được không?

Nói rồi cậu đỡ cô gái đang hóa đá kia đứng dậy để mau chóng rời khỏi đây. Trước khi đi cậu khựng lại một lúc và buông thõng một câu:

- Nhường chỗ này cho hai kẻ cao quý các người đấy. Đúng là đắt giá những một xu!

- Diệp Tử Khiêm, cậu...

Bạch Hạ đang định dẫu mò hỏi thăm một lượt ba đời tổ tông Diệp Tử Khiêm nhưng Ôn Tư Niên đã chặn con bé lại. Đang định mặc sức lên cơn, con bé thấy ông anh rể xưa nay thường hay khéo miệng bỗng dưng cứ im bặt nhìn chăm chăm vào bóng dáng đôi nam nữ đang bỏ đi, trong

lòng nó chợt nảy ra ý đồ gì đó nên đành tạm thời ngậm miệng lại ngoan ngoãn.

Ra khỏi phòng y tế, Tử Khiêm chỉ đưa Tô Mạc "chạy trốn" một đoạn. Cậu nắm bàn tay cô chặt đến nỗi suýt bóp nát nó. Tô Mạc cứ lật đật đi theo. Được một khoảng kha khá, cô đứng khựng lại, kiên quyết không chịu đi tiếp và nhẹ nhàng nói với người con trai đang dìu cô đi:

- Cảm ơn cậu nhé, Tử Khiêm.

Cậu không trả lời, sống lưng vẫn vươn thẳng một cách ngoan cường khiến cô hơi lúng túng. Cô hít một hơi thật sâu và cũng chẳng đòi cậu đáp lại. Mạc lăm bằm, mặc cậu muốn nghe hay không thì tùy:

- Tớ về lớp học đây, cậu đi không?

Vẫn chẳng thấy chàng trai nói gì, cô thở dài thêm lần nữa, đang định bỏ đi thì bỗng dừng giọng nói cậu bất chợt vang lên, là vui, hay đang buồn không biết nữa?

- Đây chính là anh Tư Niên mà cậu nhung nhớ ngày đêm đó sao?

Lần này tới phiên Tô Mạc là người rơi vào im lặng. Cô liếc nhìn Tử Khiêm rồi khẽ nhắm mắt ra vẻ ngang bướng. Tử Khiêm cũng nhìn cô một hồi lâu rồi lại tuôn ra những lời chế giễu cay đắng quen thuộc:

- Không ngờ cậu đã xấu thì chớ mà mắt mũi cũng chẳng ra đâu vào đâu. Lão ấy già khom đến độ làm bố cậu được rồi ấy!

Dĩ nhiên Tử Khiêm đang nói vống lên vì Ôn Tư Niên chỉ hơn hai người có năm tuổi, không già đến mức phải gọi bằng bố. Nhưng nghe những lời đá xoáy không thương tiếc ấy, trái tim Tô Mạc bỗng êm dịu như được xoa thuốc, cô bặm môi mỉm cười rồi phá lên ngật nghẻo một tràng. Cô cười đến độ mặt mũi méo xệch lại, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng chốc biến thành một nhúm rúm ró. Hình như tại cười nhiều quá, nên khuôn mặt nhăn lại đến độ ép cho nước mắt chảy ra...

Tô Mạc định đưa tay gạt đi nhưng đã có người nhanh hơn cô.

Tử Khiêm chau mặt lại ra vẻ bức dọc nhưng mọi cử chỉ vẫn ăm ắp đến không ngờ:

- Dở hơi à? Thế mà cũng khóc!

- Tớ...

- Im nào! – Cậu cố tình chen ngang, chẳng muốn để cho cô nói hết. Trong khi những giọt nước mắt lạnh buốt đang thấm sang ngón tay mình, Tử Khiêm nói với giọng dò hỏi nửa thật nửa đùa – Mà thật ra cậu có thể chuyển sang thích người khác được mà. Lão kia vừa già vừa xấu như ma, đã thế lại còn đeo sẵn gông vào cổ rồi, cậu cứ cố chấp thích làm gì cho khổ ra.

- Cậu tưởng thích một người đơn giản như chọn rau ngoài chợ chắc? Bảo không thích là bỏ ngay được à? Nếu dễ thế thì đời này đã chẳng còn bao nhiêu người phải đau khổ vì tình.

- Thế cậu định đi làm kẻ thứ ba à? Đừng quên là lão ấy đính hôn rồi!

- Tớ...

- Tớ cái gì mà tớ! – Tử Khiêm lườm cô rách mắt. Thấy cô gái yếu đuối bằng khuôn đau khổ, dường như cậu đang động lòng trắc ẩn.

Bất thành lình một ngọn lửa không tên chọt bùng lên trong trái tim cậu. Tử Khiêm như không kiểm soát được mình, ghé sát vào chiếc tai nhỏ xinh của cô bé và thì thầm, khe khẽ:

- Thật ra tớ có thể giúp cậu quên được người ta.

- Giúp thế nào? Tô Mặc đang chơi với trong thế giới riêng nên chưa kịp nhận ra khuôn mặt của người con trai đang áp vào má mình mỗi lúc một gần.

Không khí bỗng nồng nàn hơi ấm, chỉ một giây nữa thôi là cậu có thể chạm vào làn môi mỏng manh ấy. Tim cậu đập càng lúc càng nhanh, cảm giác co giật chạy dọc khắp hai cánh tay. Cậu nhắm chặt mắt lại nhưng đúng lúc ấy có một bàn tay chặn lên ngực cậu. Giọng nói cô gái

nhỏ nhẹ nhưng tỏ rõ thái độ khước từ:

- Xin lỗi, Tử Khiêm. Tổ không muốn quên anh ấy.

Tử Khiêm chợt thấy lạnh buốt đỉnh đầu như có ai vừa tạt một gáo nước vào đúng chỗ đó, bao nhiêu lửa lòng nguội thốc, càng lúc càng lạnh rồi cuối cùng vã ra như tro. Cậu cố nhếch mép cười làm bộ tỉnh bơ nhưng hai khóe môi đã hóa đá, chẳng chịu nhúc nhích lấy một li. Tử Khiêm đành cố che giấu cơn giận tam bành đang bốc lên ngùn ngụt trong đầu và chuyển sang giọng giễu cợt lạnh lùng, cay đắng khác hẳn phút trước:

- Đùa tí thôi! Nói thế mà cậu tưởng thật à! Vớ va vớ vẩn, ai dại gì mà hy sinh thế!

- Thế thì tốt. – Mạc cũng cười xòa vẻ không để bụng. Nụ cười của cô hòa lẫn trong nước mắt, Tử Khiêm thấy thế càng bế tắc trong lòng.

Câu chuyện dừng lại ở đó, hai người cùng quay về lớp học trong im lặng. Cả buổi học Tô Mạc cứ thần thờ, tan học rồi cắm mặt về thẳng nhà chứ chẳng buồn trò chuyện với ai. Ngoài những việc ấy ra, cô cũng chẳng còn gì khác với ngày thường. Riêng Tử Khiêm không thấy dễ chịu chút nào, nhìn hình bóng trơ trọi đơn côi của cô gái, cậu cứ thấy xót xa lạ. Nhưng khi sức tỉnh, cậu lại nực cười vì thấy bản thân đang ôm rơm dăm bụng.

Bước về đến nhà, Tô Mạc vẫn chưa khỏi bàng hoàng. Cô vào bếp nấu nướng như một người máy và thoăn thoắt đơm đầy cho mẹ một chiếc cặp lồng cơm. Cô không vội mở cửa đi luôn mà vẫn ngồi đờ đẫn trên sofa, hai tay ôm vòng qua gối, co ro phòng thủ như sợ ai đụng đến.

Trong đầu cô giờ đây là một mớ hỗn loạn vì hình ảnh ai đó cứ ẩn hiện mãi không thôi. Khuôn mặt thân thương của người ấy bị ký ức hỗn độn của cô cắt xé ra thành muôn hình vạn trạng. Một trong những số đó là hình ảnh của ngày hôm nay, gặp nhau mà như chẳng quen nhau.

“Anh Tư Niên, em chưa bao giờ tưởng tượng được rằng sau bao nhiêu chuyện, kết thúc của chúng ta lại là thế này.” Mạc tự trấn tĩnh lại, cố gắng điều chỉnh cảm xúc cho cân bằng rồi mới xách cặp lồng bước đi. Tim cô bỗng giật thót khi vừa bước xuống lầu đã bắt gặp Ôn Tư Niên

đứng sẵn dưới đó từ lúc nào. Vẫn bộ quần áo của ban sáng, anh dựa lưng vào bức tường hành lang và từ tốn hút một điếu thuốc. Thoáng thấy anh, cô định quay lưng bước đi nhưng anh không cho cô cơ hội để làm điều đó. Anh rảo bước tiến tới và túm chặt lấy tay cô, hơi thở của anh phả ra ấm áp và dịu dàng:

- Sao em lại chạy?

- Không... Em đâu có chạy. – Mặc vẫn không dám nhìn thẳng vào anh, cô chỉ muốn gồng lên để cho giọng nói không bị run rẩy đi, ấy thế mà cũng không thành.

Cô cảm thấy ánh mắt u ám của anh đang bao trùm lấy mình, vừa nồng ấm lại vừa lạnh lẽo đến khó hiểu, nó mâu thuẫn y như chính con người anh bây giờ vậy. Mặc anh, cô vẫn ngoan cố đưa mắt về khoảng không xa xăm nào đó. Thấp thoáng sau bờ vai của Ôn Tư Niên là giàn hoa trong khu vườn. Đó chính là nơi cô gặp được anh lúc thiếu thời.

“Sinh thời đường hẹp gặp nhau,

Dây nợ đã vướng, tránh sao cho đành.”

Một câu hát quen thuộc vang lên trong đầu cô, đúng là đã mắc phải nhau rồi thì có muốn tránh cũng không được.

Tô Mặc hơi hoảng loạn, hơi thở của Ôn Tư Niên mỗi lúc một ấm hơn như thể ngọn lửa đang cháy bập bùng quanh cô. Cô không muốn bị nó thiêu đốt, phải vùng chạy ngay lập tức nhưng bàn tay cô bị nắm chặt như quẩn xiềng. Anh thốt lên một câu khiến cô ngỡ mình như đang trong mơ:

- Mặc à... Em lớn thật rồi.

Tô Mặc hít một hơi thật sâu vì tưởng rằng tai mình đang gặp ảo giác. Nhưng rồi Ôn Tư Niên kéo mạnh cô vào lòng, giọng anh vẫn thì thầm sâu lắng:

- Mấy năm nay anh nhớ em nhiều lắm.

Chỉ một câu nói ấy thôi cũng đủ khiến lớp áo giáp tự vệ nặng trĩu của cô rơi loảng xoảng xuống đất. Cô cắn chặt môi, tự dặn mình phải thật kiềm chế. Nhưng điểm yếu đuối nhất của cô vẫn bị lộ ra, lúc ấy cô chỉ là một đứa con gái run rẩy, đốn hèn và không có gì bảo vệ. Cô chưa bao giờ né tránh thứ “nợ” yêu mình đã trót vương vào với anh. Cô cắn chặt môi nhưng nước mắt cứ mặc sức tuôn ra, đôi tay cô đưa lên ôm chặt lấy người con trai đang đứng trước mặt lúc nào không biết. Cô òa khóc như một đứa trẻ đang mè nheo:

- Rõ ràng hồi ấy anh hứa dẫn em đi ngắm hoa sen cơ mà, anh còn bảo mùa hè không gì tuyệt bằng đi ngắm hoa sen cơ mà. Nếu trời đẹp, hai đứa sẽ ra đầm bắt cá cơ mà, anh còn bảo mua cho em thật nhiều kem Yili Bốn Khuyên làm quà sinh nhật cho em nữa, anh còn bảo...

- Thôi nào, thôi nào... - Ôn Tư Niên bất đắc dĩ ngắt lời cô một cách gượng gạo. Thấy cô nhớ như in từng chuyện, từng việc nhỏ nhất nhất, lòng anh bỗng gợn lên nỗi chua xót.

Anh cố gồng mình cười khàn khàn để chọc cô:

- Em thù dai gớm nhỉ!

- Tại anh nói không giữ lời thì có! – Cô vùi đầu vào lồng ngực ấm áp của anh và khóc thét lên.

Ôn Tư Niên không những không đẩy cô ra mà càng ôm chặt hơn, anh khẽ nói:

- Ừ, anh là thằng chẳng ra gì.

- Đồ lừa đảo!

- Ừ, anh là đồ lừa đảo.

- Đồ đáng ghét!

- Ừ, anh đáng ghét nhất trên đời!

- Anh Tư Niên, anh sẽ không bỏ đi nữa đúng không?

- Ừ, anh sẽ... - Nói đến đây, cổ họng Ôn Tư Niên như có gì đó chặn lại. Anh vội hít lấy một hơi thật sâu. Đôi tay anh càng lúc càng siết chặt như muốn vò cơ thể nhỏ bé của cô cho tan ra rồi thấm vào xương máu của mình. Khuôn mặt hiền hòa của anh đượm chút buồn rầu, anh đồng ý, ra về trịnh trọng:

- Đúng, anh sẽ không đi đâu hết!

Đối với Tô Mạc, câu nói bình thường ấy lấy đi của cô không biết bao nhiêu nước mắt. Chẳng phải tại cô là đứa hay khóc lóc mà là do anh đã chiếm trọn tuổi thơ của cô một cách quá sâu, quá nặng, không chừa lấy một chỗ trống cho bất cứ thứ gì khác.

Cô bản thân ở đây đã được một lúc lâu nên ý định đi đưa cơm không thành, đành gọi điện cho mẹ vậy. Cũng may người mẹ chờ mãi không thấy cô đến nên đã tự mua cơm hộp ăn tối. Nghe đến đây cô mới yên tâm trở lại với vòng tay của Ôn Tư Niên. Nhưng cô đủ tinh để nhận ra đôi mắt anh đang hướng về nơi xa xăm nào đó, vẻ đang nghĩ ngợi điều gì khiến cho gương mặt phảng phất thờ ơ. Ôn Tư Niên của ấu thơ bỗng chốc trở nên xa lạ như người đến từ tương lai. Mạc cũng người nhìn, cuối cùng anh cũng bừng tỉnh. Thấy cô đang chăm chăm nhìn mình, anh khẽ mỉm cười. Đây, thế mới giống Ôn Tư Niên cô hằng quen thuộc chứ. Cô yên lòng đáp lại bằng một nụ cười, Tư Niên bước tới gần cô hơn, bóng dáng cao cao của anh che phủ lấy ánh sáng trước mắt cô. Nhìn lên tường, cô thấy bóng của hai người từ từ xích lại gần rồi hòa vào với nhau làm một, không phân biệt được đâu là bóng ai nữa. Lòng cô bất chợt lâng lâng khó tả, nụ cười cô ngây dại đi khiến anh phải lên tiếng trêu chọc:

- Này, cười gì nham hiểm thế?

- Đâu có! – Tô Mạc trừng mắt rồi lại cười một cách đầy ẩn ý và hỏi với giọng rất “nguy hiểm” – Này, mời em đi ăn đi!

- Chưa ăn gì à? – Tư Niên bất giác hỏi nhưng rồi cũng tỉnh táo đáp – Không sao, muốn ăn gì nói đi, anh dẫn em đi ăn.

- Được đấy! – Mạc cười hả hê như thể gian kế vừa thành, Tư Niên thấy

hơi nghi nghi nhưng cô đã kịp lên tiếng trước – Em muốn đi ăn lẩu cay ở quán ngỗ Vĩnh Bình.

Ngỗ Vĩnh Bình là khu ăn vặt nổi tiếng nhất thành phố, hàng ăn trong đó bày la liệt chẳng thiếu thứ gì. Nhưng vừa dứt lời, khuôn mặt điềm đạm của Ôn Tư Niên bỗng chốc tái mét. Mỗi một lúc sau anh mới lắp bắp đáp lại:

- Này... Chúng mình đổi sang nơi khác được không?

- Nhưng em chỉ muốn ăn ở quán đấy thôi! – Tô Mạc phụng phịu nói, Ôn Tư Niên vẫn không chịu, cô bèn nài nỉ thêm – Đi mà anh!

Làm sao nỡ chối từ trước cái miệng nhõng nhẽo ấy, anh đành gật đầu đồng ý. Cô chợt nhớ hình như nhiều năm trước đây anh cũng luôn thế này. Chỉ cần cô nũng nịu khẩn cầu một câu, thì việc có lớn đến mấy Ôn Tư Niên cũng không bao giờ nhăn mặt từ chối. Hóa ra sau bao nhiêu năm anh vẫn y như thế, vẫn là anh Tư Niên cô yêu nhất trên đời. Hai người bàn bạc một hồi rồi quyết định đi xe buýt tới quán ngỗ Vĩnh Bình.

Quán xá nhỏ thôi nhưng làm ăn rất phát, bên trong đã chật kín thực khách sành ăn, đâu đâu cũng vang lên những tiếng suýt xoa nghe cay xè. Hai người cũng gặp may vì chưa phải chờ lâu đã có một đôi tình nhân ăn xong bỏ lại bàn trống, vừa đủ cho hai người ngồi vào.

Chủ quán lau sạch chiếc bàn, Tô Mạc sành sỏi chọn nước lẩu và thức ăn kèm, chẳng mấy chốc bát đĩa đã bày chật bàn. Nhìn bát canh đỏ hồng chẳng nhìn thấy đáy, da mặt anh cứ xanh lét lại. Trên đời này chẳng có gì đe dọa được anh, từ bé cậu nhóc Tư Niên đã sớm hiểu chuyện đời nên gần như chưa bao giờ phải đầu hàng trước bất cứ thứ gì. Nhưng anh có một điểm yếu chí mạng, đó là không dám ăn cay, đến một chấm hạt tiêu cũng chưa bao giờ dám nếm. Các lần ăn cay duy nhất trong cuộc đời anh toàn là những khi đi với Tô Mạc, và cũng chính tại quán lẩu cay nhỏ bé này luôn.

Mỗi lần ăn một miếng cay, nước mắt nước mũi Ôn Tư Niên cứ túa ra như lũ nhưng những bận sau, Mạc có đòi anh đi cùng thì anh cũng chưa bao giờ từ chối. Anh đang nghĩ lan man thì Tô Mạc đã thoăn thoắt cho tiết lợn, cải trắng với đủ thứ thập cẩm vào nhúng. Một lúc sau, ngọn khói

trắng nghi ngút đã uốn éo bay trên miệng nồi. Tô Mạc xắn tay áo gấp ăn tì tì. Ăn được một nửa, thấy Tư Niên vẫn ngồi im như phỗng, cô liền gấp vào bát anh một xiên cải trắng và nhanh nhẩu pha thêm ít nước canh, không quên đổ đầy tương ớt rồi mới chan vào bát cho anh. Cô vừa chan vừa ngón ngoén cười ranh mãnh:

- Anh Tư Niên, sao không ăn đi?

Anh toát mồ hôi trước "âm mưu" của Tô Mạc. Nhưng trước đây thế nào, giờ đây vẫn vậy, anh không bao giờ từ chối cô cả! Tư Niên chỉ dám thầm kêu cứu trong bụng còn bên ngoài vẫn ngoan ngoãn gấp ăn. Ăn được vài miếng, mặt anh bắt đầu đỏ gay gắt như say rượu, nước mũi tuôn ra sục sùi như mếu. Tô Mạc vẫn luôn tay gấp đủ thứ vào bát anh. Cô gấp bao nhiêu, anh chén sạch bấy nhiêu.

Giống như lời thề anh tự đặt ra cho mình năm nào, anh sẽ không bao giờ khiến cô phải thất vọng. Nhưng có vẻ anh đã không làm tròn.

"Lời thề buông thả hững hờ,

Sao người cứ mãi đợi chờ viễn vông?"

Hơi cay lan đều khắp mặt đến tròng mắt anh cũng đỏ ngầu, lúc này Tô Mạc mới thương tình, mở lòng từ bi mà tha mạng cho anh.

Anh đã cố gắng làm cô vui nhưng khuôn mặt cô sao cứ thoáng buồn. Anh biết cô đang băn khoăn điều gì nhưng anh không thể lên tiếng giải thích, chỉ biết giữa hai người có quá nhiều khoảng cách. Người ta không thể giải quyết vấn đề chỉ trong một sớm một chiều bằng mấy lời nói vu vơ. Anh nghĩ mãi, nghĩ hoài cho đến lúc đầu óc mệt lử. Trước mặt anh là người con gái đang nhìn mình với ánh mắt chan chứa hy vọng, anh phì cười và nói với giọng rủ rê:

- Anh em mình uống bia đi!

Tô Mạc lặng người, trong mắt thoáng chút thất vọng nhưng rồi vẫn cười rạn rở. Cô đáp lại bằng giọng tinh tướng:

- Rồi xem ai phải sợ ai!

Nói rồi hai người gọi thêm vài chai bia, cùng nâng cốc cho đến khi say bí tỉ. Đột nhiên Tô Mạc phá lên cười ha hả. Tư Niên giật mình và ngồi im lắng nghe cô xả cạn mọi tâm sự trong lòng:

- Anh biết không, thật ra hồi chúng ta mới quen nhau, em không ưa anh đâu.

Tư Niên ngẩng đầu nhìn với vẻ thắc mắc, anh định đáp lại nhưng không tài nào chen ngang nổi khi cô đang nửa say nửa tỉnh:

- Nhà anh thì giàu, anh lúc nào cũng mặc quần áo đẹp, ăn đủ thứ quà ngon, tha hồ chơi đồ chơi vừa xịn vừa mới. Bố anh làm sếp cả một nhà máy, mẹ anh là người đẹp nhất trong khu. Bọn trẻ con đứa nào cũng dính lấy anh, muốn chơi với anh. Nhưng em và Lục Tiểu Niên ghét anh kinh khủng, anh biết tại sao không?

Ôn Tư Niên không đáp, anh lặng lẽ chờ đợi câu trả lời từ chính cô. Cô bấu môi như một đứa trẻ con, nhưng giọng nói lại lạnh như băng:

- Vì khi anh xuất hiện, em và Lục Tiểu Niên mới biết hóa ra mình nghèo đói đáng thương thế nào.

Lồng ngực Ôn Tư Niên như đang giam giữ một con thú gặm nhấm trái tim mình, anh không thể thở được vì cảm giác ấy thật khó chịu. Chính xác là chưa khi nào anh thấy dễ chịu được lấy một giây trong suốt bao nhiêu năm qua, tính từ lúc anh rời bỏ Tô Mạc, rời bỏ người con gái anh đã chọn từ nhỏ.

Những suy nghĩ miên man của anh bỗng dưng bị phá tan bởi tràng cười khanh khách cất lên đột ngột của Tô Mạc. Tiếng cười giòn tan của cô khiến anh không khỏi đau lòng. Cô tiếp tục kể lể:

- Anh biết không, em biết thừa anh không ăn được cay, nhưng vẫn cố tình đòi anh đưa đi ăn lẩu cay bằng được. Em quá đáng lắm đúng không, Tư Niên? Nhưng hồi đó đúng là em căm ghét anh thật, căm ghét hơn bất cứ ai trên cõi đời này!

- ...

- Nhưng, cho dù lần nào cũng phải ăn cay đến mức lên cơn đau dạ dày, anh vẫn không bao giờ từ chối đưa em đi. Anh mua sô cô la cho em, giúp em đánh thẳng béo chết tiệt chuyên bắt nạt em, lại còn tặng em truyện cổ tích nữa. Anh à, anh biết không? Em lớn bằng ngần này rồi, ngoài mẹ em ra chưa bao giờ có ai tốt với em như thế.

- ...

- Em là một đứa mồ côi cha. Ai cũng khinh em, chửi em là con hoang. Lục Tiểu Niên không dám cãi lại chúng nó, em cãi lại thì bị ăn đánh. Chỉ có anh dám che chở cho em, Tư Niên, chỉ có mỗi anh luôn ở bên em và không bao giờ rời bỏ em cả.

- Tô Mạc, anh... - Tư Niên không thể cầm lòng được nữa, những tình cảm anh đã cố tình chôn vùi tận đáy sâu trái tim đã bị kìm nén quá lâu, chúng sắp vùng dậy và phun trào đến nơi rồi. Nhưng Tô Mạc không cho anh cơ hội để bày tỏ, cô khẽ ngắt lời:

- Nhưng em thật là ngu ngốc, anh nhỉ. Anh sắp lấy vợ rồi còn đâu! Sau này anh sẽ có một chị vợ thật xinh và một đứa con trai thật khá khỉnh. Trên đời này làm gì có anh trai lại ở bên em gái suốt đời chứ? Anh thấy có đúng không, nhỉ?

Ôn Tư Niên đang phải gồng mình đè nén cảm giác quặn đau trong lồng ngực. Một lúc lâu, rất lâu sau anh mới điềm đạm trả lời ngắn gọn:

- Ừm.

- Thế nên anh thấy đấy, em... - Cô lúng búng mãi không nói được hết câu - ... Thật là ngu ngốc.

- Tô mạc, anh...

- Mà thôi, hình như em say rồi.

Tô Mạc và Ôn Tư Niên gần như lên tiếng cùng một lúc, hai giọng nói va choảng vào nhau, kết cục hai bên cùng bại trận. Sau một hồi câm lặng, Ôn Tư Niên khẽ đáp:

- Thôi muộn rồi, để anh đưa em về.

- Vâng. – Tô Mạc lạnh lùng đáp, chống tay lên bàn đứng phắt dậy. Những gì trước mắt đều nhập nhòa không rõ, đôi chân lão đảo suýt nữa khiến cả người đổ nhào xuống đất. Tư Niên vội lao tới đỡ cô, hỏi han chân tình:

- Em không sao chứ?

- Không sao. – Trả lời xong, Mạc chỉ muốn xô anh ra khỏi cô.

Nhưng anh ôm choàng lấy cô rất chặt như thể dồn hết tình cảm kìm nén bấy lâu nay vào hai cánh tay khiến cô thấy đau nhói. Cô chìm trong vòng tay anh và nghe anh dỗ dành:

- Anh dìu em về nhà nhé.

Mạc ngập ngừng một lúc nhưng thấy anh có vẻ kiên quyết nên cũng gật đầu cho có, cô thì thào:

- Thế cũng được, làm phiền anh vậy.

Ôn Tư Niên không đáp nữa, anh cẩn trọng dìu cô bước đi để một nửa thân mình cô được ấp ủ trong vòng tay dịu dàng của anh. Trông hai người chẳng khác nào một cặp đang yêu, da thịt gần gũi, hơi thở hòa tan, nhưng hai trái tim thì muôn trùng xa cách. Mạc lặng lẽ để mặc cho thân mình đổ ập vào người anh, chậm rãi theo anh bước ra khỏi quán. Cô thừa nhận rằng cô đã quá si mê vòng tay nồng ấm này và cả hơi thở trong trẻo dịu hiền của anh.

“Anh Tư Niên, hãy coi như anh vẫn là của em, coi như ta vẫn chỉ có nhau như ngày nào một lần cuối cùng thôi, có được không?”

Nào, giả vờ chúng mình vẫn còn là trẻ con nhé.

Anh vẫn là người biết thừa em cố tình bày trò trêu trọc nhưng cứ luôn cười hiền và đưa em đi ăn lẩu cay nhé.

Em vẫn sẽ là công chúa nhỏ phá phách, ranh mãnh luôn được anh nâng niu yêu quý nhé.

Chúng mình cùng cười toe toét, cùng cãi vã om sòm nào.

Mặc cho bóng câu qua cửa sổ, đó vẫn sẽ là khung cảnh hạnh phúc điểm lệt nhất trần đời.”

Có phải anh yêu em - Chương 06 phần 1

Chương 6: Người cần được biết lại chẳng hay

Trên đời này, ngoài anh ra, không ai khiến em tổn thương thêm được nữa.

Trên đời này, chỉ mình anh, sẽ không ngừng ban cho em mọi đớn đau.

Yêu anh, yêu lắm, yêu nhiều.

Tàn tạ thân xác, tiêu điều giấc mơ.

~~~~~

Choàng dậy sau một cơn mơ, đầu Mạc đau đینگ như bị ai bổ làm đôi. Cảm giác nôn nao uể oải sau một trận men khiến dây thần kinh yếu ớt của cô phải chịu đựng quá sức. Cô đưa tay lên day hai bên trán một cách vô thức và sức nhớ ra ít thuốc giả rượu Lục Tiểu Niên mua cho cô lần trước vẫn còn. Cô lật tung ngăn kéo đầu giường, may quá vẫn đầy đủ ở đây. Mạc bật dậy, bước xuống giường toan vào bếp rót một cốc nước, nhưng vừa ngấp ghé cửa phòng cô đã thấy mẹ đang thần người bên bàn ăn, hai tay bóp trán nhưng không trông rõ nét mặt đang hiện lên điều gì. Cô sững người và thấp thỏm trong lòng.

Người mẹ nghe thấy tiếng cô liền quay đầu lại, đôi mắt mở to tròn của bà đỏ hoe những mạch máu li ti. Cô chết đینگ người và nhìn mẹ chăm chăm:

- Mẹ, mẹ sao thế? - Tô Mạc run run hỏi.

Bà Lâm niềm nở cười và thân mật đáp:

- Có sao đâu, mẹ hơi khó ngủ thôi.

- Mẹ ngồi đây suốt một đêm ư?

- Đâu có. - Người mẹ cười xòa, bà không nhìn thẳng vào Mạc mà chỉ lảng lảng đáp - Mẹ đi ngủ thêm một chút đây. - Nói rồi bà đứng dậy và hốt hải bỏ về phòng.

Mạc thấy rõ ràng mẹ đang có chuyện gì đó khác thường, nhưng đầu óc cô đã như đi vì cơn say nên cứ lấy cho mình một cốc nước trước đã. Sau khi uống thêm chút thuốc giải rượu, cô chẳng thấy đi được bao nhiêu, đến bữa sáng cũng chẳng buồn nhấp miệng, đành dọn dẹp nhà cửa qua loa rồi đi học.

Cô mê man thêm được một giấc trên xe buýt đến nỗi chút nữa thì lỡ bến. Cô bước xuống xe trong tình trạng bơ phờ. Tô Mạc đang lơ đãng cất bước, bỗng dưng có một bàn tay đập bộp lên vai, cô sững người quay lại nhìn thì thấy một khuôn mặt đấng đấng sát khí đang chào đón mình:

- Nhìn gì mà nhìn? - Đến cả lúc tâm trạng nào nề thế này mà ánh mắt này lửa của Diệp Tử Khiêm vẫn không tha cho cô, Mạc tức khí đánh mặt lại hỏi.

Tử Khiêm chau mày và tỏ ra hung dữ:

- Tối qua cậu làm gì, ở đâu?

- Có làm gì đâu cơ chứ? - Mạc tự thấy mâu thuẫn với chính con người mình, ban đầu cô cũng định kể cho cậu nghe chuyện đi uống tối qua, nhưng chợt nhận thấy hai người chẳng có gì thân thiết mà phải kể lể những thứ đó.

Tử Khiêm vẫn giữ nguyên thái độ, cậu nghiêng rằng:

- Tối qua tôi trông thấy cậu!

- Ờ, thế à? - Đầu óc Tô Mạc vẫn cứ lùng bùng nên chẳng hề để tâm tới câu nói ấy.

- Cặp kè với một gã đã có vợ, cậu không thấy xấu hổ à!

Tô Mạc như sức tỉnh khỏi cơn u mê vì câu nói lạnh như nước đá ấy. Cô ngược mắt nhìn Tử Khiêm, chàng trai đang tức khí ùng ùng mà bản thân cô chẳng hiểu vì sao. Mạc vốn không phải người lắm chuyện nên vội cười trừ hòng cắt đuôi cậu ta và nhanh chân lui vội vào lớp. Nhưng vô ích, Tử Khiêm bám dai như đĩa đói, cứ một mực bước theo cô chăm chặp như hình với bóng, vừa đuổi theo vừa gọi thất thanh:

- Sao không trả lời? Cậu sợ à?

- Này! Nói gì đi chứ! Sao đi nhanh thế!

- Ê!

- Cậu muốn tôi nói cái gì? - Khả năng chịu đựng cũng có hạn, Tô Mạc quay phắt lại và đáp trả bằng một cái lườm gắt gỏng.

Hiếm khi thấy cô gắt lên như thế, Tử Khiêm giật mình, cậu ngăn người ra, máu nóng dồn vội lên khuôn mặt để rồi gào lên:

- Giải thích đi! Có đúng là cậu đang cặp kè với người có vợ không?

- Hình như việc này chẳng liên quan gì đến cậu hết thì phải? - Tô Mạc đứng đưng nhìn cậu, vẻ mặt uể oải rã rời pha lẫn những thắc mắc - Dù thế nào đi chẳng nữa thì đây là việc của tôi. Tôi không có nhu cầu và càng không có nghĩa vụ giải thích với cậu, phải thế không, Diệp Tử Khiêm?

- Tớ...

- Cậu chẳng phải là gì của tôi hết. Nhớ cho kỹ điều này, Tử Khiêm ạ. - Dứt lời, cô bé quay lưng bước đi.

Tử Khiêm chỉ muốn dùng thứ gì đó đập tan nát bóng hình ám ảnh kia, để cô không bao giờ còn có thể đem cái giọng thờ ơ ấy ra đáp thẳng vào mặt cậu sự thực chối tai này nữa: "Diệp Tử Khiêm, cậu chẳng phải là gì của tôi hết."

Diệp Tử Khiêm nhắm nghiền mắt. Tuy trong lòng đang sôi lên vì uất ức nhưng đôi môi vẫn nở nụ cười. Cậu nghe thấy chính mình đang chế

nhạo bản thân. “Đúng, mình chưa bao giờ là bất cứ thứ gì của cô ấy cả. Mà không có tư cách, danh nghĩa gì để vịn vịn bất cứ việc gì của cô ấy hết. Tô Mạc ơi, Tô Mạc à...”

Cậu cay đắng gọi thầm trong lòng cái tên ấy như muốn khắc thật sâu nó vào tâm trí, chỉ cần như thế là đã có tư cách và danh nghĩa để trở thành “thứ gì đó” của cô rồi, phải không.

Nhưng Tô Mạc muốn quay về lớp học mà cũng không yên, vừa tránh được cái vỏ dưa Tử Khiêm thì lại đụng phải vỏ dưa khác. Bạch Hạ vẫn giấu bộ dạng con nhà quý tộc kiêu căng, hống hách ra với cô, nhưng lần này không có mấy đứa đàn em theo sau. Con bé lạnh lùng nhìn Tô Mạc, chưa kịp phản ứng gì thì một cái tát như trời giáng đã đáp thẳng vào mặt cô, con bé cất tiếng chửi đồng:

- Đồ con đĩ!

Bình sinh Tô Mạc rất nền tĩnh, không bao giờ sinh sự với ai, nhưng chưa đầy hai ngày nay mà đã ăn hai cái tát đến từ cùng một người, không cáu sao được. Dù rất tức tối nhưng cô vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, đang định trả đũa thì Bạch Hạ đã dẫu mỏ:

- Đừng tưởng tao vô duyên vô cớ đánh mày, cái tát này là tao thay chị gái tao tặng mày đấy!

Nghe nhắc đến chị gái Bạch Hạ, Tô Mạc bất giác lo sợ. Cô gồng mình tỏ ra bình thản và trả lời:

- Chắc cậu hiểu nhầm rồi, tôi chỉ coi Ôn Tư Niên như anh trai thôi.

- Hiểu lầm cơ á? - Trông vẻ mặt Tô Mạc, Bạch Hạ cười khẩy rồi con bé thông dong đáp - Mày đừng tưởng chuyện gà vọc niêu tôm giữa mày và Ôn Tư Niên không ai biết! Anh trai nào lại đi hôn em gái? Loạn luân à?

Nghe Bạch Hạ thóa mạ xong, Tô Mạc ngăn người ra một lúc. Khi đã thấm thấu hết ý tứ chua cay của những lời đó vào đầu, cô mới giật mình lắp bắp:

- Cậu... Cậu nói cái gì...

- Lại còn giả nai nữa! - Bạch Hạ nanh nọc lườm cô và hất mặt lên trời - Tao nói cho mày nghe, cho dù tí tình cảm rơi vãi dành cho mày chưa hết, Ôn Tư Niên cũng đã dính hôn với chị tao rồi! Người nhà họ Bạch tao không đời nào để cho lão giỡn mặt thế được! Biết khôn thì đừng có tỏ cái thái độ không chịu an phận ấy nữa! Mày và Ôn Tư Niên mãi mãi không thể...

Tô Mạc bỏ ngoài tai hết những lời nói độc địa ấy, cô vẫn nhìn Bạch Hạ chăm chăm như bị ma nhập, đáy mắt rỗng tuếch, đôi môi bắt đầu thốt ra những lời nói tựa như đang lầm bầm với mình:

- Cậu bảo Ôn Tư Niên vẫn chưa hết tình cảm với tôi ư?

Bạch Hạ giật thót người và sững sốt hỏi:

- Mày... Mày làm sao đấy?

- Cậu nói Ôn Tư Niên vẫn thích tôi đúng không?

- Này...

- Nói cho tôi hay được không?

- Con này...

- Tôi van cậu đấy, nói cho tôi biết đi? - Tô Mạc bỗng trở nên cuồng loạn khiến Bạch Hạ phát hoảng. Trông cô hoang mang như sắp òa khóc, khiến Bạch Hạ không đành nhẫn tâm. Con bé đánh mặt sang hướng khác để tránh phải nhìn cái cảnh ấy nhưng giọng nói hỗn hển, thất thần của Tô Mạc vẫn không buông tha cho nó - Đúng không, cậu nhìn xem, nếu không thì làm gì có chuyện anh trai lại đi hôn em gái, lại còn để ảnh một đứa em chẳng hề có quan hệ máu mủ gì trong ví, không cho bất cứ ai đụng vào nữa?

- ... Ngày trước chị tao nuôi một con mèo Ba Tư, hỏi lão ấy đặt tên gì thì hay. Lão bảo đặt là "Tô Mạc". Tao chẳng hiểu tên ấy có nghĩa là gì, nhưng giờ thì đã vỡ lẽ rồi! Ôn Tư Niên đã có chị tao rồi mà vẫn không quên được mày! - Bạch Hạ nghiêng răng cắn lợi để gấn ra những chữ cuối

cùng.

Toàn thân Tô Mạc như hóa đá, cô ngược mắt trần trối nhìn em vợ của người mình yêu, vẻ như không tin vào những gì con bé vừa nói.

Đúng lúc đó, Tử Khiêm xuất hiện, thấy hai đứa con gái đang trong tư thế tuốt kiếm chĩa thẳng vào nhau, cậu chạy ra trước che chắn cho Tô Mạc theo bản năng và trừng trừng nhìn Bạch Hạ:

- Mà lại làm gì cô ấy?

- Không liên quan tới cậu! - Bạch Hạ đáp lại bằng một cú lườm náy lửa.

Phát hiện thấy vết hằn đỏ lừ trên má Tô Mạc, Tử Khiêm tức khí dùng đòn. Tuy Tô Mạc chết tiệt vừa làm cậu cáu xong, nhưng thế không có nghĩa là cậu cho phép người khác được đụng vào một sợi tóc của cô. Cậu hung hãn tóm lấy cổ tay kẻ vừa tát Tô Mạc và gằn giọng:

- Con khốn kia, mày vừa làm gì?

- Cứ thích nhúng mũi vào chuyện của người khác thế, đồ đàn bà!

- Bạch Hạ, đừng có ép tao phải đánh con gái!

- Giỏi thì cứ đánh!

- Mày tưởng tao không dám à!

Hai người lờ đi tiếng lại om sòm cả một góc. Còn người đang hoang mang giữa cơn sóng gió tuyệt không để ý những thứ xung quanh vì hỗn phách đã lạc về cõi hư vô nào rồi.

Tô Mạc mím môi, hai bàn tay co chặt lại, mặt đất như đang xoay vòng vòng dưới chân cô. "Tư Niên, Ôn Tư Niên, anh Tư Niên", chỉ vền vền mấy chữ, chúng đã choán lấy hết tâm trí cô, không ngừng giào vò lên trái tim yếu đuối của cô và chỉ hòng xô cô sụp đổ.

Cô muốn tìm một điểm tựa giữa muôn vàn hỗn độn để bám víu, và cô đã thấy khi cậu nói "Anh trai nào lại đi hôn em gái?" cứ văng vẳng mãi

trong đầu.

“Thế có nghĩa em không chỉ là em gái của anh thôi, đúng không?

Những năm tháng qua, không phải anh chỉ là anh trai, còn em chỉ là em gái, đúng không?”

Đang nghĩ miên man, cô chợt thốt lên:

- Em phải đi tìm anh! - Cô reo lên phấn khởi sau khi tìm ra đầu mối cho nỗi trăn trở của mình. Đang định bước đi thì cô bị Diệp Tử Khiêm đứng ngay sát trước mặt kéo giật lại.

- Cậu định đi tìm ai?

- Mặc tôi! - Tô Mạc giằng tay cậu ta ra một cách thô bạo, không ai hiểu nổi ánh mắt cô đang muốn nói gì, còn đôi môi không ngớt lẩm bầm - Tôi phải đi tìm anh ấy! - Cô ngang bướng lặp đi lặp lại câu nói ấy, thanh âm run rẩy trong nước mắt.

- Rốt cuộc là ai mới được? - Diệp Tử Khiêm càng siết chặt cổ tay mảnh khảnh của Tô Mạc như sắp sửa bẻ gãy nó đến nơi. Cậu sợ một khi đã buông ra rồi, vĩnh viễn không thể nào kéo lại được nữa.

- Hai người làm cái trò gì vậy? - Bạch Hạ tuy vô cùng ngửa mắt với cảnh tượng giằng co trước mặt, nhưng con bé cũng tò mò muốn biết tại sao Tô Mạc lại hành động kỳ quặc đến vậy.

Diệp Tử Khiêm sức nhớ ra căn nguyên vấn đề, cậu nghiêm giọng hỏi:

- Lúc nãy mày đã nói gì với cô ấy?

- Cái gì? - Bạch Hạ sửng người.

Nhưng cậu càng lúc càng tỏ ra thô bạo:

- Tao hỏi lại lần nữa, lúc nãy mày đã nói những gì với Tô Mạc?

- Cứ phải làm dữ lên thế làm gì? - Bạch Hạ quát lại nhưng cũng chẳng

có tác dụng gì, con bé quay phắt đi, chẳng thềm để ý đến hai kẻ kỳ dị này nữa.

Không ai ngờ được rằng một kẻ có cái tôi to vĩ đại như Diệp Tử Khiêm bỗng dưng có lúc phải hạ mình nhún gối. Cậu lú rú lên tiếng van xin như một kẻ hèn mọn:

- Bạch Hạ, làm ơn hãy nói cho tôi biết đi... Bạn đã nói gì với Tô Mạc?

- Cậu... - Cậu nói như xát muối vào lòng Bạch Hạ, nó dứt khoát không thềm quay lại nhìn mặt cậu mà chỉ thẳng thừng đáp - Tôi chỉ nói với nó về anh rể tôi thôi.

- Ôn Tư Niên ư?

Tử Khiêm vừa dứt lời, ánh mắt Tô Mạc lại sáng rực lên. Cô giằng co hòng giải thoát cho cái cổ tay đang bị giam cầm và lăm bằm như bị ma bắt mất vía:

- Đúng... Tôi phải đi tìm anh ấy... Nhưng tôi không biết anh ấy ở đâu... Anh đang ở đâu... Bạch Hạ... - Đôi mắt âm ỉ hy vọng tựa nắm tro tàn đang cố bùng cháy hướng thẳng về phía Bạch Hạ, đi cùng giọng nói bi lụy, yếu ớt - Cậu có thể nói tôi biết anh ấy đang ở đâu không?

- Không được đi đâu cả! - Tử Khiêm quát lên, át hẳn giọng nói van lơn nhu nhược của Tô Mạc khiến tất thảy đều giạt mình im bặt.

Tiếng nói của Tử Khiêm như triệu hồi hồn phách Tô Mạc quay về với thể xác, nhưng cô vẫn sốt sắng nhìn về phía Bạch Hạ, mặc cho Tử Khiêm can ngăn, cô tiếp tục khẩn cầu:

- Tôi xin cậu, nói cho tôi biết với...

- Tớ bảo không được đi cơ mà! Điếc à! - Giọng nói cậu dữ dội như cơn bão biển, dù đã cố nén giận hết sức có thể nhưng người ta vẫn có thể thấy rõ những đường gân xanh phập phồng hai bên thái dương cậu.

Cuối cùng Tô Mạc cũng chịu quay lại nhìn cậu. Ánh mắt thần thờ cất tiếng hỏi "tại sao" nhưng thẳm sâu dưới đáy nó đã có sẵn câu trả lời rất

rõ ràng. Cô đau khổ nhìn Tử Khiêm nhưng giọng nói vẫn dứt khoát như dao chém đá:

- Cậu không cần được tôi đâu! Diệp Tử Khiêm. - Không, đây không phải là một lời dọa dẫm, nó chỉ đơn thuần là một câu kể mà thôi.

Đôi mắt hoa đào của người con trai vẫn chăm chăm hướng vào cô và mỗi lúc một tối sầm lại. Cuối cùng, cậu hít thật sâu, lên tiếng một cách khó khăn và chậm rãi sau khi đã hạ quyết tâm:

- Tô Mạc, thực ra... Tớ...

- Tôi biết rồi. - Tô Mạc lạnh lùng cắt ngang câu nói cũng như ý định của Tử Khiêm và đáp lại bằng ánh mắt đang lạnh dần đi vì bị tấm màn bí thương che phủ. Tô Mạc quay đi chỗ khác rồi nói với hư không:

- Diệp Tử Khiêm, tôi đâu phải một con ngốc. Nhưng tôi xin lỗi.

- Thế đấy, tỏ tình - chưa nói hết - bị từ chối.

Diệp Tử Khiêm tự dưng chỉ muốn phá lên cười cho bỏ nổi ê chề. Nhưng Tô Mạc đã không thềm để tâm đến cậu nữa rồi, cô chỉ chăm chú vào Bạch Hạ, ánh mắt rực lên niềm quyết tâm:

- Bạch Hạ, tôi cầu xin cậu lần cuối, có thể nói cho tôi biết được không?

Bạch Hạ kiên quyết mím chặt môi, thà chết cũng không mở miệng. Tô Mạc thấy vậy bèn phì cười và đáp lại sự im lặng đó bằng giọng nói vừa bình thản, vừa tự tin, pha chút ranh mãnh:

- Cậu không chịu nói thì thôi, dù thế nào tôi cũng sẽ tìm ra được anh ấy.
- Dứt lời, cô quay lưng rảo bước.

Đột nhiên Bạch Hạ lên tiếng:

- Lão ấy không chịu về nhà họ Bạch ở mà tự đi kiếm khách sạn rồi. Khách sạn Hoa Thịnh, đường Thái Bình.

- Cảm ơn! - Tô Mạc lạnh lùng đáp rồi lại đi tiếp như thể sẽ không bao

giờ dừng lại và cũng chẳng thém luyến tiếc những con người đang bị bỏ lại sau lưng.

Bạch Hạ lặng lẽ nhìn theo bóng dáng Tô Mạc, đột nhiên nó thán phục sự vô tình của cô. Sau lưng cô là Diệp Tử Khiêm, con sư tử kiêu hùng cô quen từ nhỏ đang cắn chặt môi, toàn thân run rẩy vì vết thương quá nặng. Bờ môi mỏng bị những chiếc răng vô tình cắn vào đến suýt bật máu. Bỗng dưng con bé thấy thật sung sướng, thật hả hê:

- Diệp Tử Khiêm, cậu thật đáng thương!

Câu nói ấy chẳng đủ để khiến người con trai cao ngạo mảy may phản ứng, cậu cứng đờ người ngóng theo lối đi đang hút xa, ngày càng xa bóng dáng người con gái nọ, trông cậu giống một bức tượng đã chịu gió bụi thời gian từ lâu lắm.

Lặng lẽ nhìn cậu, Bạch Hạ không thể tiếp tục kháng cự lại cảm giác đau nhói trong lòng, con bé quyết định rời khỏi nơi đây, bỏ lại người con trai kiêu ngạo vẫn đau đáu về phương trời nào với hy vọng mong manh là bóng hình ấy sẽ đột ngột quay trở lại.

Nhưng dù cô không quay về bên cạnh cậu nữa cũng chẳng sao. Cậu chỉ muốn nhìn thấy cô, chỉ cần cô ở gần vừa đủ để hể cậu vươn tay ra là có thể chạm thấy chứ đừng đi đâu nữa cả. Chỉ cần thế thôi.

Tô Mạc vừa ra khỏi cổng trường liền gọi ngay tắc xi đi thẳng tới đường Thái Bình. Con phố lạ lẫm quá đỗi, Tô Mạc chẳng khác gì một kẻ mù lòa đang quờ quạng mò mẫm đi tìm khách sạn có tên Hoa Thịnh mà Bạch Hạ bảo.

May thay, trời không phụ công sức của cô, đó cũng là một khách sạn trang hoàng với biển hiệu rực rỡ nổi bật. Nhìn bên ngoài thôi cô cũng tự biết đây là nơi mà kẻ như cô không thể đặt chân vào nổi, Tô Mạc rút rờ ôm chặt chiếc cặp sách để chuẩn bị tâm lý một lúc lâu rồi mới dám tiến vào tòa cung điện nguy nga lộng lẫy đó.

Có phải anh yêu em - Chương 06 phần 2

Sự xuất hiện của cô thu hút vô số ánh mắt tò mò quay sang soi mói. Có lẽ tại bộ đồng phục, học sinh nào mà lại vắng lai ở những chỗ này chứ. Tô Mạc cố gắng né tránh những ánh mắt hiếu kỳ, ngẩng cao mặt và mạnh dạn đi thẳng tới bàn lễ tân. Dẫu vậy, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt cô nhân viên xinh đẹp, chỉ dám rụt rè hỏi:

- Cho em hỏi, anh Ôn Tư Niên đang ở phòng nào ạ?

Cô lễ tân có gương mặt rạng rỡ như hoa sững người trong giây lát rồi lịch sự đáp lại bằng kiểu cười rất chuyên nghiệp:

- Xin lỗi quý khách, chúng tôi không được phép tiết lộ thông tin cá nhân của khách hàng.

- Em là bạn anh ấy. - Tô Mạc hơi cuống, nhưng đừng phải ánh mắt sầm soi của chị lễ tân, cô liền tự trấn tĩnh lại và nói tiếp - Em là em gái anh ấy.

Vô ích, lễ tân lắc đầu, nụ cười "công nghiệp" vẫn không có gì thay đổi, chị ta đáp lại với cô bằng giọng lịch sự và bàng quan:

- Xin thông cảm, đây là quy định của khách sạn.

- Ồ, vâng... - Mạc hiểu mình không thể tìm thấy bất cứ thông tin nào của Ôn Tư Niên ở chị ta. Cô hơi thất vọng nhưng vẫn nhanh miệng đáp lại kiên định - Em sẽ ở đây chờ.

"Người đẹp búp bê" đã quyết định kệ xác cô từ nãy và không quên đáp lại bằng một nụ cười vừa khách sáo vừa giả tạo cho đúng "quy định khách sạn" mà ai cũng thừa hiểu là đang đuổi khách.

Tô Mạc chẳng phải người thiếu tinh tế trong việc đọc ánh mắt người khác, cô thừa thông minh để nhận ra vẻ khó chịu của chị lễ tân từ nãy,

đành im tiếng lủi thủi bước đi. Không muốn trở thành người ngoài hành tinh trong ánh mắt hiếu kỳ của những con người chốn xa hoa kia nữa, cô bước ra khỏi khách sạn và ngồi sụp xuống trong một xó gần đó. Giờ đây cô chỉ là một con bé tội nghiệp cun cút vò lấy chiếc cặp sách trong lòng.

Nhìn vào tấm cửa kính đối diện, cô thấy bộ dạng của mình trông thật đáng cười. Đã thế cô cười xòa lên thành tiếng, hai tay khư khư chiếc cặp sách như đứa trẻ con đợi mẹ đón, miệng không ngớt lẩm bẩm: "Ôn Tư Niên, em sẽ đợi anh."

Cô đã đợi anh bao nhiêu năm rồi cơ mà, vài phút này đâu có thấm tháp gì.

"Thế nên anh nhất định phải xuất hiện đấy nhé! Lần này sẽ tới lượt em nói rằng... Anh là người quan trọng nhất trong cuộc đời em!"

Ôn Tư Niên cáo biệt người khách, mở cửa bước xuống xe và bắt gặp ngay cảnh tượng cô gái ngồi thu lu trong xó: Chiếc cặp sách nằm gọn trong tay, toàn thân co ro chẳng khác nào con mèo hoang. Anh thấy, và đau lắm.

Trí óc anh tự hỏi tại sao cô lại xuất hiện ở đây, nhưng đôi chân anh đã vô thức bước về phía cô từ lúc nào. Anh vuốt nhẹ nhẹ lên đầu cô hết như hồi còn nhỏ. Bàn tay anh luồn vào những lọn tóc dài mượt của cô bé hàng xóm, lần nào cũng vậy, cô sẽ phát cáu vì đang yên đang lành mái tóc của mình bỗng bị bối lên rối tung.

Anh hơi hoảng hốt, có thứ gì đó đè lên làm anh tức ngực quá. Cô gái bỗng đứng lên tiếng. Ôi, đúng là thứ âm thanh trong trẻo, ấm áp anh đã nghe thấy trong mơ nhiều lần lắm:

- A, anh Tư Niên! Anh về rồi!

- Ủ! - Lúc ấy Tư Niên mới định thần lại và bất giác nhoẻn cười. Anh vội hỏi bừa để che giấu vẻ thất thần của mình:

- Sao em lại ở đây?

- Em đến tìm anh.

- Trốn học à? - Ôn Tư Niên nhú mày ra chiều nghiêm nghị nhưng khuôn mặt ấy chẳng thể nào dọa dẫm được Tô Mạc.

Cô mím môi cười, vẫn cái vẻ đáo để quen thuộc trong mắt anh:

- Cái con người suốt ngày trốn học không đủ tư cách nói thể với em đâu nhá!

- E hèm! - Ôn Tư Niên hơi ngại ngùng khi gặp phải ánh mắt hấp háy bông lơn của Tô Mạc, anh đành đáp trả cô bằng bộ dạng siêu nghiêm túc - Thì ít ra người ta cũng phải "có trình" mới học được chứ. Có giỏi thì cô với anh cùng thi đại học xem ai đỗ thủ khoa thành phố nào.

Tô Mạc tắc tị không biết trả lời thế nào, thấy bộ mặt dương dương tự đắc của Ôn Tư Niên, cô bắt đầu giở vớ cùn:

- Thôi, em chẳng dị hợm như anh đâu!

- Cô khen thì anh đành nhận vậy. - Gương mặt Ôn Tư Niên ánh lên vẻ đắc ý, đôi mắt anh tú sáng rực lên như mắt thiên thần.

Tô Mạc cũng không chịu lép vế liền phản công:

- Thủ khoa đã là cái gì! Em vừa đạt giải nhì Olympic Toán đấy nhá!

- Xời, giải đấy anh ăn cả trăm lần rồi! - Ôn Tư Niên lườm nguýt cũng ra vẻ không nhượng bộ.

Được thế, Tô Mạc lại chuẩn bị kịch tiếp cuộc khẩu chiến nảy lửa quen thuộc, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Ôn Tư Niên đã cướp lời:

- Anh biết rồi, còn cái cuộc thi nói tiếng Anh, rồi là giải hùng biện hay thi thí nghiệm vật lý gì gì đó nữa chứ gì? Xời! Lìu tù cả! Anh Tư Niên của cô ăn giải hàng trăm lần, ngán đến tận cổ rồi! - Ôn Tư Niên vênh vang đáp. Bầu không khí đang hào hứng, khuôn mặt Tô Mạc bỗng dưng cứ tái nhợt dần cho đến khi trắng bệch như tờ giấy.

- Sao thế? - Ôn Tư Niên hốt hoảng, không hiểu có phải tại mình đang đùa quá trớn hay không bèn dịu giọng lại.

Nhưng Mạc cứ cúi sụp xuống, mãi chẳng chịu ngẩng mặt nhìn anh. Ôn Tư Niên bắt đầu cuống lên vì chẳng biết cô đang nghĩ gì, đột nhiên cô cất tiếng nói run rẩy:

- Tại sao... Anh lại biết tất cả những chuyện đó?

- ...

- Có phải mấy năm qua anh không thể quên nổi em? - “Anh muốn tới một nơi em không thể biết và âm thầm thu nhặt từng chút tin tức liên quan về em?” Câu này Tô Mạc không thốt ra ngoài nhưng trong lòng đã tự có câu trả lời thỏa đáng.

Dù sao cô cũng là một người rất hiểu Ôn Tư Niên, dĩ nhiên cô phải biết người con trai cùng lớn lên bên cô từ nhỏ rồi cuộc là người như thế nào chứ.

“Phải chăng những khát khao này không đến từ một phía riêng em?

Phải chăng trái tim anh cũng y hệt như những gì em tưởng tượng?”

Tô Mạc chơi vơi giữa muôn vàn suy nghĩ, toàn thân cô run lên từng chập. Ôn Tư Niên cười trừ; gạt phăng mọi cảm xúc trong cô, tiếng nói anh vừa nghe quen thuộc vừa lạ lẫm so với ngày thường:

- Nói gì mà vớ vẩn thế, đồ dở hơi! Em là em gái của anh! Làm sao mà anh quên được?

“Em gái”. Lúc nào cũng thế, hai chữ ấy luôn được chồng chơ đem ra để đặt tên cho tất cả những năm tháng cô từng trải qua bên anh.

“Nhưng đây không phải câu trả lời em muốn!” Tô Mạc gào thét trong tâm, nước mắt chỉ chực trào ra ngoài. Nhưng Ôn Tư Niên đã kịp vực cô dậy, hệt như một người anh trai mẫu mực chân chính từ ánh mắt cho tới nụ cười.

Vì ngồi quá lâu nên đôi chân cô đã cứng đờ từ nãy, toàn thân lão đảo suýt đổ về phía trước. Thấy thế, Ôn Tư Niên nhanh tay kéo cô vào lòng. Hết được áp má vào lồng ngực ấm áp ấy, cô lại chẳng bao giờ muốn đi đâu nữa.

Nhưng Ôn Tư Niên đúng là một người anh trai khéo giữ trọn tư cách, anh vội vã đẩy cô ra. Thoáng chạm vào bàn tay lạnh ngắt của cô, anh cau mày và trách mắng:

- Bộ ngồi đây lâu lắm rồi hả?

Tô Mạc ngần ngừ một lúc, cô khẽ lắc đầu:

- Em cũng không nhớ nữa.

- Thôi vậy. - Có lẽ đời này cô chưa từng gặp ai giỏi che giấu nỗi đau hơn Tư Niên, anh lảng lạng rẽ câu chuyện sang hướng khác - Anh đưa em đi ăn chút gì nhé. Sữa đậu nành Vĩnh Hòa, đồng ý không?

Cô gật đầu như một người máy vừa nhận lệnh, tùy chủ nhân định đoạt. Thấy thế, nỗi đau anh vừa cố gạt đi lại âm ỉ tràn về đòi bùng phát.

Ôn Tư Niên đưa cô đến quán Vĩnh Hòa, gọi một suất quẩy nóng và sữa đậu nành hơi hơi thơm phức. Hình như Tô Mạc thấy nhạt miệng, cô trệu trạo nhai vài miếng rồi kêu no. Ôn Tư Niên cũng không làm khó cô đành hỏi:

- Ăn no rồi thì về trường học tiếp đi. Để anh đưa em về. - Một lời đề nghị khó chối từ.

Tô Mạc ngược mắt nhìn anh ảm đạm, cô thấy trả lời cũng được mà không trả lời thì cũng thế nhưng càng nhìn anh, đôi mắt cô càng long lanh vì bị hút hồn. Ôn Tư Niên bất giác khẽ thở dài, anh định nói thêm điều gì nhưng cô lại là người lên tiếng trước:

- Anh Tư Niên, cho em xem ví anh được không?

Ôn Tư Niên sửng người, cô lặp lại với giọng cuống quýt, khẩn cầu hơn:

- Em chỉ xem một tẹo, một tẹo thôi! Xem xong em sẽ về trường ngay!

- Để làm gì? Định tổng tiền tôi đây hả cô bé? - Anh định pha trò để lấp liếm nhưng chiều đó sao đánh lửa nổi cô.

Tô Mạc ngang bướng nhìn thẳng vào anh, ánh mắt nửa kiên định nửa van xin như đang tước hết mũ giáp, khiên kiếm trên người anh. Nhưng anh không thể gạt đầu đồng ý được, anh chỉ khẽ mím môi.

Bầu không khí như đóng băng, Tô Mạc lập cập lục cặp sách. Chẳng mấy chốc, một cái ví trông đã phai màu xuất hiện trên tay cô. Cô hít một hơi sâu rồi bắt đầu mở ví, lấy từ trong ngăn ra một tấm ảnh. Bức ảnh đã nhuộm màu năm tháng, nhìn qua là biết nó đã có từ lâu lắm vậy mà vẫn được cất giữ cẩn thận.

Đó là tấm ảnh chứng minh thư của một cậu bé, bức phong nền đỏ kiểu cũ tôn lên vẻ khôi ngô xán lạn và nụ cười tươi ấm cõi lòng của người trong ảnh.

Ôn Tư Niên bỗng thấy bí bức khó thở. Tô Mạc nhanh tay lật đằng sau tấm ảnh ra, trên đó có ghi một dòng chữ nhỏ, thời gian không xóa nhòa được nét vụng dại còn đọng lại trong từng nét bút:

“Đời này Tô Mạc chỉ làm cô dâu của anh.”

Cảnh tượng cô bé đang mắt môi mắt lợi nắn nót viết từng con chữ xiêu xiêu vẹo vẹo như hiện rõ mồn một trước mắt anh. Lời cam đoan rất mực nghiêm túc ấy lúc nào cũng khiến anh thấy vui phơi phới trong lòng. Cô bé nhõng nhẽo đòi anh phải lấy ảnh của cô ra và viết một câu tương tự:

“Đời này Tư Niên chỉ làm chú rể của em.”

Mặt sau tấm ảnh chứng minh thư nền đỏ được điểm thêm nét chữ bay bướm của anh tựa lời thề đã khắc ghi vào năm tháng.

Dòng chữ ấy vĩnh viễn không phai màu, ký ức kia mãi mãi chẳng tan biến.

Trước lúc ra đi, anh bỏ lại sau lưng mọi thứ liên quan đến cô, ảnh, búp bê, thậm chí những món quà sinh nhật vừa ngộ nghĩnh vừa buồn cười mà chưa năm nào cô quên dành tặng anh.

Nhưng riêng bức ảnh ấy, anh không bao giờ nỡ vứt bỏ.

Anh chỉ dám lặng lẽ cất giữ nó trong chiếc ví bất ly thân. Làm thế, anh sẽ giữ trọn vẹn được mọi thứ của năm ấy, anh và cô sẽ là hai đứa trẻ mãi mãi không bao giờ lớn, vĩnh viễn chẳng hề đổi thay.

Anh chợt thấy khóe mắt cay cay và bất giác đưa lên dụi. Dường như tay anh vừa chạm phải một làn sương rất mỏng. Một lúc sau, anh cười và nói:

- Thôi, đừng làm khó anh nữa mà!

Cô bé nhất quyết không đáp, vẫn kiên định nhìn thẳng vào mắt anh. Khóe mắt anh như có giọt nước đang chực chờ lăn xuống. Anh ngoảnh đầu né tránh rồi lảng lảng nói:

- Tất cả đều là chuyện của ngày xưa rồi. Hồi đấy trẻ con không biết gì, em đừng nghĩ là thật.

- ...

- Với lại anh trai em đính hôn rồi. Anh thích cô ấy lắm, bọn anh... - Nói đến đây, lời nói như mắc lại ngang chừng cổ họng, chữ nào trôi ra là cửa vào họng anh chữ đấy. Nhưng anh vẫn muốn tiếp tục. Đột nhiên cô gái cười, đôi mắt hí lại như một đứa em gái ngoan rất biết điều.

- Em biết mà anh. Ban nãy em đùa với anh thôi, làm gì nghiêm trọng thế! - Cô khẽ trách, đứng dậy vươn vai và cười trông đến tội - Ăn no khiếp! Ngồi học tiêu hóa là vừa.

- Ừ, để anh đưa em về trường.

- Thôi... - Mặc muốn từ chối nhưng Ôn Tư Niên vẫn khẳng khái:

- Đi nào!

Điều bộ quả quyết của anh xua tan mọi ý định lảng tránh trong đầu cô. Tô Mạc đành cười nhưng vẫn tỏ vẻ khách sáo và ngại ngùng:

- Thế thì đành làm phiền anh vậy, anh trai yêu quý!

Ôn Tư Niên lặng người nhưng không biết nói gì thêm. Anh cùng cô bước ra khỏi quán và lái xe đưa cô về trường.

Suốt dọc đường, hai người hoàn toàn chìm trong im lặng. Từ lúc nổ máy, Tô Mạc chỉ bài hoải ngắm cảnh ngoài xe bằng con mắt ảm đạm, chẳng ai đoán nổi cô đang suy tư những gì. Còn Ôn Tư Niên cũng chỉ cảm lặng nể lầy vô lểng, chưa bao giờ anh lái xe chậm đến thế, như thế toan níu giữ khoảnh khắc này lại, cho cô mãi mãi bên anh dù cho vật đổi sao dời.

Nhưng thoát một cái, chiếc xe đã đưa hai người về đến nơi. Tô Mạc bước xuống, chẳng ngờ Ôn Tư Niên cũng bước theo cô. Anh lểng lể nhìn và bất chợt đưa tay nghịch ngợm những lộn tóc của cô. Hành động không khác gì Ôn Tư Niên và Tô Mạc thời thơ ấu, vẫn là những ngón tay dểm đuối cuộn tròn trên những dải tóc lựạ là, cảnh vẫn đó nhưng người còn đâu.

- Cố gắng học hành tử tế nhé. - Ôn Tư Niên động viên cô bằng câu nói quê mùa nhất trần đời. Dẫu vậy, Tô Mạc vẫn chăm chú lểng nghe, thấy anh chỉ nói đến đấy, cô cười và đáp:

- Rồi!

- Đừng có âm mưu trốn học đấy nhé. Chờ khi nào giỏi hơn anh thì trốn thoải mái.

- Rồi!

- Liệu mà cư xử tốt với bạn bè, đừng chọc giận con bé.

- Rồi!

- Thôi, tự lo liệu nhé!

- Rồi!

Cuối cùng cũng chẳng còn lời gì để trao cho nhau, Ôn Tư Niên không muốn kết thúc cuộc hội thoại theo cách nhạt nhẽo như vậy nhưng Tô Mạc đã đặt dấu chấm cho nó trước:

- Anh à, không còn việc gì nữa thì em vào trước nhé.

- Ừ. - Ôn Tư Niên gật đầu, trong giây lát anh thấy thèm một điều thuốc ghê gớm.

Nhưng kìa, cô gái đã vẫy tay chào anh, nụ cười tươi tắn trong veo:

- Tạm biệt.

Tạm biệt. Tạm biệt. Rồi vĩnh biệt.

Dứt câu chào, cô quay đầu bước đi.

Hình bóng cô mờ dần nhưng càng lúc càng khắc sâu trong lòng anh. Ôn Tư Niên đứng đó dõi theo để rồi không thể kiềm chế được bản thân nữa, anh chạy nhanh hết sức tới bên người con gái và ôm chặt lấy cô từ đằng sau. Bao chất chứa trong lòng sắp dâng trào ra nhưng hể đến miệng thì lại ngậm ngừng. Cuối cùng, những gì anh nói được chỉ còn là:

- Tô Mạc, tự lo liệu đấy nhé!

Anh không trông thấy mặt cô mà chỉ nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ, bình lặng mà nồng nàn hơi ấm, đúng thứ giọng khiến anh say mê mẩn. Cô đáp:

- Vâng, em biết rồi!

Nhiều năm sau, hể nhớ lại cái ôm dưới buổi trưa nắng hôm ấy, Ôn Tư Niên tuy có thất vọng nhưng vẫn cảm thấy say lòng.

Thảo nào văn thơ cứ nói cái ôm từ đằng sau là thứ kỳ lạ nhất cõi đời, rõ ràng gần gũi nhau là vậy mà chẳng ai nhìn thấy mặt ai.

Nhưng thế mới tốt. Vì nếu nhìn thấy nhau rồi, người ta lại không nỡ phân ly nữa. Nhìn thấy nhau rồi, bao quyết tâm đã định sẵn sẽ tan thành mây khói, bao niềm tin đã chôn sâu sẽ cựa quậy thức dậy. Đúng thế đấy, chỉ cần nhìn thấy gương mặt của em thôi...

Người đàn ông thành đạt thăm hồi tưởng lại câu chuyện năm xưa. Nước mắt cứ mặc sức tuôn ra nhưng bên cạnh anh không còn bóng dáng người con gái đó nữa. Mỗi giọt buồn lăn ra là một lần tim quặn lại.

Nhưng người cần được biết lại không hay.

Có phải anh yêu em - Chương 07 phần 1

Chương 7: Mỗi tình thơ ấu

Từ ấy về sau tôi chưa bao giờ thôi hoài niệm.

Chúng tôi đã tô rục những tháng ngày niên thiếu đẹp nhất cuộc đời ấy bằng một tình yêu trao hết mình.

~~~~~

Tô Mạc về đến lớp đúng vào lúc thể dục giải lao giữa giờ. Cô xuất hiện đột ngột khiến không ít bạn sửng sốt. Cô bạn Du Du ngồi cùng bàn không kiềm chế được tính hóng hớt của mình liền hỏi liền thoảng:

- Cậu đi đâu đấy? Làm gì mà giờ này mới về?

Tô Mạc mỉm cười rồi phớt lờ không đáp. Nhưng Du Du đã quen thói lách chách nên vẫn chưa chịu đầu hàng trước sự im lặng của cô bạn, con bé cứ nheo nhéo không tha:

- Ơ này này! Cười gì “nguy hiểm” thế, nói tớ nghe với xem nào!

Tô Mạc vẫn im thin thít, cô lặng lẽ lấy vở bài tập ra chuẩn bị ôn bài. Nhìn là biết Tô Mạc sẽ không bao giờ nói cho mình nghe, Du Du hơi tiu nghỉu nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc, đang định chiến đấu tiếp thì có một giọng nói chen ngang:

- Tô Mạc, thầy chủ nhiệm bảo cậu đến lớp rồi lên văn phòng “uống nước chè” đấy!

Ra là Diệp Tử Khiêm. Cậu ngồi bàn trên, không thèm quay đầu lại nhưng giọng nói vẫn cất lên sang sảng. Khởi căn nhìn, Mạc cũng thừa sức tưởng tượng ra cái mặt cậu ta lúc đó khó coi như thế nào. Du Du hơi “cóng”, thấy Tô Mạc không đáp liền cuống quýt đỡ lời:

- Đúng đấy, đúng đấy! Đi nhanh lên Tô Mạc, đừng để thầy câu!

- Ừm. - Tô Mạc đáp gọn lỏn, cô bình thản đứng dậy và rời đi.

Diệp Tử Khiêm bỗng níu lấy tay cô, cậu đột ngột quay lại và dán chặt mắt vào Tô Mạc, mặt mũi trông còn bặm trợn hơn lúc nãy. Tô Mạc như kẻ mất hết tri giác, cô nhìn vào mắt Tử Khiêm hồi lâu rồi từ từ rời đi chỗ khác, điềm nhiên, lãnh đạm như hai kẻ lạ chưa từng gặp mặt.

Diệp Tử Khiêm bất lực nhìn người con gái quay lưng bước đi. Sóng lưng vươn thẳng, nhịp bước vững chãi, phảng phất một vẻ cao xa mà cậu không thể nào chạm tay vào được. Cậu phát điên vì điều đó! Quăng bộp quyển sách lên mặt bàn như muốn trút giận vào nó, Tử Khiêm vùng phất dậy, phần nộ bỏ ra ngoài mặc kệ các bạn trong lớp đang nhìn mình với ánh mắt như thế nào.

Khi bước ngang qua Tô Mạc, cậu có ảo giác bóng hình cô gái đang ngưng lại một chút. Nhưng thực tế, cô vẫn vội vã vượt lên và bỏ lại cậu phía sau. Lúc nào cũng vậy, cậu chỉ là một kẻ đi theo sau mà thôi. Cho dù cố gắng thế nào cũng không thể bắt kịp được những bước chân gấp gáp của cô gái.

Diệp Tử Khiêm thẫn thờ nhìn theo cô, cậu chỉ muốn ôm trán ngửa mặt lên cười. Cậu khát khao được hỏi mình một câu:

“Diệp Tử Khiêm, rốt cuộc mày muốn có được cái gì? Sao cứ phải tự hành hạ bản thân mình như thế, còn chút gì là tự trọng nữa không? Mày làm thế để được cái gì? Cậu trả lời lù lù ngay trước mắt rồi đấy thôi! Nhưng phải chấp nhận nó thế nào đây? Mày ngu lắm, phải chấp nhận nó thế nào đây! Người mày thích có bao giờ để tâm đến mày đâu!”

Trong lúc đó, Tô Mạc đang bị mắng tơi bời khói lửa tại văn phòng thầy chủ nhiệm. May mà từ trước đến giờ cô luôn là học sinh ngoan, giỏi nên không bị phê điều gì xấu vào sổ.

Sau một trận “ăn hành” no nê, Mạc bị phạt ở lại quét dọn một mình sau khi tan trường. Thế còn may chán, cô chỉ sợ thầy lại báo cho mẹ thì tiêu đời. Tuy biết mẹ sẽ không mắng nhiếc nhưng cô không muốn mẹ phải

nghĩ nhiều. Mẹ cô đã đủ mệt với cuộc sống này, cô không thể là nguồn gốc đem thêm nỗi phiền cho mẹ được nữa.

Quay trở lại lớp học, Tô Mạc có cảm giác hơi khác lạ. Xưa nay cô vốn rất nhạy bén nên chẳng khó để nhận ra bầu không khí nặng nề ấy đến từ gã ngồi bàn trên, nguyên nhân vì sao thì Tô Mạc cũng đoán ra vài phần. Nhưng cô cứ lững thững tiến về chỗ ngồi, giở sách đọc bài và tuyệt không đoái hoài gì đến “con rồng chúa” động một tí là khè lửa tùm lum kia. Khổ nỗi các bạn học không mấy ai rảnh mặt được như cô. Lúc vào học, nhân khi Diệp Tử Khiêm không chú ý, Ngô Du Du thậm thụt hỏi:

- Cậu với hotboy làm sao đấy? Sao kỳ cục thế?

- Có sao đâu. - Tô Mạc chẳng buồn ngẩng đầu lên, vẫn mãi miết ghi chép mấy đề toán. Một bài hình học xương xẩu đang khiến trán cô nhăn lại này giờ, ấy thế mà Du Du vẫn không chịu khâu cái miệng lại. Đến là phiền, cô liền thẳng thừng đáp:

- Tháng nào cậu ta chả mắc vài ngày như thế. Quen dần đi!

Cô không định nói to lên cho cả lớp nghe nhưng giọng điệu vẫn đủ rành rọt để tất cả mọi người xung quanh nghe rõ mồn một, chứ đừng nói Diệp Tử Khiêm ngồi cách trước có vài chục phân. Cậu ta bỗng ngồi thẳng người dậy, Ngô Du Du thấy hơi lạnh sống lưng liền rút lui và nhìn Tô Mạc với ánh mắt “hãy tự cầu phúc cho mình”. Nhưng hung thần bàn trên không có vẻ gì là đang chuẩn bị nổi cáu, sống lưng cậu vươn thẳng ra một lúc rồi lại cúi gập xuống tiếp tục làm bài. Xém chút nữa thì Du Du suýt ngất xỉu, mãi một lúc sau mới lắp bắp tán thưởng:

- Cậu lúc nào cũng có bài trị được hắc nhĩ!

Lúc ấy Tô Mạc mới biết mình vừa buột miệng nói ra những gì. Cô ngại ngần hạ giọng:

- Tổ đùa thôi mà.

- Tổ biết rồi! - Du Du cắn đầu bút, nghiêm mặt thì thảo với Tô Mạc làm như vừa phát hiện ra điều gì đó trọng đại lắm - Mà này, tổ phát hiện thấy bạn hotboy tự dưng đối xử với cậu khác khác lắm nhé!

- Thế á? - Tô Mạc đáp.

Ngô Du Du hoàn toàn không nhận thấy vẻ gượng gạo trên khuôn mặt Tô Mạc nên vẫn tiếp tục tăm tặc:

- Thật, khác kinh khủng luôn ý!

- Đâu ra! Cậu cứ tưởng tượng linh tinh! - Tô Mạc cười qua quýt lấy lệ, sẵn bút trong tay, cô nguệch ngoạc vài nét lên dòng công thức mình vừa viết.

Du Du híp mắt lại như con cáo, cô bé lại bắt đầu thăm dò như hỏi cung:

- Á à, chột dạ à. Hay hai người có gì với nhau thật?

- Cậu nghĩ vớ vẩn quá đấy! - Tô Mạc lườm nguýt rồi cúi xuống tiếp tục làm bài, không thèm ngó ngang đến bạn nữa.

Nhưng Du Du vẫn bám dai như đĩa, giọng nói của nó vẫn í éo không tha cho Tô Mạc.

- Xời, cậu xem trên lớp có đứa nào dám "bố láo" với Tử Khiêm như cậu không? Ban nãy nếu là đứa khác chứ không phải cậu á, tớ cá mười ăn một đảm bảo hotboy sẽ cho nó nhớ đời ngay!

- Thế cơ á? - Tô Mạc cũng hơi hoảng hốt, cô khẽ ngược mắt sầm soi cậu bạn ngồi trước mình. Lần đầu tiên trong lòng cô chợt nảy sinh những cảm giác thật lạ lẫm.

Buổi chiều tan học, nghe nói Tô Mạc bị phạt ở lại quét dọn một mình, Du Du liền tỏ ra rất thông cảm vì nơi cô phải quét dọn chính là nhà vệ sinh nam của tầng này. Ngày nào cũng có lao công chuyên vệ sinh ở đó nên cũng không đến nỗi bẩn. Nhưng dù sao đây cũng là chỗ cho bọn XY giải quyết "tâm sự" nên ai lại để con gái vào lau dọn chứ. Thế mà thầy giáo lại nữ phạt Tô Mạc vào đó quét dọn.

Tô Mạc hết thở vắn rồi lại than dài nhưng rồi cũng ngoan ngoãn xách chổi cầm xẻng bước đi như một tráng sĩ hiên ngang tay kiếm tay khiên

xông vào hang địch.

May sao lúc ấy đã tan học, hầu như mọi người cũng đã về hết. Tô Mạc lấy hết can đảm gọi to vài lần để kiểm tra xem trong nhà vệ sinh còn ai nữa không. Không một tiếng trả lời, cô chắc chắn bên trong không còn ai nữa nên mạnh dạn xách xô chổi tiến vào.

Lần đầu tiên bước vào nơi "cấm địa" đối với bọn con gái, tuy cô hơi ngại ngùng nhưng cũng có phần hiếu kỳ. Khi đã hoàn toàn chắc chắn mình đang là người duy nhất có mặt ở đây, cô bắt đầu khám phá xem "nội thất" nhà vệ sinh nam trông nó ra làm sao. Nhưng rốt cuộc nó cũng chẳng khác gì nhà vệ sinh nữ, cũng là từng gian nhỏ san sát nhau, chỉ khác ở chỗ mỗi gian không thấy bóng dáng cái vỏ bọc vệ sinh nào thôi. Cô đang ngây ra với phát hiện to lớn của mình thì bỗng dưng có tiếng bước chân từ đâu vọng tới. Cô giật thót tim, chẳng kịp suy nghĩ gì đã chui tọt vào một gian vệ sinh và chốt cửa lại. Khi đã đủ bình tĩnh để nhận ra mình vừa làm gì thì đúng là... trèo lên lưng hổ thì đừng hòng xuống. Tiếng bước chân ngày một gần. Cô nghe thấy tiếng lạch cạch chốt cửa ở buồng bên và sau đó là những âm thanh xè xè, lách rích.

Mặt cô đỏ bừng lên vì lần đầu tiên trong đời phải nghe thấy thứ âm thanh này. Cô bối rối bịt chặt tai để cản bớt không cho thứ tiếng kia lọt vào. Kẻ lạ giải quyết xong liền đẩy cửa đi ra. Tô Mạc chưa kịp mừng thì đột nhiên bên ngoài có tiếng lẩm bầm vọng vào:

- Ơ, sao lại để chổi với xô chậu ở đây rồi bỏ đi đâu thế không biết?

Giờ cô mới sực nhớ là dụng cụ quét dọn hãy còn lẫn lóc ngoài kia, và giọng nói này rõ ràng là của Diệp Tử Khiêm chứ chẳng phải ai khác, cô chỉ muốn gào thâu trời xanh. May thay, Tử Khiêm cũng không để ý nhiều, cậu rửa tay xong rồi định đẩy cửa bỏ đi.

Tưởng thoát, ai ngờ ngay lúc ấy điện thoại của cô lại đổ chuông í éo. Cô vội vàng tắt máy nhưng đã quá muộn, căn phòng vệ sinh yên ắng không đứng lại réo rắt nhạc chuông, có ai mà không nghe thấy. Tô Mạc biết phen này khó thoát, nhất là lúc Diệp Tử Khiêm gầm lên:

- Ranh con Tô Mạc, khôn hồn thì chui ra đây nhanh lên!

Tô Mạc giả câm giả điếc quyết không trả lời, như thể một con cá sa lưới đang cố giãy giụa nổi trước khi lên thớt. Nhưng Diệp Tử Khiêm đâu phải thẳng đần, chưa thấy tiếng trả lời, cậu vẫn tiếp tục:

- Vẫn chưa chịu ra à? Muốn tôi đi lục từng gian một chứ gì?

Bị dồn vào đường cùng, nếu cô mà không chịu ra nữa thì đúng là đại đột không biết điều. Không thể giữ võ cùn ra như mọi khi, cô đành ngoan ngoãn mở cửa đi ra. Đứng trước chàng trai mặt mày nặng trĩu như đá đeo, cô giả bộ như không:

- Xin chào, Diệp Tử Khiêm.

- Cậu ở đây làm gì? - Giọng Diệp Tử Khiêm khàn lại. Nghĩ đến chuyện vừa rồi, sắc mặt cậu chuyển hết từ trắng bệch vì tức lại sang đỏ bừng vì ngại, trông y hệt cái đèn nhấp nháy.

Tô Mạc cúi đầu, thân hình rúm ró lại nhưng đã đến độ cỡ lâm nước bí, cô đành thủng thẳng đáp:

- Thầy giáo bảo tớ ở lại quét dọn chỗ này.

- Biết rồi! - Cậu hít thật sâu nhưng vẫn không thể che giấu bộ mặt đang đỏ lại như cua luộc bèn hăm hăm hỏi:

- Thế còn rúc trong đây làm gì? Định rình trộm ai?

- Đâu có đâu... - Tô Mạc cuống quýt xua tay, thấy Tử Khiêm không có vẻ gì là tin lời mình nói, cô bắt đầu giải thích lộn tung phèo:

- Tớ chỉ muốn xem nhà vệ sinh nữ và vệ sinh nam khác nhau thế nào thôi ấy mà.

Vừa dứt lời, hai người cùng ngại ngùng, Tô Mạc thì vì xấu hổ còn Tử Khiêm là vì cáu. Chàng trai phải thở lấy hơi vài chập rồi mới dám nhìn vào cô gái toàn phát ngôn gây sốc không giới hạn này và gằn từng chữ:

- Tô Mạc, sao cậu dê thế!

“Thanh niên nghiêm túc” của tương lai nước nhà ức đến cứng lưỡi vì tự dưng bị xỉ vả vô cớ. Trời đất chứng giám, những gì cô vừa nói tuyệt không mang hàm ý nào khác.

- Thôi, tôi không thèm nói chuyện với hạng như cậu, con gái con đứa gì mà dè xồm. - Ngày trước cũng có lần Tử Khiêm từng xỉ vả cô y hệt thế, cậu ném vào mặt Tô Mạc một cái lườm khinh bỉ. Sức nhớ ra điều gì đó, mặt cậu bỗng dưng đỏ như. Mang tiếng là “nam vương” của trường, kiêu căng đến mức coi trời bằng vung nhưng lúc này cũng phải lí nhí hỏi dò:

- Tôi hỏi thật, ban nãy cậu có nhìn không đấy?

Thoạt đầu Tô Mạc chẳng hiểu hẳn ta đang luyện thuyên cái gì, nhưng khi máu đã lên não thì đầu cô như muốn bốc khói ngùn ngụt. “Thì ra hẳn coi mình là đứa hạ lưu dè tiện, thì ra hẳn coi nhân phẩm của mình là thứ vứt đi!” Cô khóc thầm trong lòng và lắc đầu nguầy nguậy, thiếu giờ tay thề độc “Tôi mà nhìn thì tôi lấy tay móc mắt cho cậu xem” nữa là đủ. Nhưng cô càng làm vậy thì Tử Khiêm càng không tin. Sắc mặt cậu càng lúc càng khó coi và đáp như trả lời hờ:

- Nhìn rồi chứ gì?

- Nhìn á? Cậu nghĩ tôi bị trại tâm thần trả về à! - Tô Mạc đáp lau láu, mặt mũi Tử Khiêm càng nhăn quắt lại. Cậu trừng mắt nhìn như muốn quăng cô lên giàn thiêu:

- Là sao? Thế không đáng để nhìn à?

- Tổ không có ý đó!

- Thế tại sao không nhìn?

Tô Mạc không thể lý giải nổi tại sao cuộc hội thoại giữa hai người lại biến tướng sang chiều hướng quái đản đến mức này. Thôi, im lặng là vàng, nói câu nào lại chết câu đấy cho xem. Nhưng Tử Khiêm đúng là một ông chúa khó chiều, thấy cô lặng im cậu lại bực dọc:

- Tại sao không trả lời? Nói chuyện với tôi khó chịu lắm à!

- Đâu có! - Tô Mạc khổ sở nặn ra hai từ. Cô phát điên lên vì không hiểu sao mình cứ phải đứng trong nhà vệ sinh nam tranh cãi một chủ đề biến thái với một gã dở hơi làm gì không biết. Nhưng hình như Diệp Tử Khiêm lại không hề thấy nhảm chút nào. Thấy cô gái đang lúng búng như gà mắc tóc, ánh mắt cậu chợt lóe lên ranh mãnh. Cậu nhướn đôi mày, khuôn mặt trông rõ là phởn phơ:

- Này! Ban nãy nhìn rồi là phải chịu trách nhiệm đấy nhá!

- Tớ không nhìn thật mà! - Tô Mạc như sắp òa lên đến nơi, cô chỉ muốn giơ tay thề với trời mà cũng không được.

Nhưng "người bị hại" quyết không nghe cô phân trần, hăn vênh mặt lên trần nhà và nói:

- Tôi không cần biết! Cậu phải chịu trách nhiệm với tôi!

Trước thái độ ranh mãnh của cậu ta, cô đành bó tay tại trận. Sau một hồi im lặng, cô mới lên tiếng hỏi:

- Diệp Tử Khiêm, sao lúc nào cậu cũng cứ làm khó tôi thế?

- Cậu không biết câu trả lời là gì ư? - Chàng trai chớp mắt và mỉm cười vẻ nhu mì trông thật đáng yêu.

Tô Mạc tránh ánh mắt ấy bằng được, cô khẽ nói:

- Không ích gì đâu. Cho dù thế nào thì cũng không thể được! - Cô nói lấp lửng nhưng Tử Khiêm hoàn toàn hiểu ý cô.

Trong lòng cậu chợt thấy tổn thương nhưng vẫn ngoan cố và tỏ ra kiêu ngạo:

- Tôi không cần biết là có thể hay không thể. Nhưng một khi tôi đã quyết thì không gì là không thể!

- ...

- Tô Mạc, cậu nhớ lấy, trên thế gian này chưa một ai dám nói không với

Diệp Tử Khiêm! - Câu nói của cậu giống hệt như một bàn tay lạnh lẽo đột ngột bóp chặt lấy cổ cô gái.

Trong mắt cô, gương mặt Tử Khiêm mỗi lúc lớn dần, và rồi một cảm giác nóng ấm bất chợt ập lên môi cô, quyến theo một hơi thở xa lạ. Cô chết đứng tại chỗ, trí óc như đóng băng lại. Nụ hôn đó nhẹ như cánh chuồn chuồn khẽ điểm trên mặt hồ yên ả, thoáng vụt qua rồi tan biến mất, khẽ chạm vào môi cô rồi lại như chưa từng.

Cô tròn mắt nhìn, cậu khẽ nói với giọng thì thầm quyến rũ:

- Tô Mạc kia, hôm nay nhà người dám nhìn trộm ta, người phải làm nô lệ cho ta một học kỳ!

- ...

- Im lặng là đồng ý!

- ...

- Thế nhé, quyết định rồi đấy, báai bai nô lệ!

Cho đến khi bóng dáng Tử Khiêm đã thực sự biến mất, Tô Mạc mới định thần lại. Sau khi hiểu hết những gì cậu ta vừa nói ban nãy, mặt cô tái mét lại.

Cô vùng chạy để đuổi theo nhưng bóng dáng người con trai mỗi lúc một xa. Ngày thường cô hay nhin cậu nhưng lần này phải gào thét lên vì tức:

- Diệp Tử Khiêm! Quân tiểu nhân hèn hạ!

Đáp trả cô chỉ là tiếng cười hả hê ngạo mạn của chàng trai kèm theo một ngón tay giữa thẳng đơ. Tiếng cười ấy vang vọng dưới buổi chiều tà dùng dằng mãi không chịu dứt khỏi tai.

Từ đó trở đi, tự dưng Tô Mạc lại biến thành một cô "nô lệ" bất đắc dĩ. Dĩ nhiên lúc đầu chẳng đời nào cô lại đồng ý nhưng xem chừng Tử Khiêm đúng là cái tên miệng nam mô, bụng một bồ các thể loại dao. Thấy cô tỏ

ra phản kháng, cậu ta vẫn tỏ ra rất mực hiền hòa, nhưng nói câu nào là “khủng bố” câu ấy:

- Không đồng ý cũng chả sao, cùng lắm tôi kể chuyện cậu nhìn trộm tôi cho mọi người cùng biết là được chứ gì.

- Tớ không nhìn trộm thật mà lại! - Tô Mạc gân cổ lên đáp, đôi mắt như sắp ứa nước vì tức giận. Nhưng hotboy Tử Khiêm vẫn tỉnh bơ như sáo.

Cậu nhìn cô từ đầu đến chân và khinh khỉnh đáp:

- Ai tin!

Trước đòn khủng bố tinh thần của tên hotboy, Tô Mạc đành ngậm ngùi khuất phục.

Giữa giờ ra chơi, Tử Khiêm đòi cô phải đấm lưng, bóp vai như a hoàn để thư giãn gân cốt mới chịu. Khổ nỗi chân tay Tô Mạc vụng về, thư giãn đâu chẳng thấy, cứ đấm thùm thụp khiến thiếu gia họ Diệp la bai bai. Cả lớp được một phen kinh hồn bạt vía khi chứng kiến “nam vương” lạnh lùng của lớp hôm nay bỗng dưng nổi cơn mắng như tát nước vào mặt Tô Mạc đang cun cút phục vụ.

Được cái Tô Mạc chỉ vụng tay vụng chân thôi chứ đầu óc cũng rất lanh lẹ. Sau một hồi bị cắn nhằn, cô cũng đã biết phải làm thế nào, không đấm bóp cho Tử Khiêm như kiểu mỗ lợn lúc trước nữa.

Diệp Tử Khiêm hàng ngày còn sai cô chạy xuống căng tin mua đồ ăn. Mỗi lần “phụng lệnh”, tuy không nói ra nhưng trong lòng Tô Mạc luôn hậm hực, coi thường cái kiểu con trai to xác mà mồm mép háu nhai đồ vật. Người đâu cao to đồ sộ mà lại thích ăn quà vặt như con gái, không coi thường sao được!

Nhưng Diệp thiếu gia cũng có tí lương tâm, lần nào cũng nhón lại một ít “ban” cho Tô Mạc. Thế là “nô lệ” Tô Mạc ngày nào cũng nhận được nửa miếng sô cô la từ tay Tử Khiêm. Vị ngọt béo ngậy ấy giống hệt ký ức năm xưa. Mỗi lần Tô Mạc được nếm hương vị đặc trưng ấy, cô đều nhớ về quá khứ để rồi khi nhắm mắt lại, hình ảnh hai đứa trẻ quần quýt hiện lên rồi lại nhạt nhòa đi.

Khoảng cách giữa Tử Khiêm và Tô Mặc mỗi lúc một ngắn lại. Ngô Du Du hay thốt lên với cô bằng giọng ngưỡng mộ: “Đúng là Diệp Tử Khiêm đối xử với cậu càng ngày càng khác mà!” Cô nhăn nhó và thầm nhủ: “Vừa làm ô sin không công lại bị ăn chửi suốt ngày thì khác cái nỗi gì”. Nếu khác, cô tình nguyện nhường chỗ cho Du Du luôn, cứ “ăn hành” cả ngày đi rồi biết!

Nhưng Du Du làm sao hiểu nổi tâm trạng của cô. Thấy Tô Mặc cứ im thin thít, tưởng được tán đồng, Du Du lại bắt đầu chí chách:

- Này, hình như Diệp Tử Khiêm có vẻ thích cậu rồi hay sao ấy? Không thì sao tự dưng lại đối xử với cậu như thế?

Tô Mặc có cảm giác Du Du vừa gài một quả bom hẹn giờ to tướng lên đầu cô, mặt cô biến sắc rõ rệt. Du Du càng tưởng cô đang thẹn thùng nên vẫn ngoan cố:

- Có khi thật đấy! Hai người mà cặp với nhau thì còn gì bằng, tớ cũng được ăn sái ở gần cậu ta thêm chút xíu. Hotboy cơ mà, chơi với hotboy thì tha hồ mà oai!

Có phải anh yêu em - Chương 07 phần 2

Tô Mạc chỉ muốn dập tắt ước muốn lãng xẹt của Du Du, chẳng nào cô cũng đã kiên quyết từ chối Diệp Tử Khiêm. Nhưng cô không thể quên được nụ hôn bất thành hình trong nhà vệ sinh nam hôm nọ. Trong trẻo, ấm nồng, tuy chỉ thoáng qua như cơn gió nhẹ nhưng dường như đã gây nên cơn chấn động trong lòng cô. Đó là nụ hôn đầu tiên cô nhận được trong trạng thái tỉnh táo từ khi hiểu chuyện đời tới nay.

Tuy Ôn Tư Niên cũng từng trao cho cô nụ hôn, nhưng cô hoàn toàn không có ấn tượng gì hết, chỉ biết hình dung lại trong cõi mơ hư ảo. Nhưng nụ hôn của Diệp Tử Khiêm lại khác hoàn toàn, cậu ta như thô bạo bắt nã bộ cô phải ghi nhớ cảm giác ấy bằng được. Thi thoảng nhắm mắt lại, cô vẫn nhớ cảm giác hai làn da mỏng chạm vào nhau, khe khẽ, âm ẩm, một hơi thở xa lạ, nhưng mạnh mẽ và gấp gáp.

Cả hai đều không ai hé nửa lời về nụ hôn ấy và coi nó như một chuyện chưa hề xảy ra. Nhưng cảm xúc ấy đã in lại sâu đậm trong ký ức của cô, thật lòng không thể coi nó như chuyện chưa từng có.

Cô khẽ nhắm mắt, Du Du lại rủ rỉ bên tai:

- Oài, sao mặt mũi cậu tự dưng đỏ lừ vậy?

Cô giật mình và định thần lại. Diệp Tử Khiêm cũng bị câu nói của Du Du thu hút sự chú ý, cậu quay lại nhìn chăm chăm vào cô. Đôi mắt hoa đào không che giấu nổi vẻ lo âu, nó cứ xoáy thẳng vào tâm can cô.

Tô Mạc cảm thấy mất tự nhiên nên tự động hướng mắt ra chỗ khác, da mặt nóng lên rần rật. Diệp Tử Khiêm to ra bất mãn:

- Tránh cái gì! Tôi đáng sợ vậy à?

- Đâu... Tránh đâu. - Tô Mạc vẫn cứ chăm chăm vào cuốn bài tập vật lý trên bàn, từng huyết mạch li ti dưới da như sắp vỡ tung, mặt cô đỏ lên

như quả gấc, giọng nói cũng lí nhí dần.

Ánh mắt sẫm soi của Diệp Tử Khiêm vẫn không tha cho cô, nó rùng rục như ngọn đuốc đang hung hăng cháy. Đột nhiên Tử Khiêm sức nhớ ra điều gì, cậu cũng đỏ mặt theo nên chẳng thèm tiếp tục tra khảo, lại ngoan ngoãn quay về chỗ cũ. Thấy lạ, Du Du hiểu kỳ sẵn hỏi:

- Này, cậu thấy không? Hình như ban nãy Diệp Tử Khiêm cười vui lắm đấy.

- Hừ... Ai mà nhìn thấy cho được. - Tô Mạc lăm bằm, phần nào đoán ra được tại sao hẳn ta lại vui đến thế.

Chuông báo tan học vang lên réo rắt, Tô Mạc toan về nhà thì Diệp Tử Khiêm gọi lại. Cậu dí tấm lịch trực nhật trên tay vào mặt cô và ra lệnh:

- Ở lại, cùng tôi điền kín tấm lịch này đã.

Trời ạ, hóa ra hôm nay đến phiên cậu ta trực nhật. Đôi mắt thiếu nhân nhượng thừa tự tin của cậu ta như tước đoạt quyền từ chối của cô. Tô Mạc đành ngoan ngoãn ở lại.

Hai người cùng trực nhật có khác, đỡ mất thời gian hơn hẳn. Chẳng mấy chốc danh sách công việc đã được hoàn tất. Chép xong thời khóa biểu của ngày mai lên bảng, Tô Mạc quay xuống và thấy Tử Khiêm đang ngồi thẩn thờ trên một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Cánh cửa mở toang để căn phòng thỏa sức đón lấy những ngọn gió cuối thu sột soạt cọ lên bất cứ thứ gì nó đi qua. Gió thỏa sức nghịch ngợm mái tóc của Diệp Tử Khiêm, thổi bùng tạo kiểu xù tung lên không theo phong cách nào, để lộ ra lơ thơ vài lọn tóc vàng hoe như bị thiếu chất nhưng trông vẫn bồng bênh như một lãng tử. Trước bức họa ấy, cô chợt nhớ đến câu thơ cổ:

“Có người quân tử tài ba

Như lo cắt dũa để mà lập thân.”

Chưa câu nói nào hợp với Diệp Tử Khiêm hơn câu này. Những chữ thơ

như quỵện vào vè tài tử của chàng trai, trông thật đắm say và mê hoặc. Đang thần người nghĩ thì Diệp Tử Khiêm lại phũ phàng đập vỡ mộng ảo của cô:

- Này, làm gì mà nhìn tôi như yêu râu xanh thế?

“Đúng là chỉ khi ngậm miệng cậu ta mới là quân tử, quân tử “xịn” là đẳng khác.” Tô Mạc lăm bằm trong bụng. Bổng Tử Khiêm vừa nở nụ cười hấp dẫn mê hồn vừa vẫy tay nói với cô như gọi con cún nuôi trong nhà:

- Qua đây!

Chưa bao giờ Tô Mạc muốn chấp thuận lời sai bảo của cậu ta, nhưng giờ đây cô không kháng cự nổi ánh mắt hung thần của cậu nên cũng đành lút cút bước tới. Đứng trước mặt Tử Khiêm, Tô Mạc cũng chỉ cao bằng cậu khi ngồi trịch thượng trên bàn. Cô phải ngẩng lên mới nhìn thấy khuôn mặt tinh quái của đại thiếu gia và... đợi lệnh.

Nhưng Diệp Tử Khiêm không nói gì, cậu lặng lẽ nhìn cô, đôi mắt cậu như biết cười cho dù không rõ nó đang muốn nói gì với người đối diện.

Bất thần, Tử Khiêm vươn tay kéo Tô Mạc vào lòng. Vị trí này đúng là độ cao hoàn hảo để ôm ấp. Đầu cô bị dúi chặt vào lồng ngực Tử Khiêm đến không tài nào thở nổi. Sau giây phút bất ngờ, cô toan giằng ra nhưng Tử Khiêm biết vậy nên càng gồng tay ôm chặt. Cậu hỏi cô vẫn bằng giọng “thiếu gia” cô quen thuộc hằng ngày:

- Này, Tô Mạc, cậu thích tôi thích đúng không?

- Cậu bớt hoang tưởng đi có được không? - Bị khóa chặt trong lồng ngực Tử Khiêm, cô vẫn giãy giụa gào lên bằng được.

Diệp Tử Khiêm không có phản ứng gì quyết liệt, cậu vẫn chỉ cười kiêu ngạo:

- Thôi đừng giả vờ nữa! Hôm nay tôi thấy cậu đỏ mặt!

- Vớ vẩn, lúc lên gặp hiệu trưởng mặt tôi cũng đỏ!

- Tóm lại là cậu thích tôi rồi!

- ...

- Á à, không nói gì, thừa nhận rồi nhé!

- Diệp Tử Khiêm! Đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa! - Không thể chịu đựng được nữa, cô gân cổ quát.

Thấy thế Diệp Tử Khiêm chột phá lên cười một tràng và ngăm nhìn khuôn mặt nhỏ xinh. Đôi mắt hoa đào của cậu rực rỡ như ánh nắng trào ra, đọng lại trong không gian, thoáng chốc lại biến mất.

Tô Mạc cũng nhìn cậu và chậm rãi cười theo.

Nắng thu sưởi ấm sân trường, tiếng cười của đôi bạn vang vọng trong căn phòng học thanh thang. Không có tổn thương, không có cô đơn, vô tư, thỏa lòng. Tất cả đều thuộc về năm tháng đẹp đẽ nhất ấy.

Hai người cười đùa một hồi rồi cùng nhau rời khỏi phòng học. Nhưng vừa đến cổng trường, Tô Mạc đã bắt gặp người ấy.

Ôn Tư Niên vận một bộ đồ chần chu, lặng lẽ tựa vào mũi con xe Audi và trầm ngâm hút thuốc.

Một Ôn Tư Niên mà Mạc chưa bao giờ trông thấy, bởi lẽ khi xưa trong mọi hoàn cảnh anh luôn rạng rỡ, điều bộ nói chuyện cũng hết mực ấm áp và dịu dàng, khiến người nghe cứ thế mà say lịm.

Còn trước mắt cô giờ đây lại là một Ôn Tư Niên kiểu khác, điệu thuốc kẹp giữa ngón tay hờ hững, ánh mắt suy sụp và rã rời thả về tận phương trời vô định. Trông lạ lẫm, cô chẳng hề quen!

Đôi chân Tô Mạc như cứng đờ tại chỗ. Ôn Tư Niên đã kịp trông thấy và dĩ nhiên cũng nhìn thấy luôn bóng hình chàng thanh niên hào hoa đang đứng sau lưng cô. Diệp Tử Khiêm liếc Ôn Tư Niên bằng ánh mắt đầy khiêu khích, cậu thản nhiên chặn ngay trước mặt Tô Mạc, nói với cô bằng giọng vừa hách dịch vừa trẻ con:

- Thôi, đi nào, đi nào. Cậu chả bảo dẫn tớ đi ăn chè xí mà còn gì?

Tô Mạc không trả lời, bàn chân như bị đóng đinh tại chỗ, kéo thế nào cũng không chịu rời bước đến nỗi Diệp Tử Khiêm định nắm tay lôi đi. Nhưng Ôn Tư Niên đã kịp bước tới, dừng ngay trước mặt đôi nam nữ, nhìn thẳng vào Tô Mạc và cất giọng ấm áp:

- Mạc, tan học rồi đấy à.

- Vâng. - Tô Mạc lặng lẽ đáp, cố gắng khống chế trái tim đang đập loạn nhịp.

Cô không dám nhìn thẳng vào anh, trong lòng một mực tự cảnh cáo mình rằng: "Anh chỉ là một người anh trai, một người anh trai mà thôi". "Tạm biệt" có nghĩa là "Đừng bao giờ gặp lại nữa thì tốt hơn". Nhưng mặc lý trí kêu gào mãnh liệt, tình cảm cứ ngang nhiên phản bội. Tô Mạc đang bần thần nghĩ ngợi thì Diệp Tử Khiêm lên tiếng không chút khách sáo:

- Đây, chú gì ơi, chú đang chặn đường bọn này đó! Làm ơn tránh ra một tẹo được không, bọn này phải về nhà!

- Ờ... - Ôn Tư Niên hơi bất ngờ khi bị những lời nói đó hất thẳng vào mặt. Anh lảng lảng né sang một bên như vừa tỉnh mộng.

Vẻ bình thản kia không che giấu nổi sự lúng túng, khóe môi nhếch lên cũng gượng gạo vô ngần. Tô Mạc có đôi chút kinh ngạc trước sự quan sát tinh tế của mình, nhưng Tử Khiêm đã kịp kéo cô đi xa khỏi người đàn ông ngang nhiên chặn lối hai người.

Cô ngoảnh lại, thấy anh đứng lặng bên chiếc xe, bờ môi mỏng mím chặt lại. Anh trân trân nhìn cô như muốn khắc trọn bóng hình cô vào tim gan, ôm hết lấy những ấu trĩ, vô tư của nhóc Tô Mạc ngày xưa vào bằng cả tâm huyết của mình. Cứ thế, từng đường từng nét hiện lên như một bức tranh hoàn chỉnh.

Nhưng sao anh lại thấy đau lòng đến thế.

Cô lặng lẽ nhìn, hình bóng anh nhòa đi như một khối đá tảng bị gió bào

mòn thành hăng hà sa số mảnh vụn cát. Giờ đây nó chỉ còn là một bức tranh rách nát, ê hề la liệt trong ký ức thiếu thời không thể nào quên lãng trong cô.

Cô khẽ nhắm mắt, trong phút chốc, anh vẫn là người con trai bướng bỉnh cô hằng quen thuộc. Lúc ấy, cô như được trở về đúng cái năm đó, khi cô và anh gặp nhau lần đầu như một giấc mơ. Trong giấc mơ ấy, anh là một cậu công tử của ông chủ nhà máy quyền thế khét tiếng mới chuyển đến khu này, còn cô chỉ là một con ranh không cha.

Bên cạnh cô chỉ có cậu bé Lục Tiểu Niên đồng cảnh ngộ, hai đứa côi cút đùm bọc lẫn nhau, chúng nó dành cho nhau từng chút những hơi ấm vụn vặt đến đáng thương.

Ôn Tư Niên bỗng vươn tay về phía Tô Mạc. Cô mãi không bao giờ quên nụ cười bừng nở trên gương mặt cậu thiếu niên như hoa đầu mùa xuân, nó phả hơi ấm vào tận đáy sâu lạnh lẽo trong lòng cô.

Nhưng Tô Mạc không có vẻ gì là cảm kích. Ôn Tư Niên vẫn nhẹ nhàng nói với cô: "Tô Mạc, chúng mình làm bạn của nhau nhé." Cô không muốn để ý tới thằng nhà giàu đứng cao hơn cô một cái đầu kia, nhưng Ôn Tư Niên cứ dính lấy cô như kẹo kéo. Cô bực lắm, định mở miệng chửi một trận nhưng Ôn Tư Niên vẫn cười với cô thật bao dung, hiền hòa, tuyệt không để bụng những lời nói có gai kia.

Cuối cùng, cô chịu không nổi "viên kẹo kéo" này, liền hện hấn ra góc công viên chờ cô và cả hai sẽ đi chơi với nhau. Dĩ nhiên hôm đó cô bé chẳng thềm đến công viên mà đánh một giấc cho tới lúc mặt trời lên tới ngọn sào, dậy rồi lại nô tưng bưng với Lục Tiểu Niên trong sân. Đợi lúc nhớ ra là mình phải đi gặp Ôn Tư Niên thì ông mặt trời đã uể oải trôi xuống chân trời phía tây rồi. Cô cứ tưởng hấn ta sẽ không đến, thế mà ở cổng công viên vẫn có bóng người ngồi trơ trọi. Cũng là cái dáng vẻ tằm lưng vươn thẳng, hai môi mím chặt ấy, nhưng giờ đây đã bị gió cuốn đi mỗi mảnh một phương trời rồi.

Cô không biết phải phản ứng thế nào cả, ấn tượng cuối cùng còn sót lại trong trí nhớ của cô là ánh mắt kiên định của người con trai ấy. Cậu ta nói:

“Ô Mạc, nếu em không đến, anh sẽ không đi.”

Em không đến. Anh không đi.

Một lời thề đẹp biết mấy!

Nhưng bao nhiêu năm trôi qua rồi?

Chẳng biết, chỉ biết lâu đến mức vũ trụ đã hóa hồng hoang, thân quen nay hóa qua đường gặp nhau. Còn anh và em đã thành ra hai kẻ dờ quen lạ.

Những dòng suy nghĩ miên man bỗng khiến tim cô chợt đau nhói, đôi chân không muốn cất thêm một bước nào nữa. Tử Khiêm đủ tinh tế để phát hiện ra sự khác lạ nơi cô từ lúc đó. Cậu hốt hoảng khi thấy cô ôm ngực quỳ sụp xuống đất.

Cậu luống cuống toan đỡ cô dậy nhưng nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt, Tử Khiêm bất chợt hiểu ra rằng điều gì đang khiến cô đau nhưng vẫn cố níu kéo chút huyền hoặc an ủi mình:

- Cậu thấy không khỏe trong người à?

“Mở mắt nhìn đi, tớ đã vẽ lối thoát cho cậu rồi đó. Nào, hãy bước từng bước đi theo lối thoát của tớ nhé, được không? Đừng nghĩ đến người kia nữa, cũng đừng nhắc đến người ta nữa, được không?”

Tử Khiêm thầm nghĩ nhưng rồi giọng nói Tô Mạc cất lên như một mũi dao nhọn lạnh lùng xuyên thẳng qua lồng ngực đang phập phồng của cậu:

- Tớ muốn đi tìm anh ấy.

Tử Khiêm liền túm chặt lấy tay cô, đôi mắt hoa đào phong lưu của người con trai khi ấy bỗng rực lên vẻ hung bạo đến đáng sợ. Nhưng Tô Mạc chẳng hề sợ hãi, cô hốt hoảng giăng tay ra trong ánh mắt mông lung và rời rạc. Cô quả quyết:

- Tớ phải đi tìm anh ấy!

- Không được đi! - Chưa dứt câu, Tử Khiêm đã vội lên tiếng không kém phần quyết liệt, cậu mắt môi mắt lợi trừng trừng nhìn thẳng vào cô, không khác gì con thú đang bị dồn vào đường cùng, những tia đỏ thoáng gợn lên trong đôi mắt.

Mãi một lúc sau cậu mới bình tĩnh lại được nhưng vẫn cương quyết không buông tay cô:

- Tôi không cho cậu đi! Không bao giờ cho cậu đi hết!

- Nhưng Diệp Tử Khiêm ơi... - Cô gái đáp trả lại vẻ quyết liệt ấy bằng ánh mắt ủ rũ - Cậu biết không, cậu không giữ được tôi đâu!

Hóa ra vị đắng của thất bại là như thế này, cậu chán nản buông tay cô ra. Cậu đang cười. Nhưng nhìn kỹ thì không phải.

- Cậu nói đúng. Tôi không giữ nổi cậu. - Tử Khiêm vừa dứt câu, khuôn mặt Tô Mặc càng bị thảm hơn trước.

Cô ngẩn người nhìn cậu, và rồi những từ cậu không muốn nghe nhất cuối cùng cũng được lẩm bầm thốt ra:

- Tử Khiêm... Xin lỗi.

Nói rồi cô quay lưng bước đi như thể sợ rằng chạm một giây thôi cô sẽ không dám cất bước đi nữa.

Diệp Tử Khiêm lại bị bỏ lại đằng sau cái bóng đang vụt xa khỏi nơi cậu đứng. Cậu bất lực, chỉ đành vỗ tay lên trán mình và cười trong chua cay: "Xin lỗi ư? Tử Khiêm ạ, anh rất tốt nhưng em rất tiếc!"

Không ai lên tiếng vỗ về cậu, chỉ có thỉnh thoảng không bao bọc xung quanh.

Một lúc sau, cậu lấy hai bàn tay bưng mặt và lẩm bầm như mãnh thú bị thương: "Xin lỗi ư, mẹ kiếp! Ai cần xin lỗi cơ chứ!"

Cũng vẫn chẳng ai hưởng ứng. Đây chỉ là một vở kịch độc thoại cậu vừa là đạo diễn vừa là một diễn viên vụng về.

“Nhưng anh chỉ muốn có em, chỉ muốn có em mà thôi!”

Có phải anh yêu em - Chương 08 phần 1

Chương 8: Phía cuối con đường có phải anh

Chắc hẳn anh không bao giờ biết em từng hy vọng phía cuối con đường này có anh đang đứng chờ em.

~~~~~

Tô Mạc chạy thục mạng về nơi cũ, Ôn Tư Niên vẫn đang đứng bất động như bức tượng, điều thuốc kẹp trong ngón tay đã cháy hết phân nửa. Anh dựa mình vào chiếc Audi, gương mặt buồn bã tiêu điều, nhưng đó vẫn là bộ dạng mà cô yêu thích nhất. Anh chỉ cần khẽ chau mày là đủ để khiến trái tim cô rung lên.

Tô Mạc đứng đằng xa ngắm anh, chứng kiến cảnh anh giật mình vì làn khói nóng rát phả vào mặt. Anh thuần thục lấy tay dụi tắt điều thuốc. Anh ngẩng lên, bắt gặp cô đứng bên kia đường cách một khoảng không mấy xa xôi, thế mà như muôn trùng sông nước.

Ôn Tư Niên khẽ mím chặt đôi môi và đứng đó nhìn cô một lúc. Anh nở nụ cười điềm đạm rồi vẫy tay với cô:

- Ngó người ra đấy làm gì, lại đây xem nào! - Câu nói giản dị không chút miễn cưỡng, như thể anh và cô vẫn là hai đứa trẻ của ngày nào, những rối bời của năm tháng qua chưa từng tồn tại.

Tô Mạc dẫn hết nỗi xót xa trong lòng xuống và mạnh dạn rảo bước tới bên anh. Anh chậm rãi đưa tay lên và nghịch ngợm những lọn tóc sau vai cô, những gì anh nói ra thật lệch lạc so với thực tại:

- Sao lại quay về, không đi ăn chè xí mà với bạn trai à?

Cô sống người ra một lúc rồi mới hiểu anh đang ám chỉ Diệp Tử Khiêm. Thấy vẻ mặt anh đặc vẻ trêu chọc, Tô Mạc vội lắc đầu phủ nhận:

- Đấy có phải bạn trai em đâu!

- Ừ. - Ôn Tư Niên chỉ lạnh lùng gật đầu, cũng không mấy mặn mà với chủ đề này lắm, chỉ đáp - Thế sao tự đứng lại quay về, quên mang đồ gì à?

Tô Mạc gắng gượng nhìn anh với con mắt đánh liều một phen. Anh chợt thấy sợ hãi, đang định lảng tránh chủ đề này thì cô đã lên tiếng, van xin nhận được đáp án một cách cố chấp:

- Anh Tư Niên, anh có thể nói cho em biết anh đang đợi ai được không?

- Anh... - Câu hỏi đẩy Ôn Tư Niên vào thế bí, anh bắt đầu tỏ ra lúng túng, mãi một lúc sau mới trả lời - Anh đang đợi cái Hạ, nhưng hình như nó không đến. - Giơ tay xem đồng hồ, nụ cười của anh méo mó, gượng gạo - Anh thấy cũng muộn rồi, thôi, có khi phải về trước đây. Em có cần anh đưa về không?

Cô lặng thinh hồi lâu chẳng đáp, vẫn ngoan cố nhìn thẳng vào anh. Hai viên pha lê đen nơi mắt cô sáng lấp lánh, trong như lọc soi tỏ hết vẻ bối rối mà anh có muốn giấu cũng không được. Anh luống cuống tránh vội ánh mắt cô, tuy vẫn cười nhưng nụ cười chẳng khác gì cái khiên chắn:

- Không cần anh đưa về hả, vậy anh đi nhé! - Nói đoạn, anh quay lưng định chui vào trong xe, khoảng không gian chật hẹp ấy có thể đem lại an toàn tuyệt đối, khiến anh không phải sợ hãi nữa. Nhưng vạt áo của anh bị cô kéo lại.

Tô Mạc không nhìn anh, nhưng từng lời từng chữ nhột nhật đã lọt vào tai anh, lạnh như băng thấm đến tận xương:

- Ôn Tư Niên, anh còn định trốn tránh đến bao giờ nữa?

Anh chợt nhận ra rằng nàng công chúa bé nhỏ chưa bao giờ lớn lên trong ký ức của anh thật ra đã trưởng thành từ khi nào không biết, không còn ấu trĩ, không còn thích sao làm vậy như trước nữa. Nhóc Tô Mạc ngày xưa giờ đã thành một thiếu nữ thông minh hơn người rồi. Đúng, trước đây anh không nên ảo tưởng rằng có thể giấu cô suốt đời.

Anh khẽ nhắm mắt, bao nhiêu lời muốn nói chỉ chực bung ra hết, nhưng có gì đó cứ trói anh lại. Nỗi khổ này mình anh chịu đựng là đủ, hà cớ gì phải nói ra để cô cũng đau lòng theo? Anh bỗng thấy cổ họng chua xót rồi tự cười bản thân vì nỗi oan trái này.

Tô Mạc vẫn kiên nhẫn chờ đợi, anh bắt buộc phải cho cô câu trả lời ấy nên không thể im lặng mãi mãi, anh đành lên tiếng, giọng lạnh tanh, tàn nhẫn và tuyệt tình:

- Từ trước đến nay anh có trốn tránh cái gì đâu. Mạc à, ngay từ đầu anh đã nói rất rõ rồi, em là em gái anh, xưa nay anh luôn coi em như em gái. Làm gì có người anh trai nào lại trốn tránh em gái mình cơ chứ?

Câu trả lời rõ ràng, dễ hiểu và rành mạch đến từng chữ. Nhưng đừng tưởng một cú huých ấy là đủ để quật ngã Tô Mạc, cô vẫn nhẫn nại nhìn anh, ánh mắt cô khiến người đối diện rơi vào cơn bối rối không biết phải biện bạch ra sao:

- Nhưng... Ôn Tư Niên... Làm gì có anh trai nào lại để ảnh em gái trong ví? Làm gì có anh trai nào đặt tên con vật nuôi theo tên em gái? Làm gì có anh trai nào cất công thu thập từng tin tức một của em gái trong suốt bao nhiêu năm qua? Anh hãy nói cho em biết, anh đang vô tình đi quá giới hạn "anh em" trầm trọng, hay thực sự thích người mà anh gọi là "em gái" này? - Câu nói cuối cùng được ngân cao, như vừa ném ra một quả lựu đạn kinh hoàng, nó tan tành chút lý trí còn sót lại của Ôn Tư Niên.

Anh nhìn cô trầm lặng và rồi nghe thấy hơi thở gấp gáp của mình, không che giấu nổi vẻ bối rối:

- Mạc, em đừng quên, anh đã đính hôn rồi.

Vậy đây, cuối cùng anh chỉ biết dùng câu này để từ chối cô thôi sao? Bất kể lần nào bị dồn vào chân tường, anh chỉ biết đem câu nói này ra như một tấm lá chắn rất mực đường hoàng để nhắc nhở cô, hoặc răn đe chính mình. Anh đã đính hôn, đôi vai anh đang gánh vác trách nhiệm lớn nên không thể bỏ trốn, có trốn cũng không thể thoát.

Nhưng Tô Mạc kiên quyết gạt phăng tấm lá chắn ngu ngốc này ngay khi nó vừa được giương ra. Cô đột nhiên xộc ngay tới bên anh, hai tay bá chặt lấy cổ anh và đôi môi mềm dịu như cánh hoa của cô dính chặt lấy anh như bỏ mặc mọi sự trên đời.

Anh nghe thấy giọng nói ấm áp phát ra từ đôi môi ấy, đủ để đốt cháy cõi lòng anh:

- Em không quan tâm đến những thứ đó, em chỉ muốn nghe câu trả lời của trái tim anh thôi!

Nói rồi cô nhắm chặt mắt chờ đợi nhưng chẳng có câu trả lời nào dành cho cô hết. Thậm chí đến người cô đang ôm kia, cơ thể anh cũng cứng đờ không chút phản ứng. Cô cười chua xót trong tâm, tuy vốn biết kết cục sẽ thế này nhưng cô cứ vẫn muốn thử. Từ đầu đến giờ, chỉ mình cô chuốc lấy bể bàng thôi. Nghĩ vẫn vợ thêm một lúc, cuối cùng cô cũng đành buông tay. Nhưng ngay giây phút ấy, cơ thể bé nhỏ của cô bỗng bị cánh tay hai bên siết chặt lấy.

Anh ôm cô thật chặt, như muốn quyện cô vào xương vào máu của mình. Tô Mạc hơi lúng túng, bờ môi cô cũng cảm nhận được sức ép nóng bỏng đang dội lên. Ôn Tư Niên cứ thế ôm chặt lấy cô và hôn cô mãnh liệt, thô bạo. Nụ hôn ấy cháy bỏng nhưng đông đầy bi thương.

Cô bỗng nghe thấy giọng anh cất lên, líu ríu, mơ hồ giữa khoảng cách hai bờ môi:

- Không được, Tô Mạc, chúng ta... không thể...

Đây là lần đầu tiên trong đời anh gọi cô bằng cả họ lẫn tên, còn cô vẫn không dám mở mắt ra nhìn. Bờ má cô cảm nhận rõ cảm giác ẩm ướt, lạnh lạnh, như thấm sâu qua cả da thịt. Cái lạnh ấy chẳng thể nào tan đi, hết như nỗi đau của cô trong giờ phút này vậy.

Cô đành đẩy anh ra, nhìn lại một lần nữa gương mặt thân quen, ánh mắt buồn lê thê của anh và cười ảm đạm:

- Ôn Tư Niên, hãy cho em một lý do, tại sao lại không thể?

- ...

- Cho dù em có bị phán tội chết thì anh cũng phải nói cho em tại sao chứ, có phải không?

- Anh xin lỗi.

- Đừng có lấy câu xin lỗi ra để né tránh em nữa! Anh biết rõ điều em muốn nghe không phải câu này cơ mà! - Những giọt nước mắt vội vã đuổi nhau trên gò má cô để rồi cùng hòa vào nhau rơi lổng bọng xuống mặt đất, hay rơi vào cả đáy lòng anh nữa.

Ôn Tư Niên nhắm mắt một cách khó khăn và thở ra từ từ nhưng không tài nào xả bỏ nỗi khổ sở trong lòng. Anh cắn chặt môi và lấy lại giọng như bình thường:

- Anh biết! Từ trước đến giờ anh đều biết! Nhưng Mạc Ạ, em đừng ép anh nữa!

“Hóa ra thế này là em đang ép anh hay sao?” Hai hàng mi của cô từ từ khép lại, nụ cười thoáng qua trên khóe môi như làn gió:

- Vâng! Anh nói đúng. Em không nên ép anh chút nào. - Cô chậm rãi đáp, nước mắt lại tuôn ra như một chuỗi ngọc đứt dây. Nhưng giọng nói của cô vẫn rất vững vàng, chẳng hề hiện lên vẻ bi thương ảm đạm kia.

- Anh yên tâm. Từ nay về sau em sẽ không ép anh nữa đâu. Tạm biệt, Ôn Tư Niên.

“Nếu đã trở thành gánh nặng của anh, thì còn gì hơn ngoài việc nói lời tạm biệt.

Tạm biệt, tạm biệt để rồi vĩnh biệt.

Lần trước chưa cắt đứt triệt để, thì lần này hãy như thế đi.

Đúng đấy, vĩnh biệt.”

Nói xong câu ấy, cô dẫn lòng bước đi, đã nói rồi là không bao giờ quay

đầu lại nữa.

Người con trai sau lưng cô đột ngột thốt lên những tiếng khóc nghẹn ngào, khổ sở đến độ như xé gan xé ruột cô. Chúng khiến cô không thể nào cất bước được nữa, đành lặng lẽ đứng nguyên một chỗ như một kẻ mất trí trông thật nực cười.

Tiếng nước nở sau lưng mãi mà không dứt, nó giày vò suy nghĩ khiến cô muốn phát điên.

Nhưng cô không dám quay lại nhìn vì sợ sẽ bắt gặp nước mắt của anh.

Như thế thì tàn nhẫn quá, phũ phàng quá!

Đôi mắt cô lại khẽ nhắm lại, thật tâm cô chỉ muốn hỏi một câu:

“Tại sao chúng ta lại thành ra như thế này hả Ôn Tư Niên, cuối cùng của cuối cùng, sao lại đường ai nấy đi thế này. Đáng nhẽ cho dù đau khổ thế nào, chúng ta vẫn phải tiến về phía trước mới đúng chứ.”

Ngày hôm sau, khi đến trường, Tô Mạc cảm nhận thấy điều gì khác lạ so với thường ngày. Suốt dọc đường cứ có người nhắm cô chỉ chỉ trỏ trỏ, bị cô bắt gặp liền đồng loạt quay đi như thể đã dạn nhau từ trước.

Một người cứng cỏi như cô, đi trên con đường như thế cũng cảm thấy như có cái gai đâm vào lưng. Mãi cô mới tới được phòng học thì thấy Bạch Hạ đang ung dung ngồi trên ghế của cô, đôi mày sắc như lưỡi dao, khuôn mặt cao ngạo vênh lên tận trời. Tô Mạc liền bật chế độ phòng thủ toàn thân một cách vô thức, nhưng ngay sau đấy Bạch Hạ đã đứng phắt dậy, diềm nhiên bước tới chỗ cô. Con bé nở một nụ cười dịu dàng hết sức nhưng những lời nói ra như có nọc độc:

- Mày cũng ghê đấy! Dám quyến rũ anh rể tao ngay trước cổng trường! Sao, hôn phê chứ?

- Mày đừng có nói láo! - Bình sinh dù diềm đạm đến mấy nhưng nghe thấy câu này, máu nóng trong người Tô Mạc sôi lên, mắt cô trợn lên trắng dã, môi bặm lại trông thật dữ tợn.

Tiếng cười của Bạch Hạ nghe buốt hơn, con bé thẳng thừng ra tay. Lần này không phải cho cô ăn tát mà thẳng thừng đập cô ngã lăn ra sàn. Nó ngó xuống và bảo:

- Nói láo á? Tao nói thật quá ấy chứ! Tô Mạc này, gan mào cũng to gớm! Dám đứng tênh hênh trước cổng trường hôn hít Ôn Tư Niên. Này, chúng mào coi chị gái tao là cái gì hả?

- Tao...

- Đừng có chối đấy nhé! Cổng trường bao nhiêu người nhìn đấy! Có cần đổi chắt tại đây luôn không? - Bạch Hạ càng nói càng cáu tiết, tức quá bèn đá thêm một cú nữa. Lần này trúng ngay vào bụng Tô Mạc, khiến cô đau như muốn ngất lịm đi.

Hôm nay lại đúng hôm cô đến tháng. Thông thường ngày đầu tiên chẳng làm gì cũng đau như chết đi sống lại. Giờ lại ăn nguyên một cú đá nên cơn đau ăn vào tận xương tủy, mồ hôi liên vã ra đầm đìa, mặt cô trắng bệch khổ sở không khác gì tờ giấy bị vò nhàu.

Bạch Hạ vẫn lạnh lùng nhìn cô và đay nghiến:

- Hừ! Đừng có làm bộ đáng thương nữa! Tao không phải lão anh rể nhà tao nên không mắc bẫy mào đâu! - Dứt lời, lại thêm một đập nữa. Tô Mạc hòng né đi nhưng Bạch Hạ đã sớm phát hiện ra ý định bèn túm chặt lấy cô và tung chân trút toàn bộ sức lực đập thật mạnh, không chút nương tình.

Tô Mạc bị dồn một trận đau đến run lấy bẫy, miệng không ngớt rên rĩ, hai tay ôm chặt lấy bụng. Mồ hôi đầm đìa khắp người, thấm ướt cả tấm áo mùa thu trên người.

Thấy thế, Bạch Hạ càng tức mắt và ra tay càng tàn nhẫn:

- Ô hay, mới mấy ngày mà đã có bầu rồi à? May thế, để tao giúp mào một tay tiết kiệm tiền đi phá thai nhé! - Con bé vừa nói vừa đá thêm liên mấy cú, cú nào cũng nhắm thẳng vào đúng giữa bụng mà thui.

Cơn đau rút kiệt sức lực của Tô Mạc, người cô nhũn ra như con giun

nhưng vẫn gồng sức vùng vẫy khỏi trận ẩu đả, kẻ đánh người chịu đòn này.

Nhưng cô né đến đâu, bàn chân Bạch Hạ lại sẵn đuôi sát nút đến đấy. Không ai tới giúp cô cả.

Cô chỉ có một mình, thật đáng thương, một mình mà thôi.

Tô Mạc cảm thấy đau, cực kỳ đau. Chưa bao giờ cô phải chịu đau đớn đến thế. Cứ ngỡ cú đá này là cực điểm của nỗi đau rồi, ai ngờ cú đá sau lại càng đau hơn. Nước mắt cô bắt đầu chảy ra rùng rùng như thể không kiềm chế được nữa, chúng bắt đầu đầm đìa trên khuôn mặt cô, vì cô đau quá, mà cũng chẳng thể biết đâu mới là tận cùng của nỗi đau này.

Diệp Tử Khiêm bước vào lớp, trông thấy cảnh tượng đang bày ra trước mắt, Bạch Hạ đang dẫn từng cú đá vào bụng Tô Mạc. Cô gái nằm trên sàn mặt mũi trắng bệch không còn giọt máu, thần sắc nhợt nhạt. Bên cạnh là bao nhiêu người như thế mà không một ai đứng ra can ngăn. Tất cả đều trở mặt chứng kiến cảnh lăng nhục một phía này, khuôn mặt thờ ơ cố gắng cầu yên thân. Đúng là một vở kịch, nhưng đừng nên diễn theo kịch bản này chứ!

Diệp Tử Khiêm lao ngay tới không cần đắn đo, lấy hết sức giằng Bạch Hạ ra. Lần đầu tiên trong đời cậu thấy giá như có con dao thì cậu sẽ thẳng thừng đâm cho con bé ác ôn mười mấy nhát để trả lại cả gốc lẫn lời gấp trăm, gấp nghìn lần nỗi đau cô gái kia đang phải trải qua!

Có phải anh yêu em - Chương 08 phần 2

Bạch Hạ bị cậu ta xô loạn quạng, suýt thì té nhào xuống đất, con bé liền gân cổ lên trịch thượng:

- Diệp Tử Khiêm! Cậu muốn chết à!

Vừa dứt lời, một cái tát giáng thẳng vào mặt nó nghe đánh “bốp”, cú bạt tai dùng hết mười phần sức lực kia khiến con bé như ù đi.

Tai Bạch Hạ ù đi một lúc còn Diệp Tử Khiêm quay lưng lại và cẩn thận đỡ Tô Mạc dậy, không che giấu nổi sự xót xa.

Thật giống một cảnh phim diễn xuất vụng về.

Bạch Hạ lặng lẽ nghĩ một hồi, bỗng nhiên không cầm được nước mắt.

Diệp Tử Khiêm đỡ Tô Mạc dậy mới phát hiện thấy tình cảnh của cô kinh khủng hơn những gì cậu tưởng tượng. Khuôn mặt trắng bệch, trán nhoe nhoét mồ hôi. Không chỉ trán mà lưng cô cũng bịn rịn mồ hôi. Hơi thở yếu ớt mà nóng bừng, càng khiến cho cậu đau đến tan nát cõi lòng.

- Tô Mạc... - Cậu gọi tên người con gái, cũng chẳng mong cô sẽ đáp lại, chỉ một chút phản ứng theo vô thức thôi cũng được.

Ấy thế mà cô gái ôm chặt lấy cổ Tử Khiêm, ánh mắt ngưng lại một phía, nước mắt trào ra như phụ họa. Và cậu nghe thấy tiếng thì thầm thoi thóp của cô:

- Đau... Tư Niên... Tư Niên ơi...

Trong giây phút ấy, người cô nghĩ đến đầu tiên chính là Ôn Tư Niên.

Cô chỉ chịu kể lể nỗi đau của mình với mỗi Tư Niên thôi, nhưng không thấy rằng Tử Khiêm luôn ở đây đợi cô, cho dù bãi bể biển thành nương

dâu.

Tiếng gọi yếu ớt ấy khiến Tử Khiêm đau như bị dao cắt, nhưng cậu cũng chẳng thốt lên được tiếng nào vì đứng quần cô gái bị một quãng máu nhuộm đỏ, mỗi lúc một đậm khiến mắt cậu cũng đỏ rực lên.

Tất cả mọi người đều nhận ra sự khác thường trên người Tô Mạc, đến Bạch Hạ cũng hoảng hốt quay ra nhìn. Con bé chỉ muốn xả hận, ai mà biết lại thành ra thế này. Diệp Tử Khiêm cảm thấy đôi bàn tay mình đang run lên bần bật, giọng nói yếu ớt của Tô Mạc vẫn không ngớt khiến cậu bối rối:

- Đau... Đau quá...

Mặt cô mỗi lúc một tái nhợt rồi dần biến thành xám ngắt như xác chết. Tử Khiêm định thần lại, cảm giác lo sợ sắp mất cô ấy bủa vây lấy cậu. Cậu bỏ quên hết mọi thứ trên đời, giọng khản đặc lại, gào lên với những người đứng xung quanh:

- Gọi bác sỹ tới đây! Nhanh lên!

Mấy đứa đứng quanh như vừa tỉnh ngủ, cũng đua nhau lật đật chạy ra ngoài. Cậu ôm chặt lấy cô gái đang lả dần và cảm nhận cơ thể cô đang run lên bần bật, người cậu cũng lẩy bẩy theo vì sợ. Cuối cùng cậu không thể phân biệt được rằng cơn run của cô đã lây sang người cậu hay chính bản thân cậu vì quá hoảng loạn nên không kiềm chế được chính mình?

Tô Mạc như rơi vào cõi mơ.

Cảnh tượng từ năm nào hiện ra. Con nhóc Tô Mạc lỡ tay đánh vỡ cái bình hoa gốm tam thái thời Đường của bố Ôn Tư Niên. Bác Ôn về nhà thấy thế nổi cơn lôi đình, liền tra hỏi xem đứa nào là thủ phạm. Dĩ nhiên cô bé không dám nhận, Ôn Tư Niên bèn đứng ra chịu thay. Tô Mạc sợ quá nên lùi về nhà trước. Ngày hôm sau, mặt mũi Ôn Tư Niên chi chít bông băng, đung một cái là xuýt xoa đau đớn.

Cô thấy thấp thỏm, áy náy, nhưng cậu bé với khuôn mặt dán đầy bông băng mà vẫn khả ái kia chỉ khẽ mỉm cười, đưa tay xoắn lấy lọn tóc cô và bảo: "Đồ ngốc, chính vì anh không nỡ khiến em chịu ấm ức nên mới để

mình chịu thay.”

“Anh không nỡ khiến em chịu ảm ức, nên mới phải chịu thay. Nhưng Tư Niên, anh có còn nhớ lời thề của mình không? Anh có còn nhớ chúng ta lúc nhỏ trong ngày hè nắng đẹp ấy không?”

Tỉnh dậy, cô thấy xung quanh có rất nhiều người.

Ôn Tư Niên, Diệp Tử Khiêm, Bạch Hạ và một số gương mặt cô chẳng quen biết. Cô không ngờ mọi thứ lại to chuyện đến thế, cô cự người toan ngồi dậy nhưng cơn đau vùng bụng khiến cô co rúm lại, Tô Mạc đành gập người để đỡ cơn đau. Nhưng chuỗi hành động ấy của cô ngay từ đầu đã khiến mấy người đứng xung quanh chú ý. Người bước tới đầu tiên là Diệp Tử Khiêm, cậu đỡ lấy Tô Mạc, động tác chu đáo, cẩn thận:

- Này, cậu đừng có cự quậy nữa đi!

Tuy Tử Khiêm vẫn nói với cô bằng cái giọng bất cần ngày thường nhưng Tô Mạc vẫn cảm thấy ấm lòng. Bạch Hạ ngúng nguẩy xin lỗi:

- Xin lỗi, đây không biết có người đang đến tháng.

Tô Mạc thần người ra một lúc, cô khẽ mím môi chứ không trả lời. Bạch Hạ phách lối biết mấy! Con bé trầm mặt xuống và tiếp lời không chút khách khí:

- Nhưng cho dù xin lỗi, không có nghĩa tất cả là lỗi tại con này! Mà...

- Tiểu Hạ! - Ôn Tư Niên lên tiếng ngắt lời Bạch Hạ, anh trầm mặt xuống, đôi mắt hung dữ tỏ vẻ hăm dọa rồi lại quay sang nhìn Tô Mạc, đôi mắt mang đầy tâm trạng.

- Mạc, anh xin lỗi. Anh biết lần này Tiểu Hạ rất quá đáng, nhưng nó không có ý xấu đâu, nó chỉ...

- Không có ý xấu mà đá em suýt chết thế sao? - Sức chịu đựng của con người có hạn, cô gằn giọng khiến Ôn Tư Niên mắc kẹt.

Nhưng anh vẫn toan giải thích tiếp:

- Tại con bé không biết em đang đến tháng, nó...

- Em không đến tháng là nó được phép đá em chắc?

- Anh không có ý đó.

- Ôn Tư Niên, anh có biết suýt nữa nó đá chết em rồi không? - Cô như trút hết đau đớn vào mấy chữ cuối cùng.

Ánh mắt hùng hổ của cô khiến anh phải cúi đầu như đứa trẻ con vừa mắc lỗi. Anh thật vụng về, khiến nỗi đau của cô nhân lên gấp vạn.

- Tô Mạc... - Diệp Tử Khiêm lo lắng gọi tên và nắm chặt lấy bàn tay cô như đang muốn truyền cho cô sự an ủi, bảo vệ khó nói ra thành lời ấy.

Tô Mạc chỉ thở dài, đón đầu nhìn Ôn Tư Niên:

- Ôn Tư Niên, anh còn nhớ không, ngày trước anh nói thà để bản thân phải chịu đựng chứ người phải ức chế không bao giờ là tôi?

- ...

- Thôi được, anh không còn nhớ nữa thì thôi. - Cô trút ra câu nói một cách khốn khổ và từ từ nhắm mắt. - Xin lỗi, tôi mệt lắm. Mọi người có thể để tôi nghỉ ngơi một chút được không?

- Tô Mạc... - Dường như Ôn Tư Niên chưa được nói hết những gì mình muốn nói nhưng Tô Mạc đã trở mình quay mặt vào góc tường. Cô đã tỏ rõ ý chối từ như thế thì còn cố làm gì nữa.

Diệp Tử Khiêm thở dài rồi trợn mắt nhìn bốn xung quanh:

- Điếc à! Để cô ấy nghỉ ngơi!

Thế là ai nấy đều nghe lời cậu, kéo nhau bỏ ra ngoài. Đợi cho tất cả đều đã đi hết, Tô Mạc mới kéo chặt lấy tấm chăn, trùm kín đầu và khóc rưng rức.

Bụng cô vẫn đau lắm, nhưng chỉ cảm giác đau này mới có thể chứng minh rằng cô vẫn còn đang sống.

Không có Ôn Tư Niên, cô vẫn sống.

Ít ra cô vẫn còn biết đau chứ chưa tê liệt đến mức chẳng còn biết gì.

Nhưng điều cô không biết là sau khi đám người rời khỏi phòng y tế, Diệp Tử Khiêm liền quay lưng lại tung hắt một nắm đấm vào mặt Ôn Tư Niên khiến khóe mồm anh loang lổ máu. Tử Khiêm nghiêng răng nghiêng lợi gầm lên:

- Nắm đấm này là đánh hộ cho con ngốc đang nằm trong kia! Từ giờ trở đi, chuyện giữa cô ấy và Ôn Tư Niên nhà anh không còn một tí dính líu nào với nhau nữa! - Nói rồi cậu vùng mình bước đi, chẳng thèm nhìn kẻ bị đánh kia đang bưng mặt vì cú đánh quá mạnh.

Nước mắt rỉ ra qua những kẽ ngón tay, Ôn Tư Niên vẫn ngoan cố lấy tay che mặt như cố che giấu nỗi bối rối thảm hại của mình, để anh vẫn là người con trai luôn luôn bình thản như trước.

- Anh... - Nhưng Bạch Hạ đã lên tiếng, vẻ lo âu không giấu được trong câu từ nói cho anh biết rõ ràng rằng, hành động này của anh nực cười biết mấy.

Nằm nghỉ một hồi lâu trong phòng y tế, cuối cùng Tô Mặc cũng thấy đỡ hơn. Buổi chiều, cô cố lết xác đi học. Vừa bước vào lớp, chưa ngồi ấm chỗ đã nghe thấy tiếng Ngô Du Du sang sảng giữa lớp học kêu gọi:

- Con Bạch Hạ kia vênh váo quá đáng! Dám đến tận lớp mình đánh người! Tổ phải kiểm nó, cho nó nếm thử vài cái bạt tai mới được!

Sáng nay, khi chuyện xảy ra, Du Du không có mặt. Tuy cô thừa hiểu Du Du chỉ đang "chém gió gây bão" nhưng cô cũng cảm thấy ấm lòng, bèn cảm ơn chân thành:

- Cảm ơn cậu. - Cho dù thế nào, cô cũng phải biết ơn cô gái luôn đối tốt với cô.

- Xì, cậu cứ tỏ ra nghiêm túc thế làm gì! - Ngô Du Du thấy gương gạo, bèn thì thầm - Mà dù thế nào, hai đứa cũng là đồng bọn cùng bàn lâu thế rồi còn gì, đừng có tỏ ra khách sáo nữa có được không.

Hai người đang mãi nói chuyện, bất chợt một bát cháo được đặt cộp lên bàn. Giật mình, hai đứa ngẩng lên nhìn, Diệp Tử Khiêm lạnh tanh đẩy bát cháo về phía Tô Mặc và nói:

- Vừa qua phòng y tế tìm, bác sỹ bảo cậu về rồi. Chưa ăn trưa chứ gì. Đây, cháo vừa mua đây, ăn đi cho nóng.

Ngô Du Du há hốc mồm, Tô Mặc bối rối nhìn Tử Khiêm như muốn nói điều gì đó, nhưng cô không thể thốt ra được. Tử Khiêm không mấy may quan tâm đến những thứ đó, làm như không nhận ra thâm ý trong ánh mắt của cô, cậu thản nhiên nói tiếp:

- Sao? Chưa ăn cháo trứng muối thịt nạc bao giờ à?

- Đâu có. - Tô Mặc bất giác trả lời, chàng trai cười hấp háy, tay thoăn thoắt mở nắp và dúm thìa vào tay cô.

- Thế thì ăn nhanh lên. Nguội rồi ăn không ngon đâu.

- Ừ. - Tô Mặc đáp lại cho có, cầm thìa và múc cháo ăn.

Ăn được một lúc, cô nhận thấy người con trai đang ngồi nhìn cô như hóa đá. Cô mới chợt nhận ra mình phải ngẩng đầu và trịnh trọng đáp lễ:

- Cảm ơn cậu nhé!

Da mặt Tử Khiêm bỗng hồng rực lên, trông chẳng khác gì quả cà chua chín, hai tai cũng thấy nóng hằm hập. Tô Mặc thấy thế bỗng phì cười. Lần đầu tiên đứng trước Tử Khiêm, nụ cười của cô thật từ tiếng cười cho đến ánh mắt. Giống y hệt bộ dạng cậu từng lặng lẽ nhìn ngắm từ xa, ầm ập, diễm lệ. Nhưng lần này, nụ cười ấy dành cho Tử Khiêm, dành trọn vẹn cho Tử Khiêm thôi.

Nghĩ vẫn vợ, cậu cũng toét miệng cười. Nhưng đang vui thì đứt dây đàn,

Ngô Du Du ngồi bên bồng chen vào một cách vô tư lự:

- Cái kiểu đăm đuối này là sao vậy? Hai người kết nhau rồi à?

Không hổ danh là ma xó, một câu thôi cũng đủ nắm bắt được cốt lõi vấn đề, lập tức khiến cả hai "treo máy" cùng lúc rồi lặng lẽ quay đầu. Một người chuyên tâm vào việc ăn cháo còn người kia tập trung nghiên cứu bài tập. Ngô Du Du ngó người này lại quay sang người kia, không giấu nổi nụ cười. Có những chuyện không cần nói ra cũng hiểu, muốn giấu cũng không được!

Cuối cùng Tô Mạc cũng có được mấy ngày thanh bình, Bạch Hạ không thấy lảng vảng xung quanh mà Ôn Tư Niên cũng không làm phiền cô nữa. Ngày này qua ngày khác, cô cứ đi đi về về từ trường qua nhà, vui đùa với lũ bạn và duy trì một mối quan hệ không quá xa cũng chẳng quá gần với Diệp Tử Khiêm. Rõ ràng có một thứ gì đó đang từ từ thay đổi giữa hai người.

Tô Mạc thấy thế cũng không có gì là không tốt, nhưng đôi lúc rơi vào bối rối, trong đầu cô lại hiện ra những thước phim cũ kỹ.

Có một người thiếu niên mang nụ cười ấm áp ngồi gáy hạt dưa cho cô ăn.

Cô bất giác cười, nụ cười vừa dứt, cơn nhói đau lại ập đến. Mỗi một lúc sau mới dịu dịu đi.

Nhưng không ngờ lại một lần nữa cô bị Bạch Hạ chặn đường. Khuôn mặt kiêu diễm đong đánh nhưng làn da nhợt nhạt và tròng mắt đen láy thẫm đăm mệt mỏi mấy ngày hôm nay.

Tô Mạc không muốn rầy rà với con bé bèn quay lưng bỏ đi, nhưng Bạch Hạ quyết không tha cho cô. Gương mặt mỹ miều kia lộ rõ vẻ ghê tởm:

- Tô Mạc, tao công nhận mày ghê gớm đấy! Có gì khó chịu thì đến thẳng chỗ tao mà tính sổ này, núp sau lưng Diệp Tử Khiêm thì ra cái gì?

Tô Mạc không muốn ngó ngang đến nó một chút nào. Lối này bị chặn thì vòng lối khác là được chứ gì. Nhưng Bạch Hạ vẫn một mực đeo đẳng,

thấy cô cứ im lặng, con bé lên tiếng:

- Sao, không dám trả lời tao chứ gì? Mà cũng lì lợm và ghê gớm quá nhỉ! - Con bé không dám ra tay vì chưa quên cảnh tượng thảm khốc lần trước, chỉ dùng lời lẽ khích bác Tô Mạc.

Nhưng Tô Mạc vẫn thờ ơ như không và thành công thoát khỏi cái bẫy của Bạch Hạ, khi cô ta đang lên cơn cuồng nộ như con thú dại. Đang chuẩn bị bỏ chạy thì Bạch Hạ nói tiếp:

- Đừng tưởng tao không biết Tô Mạc ạ. Mà rất thích Ôn Tư Niên đúng không? Nhưng rất tiếc, lão ấy yêu chị tao đến chết đi sống lại. Lão chẳng thèm mà nữa đâu em ạ!

Tô Mạc đứng khựng lại, đầu óc cô ngổn ngang những lời giễu cợt dường như rất có tác dụng này.

“Lão chẳng thèm mà nữa đâu, chẳng thèm mà nữa đâu!

Đúng, anh đã chẳng cần cô nữa rồi.

Hoặc...

Anh chưa bao giờ cần tới cô thì đúng hơn.”

Lồng ngực cô bỗng đau thắt lên, cô thở khó khăn và lấy tay ôm chặt lồng ngực. Bạch Hạ phá lên cười hả hê:

- Sao, nói trúng chỗ đau rồi chứ gì? Tô Mạc ạ, mà chỉ là một con giò đáng thương thôi! Ôn Tư Niên á, mãi mãi không bao giờ là của mà được đâu!

Bạch Hạ cười trong sung sướng, Tô Mạc lưỡng lự quay lại và nhìn thẳng vào con bé. Tuy khuôn mặt đã mệt nhoài vì khổ đau nhưng giọng nói vẫn bình thản hết mức.

- Bạch Hạ, chẳng phải cậu cũng giống tôi lắm sao?

Nụ cười trên khuôn mặt Bạch Hạ bỗng đông cứng lại như vừa bị ai điểm

huyệt, trông con bé nức cười như con rối gỗ. Tô Mạc vẫn lặng lẽ nhìn con bé, cô nói chữ nào rành mạch chữ ấy:

- Chẳng phải cậu rất thích Diệp Tử Khiêm hay sao?

- ...

- Thích từ nhiều năm trước rồi đúng không? Rất tiếc, cậu ấy không thích cậu một chút nào. - Câu nói cuối cùng được thốt ra giữa tiếng cười.

Mặt mũi Bạch Hạ biến sắc, con bé bặm môi, bờ môi hồng hào bỗng tái nhợt đi. Nhưng Tô Mạc vẫn chưa thấy đủ bèn bồi thêm ít gia vị chua cay:

- Thế nên cậu cũng giống tôi thôi, chúng ta đều là những con giòi đáng thương cả. À... Mà không... - Như sức nhớ ra điều gì, nụ cười của cô bỗng trở nên ranh mãnh, ác độc. Cô cười lơ đãng - Ít ra tôi còn có Diệp Tử Khiêm thích. Còn cậu, chẳng có ai cả.

Đến đây, khuôn mặt Bạch Hạ trở nên thật kinh khủng. Đánh rần phải đánh dập đầu, Tô Mạc biết mình đã đập nát nát đầu con rắn ấy, nhưng cô chẳng thấy vui vẻ gì.

Cô thậm chí còn thấy mệt mỏi, nỗi nhọc nhằn trút xuống người cô như núi đổ sóng xô, không tài nào hình dung nổi, như sắp đè nát cô vậy.

Bạch Hạ bỗng òa khóc. Đứa con gái cao ngạo này đã khóc, khóc như một đứa trẻ. Nó không ngớt sụt sùi, giọng khàn đặc lại như vừa bị ai đánh đập, toàn thân nó run lên tê tái. Tô Mạc bất chợt thấy ân hận vì những gì mình nói. Bạch Hạ vội bưng mặt bằng cả hai tay để che đi những giọt nước mắt đang đua nhau lăn lê trên khuôn mặt, che luôn cả nỗi đồng cảm hòng giữ lại chút kiêu ngạo cuối cùng.

Tô Mạc hiểu rõ điều ấy, và cũng biết rằng chắc chắn Bạch Hạ sẽ không muốn nghe cô an ủi nên đành giữ im lặng. Giọng nói lầm rầm của Bạch Hạ cất lên, chứa đầy những tuyệt vọng và sự đánh cược vào ván bài cuối cùng:

- Tô Mạc, tao chờ xem kết cục của mày đó!

Dứt lời, nó vùng vằng chạy đi. Gió thổi tung nước mắt của nó, tan đi không thấy gì nữa. Tô Mặc đứng nhìn bóng hình con bé hồi lâu rồi cũng lên tiếng đáp lại:

- Ủ, tôi cũng đang đợi nó đây.

Có phải anh yêu em - Chương 09 phần 1

Chương 9: Anh sẽ đưa em theo

Thời niên thiếu, không gì mê hoặc em hơn bằng lời hẹn thề của người yêu: Anh sẽ đưa em theo.

~~~~~

Về sau rốt cuộc Tô Mạc cũng hiểu tại sao Bạch Hạ lại cư xử mất lý trí như vậy. Nguyên nhân chẳng phải nào khác, vì con bé sắp chuyển trường. Chuyển sang Anh, có lẽ chẳng bao giờ có cơ hội trở về đất nước này nữa. Chính Diệp Tử Khiêm đã mách bố mẹ con bé từng hành động nó đã gây ra ở đây. Bố nó biết tin đã về nước để thăm và xem tình hình con gái thế nào, nhưng vẫn chưa yên tâm liền chuẩn bị mọi thủ tục để đưa nó ra nước ngoài.

Hôm Tô Mạc nhìn thấy Bạch Hạ cũng là ngày cuối cùng nó ở lại Trung Quốc. Sáng sớm hôm sau nó đã phải lên máy bay đi London rồi, chắc vĩnh viễn chẳng bao giờ quay về nữa.

Khi biết tất cả mọi thứ, cô liền tức tốc đi tìm Diệp Tử Khiêm. Cậu chỉ cười xòa, chẳng mấy khi thấy cô có vẻ nghiêm trọng như thế, cậu từ tốn giải thích:

- Cũng nên cho nó một bài học, chẳng coi trời bằng vung được mấy chốc nữa đâu.

“Thế cậu có biết cô ta rất thích cậu không?”

Câu nói này cứ lẩn quẩn mãi nơi cổ họng mà không được nói ra, Tô Mạc chẳng có cơ hội để hỏi. Có một vài chuyện, dù sao cũng là chuyện của người khác, không đủ chỗ để người ngoài cuộc nhúng tay vào dù chỉ là một ngón. Cô đang ngẩn người thì Diệp Tử Khiêm mời mọc:

- Chiều tan học xong đi ăn tôm không? Lần trước cậu hứa mời tớ còn gì?
- Được. - Sức nhớ lần trước nếu không nhờ có Diệp Tử Khiêm thì có khi mình đã bị Bạch Hạ đá đến chết, cô liền sáng khoái gật đầu.

Vừa trả lời xong, chàng trai khẽ nhoẻn cười. Bất giác cô bị nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt ấy làm cho ngẩn người, lúc định thần lại mới nhận ra điều đó. Cậu cười càng hăng hái, nhiệt tình, cô chỉ muốn cho tất cả mọi người đều được chiêm ngưỡng vẻ tuấn tú của cậu lúc này.

Ngô Du Du ngồi kế bên, trông thấy vậy thì nghi ngờ lắm. Thấy Tô Mạc mặt đỏ bừng này, cô bé bèn cười với ý nghĩ đen tối. Tranh thủ lúc Diệp Tử Khiêm không chú ý, cô bé ghé sát vào tai Tô Mạc thì thầm:

- Tô Mạc, thật ra cậu rất thích Diệp Tử Khiêm đúng không?

Đang làm dở bài toán, bỗng dưng nghe thấy câu này, Tô Mạc giật thột, bàn tay cũng run theo, vạch một nét xiêu vẹo trên mặt giấy. Chứng kiến phản ứng này của cô bạn, Ngô Du Du hớn hờ ra mặt, cô mím chặt môi và bồi thêm:

- Thích rồi, đúng không?

- ...

- Cậu yên tâm, tớ kín miệng lắm, không bao giờ ton hót đâu! - Ngô Du Du thề thốt bảo đảm, khiến Tô Mạc như muốn ói. Bà hoàng của những cái loa mà dám tự nhận mình kín tiếng, thế giới đảo điên hết rồi.

Tô Mạc chống tay lên trán, Ngô Du Du vẫn hào hứng với cuộc moi móc thông tin. Nhưng khổ nỗi Tô Mạc kín đáo hơn người, những việc gì đã tự dặn mình không bao giờ nói ra thì cho dù gặp phải những tên siêu hót lẻo như Ngô Du Du thì nửa chữ cũng không tiết lộ. Mặc dù tiu nghỉu bỏ cuộc vì vô vọng, Du Du vẫn lên tiếng trách móc:

- Xì! Đồ nhỏ mọn! Đã bảo tớ không nói đâu mà lại!

Nghe thấy thế, Tô Mạc không nhịn được cười. Lâu lắm rồi cô mới có giây phút vui vẻ thoải mái thế này, như quên đi mọi phiền não của thời gian

qua.

Càng sát giờ tan học, Diệp Tử Khiêm càng thấy khắp khởi phần chấn.

Tuy bề ngoài cậu vẫn tỏ ra bình tĩnh như không, nhưng khóe môi như không nghe lời chủ của nó, cứ nhích lên hai bên bằng được. Chuông báo hiệu vang lên, cậu đeo ngay cặp lên vai, thấy cô gái ngồi đằng sau vẫn đang lúi húi thu dọn đồ dùng học tập bèn kêu ca:

- Nhanh cái tay lên! Làm cái gì mà lề mề thế!

"Ai bảo cậu nhanh cho lắm vào?" Tô Mạc chịu thua luôn, đành nhanh tay hơn một chút. Sau một hồi bị Tử Khiêm giục giã, cô cũng dọn đủ đồ dùng học tập vào cặp và cùng nhau sánh vai bước ra khỏi cổng trường.

Suốt dọc đường, hai người nói nói cười cười, không khí có phần êm ấm. Nhưng vừa đặt chân qua cổng trường, nụ cười trên mặt hai người bỗng tắt ngấm.

Ôn Tư Niên đang tựa mình vào góc tường ngay lối rẽ vào cổng trường, bất động như đã hóa thành tượng đá vì bị nổi đờ chờ phù phép.

Diệp Tử Khiêm thì khỏi phải nói, ngay lập tức mặt cậu tái xám lại, cậu lén quay sang nhìn cô gái bên cạnh. Tô Mạc mặt mũi nhợt nhạt đi, trăn trăn trông về phía Ôn Tư Niên đang đứng, đáy mắt đã dập dềnh những lệ nhưng chưa kịp trào ra. Cậu thấy thật phiền phức nhưng không muốn kéo cô đi vì cậu thừa hiểu rằng, dù cho cậu có lời cô đi mạnh thế nào, đi tới tận đâu, cô vẫn quay trở lại nơi này mà thôi. Cậu thấy mình là một thằng bại trận vô dụng, chẳng biết có nên bỏ đi một mình hay không. Nhưng cậu không cam tâm chịu thua, thật sự không đành chút nào!

Cậu đang loay quanh trong mớ phân vân đó, thấy mình ê chề tội nghiệp thì Tô Mạc đã thờ ơ lên tiếng:

- Đi thôi.

Cậu sững người, chưa kịp phản ứng gì, chỉ dám ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn cô, trông thật buồn cười.

Thế nên người đứng trước mặt liền cười phá lên. Dưới ánh nắng thu lạnh lẽo, nụ cười ấy như ngọn lửa cháy rực ngay trước mắt cậu. Cô lại cất tiếng, lần này cậu nghe thấy rõ mồn một, không lẫn vào đâu được:

- Đi thôi, cậu đang chờ được ăn tôm còn gì?

- À ừ... - Sau câu ấy Tử Khiêm chính thức được lôi khỏi giấc mộng mị. Thấy cô thẳng thừng cất bước, Tử Khiêm cũng vội đuổi theo sau.

Lần này hai người kề vai đi cạnh nhau, không tan tác như những lần trước nữa. Nhận ra điều ấy, Tử Khiêm thấy cõi lòng cháy rực niềm vui. Nhưng đúng là cuộc đời này niềm vui ngắn chẳng tày gang, vừa rời khỏi được vài bước thì sau lưng đã có tiếng người con trai vọng tới, nghe đượm vẻ tha thiết:

- Mạc ơi.

Anh gọi tên cô, chỉ bằng hai chữ thôi mà đã khiến người bị gọi tên toàn thân run rẩy, trút bỏ toàn bộ mũ giáp đầu hàng.

Diệp Tử Khiêm bất giác vò chặt bàn tay, may thay người con gái đi bên cậu chỉ đứng lại trong chốc lát rồi lại bước đi nhanh hơn lúc trước.

Nhưng Ôn Tư Niên cũng ráo chân đuổi theo và vội vã nắm lấy tay cô, vẻ quân tử đạo mạo xưa kia cũng vút bỏ hết.

- Mạc, em khoan đi đã...

- Ôn Tư Niên, anh muốn gì? - Diệp Tử Khiêm nghiêng rằng vì không thể chịu đựng được nữa. Cậu chỉ muốn dấm vớ mũi tên đàn ông đang đứng trước mặt.

Nhưng Ôn Tư Niên không ngó ngang gì đến cậu, anh chỉ vội vã nhìn theo Tô Mạc, sâu trong đáy mắt ấy là sự vùng vẫy và hốt hoảng khổ sở:

- Mạc, anh chỉ muốn nói với em đôi lời, một chút thôi có được không?

Cô không trả lời anh, cô ngoảnh mặt đi không thèm nhìn. Vẻ đau đớn trên khuôn mặt anh trông càng trầm trọng. Anh nắm chặt lấy bàn tay

Tô Mạc, giọng nói run run:

- Mạc ơi, chúng ta nói chuyện một chút có được không? Chỉ một chút thôi.

- Ôn Tư Niên, đồ mặt dày bám dai như đĩa! - Diệp Tử Khiêm lên tiếng thóa mạ, cậu nắm chắc tay còn lại của Tô Mạc toan dắt cô đi.

Nhưng Tô Mạc hơi cự ra, nhìn Diệp Tử Khiêm bằng con mắt xin tha thứ, khiến suýt nữa cậu phải gào lên những lời nói còn khó nghe hơn thế nữa.

Thì ra cho dù cậu có cố gắng thế nào cũng không thể bằng được một câu nói van xin của Ôn Tư Niên. Nực cười ghê gớm, Tử Khiêm chỉ muốn phá lên cười cho hả. Tô Mạc cắt tiếng, giọng lạnh như băng, không còn chút ấm áp như ngày xưa nữa:

- Ôn Tư Niên, anh có chuyện gì thì nói đi. Em nghe đây.

Ôn Tư Niên sững sờ, như không hề lường trước được cô sẽ nói thế này. Khuôn mặt tuấn tú của anh bỗng chốc thành ra tái nhợt, một lúc sau anh cất giọng khản khản:

- Mạc, chúng ta kiếm chỗ khác nói chuyện được không? Chỉ có anh và em thôi.

- Không được! - Chẳng cần dẫn đo, Mạc từ chối thẳng thừng. Cô thờ ơ nhìn anh, trong mắt chẳng gợi lên chút tình cảm nào khác nữa - Nói luôn tại đây. Nói xong anh có thể đi.

- Mạc, anh...

- Anh không nói hả? - Cô ngắt lời anh một cách vô tình, lặng nhìn anh một lúc rồi bỗngưng phì cười. Mọi thứ chỉ xảy ra chớp nhoáng, ngay sau ấy cô hướng mắt về nơi khác và nói - Nếu anh không nói thì thôi, em đi đây.

Dứt lời, cô kiên quyết bỏ đi, bỏ ngoài tai tiếng gọi tan nát cõi lòng của người con trai. Cô quay lưng một cách tàn nhẫn, quyết không quay đầu

lại nữa. Diệp Tử Khiêm bị cô dắt đi. Chỉ một lúc sau, bóng hai người đã khuất khỏi tầm mắt Ôn Tư Niên.

Và lần này, cô đã chọn cậu ấy, chứ không phải anh.

Cậu học sinh bất giác mỉm cười, nụ cười ấy càng lúc càng đầy, lan tới cả ánh mắt và lan tỏa cả con người.

Sau khi thoát khỏi Ôn Tư Niên, hai người liền cùng đi ăn tôm bên một quán nhỏ ven đường, vài đồng là được một suất, quán này làm ăn cũng khá.

Tô Mạc hình như rất thân quen với chủ quán, cô híp mắt cười để chào hỏi rồi ngồi lên một chiếc ghế chông trơ bên cạnh để chờ món.

Diệp Tử Khiêm vẫn hơi lừng khừng, thấy cái bàn bóng nhẫy những dầu mỡ còn chưa lau sạch, cậu hơi chau mày. Thấy Tô Mạc vô tư ngồi xuống lại còn vẩy vẩy cậu, chàng thiếu gia cũng đánh bạo ngồi xuống. Ngồi chưa ấm chỗ thì phía kia, chủ quán đã cho mấy con tôm vào chảo và rán xèo xèo. Đôi đũa cả trên tay bác quắp vào mấy con tôm rồi lật lên lật xuống, Tô Mạc vừa nhìn vừa nuốt nước miếng ừng ực.

Mặt mũi Tử Khiêm tái mét, cậu mới cà lăm lên tiếng:

- Cái... Thứ kia là món tôm tụi mình định ăn á?

- Đúng rồi! - Tô Mạc phớt phơ đáp.

Chủ quán bưng đĩa tôm tới và đặt xuống bàn. Làn khói cay xè nồng lên, Diệp Tử Khiêm chỉ muốn đứng dậy chuồn thẳng còn những ngụm nước miếng cứ làm cho cổ họng Tô Mạc phập phồng. Bác chủ quán nhìn Tô Mạc cười khà:

- Lâu lắm không gặp đấy nhỉ!

- Vâng, dạo này cháu bận học quá.

- Cái anh gì nhỏ nhỏ ngày trước hay đi cùng đâu rồi? Sao hôm nay không thấy đến?

- Vâng, hôm nay anh ấy không đến. - Tô Mạc biết bác chủ quán đang nhắc tới Lục Tiểu Niên, sắc mặt cô bỗng trở nên nhạt nhẽo.

Nghe vậy, Diệp Tử Khiêm bất chợt thấy lòng mình dội lên một cảm giác ầm ỨC, nhưng bác chủ quán đã nghĩ ra chủ đề để trêu chọc Tô Mạc:

- Nhưng cậu này đẹp trai hơn!

Mặt mũi Tô Mạc đỏ như, Diệp Tử Khiêm cũng đâu kém gì. Hai người lăm lết quay sang nhìn nhau, đứa nào đứa nấy mặt hầm hập như say rượu.

Bác chủ quán vẫn cười, nhìn hai người trẻ như thế, bác gật gù tỏ vẻ ta đây không nói cũng hiểu, bèn tặc tặc:

- Thanh niên mà, tôi hiểu!

Hai người không biết nói gì cho phù hợp với tình hình, Tô Mạc đành phá bĩnh trước bằng cách đẩy bát tôm ra trước mặt Tử Khiêm và nói:

- Ăn nhanh đi, món này phải ăn nóng mới ngon.

Nói rồi cô cũng sắp đĩa chuẩn bị ăn, nhưng Diệp Tử Khiêm lúng búng không dám gắp miếng nào. Nhìn con tôm đỏ ạch trước mặt, mấy giọt tương ớt lấm ra miệng bát và đồng hành hoa rõ ràng chưa chín, cậu nuốt nước bọt đánh ực một miếng, hình như vẫn chưa chiến thắng nỗi khiếp sợ trong mình. Thấy Tô Mạc ăn ngon lành, Tử Khiêm hỏi một câu cực kỳ mất hứng:

- Cậu chắc chắn cái này... ăn được chứ?

- Thế cậu không nhìn thấy tớ đang ăn hả? - Tô Mạc chẳng biết trả lời thế nào, thấy đại thiếu gia nhăn nhó, bất chợt cô Ồ lên vì nhận ra một điều:

- Đừng bảo đây là lần đầu tiên cậu ăn quán vỉa hè đấy nhé?

Diệp Tử Khiêm lúng túng như gà mắc tóc, mãi mới dám thừa nhận bằng cách khẽ gật đầu, Tô Mạc thấy thế được một phen ôm bụng cười như nắc

nẻ. Nhìn vẻ hả hê rũ rượi ấy, Diệp Tử Khiêm chỉ muốn đập rầm lên mặt bàn cho cô im miệng. Nhưng hình như cô không hề nhận ra rằng lửa giận đang bốc lên ngùn ngụt trên đầu Tử Khiêm. Cô cười chán chê một hồi mới ngừng lại, câu tiếp theo chỉ khiến người ta lộn ruột:

- Mục đích cậu đến trái đất để làm gì vậy Tử Khiêm?

- ...

- Chưa bao giờ đặt chân tới quán vỉa hè, cậu không có tuổi thơ à?

- ...

- Há há há, đau ruột chết mất, con nhà giàu có khác!

- ...

- Thôi, không nói nữa nhé. - Thấy vẻ mặt cậu ta có gì đó khang khác, có lẽ chọc giận thiếu gia rồi, Tô Mạc khôn khéo dừng ngay chủ đề này lại. Tử Khiêm có vẻ vẫn chưa nguôi, cô bèn gắp một con tôm trong bát mình giờ ngay phía trước mặt cậu:

- Nào, há mồm, ngon cực! - Cô nói với giọng đảm bảo chắc chắn, giọng điệu như đang dỗ dành đứa em bên hàng xóm, cười híp mắt, đúng là cảnh tượng cậu hằng mong nhìn thấy trong mơ.

Diệp Tử Khiêm không làm chủ được mình, khuôn miệng cậu há rộng ra để mặc cho cô gắp con tôm bóng giòn vào rồi lại ngậm lấy và nhai một cách vô thức.

Mùi thơm đậm đà thấm qua lưỡi lan lên tận óc, cậu bất giác nhai thêm vài miếng nữa và ngay lập tức đã thấy yêu hương vị này.

Trông khuôn mặt cậu, Tô Mạc biết ngay là cậu chắc chắn đã thấy ngon. Nụ cười trên mặt cô càng tươi tắn, giọng nói cũng phảng phất chút tự hào:

- Thấy sao? Tổ đã bảo rồi, hơi bị ngon đúng không?

- Ủ! - Diệp Tử Khiêm gật đầu lia lịa, Tô Mạc đang chống cằm nhìn cậu. Khuôn mặt cô đang bừng sáng trong nụ cười, môi cô cười, mắt cô cũng cười. Lúc này cậu chỉ muốn hôn lên đôi môi ấy, mặc kệ tất cả những chuyện khác trên thế gian.

Hoảng hốt trước chính suy nghĩ của mình, mặt Tử Khiêm đỏ như lên chấy khác gì con tôm cậu vừa ăn. Đột nhiên nhớ ra hành động thân mật giữa hai người ban nãy, cả hai đều dùng chung một đôi đũa, thế có được coi là hôn gián tiếp không nhỉ?

Đột nhiên giọng nói Tô Mạc cắt lên, cắt ngang dòng suy nghĩ vẩn vơ của cậu:

- Ê, Tử Khiêm, đang nghĩ cái gì đấy?

- Tổ đang nghĩ là hình như ban nãy tụi mình dùng chung một đôi đũa, thế có được gọi là hôn gián tiếp không? - Không ngờ những suy nghĩ trong tim đột ngột lại được tuôn ra tuồn tuột, Diệp Tử Khiêm cũng bàng hoàng trước những gì mình vừa nói.

Quả nhiên khuôn mặt cô gái ngồi đối diện bỗng ửng hồng. Hai người nhìn nhau trong im lặng hồi lâu, Tô Mạc lúng búng trong miệng:

- Thật ra... Cậu đừng lo... Thật ra tổ với một đứa em khác cũng hay dùng chung đũa mà. Thế này cũng chẳng có gì đâu... - Đang nói dở, ánh mắt của Tử Khiêm đã ngắt đoạn câu nói.

Diệp Tử Khiêm lạnh lùng nhìn cô, đôi mắt hoa đào như đang phóng ra mấy lưỡi dao:

- Cậu và đứa em trai nào cơ?

- Hà?

- Tổ hỏi cậu và đứa em trai nào cơ?

Giọng nói của cậu đượm vẻ hung hãn khiến bàn tay Tô Mạc run lập cập, cô trả lời theo phản xạ:

- Lục... Lục Tiểu Niên.

- Là cái người lần trước đến cổng trường đón cậu đó hả?

- Hả? Ừ. - Tô Mạc không hiểu sao mình lại thật thà đến thế. Nhưng quả thật áp lực cậu gây ra cho cô kinh khủng quá đến nỗi cậu hỏi gì cô chỉ biết đáp nấy theo vô thức. Vì dường như nếu không trả lời thì sẽ bắt gặp ngay ánh mắt rừng rực lửa thịnh nộ của Tử Khiêm.

Có phải anh yêu em - Chương 09 phần 2

Tô Mạc lo nơm nớp trong lòng, Tử Khiêm vẫn hằm hằm nhìn cô. Ánh mắt sắc như dao cau mà hằm hằm đe dọa như mãnh thú đang nhắm lấy con mồi, Tô Mạc không dám ho he động đậy gì.

- Diệp Tử Khiêm... - Cuối cùng cô cũng lên tiếng một cách do dự, nhưng đột nhiên Diệp Tử Khiêm đứng phắt dậy và nở nụ cười ranh mãnh:

- Hờ, gián tiếp hay không thì có sao đâu? Đẳng nào cũng thử trực tiếp rồi còn gì.

- Hà?

Nhân lúc cô còn chưa kịp phản ứng gì, cậu đã vươn tới, đặt bàn tay lên hõm gáy cô và nhẹ nhàng khéo léo đặt một nụ hôn lên bờ môi ngờ ngàng của cô.

Đây là nụ hôn thứ hai giữa hai người, cũng vẫn nhẹ như cánh chuồn chuồn lướt qua mặt nước.

Hai nụ hôn chân thành nhất, trong lành nhất cô từng nhận được trong đời đều đến từ Diệp Tử Khiêm.

Đầy đặn hiền, đầy mãnh liệt, tất cả đều thể hiện tấm chân tình thuần khiết, đẹp đẽ nhất trên đời.

Mãi đến khi Diệp Tử Khiêm buông cô ra, cô vẫn chưa hết chệnh choáng. Mãi đến khi Diệp Tử Khiêm ngồi xuống, ăn hết con tôm thứ ba, cô mới định thần lại như vừa trở về từ cõi ảo mộng. Ngay lập tức, cô chỉ muốn đứng phắt dậy và chạy biến mất. Nhưng hình như Diệp Tử Khiêm đã đoán được trước, cậu nhanh tay tóm lấy bàn tay cô, giọng nói cũng ra vẻ kỳ kèo:

- Ơ này Tô Mạc, đã hứa là khao tớ mà, định chuồn là sao?

- Tớ... Tớ... - Chân tay cô cứ run lên hòng thanh minh, nhưng lại bị chàng trai ấn vai ngồi xuống một cách ngoan ngoãn.

Cậu ta cười khẩy như bậc đại gia:

- Tớ cái gì mà tớ! Nói chung là đừng hòng chuồn nhé! - Nói đoạn lại gấp tiếp một con tôm nữa.

Tô Mạc đành nhăn nhó rồi ngồi ăn ngoan ngoãn. Cái tên ngồi trước mặt đã làm xong hẳn một bát, còn cô thì nuốt không trôi nên còn bỏ thừa những nửa bát. Diệp Tử Khiêm cũng ngốn luôn khỏi e dè.

Ăn uống no say rồi, cậu ngẩng đầu lên vẻ mãn nguyện. Cánh mũi dong dỏng của cậu lăm lăm mồ hôi trông như một đũa nhóc vừa chén xong bữa cơm. Đột nhiên Tô Mạc bỗng nhớ Lục Tiểu Niên ghê gớm, chàng trai trong ký ức của cô cũng y hệt như vậy. Lần nào ăn xong mồ hôi mẹ cũng túa ra như đi trầy hột trên cánh mũi, thế mà lần sau vẫn cứ đòi cho thêm bao nhiêu là ớt với hạt tiêu bằng được. Nghĩ đến đây cô lại phì cười. Diệp Tử Khiêm bắt gặp nụ cười đó bèn lạnh lùng nhìn cô, rồi ghé sát lại gần và thì thào bên tai:

- Này, cậu đang nghĩ cái gì đấy?

Cô giật bắn người như vừa chạm vào dây điện hở, vội né người, nghĩ đến cảnh môi chạm môi ban nãy, cô càng căng thẳng, vội vội vàng vàng móc ví ra tính tiền. Cô chỉ mong trả xong tiền là có cớ để chuồn hẳn.

Nhưng mà chưa thấy ai mặt dày như Diệp Tử Khiêm. Tô Mạc trả tiền xong, cậu lại lẻo đẻo đi theo.

Cô đến bến xe, cậu cũng đến.

Cô đứng đợi xe, cậu cũng đợi.

Bực mình, cô liền quay sang nhìn thẳng vào gã đẹp trai quá mức quy định kia, mắt môi mắt lợi nói:

- Diệp Tử Khiêm, cậu còn định theo tớ đến bao giờ?

- Ai thèm theo cậu! Tự sướng vừa chứ!

- Được! - Tô Mạc âm thầm nắm chặt tay và đáo để - Thế cậu đi xe bao nhiêu, về đâu?

- Tớ... - Diệp Tử Khiêm “khớp” ngay tại chỗ, thấy Tô Mạc có vẻ chưa chịu đầu hàng, cậu cười mát, rướn mày lên và vênh vang nói - Đi đâu còn lâu mới nói!

- Được! - Tô Mạc rít lên qua kẽ răng, đột nhiên mặt cô bỗng đánh lại, tỏ vẻ nghiêm trọng - Thế thì làm ơn cậu tự chuẩn bị sẵn tiền lẻ nhá, vì tớ không mang thẻ nữa rồi.

Biết Tô Mạc đang đá lại vụ đi xe buýt lần trước, khuôn mặt của Diệp Tử Khiêm bỗng chốc tiu nghỉu như bị nhúng nước, nhưng ngay lập tức cậu cũng cười rất gian xảo:

- Cứ yên tâm.

- Ừ, thế thì tốt.

- ...

Hai người cùng đợi chuyển xe tiếp theo trong im lặng. Một lúc sau Diệp Tử Khiêm bắt đầu hỏi dò:

- Này, Tô Mạc, cậu thấy tớ thế nào?

- Cái gì? - Dĩ nhiên cô không thể nuốt nổi chủ đề quái dị này, mặt cô méo xệch lại. Thấy thái độ thẳng thừng của cô, Tử Khiêm cụt cả hứng bèn lườm cô, hắng giọng đáp:

- Làm sao? Thấy tớ chán đời lắm à?

- Không... Ai bảo... - Tô Mạc gắng gượng đưa ra câu trả lời nhưng trong lòng thì không ngớt rửa thầm “Sao trên đời lại có đứa thế này nhỉ?”

Nghe câu ấy, Diệp Tử Khiêm mới tỏ ra phần khởi đôi chút, cậu bẽn lễn

cười và tiếp tục hỏi, làm bộ tỉnh bơ:

- Thế thấy tổ thế nào?

- Cậu... Cậu rất tốt!

- Thế nếu làm bạn trai cậu thì thế nào?

- Gì cơ?

- Gì cái gì! - Diệp Tử Khiêm nghiêng rằng, một lúc sau cậu đáp với vẻ trịnh trọng - Ý tổ nói là, tổ thích cậu. Hay là bọn mình yêu nhau đi?

Tô Mạc cảm thấy như có tia sét từ đâu đánh ầm xuống, khiến bộ não cô treo cứng, mãi một lúc sau mới hoàn hồn. Gương mặt quen thuộc của cậu cứ hiện lên trong óc cô. Vẻ ngượng nghịu của cậu nói cho cô biết rằng tất cả những gì vừa xảy ra đều là sự thật.

Tuy cô đã sớm biết tình cảm của Diệp Tử Khiêm dành cho mình, nhưng chưa bao giờ tưởng tượng được rằng chàng trai kiêu ngạo kia lại có ngày bày tỏ với mình. Loạn rồi, thế giới này loạn hết rồi! Đầu óc Tô Mạc đang ngổn ngang suy nghĩ. Thấy chàng trai vẫn đầu đầu nhìn cô để chờ đợi, rõ ràng là đang mong nhận được một lời đáp từ nơi cô.

Bất giác, cô chỉ tay về phía sau lưng Tử Khiêm, vẻ mặt kinh ngạc hốt hoảng và "Á" lên một tiếng. Diệp Tử Khiêm theo phản xạ quay đầu nhìn theo hướng cô chỉ, nhân lúc đó Tô Mạc co chân chạy một mạch.

May mà có hai chiếc xe buýt đến bến cùng một lúc, cô không quan tâm xe nào, đi về đâu, cứ leo bừa lên một chiếc xe đã, chẳng mấy chốc chiếc xe đã lặn bánh.

Cô thở phào nhẹ nhõm, qua lớp cửa kính cô thấy rõ Diệp Tử Khiêm đang đuổi theo trong cơn thịnh nộ. Nhưng cô thấy nhẹ nhõm như vừa thoát khỏi mối nợ.

Lạ là tuy không đuổi kịp theo, nhưng khuôn mặt Diệp Tử Khiêm thoáng một vẻ rất lạ. Cậu dừng bước, nhếch mép cười với Tô Mạc và nói to một câu gì đó. Nhìn vào miệng cậu, cô đoán ra được có năm chữ. Năm chữ

ấy khiến cô giật nảy người đến chuểnh choáng, hai tai văng vẳng không dứt tiếng cười gằn của chàng trai.

Cậu ấy nói: "Cậu không thoát được đâu!"

"Ô Mạc, cậu không thoát được đâu!"

Tiếng ai lại vang vọng trong đầu, êm dịu mà trầm đục, khiến cô không còn kiểm soát nổi trái tim đang loạn nhịp ấy nữa.

Khổ sở lắm Tô Mạc mới về được đến nhà. Chiếc xe cô chọn lúc này không phải tuyến đường cô cần đi, cô xuống ngay chuyển sau, chuyển xe khác rồi mới về.

Nhưng vừa đặt chân qua cổng thì có người lao tới ôm chặt cô từ phía sau.

Tưởng có kẻ lạ bắt cóc, cô la lên thất thanh nhưng người kia đã kịp lên tiếng:

- Tô Mạc, anh đây!

Hơi thở quen thuộc hòa lẫn trong hơi rượu say nồng xộc vào mũi cô. Cô chẳng cần quay lại cũng hình dung ra bộ dạng say mềm của anh. Cô không biết phải phản ứng ra sao nữa, hơi thở của anh mỗi lúc một gần, xóa nhòa khoảng cách giữa hai người. Tô Mạc trấn tĩnh, định nói gì đó nhưng anh đã cướp lời. Giọng nói của anh khản khoản nhưng vẫn làm ra vẻ bình thản:

- Mạc, nói chuyện với anh một chút được không?

Tô Mạc lặng thinh, anh lại lên tiếng tha thiết hơn:

- Coi như anh cầu xin em đấy!

Hai chữ "cầu xin" khiến toàn thân cô hóa đá. Trải qua bao nhiêu năm, mọi sự đều có thể thay đổi được nhưng Ôn Tư Niên không nên quy lụy thế này một chút nào. Đôi mắt cô nhắm nghiền, cảm nhận rõ một giọt sương nhỏ đang lành lạnh nơi khóe mắt. Hai tai lúng búng giọng nói của

anh:

- Mặc, hôm nay anh đã theo sau bọn em suốt.

- ...

- Anh thấy em dẫn cậu ấy đi ăn tôm chiên. Anh cũng đã thấy cậu ấy hôn em.

- Thế thì sao? - Cô không thể im lặng thêm một giây nào nữa, anh ôm cô chặt đấy nhưng làm vậy cô chỉ càng thấy đau đớn mà thôi. Cô lại nhắm mắt và nhận ra một điều, thì ra mình cũng có thể tàn nhẫn, phũ phàng như thế - Ôn Tư Niên, anh bảo anh chỉ coi em như em gái thôi cơ mà.

- ...

- Còn em cũng đang bắt chước hết sức để coi anh như anh trai đây.

- ...

- Vì vậy đừng tới làm phiền em nữa. Coi như em cầu xin anh đấy!

- ...

- Còn chuyện gì nữa không anh? Nếu không thì em...

- Mặc, đừng nói như vậy có được không? Anh chỉ muốn nói chuyện với em như ngày trước mà thôi. - Ôn Tư Niên đột ngột ngắt lời cô, giọng nói tuy ôn nhu nhưng chất chứa bao đau khổ và gánh nặng.

“Nếu thật sự có gánh nặng, tại sao không thể chia sẻ cùng em? Cho dù đúng là anh có nỗi khổ khó nói, chí ít cũng phải cho em hay chứ? Tư Niên, em đâu phải ai khác, mà chính là Tô Mặc cùng lớn lên bên anh, là Tô Mặc anh luôn yêu quý nhất cơ mà?” Những mệt nhọc trong lòng dần hiện rõ trên khuôn mặt cô. Cô buộc lòng phải vùng ra nhưng anh không chịu buông tay. Anh chỉ muốn ôm cô thật chặt, bởi lẽ được ôm cô trong tay, anh như được ôm cả thế giới. Nhưng Tô Mặc không muốn ở yên trong vòng tay anh nữa, mặc cho anh khổ sở van nài, cô vùng vằng để

thoát khỏi anh bằng được.

Ôn Tư Niên bật khóc. Khóc rầm rút, âm ỉ, lặng lẽ như thể không dám làm kinh động đến người khác.

Thấy thế, Tô Mạc bỗng đứng yên cho anh ôm, trong lòng chất chồng những đau khổ. Đây không phải lần đầu cô trông thấy anh khóc, nhưng chưa bao giờ cô quen được với những giọt lệ của anh. Trong ký ức của cô, anh luôn là một Ôn Tư Niên to lớn, vĩ đại, kiêu hùng, đôi mắt anh có lửa và luôn luôn nhìn thẳng.

Anh không nên khóc lóc thảm thiết thế này, và càng không nên như thế trước mặt cô. Tô Mạc càng nhắm chặt mắt vì nếu chỉ hé ra khe khẽ thôi, nước mắt sẽ đổ ào như cơn lũ tràn qua đập ngăn. Dù vẻ ngoài của cô có rần rori đến đâu, thì Ôn Tư Niên luôn là điểm yếu nhất đối với cô. Ai đó lỡ tay chạm một chút thôi, cô sẽ run lên như có ai khoan sâu vào tận đáy lòng.

Ôn Tư Niên khẽ run run vì nước mắt rơi tí tách lên tay anh bỏng rát, anh lại càng ôm cô chặt hơn. Cô có thể nghe thấy tiếng anh khóc trong cảm lặng. Ôn Tư Niên run rẩy lên tiếng:

- Mạc, anh xin lỗi. Chúng ta chỉ có thể thế này thôi, không còn lối đi nào cho chúng ta nữa đâu. - Anh đang nói chuyện với cô nhưng không khác nào đang tự nhắc nhở chính mình. Anh thấy bứt rứt trong lòng, nhưng Tô Mạc còn khó chịu hơn. Những giọt lệ bắt đầu lăn tròn trên má cô, cô khóc ằng àng:

- Ôn Tư Niên, tại sao anh không chịu nói ra từ đầu? Có chuyện gì không giải quyết được? Tại sao anh cứ giấu kín mãi?

Người đàn ông đang ôm chặt cô từ đằng sau bất chợt rơi vào im lặng, toàn thân anh run lên dữ dội hơn trước. Còn Tô Mạc, cô đã bừng tỉnh từ cơn mơ hỗn mang này. Nhân lúc Ôn Tư Niên còn chưa định thần lại, cô luồn xuống chui ra từ khuỷu tay anh. Cô quay đầu nhìn lại người con trai của thời thơ ấu, cười nhạt nhẽo và tuyệt tình:

- Thế đấy anh à, cho nên ta hãy quên đi. Từ giờ trở đi, cả hai cứ như thế này thôi.

Sau câu nói ấy, đáng nhẽ cô phải quay lưng bước đi mới phải. Nhưng cô không làm vậy, cô cứ ngây ra một chỗ để chờ đợi âm thầm một kết thúc khác.

Nhưng anh vẫn chỉ tỏ vẻ khổ đau, cũng không cất được lời nào níu kéo. Anh nhẹ giơ tay ôm đầu như thể nỗi đau đã dâng tới cực điểm và ngậm ngùi nói:

- Em nói đúng, chúng ta chỉ nên như thế này thôi.

Tia hy vọng cuối cùng của cô bị câu nói tuyệt tình của anh thổi phụt tắt, cô chỉ muốn cười ngật ngưỡng nhưng toàn thân đã kiệt sức, đành cúi đầu nghẹn ngào:

- Được, vậy cứ thế này đi. Em về đây. Muộn rồi. Lần này em sẽ không nói hẹn gặp lại với anh nữa. Vì từ giờ về sau có lẽ chẳng bao giờ chúng ta gặp lại nhau nữa...

Giọng nói của cô bắt đầu vỡ ra trong tiếng nấc. Cô cứ nghĩ mình sẽ có thể lạnh lùng lắm, ngạo nghễ lắm, nhưng rốt cuộc cũng chỉ đáng thương thế này. Thôi, quay lưng bước đi vậy. Quay lưng đi rồi thì khỏi phải che giấu vẻ tội nghiệp ấy nữa. Cho dù khóc lóc thảm thương thế nào, ngoài bản thân cũng chẳng còn ai trông thấy. Cho dù đau đớn tuyệt vọng thế nào, cũng chẳng còn ai hay.

Cô vội vã bỏ đi, hai hàng nước mắt vẫn đua nhau lăn xuống. Nhưng người kia sẽ không thể nhìn thấy nữa.

“Cứ như thế nhé, chúng ta cứ như thế nhé.

Em đi đây, đừng níu kéo em nữa. Từ giờ trở đi, cuộc sống của ai người ấy tự lo.”

Tô Mạc đã đi được một đoạn khá xa, bất chợt Ôn Tư Niên gào lên như một trái bom bị kích nổ:

- Mạc, nếu phải vứt bỏ tất cả để đi với anh, em có bằng lòng không?

Cô quay đầu lại với ánh mắt hoài nghi, thấy anh đang đau đáu nhìn cô, trông y như đang bị tẩu hỏa nhập ma. Nhưng những gì anh vừa nói hoàn toàn là thật, được bung ra sau một thời gian dài bị kìm nén. Cô đứng khựng lại. Nhưng rồi mọi hy vọng trong mắt anh từ từ lắng xuống, anh khẽ nhếch mép cười, nụ cười lạnh như băng:

- Ừ, cũng đúng. Dù tình cảm nhiều thế nào thì cũng chẳng thể vứt bỏ mọi thứ. Anh tự đánh giá mình cao quá.

Nói rồi anh lững thững đi mất. Tô Mạc mắt môi mắt lợi đuổi theo và dành cho anh một cái tát thật kêu vào mặt.

Bàn tay nhỏ bé của cô không đủ sức để làm anh đau, nhưng đủ khiến anh chệnh choáng. Ôn Tư Niên không thể nào tin cô dám đánh anh như thế, nhìn khuôn mặt đầy phần nộ của cô, anh chỉ biết cười méo mó và tự nuốt khổ đau vào lòng.

Tô Mạc sổ thẳng vào mặt anh:

- Ôn Tư Niên, anh là thằng hèn!

Anh không biết phải nói gì lúc này. Tô Mạc được thể giằng lấy cổ áo anh, ghé sát vào mặt anh và găm lên tàn nhẫn:

- Ôn Tư Niên, anh không hiểu hay là đang giả vờ? Bao nhiêu năm nay em chỉ chờ đợi mỗi câu nói này. Mãi đến tận bây giờ em vẫn chờ nhưng chưa bao giờ anh chịu nói.

- ...

- Chỉ cần anh nói ra, cho dù là vứt bỏ tất cả hay phản bội lại cả thế giới, em cũng đi cùng anh. Nhưng anh thấy đấy, anh có dám nói không?

- ...

- Không dám đúng không? Thế nên em mới nói, anh là thằng hèn! - Câu nói cuối cùng thốt lên trong tuyệt vọng. Cô bỏ cuộc, quay lưng bước đi.

Một giây sau đó, Ôn Tư Niên chạy tới ôm chặt lấy cô khiến cô suýt nghẹt

thở. Hơi thở nồng nàn của anh phả lên làn da sau gáy cô khiến cô run lên. Cuối cùng, lời hứa trong mơ cô trông chờ bấy lâu cũng vang lên sau tai:

- Tô Mạc, anh yêu em. Anh thật sự rất yêu em...

Chỉ vì câu nói này mà nhân gian bao kẻ đổ xô tìm kiếm, có người phải mất hơn nửa cuộc đời mà lắm lúc vẫn chẳng thấy đâu.

Tô Mạc nhắm chặt mắt, cô chìm trong im lặng một vài giây và đáp:

- Em cũng yêu anh.

Người đàn ông đứng sau cô chợt ngưng tiếng nấc, giữa đất trời chỉ còn lại anh và cô đang say đắm trong vòng tay nhau.

Gió thu hiu hắt thổi phù hơi lạnh vào tận xương. Nhưng anh và cô vẫn thấy ấm.

- Anh sẽ đưa em đi theo. - Giọng nói của chàng trai vang lên quả quyết. Đó là lời thề đẹp nhất cuộc đời người đang yêu. Trong phút chốc, Tô Mạc như lãng quên mọi thứ trên đời và đắm chìm vào niềm ngất ngây. Chẳng trách tiếng "được" cô đáp lại rành rọt đến thế.

Nhưng cả hai còn quá trẻ để biết rằng, phía cuối con đường cả hai cùng dắt tay nhau chạy trốn kia chẳng phải là bữa yến tiệc hạnh phúc mà là cánh cửa dẫn lối cho muôn trùng thảm kịch tuổi thanh xuân.

Mãi về sau Tô Mạc mới thấy rằng, nếu năm xưa mình không điên cuồng, cố chấp để bảo vệ mối tình với Ôn Tư Niên, mà quáng yêu đương đến mức quên hết mọi sự trên đời như thế, có lẽ cuộc sống của cả hai về sau đã hạnh phúc hơn rất nhiều.

Và ít nhất, cả hai sẽ không gặp gỡ, không tổn thương, không yêu nhau mà cũng chẳng hận thù.

***

Có phải anh yêu em - Chương 10 phần 1

Chương 10: Gương mặt giữa dòng thời gian

Em mong được nhìn rõ gương mặt anh nơi chảy xiết nhất của dòng thời gian biết mấy.

~~~~~

Chân bước theo Ôn Tư Niên về đến khách sạn anh đang ở, cơn xúc động trong lòng Tô Mạc vẫn chưa dứt. Đón lấy cốc sữa từ tay anh, cô mới thấy trấn tĩnh hơn ít nhiều.

Nơi Ôn Tư Niên đang ở là một căn hộ chung cư theo kiểu khách sạn nên đồ đạc trong nhà không thiếu thứ gì, thậm chí tủ lạnh luôn đầy ắp đồ ăn, khác xa so với những khách sạn thông thường, thậm chí gian nhà bếp còn hắt ra mùi nồng nàn ấm cúng.

Sau khi đã cảm thấy bình tĩnh hơn, Tô Mạc mới nhìn ngó xung quanh một cách hiếu kỳ. Căn phòng sạch sẽ thật, nhưng không phải sạch sẽ theo kiểu trống rỗng không có hơi người, mà tinh tươm, gọn ghẽ, ấm cúng. Nó giống hệt như con người Ôn Tư Niên, đi đến đâu cũng âm thầm tỏa ra hơi ấm, nhất cử nhất động đều làm người khác say lòng.

Thấy Tô Mạc ngó nghiêng ra chiều tỉ mỉ, anh cũng thấy hứng khởi trong lòng. Anh đã gạt sạch nước mắt từ lâu và trở về với hình dạng chàng Ôn Tư Niên tao nhã, phong độ như lúc nào. Khóe môi anh khẽ nhếch lên, nở nụ cười trêu chọc:

- Sao, có thấy gì hay ho không?

Tô Mạc chưa vội đáp lại anh, đôi mắt híp lại sẫm soi từng góc căn phòng, đột nhiên cô cười toe toét và ranh mãnh đầy ẩn ý:

- Anh Tư Niên, phòng anh còn gọn gàng hơn cả phòng em đấy!

- Lại chẳng, em nghĩ anh là ai chứ! - Mũi anh phổng ra vì căng đầy tự hào, anh khẽ lườm cô một cái.

Cô cũng lừ lừ nhìn lại và chọc ngay:

- Nghe nói những ai có thiên hướng bị đồng tính đều ở rất sạch.

- ...

- Hãy nói thật đi, anh là "gay" phải không?

- ...

- Không nói gì là nhận rồi nhá!

- Hừ, biến ngay! - Ôn Tư Niên bắt đầu nổi đóa.

Thấy thế, Tô Mạc càng được thể:

- Ơ này, anh đừng xấu hổ đến mức đấy chứ.

Tô Mạc càng "nhờn", Ôn Tư Niên bực mấy cũng phải phì cười. Bỗng anh rướn người ra phía trước, chăm chú nhìn cô, đôi mắt hiền ánh lên một cách rất lạ. Như đã biết trước, anh giữ lấy cô và nhìn thẳng vào đôi mắt trong veo dẫn lối vào tâm hồn cô gái. Thăm sâu trong cặp mắt đen lúng liếng của anh như có hai ngọn đuốc tí hon đang bập bùng cháy.

Anh cất tiếng, hơi thở ấm nóng phả vào mặt cô:

- Hay hôm nay em thử kiểm tra xem anh có phải là "gay" hay không?

Nói rồi mặc cho Tô Mạc phản ứng ra sao, anh xông tới thân hình bé nhỏ, môi anh nóng bỏng áp chặt lên môi cô ngỡ ngàng. Hơi thở anh trong lành như một cơn gió nhưng vẫn mang hơi ấm quyến rũ đến lạ kỳ khiến cô rơi vào cơn say đắm không tài nào đánh thức.

Nụ hôn của anh như quyết liệt đòi chiếm hữu đôi môi cô bằng được. Không giống nụ hôn cánh chuồn chạm nước của Diệp Tử Khiêm, đây rõ

ràng là vị đàn ông, vị đàn ông mà cô luôn yêu nhất.

Đôi mắt cô nhắm nghiền để cảm nhận nụ hôn của anh như đang ngấm vào mình. Hai cánh tay cuộn chặt lấy cô, bàn tay khô nóng của anh khẽ vuốt ve dọc sống lưng mảnh khảnh của cô. Hai luồng hơi thở quyện vào nhau, có lẽ đây là lần ấm áp nhất trong đời.

“Ôn Tư Niên, Ôn Tư Niên...” Cô thầm gọi cái tên ấy, thấy đầu óc mình quay cuồng không dứt.

May mà anh cũng buông cô ra.

Hai đôi mắt hân hoan chạm vào nhau rồi lại dứt ra vì có luồng điện lướt qua. Tô Mạc chưa bao giờ nghĩ rằng mình lại có thể thấy ngại ngùng trước mặt anh như thế này. Nhưng không thể nào chối cãi, nếu cô chỉ nhìn anh thêm một lần nữa thôi, khuôn mặt cô sẽ bốc lửa mất.

Nhân vật chính còn lại cũng chẳng khá hơn cô là bao, chàng trai trưởng thành cao trên mét tám bỗng thấy khuôn mặt nóng rực như thể luộc chín được quả trứng gà lấp bắp lên tiếng:

- Ờm... Em đói à?

Câu hỏi phá vỡ bầu không khí hiện tại, nhưng dạ dày Tô Mạc cũng réo lên những âm thanh hưởng ứng. Cũng gần bảy giờ rồi còn gì, tầm này bụng dạ biểu tình cũng là chuyện bình thường. Nghe thấy những tiếng sủi ùng ục ấy, Ôn Tư Niên phì cười, bước tới tủ lạnh lấy đồ và nói một cách âu yếm:

- Đói rồi chứ gì, để anh nấu gì đó cho em ăn.

Dứt lời, anh bước vào căn bếp nhỏ, tay thoăn thoắt rửa rau, thái rau, rửa chảo, đổ dầu, động tác thành thục và tự nhiên khiến Tô Mạc không thể rời mắt.

Bỏ rau bắt đầu xèo xèo miệng chảo, mùi vị thơm nức lan khắp phòng. Tô Mạc nhoẻn cười và lại chọc ngoáy:

- Chà, đảm đang thật đấy!

Ôn Tư Niên không trả lời. Tô Mạc vẫn lách chách không ngừng trò vui của mình:

- Hay từ giờ em gọi là chị Tư Niên nhé. Trông "chuyên nghiệp" thế này cơ mà!

- Mạc!

- Hà?

- Không muốn ăn cơm nữa hả? - Ôn Tư Niên lạnh lùng đáp, Tô Mạc phải ngoan ngoãn im bật.

Cô cười nhí nhảnh và cun cút nhận lỗi:

- Vâng, em sai rồi ạ.

- Úi, sao hôm nay ngoan thế! Công chúa bé nhỏ của chúng ta hôm nay đổi tính à? Ngày trước cứ quàng quạc như con vịt cơ mà? - Ôn Tư Niên trêu chọc lại vẻ ranh mãnh. Tô Mạc bỗng chốc im bật.

Tay cô nắm chặt vạt áo mà không dám nhìn thẳng vào anh. Cô gượng cười ra vẻ thoải mái:

- Em lớn thế này rồi còn gì. Lớn rồi mới biết mình đâu phải công chúa hoàng tử gì, chỉ là một cây cỏ dại mà thôi. Ngày xưa cũng chỉ có mỗi anh chịu chơi với em.

Nói đến đây, cô chưa muốn ngừng nhưng vẫn lặng lẽ hít một hơi dài. Lúc định thần, Ôn Tư Niên đã quay người lại và nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, pha lẫn chút bi thương.

Tô Mạc sững sờ, đang định nhoén cười thì anh đã véo lấy má cô, không đến nỗi đau nhưng cũng chẳng mấy dễ chịu. Thấy anh mãi không chịu buông tay, cô phát bực:

- Anh bị làm sao thế!

Ôn Tư Niên phì cười ra chiều rất đắc chí và âu yếm:

- Thấy chưa, có khác gì đâu?

- Cái gì cơ? - Tô Mạc sững người, Ôn Tư Niên đăm đăm nhìn cô, những gì anh nói ra như một giấc mộng dễ tan vỡ.

- Em vẫn thế, vẫn là Tô Mạc hay giận dỗi, thích nổi khùng đấy thôi. Cho dù bao nhiêu năm trôi qua, em vẫn là công chúa bé nhỏ của anh, không bao giờ thay đổi.

Tô Mạc lặng lẽ nhìn anh, những lời anh nói ra sao thành thật quá! Vẻ mặt ấy khắc sâu từng chút vào trái tim cô và sẽ cùng mờ đi theo trí nhớ của cô. Cô muốn nói gì đó ra vẻ thản nhiên biết bao. "Ôn Tư Niên, đồ lý sự" chẳng hạn, nhưng lời nói đến đầu môi rồi lại không tài nào thoát ra. Họng cô như bị tắc nghẽn, chỉ biết vò dúm vạt áo và mơ màng trước khuôn mặt chàng hoàng tử đang buồn.

Họ nhìn nhau ngây dại, không một câu nói, chẳng một hành động. Giữa khoảnh khắc ấy, trong mắt họ chỉ có nhau. Hạnh phúc thuần túy ấy cũng xứng là một vẻ đẹp.

Đột nhiên, Tô Mạc nghe thấy tiếng dầu trong chảo réo lên lèo xèo. Cô giật nảy người và nhìn về phía cái bếp sau lưng Ôn Tư Niên theo phản xạ. Cảnh vật bỗng phá tan bầu không khí của hai kẻ đăm đuổi.

- Ôn Tư Niên, rau cháy rồi!

Ôn Tư Niên giật bản mình sau giọng gào ré lên như sư tử Hà Đông của cô, anh lật đật chạy đi "cứu hỏa". Nhưng thôi, món rau đã cháy, dính bê bết vào đáy chảo. Nhìn nhúm xanh xanh, thâm thâm rồi tung vào nhau trên đĩa, Tô Mạc bắt đầu nhìn xéo anh với vẻ tinh tướng. Ôn Tư Niên đành gượng gạo đáp:

- Món ớt xanh xào trứng này ngon lắm, em ăn nhiều vào nhé!

- Anh biết thừa em không thích ăn ớt xanh còn gì! - Cô lườm anh rách mắt, nhưng anh vẫn cười hiền, cầm đũa gắp mấy miếng ớt xanh vào bát cô và dỗ dành:

- Ngoan nào, chỉ những đứa vừa béo vừa xấu giống Shin, cậu bé bút chì mới ghét ăn ớt xanh thôi. Em có giống nó không?

Nhìn vẻ mặt cô, anh biết thừa cô đang hậm hực: "Ôn Tư Niên, em ghét anh!" Trong lòng nên càng tỏ vẻ bao dung. Anh vỗ về cô:

- Ngoan nào, ngon lắm mà, ăn thử đi thì biết.

Cuối cùng, Tô Mạc cũng đành đầu hàng và trệu trạo nhai miếng ớt xanh đáng ghét. Cô coi những miếng ớt xanh là anh, cắn miếng nào, tan nát miếng đấy thì thôi!

Sau khi ăn uống no nê, Ôn Tư Niên thu dọn bàn ăn rồi rửa bát. Tô Mạc ngồi co ro trên sofa gọi điện thoại cho mẹ. Đầu kia bắt máy rất nhanh, mẹ cô tỏ vẻ đang nhàn nhã, giọng điệu xem chừng khá thành thới:

- Sao thế Mạc?

- Dạ không ạ. - Tô Mạc trả lời với giọng hơi lo lắng, cô tự bình tâm lại rồi mới đáp - Con vừa gặp anh Tư Niên, bây giờ con với anh ấy đi ăn bên ngoài.

Ôn Tư Niên cũng lớn lên bên Tô Mạc từ nhỏ nên bà Lâm cũng không lấy làm lạ. Tô Mạc cứ tưởng thừa gửi như vậy là xong chuyện, ai ngờ đầu dây bên kia bỗng rơi vào yên lặng. Một lúc sau cô nghe thấy giọng mẹ thét lên qua điện thoại:

- Con nói cái gì? Đi về nhà ngay lập tức!

- Sao ạ? Con đi cùng anh Tư Niên mà, mẹ đừng lo. Anh Tư Niên ấy mà, mẹ quên rồi sao, Ôn Tư Niên ngày trước ở ngay cạnh nhà mình ấy?

- Mẹ không cần biết con đang ở đâu, về nhà ngay cho mẹ! - Lần đầu tiên cô thấy mẹ quát tháo gay gắt đến thế, phải mất một lúc cô mới định thần lại và âm ừ trả lời.

Bà Lâm dường như cũng thấy mình hơi quá khích bèn dịu giọng nhưng

chưa thôi cương quyết:

- Ngoan nào, con gái con đưa ai lại cứ bám lấy con nhà người ta như thế. Lâu lắm mới gặp lại Ôn Tư Niên, con đừng quấy quả người ta mãi thế, về đi con ơi.

Những lời bà Lâm nói ra không theo trình tự nào khiến Tô Mạc lập tức cảm nhận thấy có điều gì đó không đúng. Nhưng nghe giọng nói run rẩy của mẹ vang lên từ đầu dây bên kia, cô vẫn kiềm chế tò mò. Tô Mạc đành vâng lời mẹ, cô vừa cúp máy thì Ôn Tư Niên bước ra từ nhà bếp. Anh thông thả lau khô tay và quan tâm hỏi han:

- Sao thế? Ban nãy vừa nói chuyện với ai mà mặt mũi khó coi thế?

- Không có gì đâu. - Cô cười gượng - Mẹ em gọi điện thoại kêu về nhà ấy mà, chắc ngồi một lát nữa em đi luôn.

Mải ngẫm nghĩ về thái độ lạ lùng của mẹ, cô không kịp để ý thấy nụ cười trên mặt Ôn Tư Niên bỗng dưng cứng đờ lại khi nhắc đến mẹ của cô. Anh bước tới, nhẹ nhàng xoắn lấy những lọn tóc trên đầu cô và ôn tồn nói:

- Thế thì về sớm đi kéo mẹ lại lo. Lát nữa anh cũng có việc nên không đưa em về được.

- Không sao, em đi xe buýt về cũng được. - Cô vừa cười vừa thu dọn đồ đạc rồi bỏ về.

Ôn Tư Niên lặng lẽ ngồi bên nhìn không nói chẳng rằng, nhưng đó vẫn là sự hiện diện ấm áp nhất đối với cô.

Thu dọn xong cô đứng dậy, chẳng buồn quay lại nhìn anh mà chỉ nhoẻn cười:

- Em về nhé.

- Ừ. - Anh đáp lại hờ hững, đáy mắt ánh lên một nỗi buồn cô không thể hiểu nổi.

Nhưng lúc ấy Tô Mạc cũng chẳng để ý được nhiều đến thế, cô đang lững thững quay lưng lại với anh. Đi được vài bước, cô bất thành lình quay lại và chạy tới bên anh. Ngay lúc anh chưa kịp phản ứng gì, cô đặt lên môi anh một nụ hôn thật ngọt ngào nhưng cũng chỉ thoáng qua trong giây lát khiến anh sững sờ hồi lâu.

Cô e ấp cười khi khuôn mặt còn đang ửng hồng, giọng nói bỗng dịu dàng đáng yêu như những giọt mật:

- Hi... Em vừa đáp lễ, trả lại anh nụ hôn ban nãy đó nhá... Tạm biệt anh.
- Nói rồi cô tung tăng chạy đi như một con thỏ. Nhưng vừa chạm chân tới ngưỡng cửa, toàn thân cô bỗng chốc khựng lại vì một đôi tay kéo lấy cô dúi vào lòng.

Chiếc cặp sách trong tay cô rơi bộp xuống đất, đôi môi của anh đã bắt được khuôn miệng xinh xắn của cô. Anh khẽ cắn nhẹ lên bờ môi cô, nụ hôn của anh có vị ngọt ấm và tràn đầy ma lực. Khi ấy anh chẳng khác nào quý vương Dracula trong truyền thuyết trung cổ, khẽ khàng chiếm lĩnh con mồi một cách từ từ và tấn công chí mạng để con mồi chết lịm trong hương thơm ngây ngất.

“Mình sẽ ngạt thở vì nụ hôn của anh mất”. Tô Mạc ngượng ngùng thầm nghĩ nhưng rồi lại tự nhủ, được chết trong lòng anh cũng đẹp như cảnh cuối trong những bộ phim mùi mẫn cô từng được xem thuở nhỏ.

Lúc tử sinh hay khi cách biệt,

Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời:

“Sống bên nhau mãi đến hồi già nua.”

Nếu anh và cô không thể sống bên nhau đến lúc già nua như trong câu thơ, chỉ cần chẳng bỏ rời nhau như lời hẹn thề đã là kết cục đẹp nhất trần gian rồi.

Tô Mạc đang thần thờ trong mơ mộng thì đột nhiên có tiếng lạch cạch vang lên sau lưng. Toàn thân Ôn Tư Niên cứng đờ lại khiến cô bỗng thấy

hốt hoảng, chẳng kịp nói gì.

Có phải anh yêu em - Chương 10 phần 2

Cánh cửa phòng bị đẩy vào, theo đó là giọng nói của một người con gái lạnh lạnh cất lên vẻ hơi mệt nhọc và nũng nịu:

- Anh ơi, em về rồi đây!

Cô gái tỏ ra uể oải sau chặng đường dài, mái tóc dài là lướt như luồng rong biển, da dẻ trắng như tuyết và đôi mắt mơ khả ái. Khuôn mặt cô nhỏ xinh, các nét trên khuôn mặt trông lại càng sắc sảo, đặc biệt là đôi mắt.

Ôn Tư Niên vẫn ôm chặt lấy Tô Mạc và không có ý định buông tay. Nhưng trống ngực cô đập liên hồi. Cô gái kia sững sờ trước cảnh hai người quấn lấy nhau ra chiều nồng ấm, nhưng ngay sau ấy lại cười xòa như thể không có gì xảy ra.

Cô gái không thềm nhìn Tô Mạc mà phụng phịu với Ôn Tư Niên:

- Em về rồi đây, không ôm em một cái à!

Ôn Tư Niên lặng nhìn cô ta, mím môi không đáp. Anh từ từ buông Tô Mạc ra và bước tới, ôm chặt lấy cô gái yêu kiều, điệu bộ thân mật y như anh vừa đối xử với Tô Mạc ban nãy.

Tô Mạc lặng lẽ nhìn, cô gái đang được đứng trong vòng tay anh khẽ mỉm cười với Tô Mạc, điệu bộ chế giễu lạnh lùng khiến cô cảm thấy mình là kẻ thừa thãi ở nơi này.

Có lẽ cô đã hiểu người con gái kia là ai, và người đó đã kịp khéo nhắc nhở cô bằng cách nói với Ôn Tư Niên bằng giọng vừa thản nhiên vừa đủ để che lấp sự đay nghiến:

- Ơ, anh không giải thích với em được câu nào à? Hay là giống như Tiểu Hạ kể, anh đang làm gì đó vụng trộm sau lưng em?

Ôn Tư Niên vẫn ôm người ấy trong vòng tay, Tô Mạc không nhìn thấy mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy tấm lưng lạnh lùng, lạnh lẽ của anh mà thôi. Nhưng những lời nói của anh như gáo nước dội vào lưng khiến cô hoài nghi người ban nãy có đúng là anh Tư Niên hiền dịu, chỉ đối xử tốt với Tô Mạc mà cô từng quen biết hay không. Anh nói:

- Có gì đâu mà giải thích, toàn những người chẳng liên quan ấy mà.

Tô Mạc sửng sờ, bất giác bàn tay cô vò chặt vạt áo. Cô gái kia thung thảng đáp lại Ôn Tư Niên một cách đầy ẩn ý:

- Thế á? Em cũng hy vọng thế. Không thì chẳng biết giải thích thế nào với bác gái mất.

Vừa dứt lời, một người nữa lại xuất hiện sau cánh cửa.

Đối với Tô Mạc, đây chẳng phải người lạ, nhưng cô trông thấy rõ ràng tấm lưng Ôn Tư Niên có trùng xuống đôi chút, anh bắt đầu lập bập lên tiếng:

- M... Mẹ...

- Hóa ra cậu còn nhớ tôi là mẹ cậu cơ đấy!

Bà Trần Tổ cười nhạt và ném ngay ánh nhìn sắc lạnh như dao về phía Tô Mạc. Hồi nhỏ cô vẫn thường hay bám dính Ôn Tư Niên sang nhà cậu ăn chực nên cũng chẳng lạ gì với bác Trần. Trong ấn tượng của cô, bác Trần luôn là một người mẹ hiền hòa, dễ mến, chưa khi nào cô thấy bác dữ dằn thế này.

Dù hơi bất ngờ nhưng cô vẫn cố cười tươi và lắp bắp chào hỏi:

- Cháu... Cháu chào bác, lâu quá không gặp bác.

Bà Trần không mảy may ngó ngang đến cô, bà lạnh lùng bước tới trước mặt cô và khinh khỉnh cúi xuống nhìn. Tô Mạc thấy ớn lạnh vì cái nhìn đầy ác ý, tóc gáy dựng ngược, mồm miệng như hóa đá. May thay bà Trần đã sớm dời mắt đi và đi thẳng đến trước mặt Ôn Tư Niên. Bà thản

nhiên giơ tay và tát bốp vào mặt anh.

- Bác... - Tô Mạc giật thót tim, cô gái xinh đẹp đứng bên trông thấy cũng sợ chẳng kém. Ôn Tư Niên lặng lẽ chịu đòn không đáp.

- Tư Niên, ngày xưa mẹ nói với mày thế nào hả! Mày còn coi mẹ mày ra gì nữa không con? - Bà Trần lạnh lùng nói.

Ôn Tư Niên vẫn im lặng cúi đầu nhìn chăm chăm xuống nền nhà. Tô Mạc không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ biết lo lắng nhìn hai mẹ con cô từng rất quen thuộc. Cô định lên tiếng thì Ôn Tư Niên đã ôn tồn đáp:

- Mạc, em về trước đi. Em bảo em bạn cơ mà?

- Em...

- Ngoan, đi về đi. - Ôn Tư Niên ngẩng phắt đầu nhìn cô.

Tô Mạc kinh ngạc, chưa kịp nói gì thì người con gái lạ mặt kia đã phì cười:

- Đúng đấy, cô em tên là Tô Mạc hả? Chị khuyên cô em nên về đi, năm xưa mẹ em đã làm cái chuyện đấy rồi, giờ đừng có học theo mẹ nữa.

Câu nói của cô ta không có vẻ gì là thân thiện, Tô Mạc nắm bắt được mấu chốt của câu nói bèn thẳng thốt:

- Mẹ tôi làm sao cơ?

- Ờ? Cô em không biết à? Ôi, đúng là...

- Y Y! - Ôn Tư Niên ngắt lời cô gái, khuôn mặt anh tái nhợt đi trông thật đáng sợ.

Anh né tránh ánh mắt dò la của Tô Mạc, giọng nói của anh có phần cuống quýt:

- Về nhanh đi Tô Mạc, đừng quan tâm chuyện ở đây nữa.

- Sao, con vội cái gì? Kẻ làm việc trái với lương tâm là nhà nó, còn người chịu thiệt là nhà ta! Mẹ nó đã dám đánh đĩ thì còn sợ ai nói gì? - Bà Trần im ắng này giờ bỗng chốc cười khinh khinh, nhìn Tô Mạc với ánh mắt độc địa đầy căm hận.

- Bác nói thế là sao cơ?

- Đừng hỏi nữa! Đi về đi! - Ôn Tư Niên ngắt lời ngay khi cô vừa mở miệng. Người con trai dịu hiền của cô lần đầu tiên tỏ ra hung hãn cuồng loạn đến thế.

Tô Mạc hơi lúng túng, bà Trần lại càng được thể:

- Sao, mẹ cô không dám kể cho cô nghe chuyện đàn điểm năm xưa à?

Mở miệng ra câu nào là “đĩ” với “điểm” câu ấy, Tô Mạc bỗng chốc giận sôi lên nhưng vẫn cố kiềm chế:

- Thưa bác, cháu kính bác là bề trên, xin bác hãy cư xử sao cho xứng.

- Ha! Thật là nực cười! - Bà Trần cười phá lên, một phu nhân quý phái dài các đến thế mà lúc này cười hể hả như bị ma làm - Tô Mạc à, tôi nói cho cô nghe! Lúc gặp mặt ban nãy tôi chưa đá đít cô khỏi cửa là đã khoan hồng lắm rồi đấy! Đừng dại mà khiêu khích tôi, không thì kể cả cô là trẻ con, tôi vẫn bắt cô và cả con mẹ đĩ thõa của cô trả giá như thường!

Lời nói cay độc sốc đến tận óc Tô Mạc, cô hít một hơi thật sâu và bình tĩnh đến độ bản thân mình cũng không thể ngờ tới:

- Bác, cháu nghe nói bản thân mình càng giống cái gì thì càng hay mắng chửi người khác là cái đó...

- Tô Mạc! - Ôn Tư Niên quát lên, trợn mắt nhìn cô, răng cắn vào môi hằm hằm nộ khí. Một lúc sau, anh cố trấn tĩnh lại và nói, vẻ đã mệt mỏi cực độ - Tô Mạc, chuyện ở đây không liên quan gì tới em hết, đi về đi.

- Sớm thế này đã bảo nó về làm gì? Tranh thủ được hôm em nó ở đây mà thanh toán luôn chuyện ngày xưa đi. - Bà Trần thản nhiên như đang

nói về một việc cực kỳ nhỏ nhặt tầm thường.

Mặt mũi Ôn Tư Niên trông càng đáng sợ, anh chỉ muốn đẩy Tô Mạc ra khỏi cửa, giọng nói anh càng hoảng hốt hơn:

- Đi đi! Còn đứng trơ ra đây làm gì?

Tô Mạc bị anh đẩy lùi vài bước nhưng cuối cùng cô vẫn trụ lại, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mặt bà Trần, ánh mắt quyết liệt:

- Thưa bác, cháu ở đây, có việc gì thì bác cứ nói thẳng.

- Ái chà, cũng ghê! Cô cũng khá khẩm hơn bà mẹ rác rưởi của cô đấy! - Bà Trần cười nhạt và cay nghiệt, nhưng phong thái vẫn hết mực cao sang và trịch thượng - Ngày xưa mẹ cô quyến rũ chồng tôi nhưng chưa bao giờ dám gánh lấy trách nhiệm. Tô Mạc, họ Trần ta đây có làm gì không phải với mẹ con nhà cô đâu, sao cả mẹ lẫn con cứ đeo bám mãi không tha thế? Đầu tiên là chồng, giờ lại đến con trai. Mẹ con nhà cô muốn hại gia đình này đến tan cửa nát nhà mới thỏa mãn phải không? - Bà Trần chua chát thuật lại từng chữ như nắm vào thóp Tô Mạc.

Thật ra mới đầu cô cũng đã mơ hồ đoán ra, nhưng bây giờ được nghe thấy tận tai mới hiểu rằng đó là một gánh nặng quá sức. Đôi mắt cô chơi vơi về phía trước, đôi mắt đen láy bỗng chốc mờ đục đi vì bao nhiêu thứ những vẫn cố ra vẻ như không. Cô nắm chặt tay và cãi lại một cách bất lực:

- Bác nói láo!

- Tôi nói láo ư? - Bà Trần nhếch mép cười - Nếu đến cô cũng không dám nhận thì coi như tôi nói láo vậy. Bây giờ, tôi chỉ xin cô tránh xa con trai tôi ra. Là một người mẹ, cầu xin cô từ nay đừng lại gần nó nữa.

Tô Mạc bất giác quay sang nhìn Ôn Tư Niên để cầu xin lấy một điểm tựa, một lời an ủi từ người con trai đã lớn lên bên mình từ nhỏ.

Nhưng anh tránh nhìn vào mắt cô bởi lẽ ánh mắt anh đã chập kín những bất lực và oán hận. Anh lặng thinh, nhưng dường như đó lại là câu trả lời rõ ràng nhất.

Cuối cùng Tô Mạc cũng đã hiểu tại sao năm xưa Ôn Tư Niên lại bỏ cô đi mà không có lấy một lời từ biệt, và tại sao khi gặp lại nhau anh lại lạnh lùng và mâu thuẫn thế tại sao đôi khi nhìn cô ánh mắt anh lại ai oán và hoang mang đến thế.

Tất cả mọi thắc mắc đều đã được giải đáp một cách đơn giản chưa từng thấy.

Vì thực ra, anh cũng hận cô.

Bỗng chốc cô cảm thấy mình không nên lưu luyến ở đây thêm một phút nào nữa, chỉ nên đóng sầm cửa và điên loạn lao ra ngoài.

Bỏ chạy rồi, những cái gai này sẽ không còn đâm vào tâm cô được nữa chứ?

Bỏ chạy rồi, những lời nói ác nghiệt ấy sẽ biến mất khỏi trí nhớ của cô chứ?

Và cô vẫn là Tô Mạc giỏi chơi võ cùn, hay cười vô tư vô tâm như ngày nào chứ?

Cô vùng chạy xuống tầng dưới, đôi chân mài miết vô phương vô hướng.

Đột nhiên cô nhận ra rằng nếu mình cứ tiếp tục chạy như thế thì đến ngày mai cũng không thể về đến nhà. Mãi một lúc sau cô mới lật đật đi tìm bến xe buýt.

Lúc ấy vẫn sớm, chắc vẫn còn xe buýt, mỗi tội con đường này lạ quá, biết đi xe nào mà về bây giờ? Tô Mạc đành ngẩn đầu nhìn biển hướng dẫn để tìm đường về. Đang rối bời, bỗng có một bàn tay vỗ nhẹ lên vai cô. Tô Mạc bất giác cúi đầu xuống và thấy cô gái kiều diễm ban nãy đứng sau lưng mình đang mỉm cười, mái tóc dài phất phơ bay trong gió. Cô còn chưa biết nói gì thì người con gái kia đã lên tiếng:

- Chào cô em, chị là Bạch Y Y, chị gái Bạch Hạ và là vợ chưa cưới của anh Tư Niên.

- Tôi biết. - Tô Mạc bơ phờ đáp, toan quay đi nhưng Y Y đã chặn cô lại và ngạo nghễ nói:

- Nếu không phiền thì nói chuyện một lúc được không?

- Xin lỗi, tôi thấy phiền. - Tô Mạc lẳng lẳng đáp, cúi đầu đi đường khác.

Y Y mím môi tóm chặt cô lại và gằn giọng:

- Nhưng chị muốn nói chuyện với cô em, thế nên phiền cô em đừng từ chối, được chứ?

- ...

- Cũng ngắn gọn thôi, ban nãy cô em cứ dính lấy chồng chị làm gì thì chị không rõ. Nhưng vì là vợ sắp cưới của anh ấy, chị có tư cách hỏi chuyện chứ?

- Chị có thể đi hỏi Ôn Tư Niên. - Hề nhắc đến tên người con trai ấy, tim cô cứ thắt lại. Cô vờ như phớt lờ mọi thứ và trả lời một cách lãnh đạm - Ôn Tư Niên là chồng sắp cưới của chị, còn tôi không phải là gì của chị cả nên cũng không có nghĩa vụ giải thích làm gì nhiều.

- Công nhận cô em giống y như những gì Ôn Tư Niên đã tả, mồm miệng cứ leo lẻo. - Bạch Y Y nhếch mép cười và ghé sát lại thì thầm - Sao nào? Có muốn biết anh Tư Niên đã nói những gì với chị về cô em không? Nên nhớ anh ấy và chị đây quan hệ không nhạt nhòa như ai đâu. - Câu cuối được Bạch Y Y chăm chú cho thật tròn vành rõ chữ, ngữ điệu lên xuống như muốn gợi mở trí tò mò. Tô Mạc dĩ nhiên hiểu chị ta muốn gì. Cô liếc mắt nhìn và cười nhạt:

- Tôi không có hứng thú.

Nói rồi cô giằng người ra khỏi bàn tay Y Y và bước đi. Đường này bị tắc thì vòng đường khác, có sao đâu. Khổ nỗi Bạch Y Y nắm chặt quá, cô giằng một lúc vẫn không ra. Thấy thế, Bạch Y Y cười phá lên, nụ cười khiến cô ta mang vẻ đẹp hút hồn của một nữ yêu vừa bắt được mồi.

- Nhưng chị cứ thích nói cơ. Ví dụ như mẹ cô em đã mời chài bố anh Tư

Niên thế nào này, tại sao anh Tư Niên lại bỏ đi và tại sao lại hận cô em nữa này.

- Chị câm ngay!

- Sao? Không dám nghe à? - Bạch Y Y cười đầy ẩn ý và hếch hếch cái cằm.

Tô Mạc cúi đầu để tránh ánh mắt của chị ta, nhưng giọng nói ấy vẫn không tha cho cô, chúng như những mũi kim đưa nhau chích vào lòng cô vậy.

- Bác Ôn qua đời rồi, cô biết chưa? Vì tai nạn đấy. Nhưng vì sao bác ấy gặp tai nạn, cô có biết không? Vì chuyện mẹ cô tăng tịu với bác ấy bị mẹ anh Tư Niên phát hiện, hai người cãi cọ nhau trên ô tô rồi đột ngột đâm sầm vào một chiếc xe chở hàng. Bác trai mất mạng ngay tại chỗ còn vết thương để lại cho bác gái mãi mãi không thể nào chữa lành.

- ...

- Nếu mẹ cô không lăng nhăng với bố anh ấy thì đã không xảy ra chuyện này. Khó trách tại sao anh ấy lại hận cô đến thế. Hồi xưa bác trai, bác gái mặn nồng là thế, nếu không có mẹ cô xuất hiện thì họ đã có thể chung sống với nhau suốt đời. Anh Tư Niên cũng không đến nỗi mất bố và từ bé đã phải gồng mình chịu đựng gánh nặng lớn đến thế!

- ...

- Sao, trông mặt mũi thế này là không tin hả? Không tin thì về hỏi mẹ cô em ấy, xem chị có nói oan cho không, xem bác gái có chửi oan câu nào không? - Bạch Y Y thản nhiên nói, mỗi câu mỗi chữ đều đâm vào nơi yếu lòng nhất của Tô Mạc khiến cho cô đau ghê gớm.

Tô Mạc nhắm chặt mắt và gào lên:

- Chị nói láo! Tôi cấm chị nói mẹ tôi như thế! Không được nói mẹ tôi như thế... - Cô nấc lên như khẩn cầu, nước mắt đua nhau tuôn ra từ khóe mắt, nhưng tất cả chỉ đổi lấy nụ cười trâng tráo của Bạch Y Y.

- Tôi có nói láo hay không thì cứ về hỏi mẹ cô thì biết! Đừng có vừa làm ấi vừa ra vẻ chính chuyên. Ở đâu ra cái loại vừa phá hoại gia đình người khác, vừa nhờn nhờn dạy tiếp con gái đi phá đám nữa. Cho dù họ nhà cô có quen thói đi làm bồ nhí đi chẳng nữa thì cũng một vừa hai phải thôi! Hại chết chồng người ta còn chưa đủ, giờ lại còn muốn làm hỏng đời con người ta à?

Dứt lời, cuối cùng Bạch Y Y cũng buông tha cho cô và bỏ đi. Tô Mặc kiệt sức quỳ sụp trên mặt đất, mọi thứ trước mắt trở nên nhập nhòa. Cô bùng mặt khóc nức nở, càng lúc càng gào to cho đến khi cổ họng khản đặc lại.

Nhưng cô không thể dừng được, dù có cố đến mức nào cũng không thể dừng được.

Hãy để tôi buông thả một lần đi! Chẳng nào cũng làm gì có ai trông thấy. Trông lệch thếch thế nào, đau đớn ra sao, cũng làm gì có ai thấy, làm gì có ai ngó ngàng?

Có phải anh yêu em - Chương 11 phần 1

Chương 11: Dành những gì đẹp nhất cho em

Trong đời, rồi sẽ luôn có một người nguyện dành những gì tốt đẹp nhất cho ta.

~~~~~

Sau một trận gào khóc như mưa, Tô Mạc lau nước mắt, cố lấy lại bình tĩnh rồi mới về nhà.

Căn nhà đã sáng đèn từ khi nào. Bà Lâm Ngọc Kỳ đang ngồi mòn mỏi đợi Tô Mạc trên sofa. Khuôn mặt già dặn không che giấu nổi quãng thâm mệt mỏi dưới đôi mắt nhưng vẫn mỉm cười với Tô Mạc:

- Con về rồi đấy à.

Nhìn vào những vết thời gian hằn sâu nơi khóe mắt của mẹ, cô bỗng thấy xót lòng. Tô Mạc gượng cười, cố để cho giọng nói của mình không đến nỗi run rẩy:

- Vâng, mẹ ăn cơm chưa?

- Ăn rồi, còn con?

- ...

Cuộc nói chuyện hết sức bình thường của hai mẹ con bỗng dưng có phần rón rén, mặc dù từng câu từng chữ vẫn ấm áp tình thương.

Sáng hôm sau, Tô Mạc tỉnh giấc từ rất sớm. Mí mắt cô giật liên hồi, lồng ngực cũng gờn gợn nổi thấp thỏm.

Tô Mạc vốn không phải người mê tín nhưng vẫn cứ thấy lo lắng bất an.

Cô mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó không hay đang lặng lẽ đến gần còn mình không hề có lối thoát.

Ngay khi đến trường cô đã lập tức hiểu ra nỗi bất an đó đến từ đâu. Cổng trường Nhất Trung vẫn tấp nập người qua người lại như mọi khi nhưng hôm nay rõ ràng có gì đó rất khác thường. Bao nhiêu đứa đang chen chúc nhau đứng đó ra chiều nhộn nhịp, những tiếng bàn luận, trò chuyện cứ va vào nhau rồi vỡ tan ra.

Ban đầu Tô Mạc chẳng thiết để ý vì bản thân cũng không thích hóng chuyện đám đông nên cuộc huyền não đó chẳng thể níu chân cô. Nhưng lạ thay, cô đi đến đâu, thì những người xung quanh lại hướng sự chú ý vào cô đến đấy. Đột nhiên có đứa chỉ tay vào cô kêu tướng:

- Tô Mạc là con này này! Đúng nó đấy! Học bên lớp C! Tớ biết nó mà!

Nghe thấy vậy, bọn học sinh kéo tới đông hơn, kéo theo những tiếng xì xào:

- Oài, vụ này thật hay đùa đấy?

- Có thật nó cặp bồ với đại gia không?

- Đúng là không ra gì!

Những lời chỉ trích đan vào nhau khiến Tô Mạc sực tỉnh. Cô cố chen qua đám đông đang lúc nhúc vây quanh. Càng lúc những tiếng ồ, à lại càng vang lên dày đặc hơn. Cả lũ như ngầm hiểu ý nhau, dẹp sang một bên nhường đường cho cô. Cô đã nhìn rõ những thứ đang nằm trên bức tường trước mặt.

Cũng chẳng có gì nhiều, chỉ là vài tấm hình cùng một tờ giấy viết in hoa đôi dòng ngắn gọn.

Hai nhân vật chính trong toàn bộ các tấm ảnh chính là cô và Ôn Tư Niên.

Có bức thì cô đang nhón chân lên hôn anh thăm thiết, có bức thì Ôn Tư Niên vòng tay ôm cô từ đằng sau, có bức thì hai người đứng siết chặt lấy

nhau. Bức nào bức nấy đều chụp rõ ràng, lộ liễu, ai cũng có thể trông rõ từng chi tiết trên khuôn mặt cô, còn khuôn mặt Ôn Tư Niên thì lại bị làm mờ. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra mối quan hệ giữa đôi nam nữ qua những cử chỉ tình cảm được phô bày rõ nét.

Cho dù, thật ra giữa họ chẳng có chút liên quan nào với nhau hết.

Nội dung tờ giấy trên tường cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, chúng nói cô là một con hàng không cần mặc cả bám víu đại gia, mới ngần ấy tuổi đã chõ mồm đi làm bồ nhí, phá vỡ hạnh phúc gia đình người khác. Ai cũng đã hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Tô Mạc chết đứng tại chỗ, những lời đàm tiếu vẫn nổ lòng bùng bên tai cô, hàng loạt ánh mắt sắc như lưỡi dao cứ đua nhau giày xéo thân cô.

Cơ lạnh bắt đầu bủa vây lấy toàn thân Tô Mạc, bất giác cô đưa hai tay ôm chặt đôi vai và chậm rãi, lặng lẽ như một cái bóng rút lui khỏi trung tâm đám đông và đi về phía phòng học đằng xa.

Mãi cô mới đi được đến nơi cần đến nhưng vừa đặt chân tới cửa, căn phòng huyền ảo bỗng chốc trở nên yên tĩnh đến lạnh xương sống.

Bằng ấy con người như bị khóa miệng hết một lượt, hình như chuyện mấy tấm ảnh kia đã được truyền miệng từ cổng trường vào trong lớp học. Tô Mạc vờ như không có chuyện gì, cô cố vươn thẳng người và bước vào lớp với vẻ không có gì là sợ sệt. Nhưng chỉ sau một bước, hàng loạt nắm giấy đã đua nhau đáp lên đầu cô. Diệp Tử Khiêm lạnh lùng nhìn cô và tỏ ra khinh miệt:

- Xin lỗi, đây là chỗ để bọn này học, không chứa chấp loại gái mất nết như cậu. - Câu nói ác nghiệt của Tử Khiêm phá tan lớp vỏ bọc Tô Mạc cố gồng mình giữ.

Trông cô đứng chơ vơ ngoài cửa thật thảm hại, sau đó bao nhiêu con mắt đổ vào người cô như hàng ngàn chiếc gai đang chen chúc bủa vây mà cô không biết chạy đi đâu cho thoát.

Tô Mạc cắn chặt môi, làn môi mỏng của cô như bị răng cửa cho nát nhừ. Nhưng phải thế cô mới có thể tự xốc lại mình và tiếp tục bước vào lớp.

Quãng đường từ cửa đến bàn học chẳng là bao nhưng hôm nay cô phải lê từng bước, từng bước vô cùng mệt nhọc và vất vả như phải mất một thế kỷ mới đi được tới đó.

Thế mà vừa đặt cặp sách xuống, Diệp Tử Khiêm đã dùng dùng đứng dậy. Chân tay cậu mạnh bạo đến nỗi bàn ghế va vào nhau lộc cộc, bọn trong lớp đứa nào cũng quay lại nhìn. Những lời sau đây tuôn ra từ miệng cậu lại càng cay đắng, cô có muốn phớt lờ cũng không được:

- Hừm, không biết xấu hổ hay sao mà còn mò tới lớp, không sợ làm bẩn mắt người khác à? - Câu ấy nói cho ai nghe, tất thấy đều hiểu rõ.

Ngày thường Diệp Tử Khiêm vốn lạnh lùng, ít nói và cũng chưa bao giờ tỏ ra ác khẩu trước mặt mọi người như vậy. Vì lẽ ấy cả lớp ai cũng sợ sốt, cho dù Tô Mạc là người trong cuộc vẫn tự coi đó không phải việc của mình, cô lẳng lẳng lấy cuốn sách tiếng Anh ra đọc. Không ai biết bàn tay cô đang run run vò chặt vào nhau.

Ngô Du Du lo lắng cho Tô Mạc lắm, cô khẽ khàng hỏi:

- Này, cậu không sao chứ?

Đáp lại chỉ là những cái lắc đầu lặng lẽ, khuôn mặt ôn nhu của cô nhìn nghiêng trông thanh tú như một bức chân dung đẹp. May thay, tuy bầu không khí căng thẳng nhưng tiết học vẫn trôi qua yên bình. Giờ nghỉ trưa, Ngô Du Du rủ Tô Mạc đi ăn cùng, nhưng cô vẫn lắc đầu từ chối. Lúc ấy ai ai cũng kéo nhau đi ăn hết rồi nên chẳng mấy chốc phòng học chỉ còn lại một mình Tô Mạc.

Khi căn phòng đã hoàn toàn trống vắng, Tô Mạc mới cảm thấy được thư thái đôi chút. Cô cúi thủi đi xuống cuối lớp rồi ngồi thụp xuống. Ngọn gió cuối thu luồn qua khung cửa khép hờ, khẽ ve vuốt toàn thân cô, lâu lắm rồi cô mới có cảm giác yên bình thế này.

Cô khẽ nhắm mắt và mong mình tan luôn vào cơn gió ấy biết bao, để bay đi khắp nơi tha hồ tự do mà chẳng có phiền não. Nếu lỡ may yêu ai đó, nàng gió có thể âm thầm quấn quanh anh, lặng lẽ bảo vệ anh mà chẳng ai hay biết. Giá mà được vậy thì hạnh phúc biết mấy!

Ô hay, thế hóa ra những thứ ấy cô chẳng còn tư cách nữa hay sao mà ao với ước?

Cảm giác đặng ngắt dâng lên trong cổ họng cô. Đột nhiên cánh cửa vang lên tiếng "két".

Diệp Tử Khiêm đứng trân trân trước cửa nhìn vào. Đôi mắt hoa đào ngày thường của cậu rất sắc sảo, nhưng hôm nay nó mờ đục đi vì bên trong như hỗn độn bởi ngàn thứ trái ngang, mà cũng như trống rỗng.

Tô Mạc không muốn phải giáp mặt với cậu đành đứng dậy toan bỏ ra ngoài. Diệp Tử Khiêm quay lại với, không phải để đẩy cửa bỏ đi mà là khóa chặt nó lại.

Cửa sau phòng học vốn đang khóa, giờ cửa trước cũng bị cậu khóa luôn, căn phòng như biến thành một ngục tù bí bức. Mọi bức rèm đều được kéo kín nên đứng từ ngoài không ai có thể nhìn thấy bất cứ chuyện gì đang xảy ra bên trong. Bất giác cô cảm thấy nguy hiểm đang ập tới nên chỉ biết hành động theo bản năng.

Cô nhanh chân chạy ra lối thoát gần nhất là cửa sau, chưa kịp chạm tay vào khóa thì Diệp Tử Khiêm đã lao tới đè ập cô xuống mặt bàn như con sư tử vồ mồi. Trán cô đập cộp xuống mặt bàn khiến cho toàn thân choáng váng. Diệp Tử Khiêm lật người cô lại một cách thô bạo và trợn trừng mắt nhìn đầy vẻ tàn nhẫn, hung ác khiến cô không dám cự quạ.

- Diệp... Diệp Tử Khiêm, cậu định làm gì? - Cô run lẩy bẩy khi biết nguy hiểm chỉ cách mình trong gang tấc, cô co cụm người lại như thể chỉ cần vậy là thoát.

Hơi thở hằm hập của cậu phả rất dạt lên mặt, lên cổ cô từng hồi khiến toàn thân cô lại càng run lên mãnh liệt.

- Tôi muốn làm gì á? - Diệp Tử Khiêm nhếch mép cười và từ từ ghé sát vào tai Tô Mạc - Thế cậu nghĩ là tôi muốn làm gì? Cậu là món hàng không cần mặc cả, Ôn Tư Niên được đựng vào, lẽ nào tôi lại không? - Nói rồi cậu cắn thật mạnh vào tai Tô Mạc khiến nước mắt cô tuôn ròng ròng.

- Diệp Tử Khiêm... Cậu... bị điên à... - Tô Mạc không thể bình tĩnh được nữa. Người con trai nhẹ nhàng liếm lên vành tai cô, dần dần theo tai chạy xuống dưới cổ, xuống dưới xương quai xanh, và rồi...

Diệp Tử Khiêm thấy lớp áo đồng phục trên người cô thật vướng víu nên thản nhiên tháo tung hàng cúc trên ngực. Cậu hung hăng như thể muốn xé tung lớp áo ấy ra, tiếng chỉ đứt vang lên giữa những ngón tay điên cuồng.

Tô Mạc lấy hết sức bình sinh để ngăn cản nhưng nào độ nổi với sức của Diệp Tử Khiêm lúc này.

Thân thể hai người mỗi lúc một áp sát vào nhau. Diệp Tử Khiêm hôn lên cổ cô một cách bấn loạn tựa loài quỷ dơi đang khát máu con mồi. Tất cả những gì cậu làm như muốn để lại dấu vết của mình trên người cô.

Nhưng khi cảm thấy cơ thể cô đang run rẩy mỗi lúc một mạnh, cậu thấy cứ như có ai vừa hắt nước lạnh vào mặt mình. Cậu như sức tỉnh và lúc này mới nhìn rõ Tô Mạc đang thăm hại xơ xác thế nào. Tóc tai cô rối tung như quạ xối, đôi mắt đen láy trở nên hoang mang vô định như bị ai cướp mất hồn còn toàn thân run lên tựa sốt rét.

Cậu sửng người, ngập ngừng chạm tay vào xem cô thế nào. Nhưng khi đầu ngón tay mới chạm vào khe khế, cô lại càng run lên ác liệt hơn và né vụt sang một bên như cái máy. Cô co rúm người ôm chặt đầu và lăm bằm như con thú sập bẫy thợ săn:

- Đừng có lại gần... Đừng có lại gần...

- Được, tớ sẽ không lại gần. - Diệp Tử Khiêm giơ tay ra hiệu đầu hàng, sau khi lùi lại vài bước, cậu mới dám lắp bắp hỏi - Tô Mạc, cậu không sao chứ?

Cô gái đang run rẩy chỉ biết vò vớ ôm chặt lấy hai bờ vai, không buồn ngẩng lên nhìn cậu. Trông cô đáng thương đến mức thâm thâm. Diệp Tử Khiêm mắt môi tỏ vẻ day dứt, mãi mới nặn ra được vài chữ:

- Tớ không cố ý làm vậy đâu... Tại tớ tức quá...

- ...
- Sáng nay cũng thế, tại tớ tức quá... Cậu... Cậu không để bụng chứ...
- ...
- Thôi được, tớ biết cậu không thể không để bụng. Thế cứ đánh tớ cho nguôi giận đi, tớ cho cậu đánh.
- ...
- Cậu muốn đánh bao nhiêu cũng được.
- ...
- Này! Chưa bao giờ thằng này phải xuống nước như thế đâu! Khôn hồn thì nói gì đi chứ?
- Tôi muốn đánh bao nhiêu cũng được đúng không? - Mãi một lúc sau giọng nói của Tô Mạc mới yếu ớt vang lên.
- Hà? - Diệp Tử Khiêm giật mình, Tô Mạc tuy vẫn còn đang run như cầy sấy nhưng đã ngẩng được khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Diệp Tử Khiêm tỏ ra bức dọc và cắn nhả:

- Nói bao nhiêu thứ mà không vào tai, có mỗi câu này lại nghe rõ nhất là sao hả?
- Thế tóm lại có để tôi đánh không? - Tô Mạc vẫn run rẩy, giọng nói vẫn lí nhí và lắp bắp như vấp vào nhau.

Diệp Tử Khiêm nhếch mép xuống nước:

- Thôi được rồi! Biết rồi, khỏi phải nói! Đây, đứng yên một chỗ không đánh trả đấy! Đánh cho sưng tay đi thì thôi!

Vừa dứt lời, cô đã ập vù đến như một cơn bão và bắt đầu ra tay không

thương tiếc:

- Đồ khốn!

Tuy sức lực có hạn nhưng cô vẫn khiến Diệp Tử Khiêm đau điếng. Đại thiếu gia vừa che mặt vừa kêu lên sững sốt:

- Này, đánh thật đấy à...

Chưa dứt lời, một cái tát đã đáp bốp vào mặt cậu,

- Tô Mạc! Dám đánh nữa à!

- ...

Tuy Diệp thiếu gia cứ vừa la vừa chửi nhưng không đánh trả chút nào và cũng không né tránh, cậu cứ đứng đó cho cô đánh đến đả tay thì thôi.

Cuối cùng Tô Mạc cũng thấm mệt, cô ngả vật ra ghế thở hồng hộc. Khuôn mặt Diệp Tử Khiêm đã loang lổ vết bầm tay, cậu cũng cắn răng cắn lợi nhin đau và thả phịch người lên một cái ghế.

- Hừ, con gái con đưa ra tay rồi ác ôn! Mặt đẹp trai thế này mà vẫn không thương tiếc!

- Cho chết! - Tô Mạc "phản pháo" khiến cậu tức lộn tiết.

- Cái gì? Chết là chết thế nào? Hotboy của trường mà đánh như đánh chó thế này à? - Diệp Tử Khiêm cay cú quát, nghe xong câu ấy Tô Mạc bỗng bật cười.

Tiếng cười mỗi lúc một vang, rồi dần dần méo đi thành tiếng khóc. Cô gái bưng mặt hứng lấy những giọt nước mắt lẫn cả như mưa, chúng rầu rĩ len qua kẽ ngón tay rồi chảy nhau rơi xuống.

Bỗng có tiếng ai than thở vang lên, chen ngang những hồi âm thanh rưng rức. Một vòng tay ấm áp bao trọn lấy cô, thật ra nó cũng chưa đủ ấm áp, chưa đủ vững vàng nhưng ít nhất đó cũng là một niềm an ủi. Tô Mạc cũng đành mặc kệ mọi thứ, ngả gục vào lòng cậu, cô cảm nhận

được mùi hương thoang thoảng như cỏ dại toát ra từ người cậu và lắng nghe giọng nói ấm lòng của cậu:

- Cứ khóc đi, không nhìn đâu mà lo.

- Đồ chết tiệt! - Cô nói trong mơ hồ, chính cô cũng chẳng rõ mình vừa nói gì nữa, đôi tay cô cứ siết lấy người con trai mỗi lúc một chặt.

Cậu chính là vị cứu tinh vững chãi nhất dành cho cô trong giây phút ấy.

Tô Mạc chẳng biết mình đã nức nở bao nhiêu lâu, cuối cùng cô cũng buông tay khỏi cậu. Chưa kịp ngẩng mặt lên thì một mảnh giấy ăn đã được áp khe khẽ lên má cô, kèm theo giọng điệu cáu kỉnh của Diệp Tử Khiêm:

- Lau cho sạch đi rồi hăng ngẩng lên, nước mắt nước mũi nhoe nhoét thế kia ai dám nhìn.

- ...

- Trời! Áo tôi dính nhoe nhoét toàn nước mũi này! Đồ thò lò mũi xanh!

Có phải anh yêu em - Chương 11 phần 2

Lau sạch những giọt buồn trên mặt, Tô Mạc ngẩng đầu lên nhìn thấy Tử Khiêm vẫn đang nhìn nhó kêu ca cô làm bẩn áo của cậu ta. Trông bộ dạng lèm bèm cau có ấy, Tô Mạc không nhìn được cười. Một lúc sau, cô đứng dậy, hai người lại giữ khoảng cách an toàn.

Thi thoảng cô lơ đãng nhìn Diệp Tử Khiêm và cất giọng lạnh lùng:

- Tôi sẽ không cảm ơn cậu đâu, bạn này coi như cả hai hết nợ với nhau. Tôi không để bụng chuyện cậu vừa làm với tôi, coi như là trả ơn cậu đã ra sức an ủi tôi.

Chẳng đợi cậu đáp lại, cô lặng lẽ quay lưng bước đi. Diệp Tử Khiêm lại một lần nữa phải đứng trông theo bóng hình cô mà chẳng thể đuổi theo. Cậu cười phá lên, chống tay vào trán. Tuy mặt mũi chẳng chịt những vết tay đỏ lừ, nhưng cốt cách hào hoa của cậu vẫn nguyên vẹn. Đôi mắt cậu híp lại, cậu tự lẩm bầm:

- Hết nợ á? Nhưng rõ ràng tôi có được cái quái gì đâu?

Giờ nghỉ trưa đã hết, lũ học sinh lại lũ lượt quay về lớp học.

Thấy bộ dạng Diệp Tử Khiêm nhàu nhĩ, thảm hại, ai ai cũng trợn tròn mắt nhưng vì nể sợ cậu nên chẳng ai dám xì xầm hỏi han. Duy chỉ có vài thằng chơi khá thân với cậu dám mở miệng nhưng chưa gì đã bị cậu ngắt lời, chúng nó tự hiểu mình nên đứng ngoài cuộc thì hơn.

Còn Tô Mạc trông có vẻ tỉnh táo hơn ban sáng, có lẽ sau khi thỏa sức dằn cho Diệp Tử Khiêm một mẻ, bao uất ức và áp lực tích tụ trong lòng đã được giải tỏa. Đôi mắt cô vẫn sưng mọng đỏ ngầu, ai nhìn cũng biết là cô vừa gào khóc một trận nhưng tâm trạng có vẻ khá hơn rất nhiều. Thấy thế, Ngô Du Du cũng yên tâm hơn chút.

Nhưng tiết học chiều chưa bắt đầu thì Tô Mạc lại bị gọi xuống ban giám

hiệu. Nguyên nhân thì chẳng cần bàn, ngoài mấy tấm ảnh dung tục kia thì còn chuyện gì được nữa.

Đáng nhẽ sáng nay cô đã bị gọi lên nhưng từ trước đến nay, nhà trường luôn thấy Tô Mạc rất hiền lành nên nghĩ chắc có kẻ nào ác ý bày trò bằng Photoshop. Song sau khi xác minh và được biết những bức ảnh này hoàn toàn là ảnh thật, tuyệt không có một dấu vết nào cho thấy ảnh được qua chỉnh sửa. Vì lẽ đó Tô Mạc được gọi lên để giải thích. Vừa bước vào, cô đã thấy ngay cảnh tượng bộ ba quyền lực của nhà trường kèm thầy chủ nhiệm lớp đã ngồi uy nghi trong đó từ lúc nào, mặt mũi ai nấy đều đả đả sát khí như chuẩn bị thẳng đường hỏi cung.

Tô Mạc hơi căng thẳng, cô nắm chặt tay và lấy hết can đảm bước vào.

Cánh cửa đóng sập lại ngay sau lưng.

Trưởng ban giám hiệu ra hiệu cho cô ngồi xuống rồi lôi trong ngăn kéo ra mấy bức ảnh. Đó là những bức ảnh Tô Mạc trông thấy ban sáng ở cổng trường. Thầy nhìn Tô Mạc một hồi và cất giọng từ tốn:

- Tô Mạc, trong trường có người báo rằng em đang có quan hệ không minh bạch với người đàn ông này, điều này có thật không?

- Không phải! - Cô trả lời nhanh như cắt với thái độ kiên quyết, thầy giáo thấy thế cũng thở phào nhẹ nhõm. Bởi trong trường mà xảy ra chuyện này thì đúng là thành truyện cười cho thiên hạ.

Thầy lại tiếp tục chỉ tay vào người đàn ông trong ảnh, vẫn cố giữ giọng bình thản:

- Vậy thầy hỏi em, người đàn ông trong hình này là ai? - Thầy gọi đó là "người đàn ông", chứ không phải "người con trai", rõ ràng có thể nhận ra người này không phải học sinh.

Tô Mạc chần chừ hồi lâu rồi đáp thành khẩn:

- Anh trai em.

- Ồ? - Trưởng ban giám hiệu nhíu mày và bình thản nói tiếp - Nhưng

theo tôi nhớ, hình như em không có anh trai mà. - Nói đoạn quay sang nhìn chủ nhiệm, ông thầy trán hói lập tức gật gù công nhận:

- Đúng rồi, Tô Mạc làm gì có anh trai.

- Thế là thế nào? - Trưởng ban giám hiệu nghiêm giọng.

Tô Mạc mắt môi mắt lợi một hồi rồi ấp úng đáp:

- Đó là anh trai bên hàng xóm của em, chúng em không phải họ hàng ruột thịt gì cả.

- Ồ? Chỉ là anh thôi sao? - Câu hỏi của thầy chứa đầy ẩn ý, nói rồi ngón tay lại chỉ vào những bức ảnh hai người đang âu yếm - Em không thấy nếu chỉ là anh trai thì mối quan hệ giữa hai người có phần gần gũi quá hay sao?

- Dù sao đó cũng chỉ là anh trai em mà thôi. - Tô Mạc thẳng thừng phủ nhận khiến thầy chủ nhiệm có phần phản cảm. Thầy bắt đầu thay bằng bộ mặt lạnh như đá tảng để nói chuyện:

- Được, vậy cứ coi như đó là anh trai em đi. Vậy em gọi anh ta tới đây, có một số việc chúng tôi cần phối hợp điều tra.

Tô Mạc xưa nay vốn rất ngoan ngoãn nhưng lần này lại quyết không chịu hợp tác và từ chối thẳng thừng. Dù thầy chủ nhiệm có dọa nạt bao nhiêu cũng uổng công vô ích. Thầy bực quá liền quát:

- Tô Mạc! Nếu em không chịu hợp tác thì tôi đành mời phụ huynh đến dạy lại em!

Nhắc tới "phụ huynh", Tô Mạc có phần dao động nhưng vẫn quyết mím chặt môi tỏ thái độ từ chối. Cô không muốn làm khó Ôn Tư Niên, cho dù bị lâm vào đường cùng cũng sẽ không bao giờ làm vậy.

Cơn thịnh nộ của thầy chủ nhiệm đã lên tới cực điểm bèn rút điện thoại gọi ngay cho mẹ cô.

Vì lo sợ không rõ chuyện gì đã xảy ra nên chẳng mấy chốc mẹ cô đã tới.

Giữa trời thu se lạnh, trên trán người mẹ cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi.

Bà Lâm Ngọc Kỳ ngồi xuống, chưa kịp thở thì thầy chủ nhiệm đã đẩy tệp ảnh ra trước mặt và bảo bà xem cho kỹ.

Bà Lâm không nói chẳng rằng, lặng lẽ xem hết từng bức ảnh. Tô Mạc thấy những đường xanh lè đang gân lên trên trán mẹ. Nhưng mẹ cô không nổi giận mà ríu rít xin lỗi các thầy. Cô thấy mẹ cúi gập người xuống đầy hèn mọn, giọng nói yếu ớt, miệng không ngớt kêu tại mình không biết dạy con, phiền các thầy giúp đỡ... mà lòng đau thắt lại. Cô cố gắng hít thở thật sâu để đẩy hết nỗi day dứt ấy ra mà không được.

Cô đành ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, nhưng khi cúi xuống trong lòng lại gợn lên cảm giác mới, chua xót như xát muối, khó chịu dữ dội hơn trước.

Suốt từ khi mẹ đến, cô vẫn cứ lặng im, chỉ biết thẫn thờ nhìn mẹ khom lưng cúi đầu luôn miệng xin lỗi.

Cuối cùng cô bị mẹ lôi về nhà, nhà trường bắt cô tự kiểm điểm vài ngày rồi mới đi học tiếp.

Dọc đường, hai mẹ con không nói gì với nhau. Chưa bao giờ cô thấy lạnh lẽo, gượng gạo đến thế. Chặng đường về nhà như dài ra thành hàng dặm. Đến cửa, bà Lâm lôi cô xềnh xệch vào nhà. Sau khi khóa cửa phòng, cây chổi lông gà giáng xuống người cô từng đợt.

Bà Lâm như không thể kiềm chế được, bà vừa khóc vừa đánh:

- Mẹ bảo mày học hành vớ vẩn rồi đi làm bồ nhí, làm gái bao đấy à! Mẹ đánh chết mày! Đánh chết mày!

Bà gào thét điên loạn, cây chổi lông gà cứ vụt xuống chan chát. Ban đầu Tô Mạc nằm xuống như một cái máy tự động nhưng khi tỉnh ra, cô để mặc mẹ đánh cho dù vẫn cãi lại:

- Mẹ có tư cách gì để nói con! Mẹ cũng như thế còn gì! Con làm bồ người ta chẳng phải tại học theo mẹ sao!

Cô vừa dứt lời, cây chổi lông gà cũng như tạm dừng công việc. Bà Lâm trân trân nhìn cô một hồi, mãi về sau mới lắp bắp nói:

- Con... Con nói cái gì?

Tô Mạc hơi hồi hận vì những lời mình vừa thốt ra, nhưng một nỗi khát vọng khó nói đột ngột dâng lên trong lòng cô. Cô mong những gì mình sắp nghe được sẽ là lời phủ nhận từ mẹ nên vẫn gắng gượng hỏi:

- Mẹ, có người bảo ngày xưa mẹ đã phá tan gia đình anh Tư Niên. Con muốn biết đây có phải sự thật hay không?

Khuôn mặt bà Lâm tái dại đi, toàn thân run lên bần bật xem chừng sắp khụy ngã. Bà lập cập đáp:

- Dĩ... Dĩ nhiên không phải... Mẹ...

Thấy mẹ phản ứng như thế, Tô Mạc thất vọng vài phần. Niềm tin sắt đá không gì lay chuyển nổi nay đã có phần hư hao, cô cảm thấy chưa bao giờ mình phải chịu cú sốc lớn đến thế. Mãi một lúc sau cô mới lấy lại bình tĩnh và hỏi lại bà Lâm với hy vọng mong manh cuối cùng:

- Mẹ, tại sao mẹ lại làm vậy?

- Tại sao ư? - Bà Lâm biết mình không thể giấu được nữa, lúc sau cười ngây dại như đang chế nhạo chính mình, đưa tay vuốt má Tô Mạc, đôi mắt ánh lên một tình yêu thương mãnh liệt - Mạc à, mẹ làm thế tất cả là vì con đó.

- Vì con?

- Đúng thế đấy. Từ khi con còn nhỏ, bố con đã ruồng bỏ cả hai chúng ta. Mẹ một thân một mình ngậm đắng nuốt cay nuôi con khôn lớn. Nếu được dựa dẫm vào nhà họ Ôn thì sau này chúng ta sẽ bớt khổ sở. Mẹ chưa bao giờ có ý định phá hoại gia đình họ cả, mẹ chỉ vì con, chỉ con thôi Mạc à!

- Mẹ đừng nói nữa! - Tô Mạc gào lên, xé tan lời đáp của mẹ.

Hóa ra sự thật là như thế.

Ôn Tư Niên không sai. Bà Trần Tổ không sai.

Người sai chính là cô và mẹ cô! Chính mẹ cô phá vỡ gia đình êm ấm của Tư Niên và gián tiếp hại chết cha anh.

Còn cô, vẫn cứ bám riết lấy một Ôn Tư Niên đã có vợ mà không biết nhục nhã là gì.

Thật đáng thương, thật vô liêm sỉ!

Nghĩ đến đó, cô cảm thấy tim gan mình sắp nổ tung đến nơi. Bà Lâm thút thít định nắm chặt tay đứa con bé bỏng duy nhất của mình nhưng chưa kịp chạm tới thì nó đã giằng ra né tránh.

Tô Mạc nhìn người mẹ với ánh mắt căm hận đến thấu xương:

- Con hận mẹ! Tất cả là tại mẹ! Mọi lỗi lầm là do mẹ! Mẹ đã phá hủy mọi thứ của con! Tất cả là tại mẹ!

- Mạc, mẹ làm vậy chỉ...

- Đừng nói là chỉ vì tôi nữa! Câu nói ấy thật kinh tởm! Tôi không có người mẹ như bà! - Càng nói cô càng không kiềm chế được cơn kích động dâng lên, cuối cùng, cô vùng chạy.

Bà Lâm sống ra một lúc rồi mới nhận ra mình phải đuổi theo. Bà chạy miết sau lưng con gái và gào khóc như xé lòng:

- Mạc! Con định đi đâu...

Nó không trả lời, đứa con gái yêu quý độc nhất của bà đã bỏ đi như một cơn gió. Bà không tài nào đuổi kịp, đành gượng gợm gọi tên con trong nhọc nhằn:

- Mạc ơi... Mạc à...

Cho dù Tô Mạc nghe thấy nhưng cô không muốn trả lời. Lúc ấy, cô chỉ

muốn trốn chạy. Chạy đi đâu cũng được, miễn là không còn phải ở đây nữa.

Sau khi ra khỏi nhà, thật lòng cô cũng chẳng biết mình nên đi đâu nên cứ mãi miết đi về phía vô định.

Cô biết ban nãy mình cư xử quá khích nhưng ngọn lửa trong lòng cô nay không có gì dập tắt nổi. Cô không thể chịu đựng được khi mẹ mình lại là hạng gái bao bị người đời phỉ nhổ.

Nhưng sự thật là vậy. Bà Trần Tổ không hề chửi oan, và thậm chí Ôn Tư Niên cũng đã quá khoan dung với cô rồi.

Hóa ra những chuyện cô tính toán, so đo kia chỉ là một mớ chuyện cười, còn cô, chỉ là một con hề không hơn không kém. Cô chết lặng đi, toàn thân cô rã rời. Cô quỳ sụp xuống, ôm chặt hai đầu gối và khóc nức nở.

Con phố tấp nập người qua kẻ lại nhưng không ai để mắt tới một đứa con gái đang ngồi khóc một mình trong góc đường.

Đêm đó, Tô Mạc không nhớ mình đã trải qua như thế nào. Cô chỉ biết là mình thấy lạnh, lạnh đến nỗi không thấy buồn ngủ, buốt đến nỗi không còn cảm nhận được điều gì nữa.

Cô cứ ngồi thu lu trong xó nhìn người đi qua, rồi lại đi lại, rồi vẫn dần, đến khi chỉ còn lại mình cô đơn cô lẻ bóng.

Người cô mỗi lúc một rúm lại. Chốc chốc có mấy con mèo hoang, chó đi bụi tha thẩn qua chỗ cô. Có lúc chúng hiếu kỳ vây quanh quan sát, nhưng khi cô ngẩng đầu lên lại hải hùng bỏ chạy không để lại vết tích.

Cô cứ ngồi khóc rồi lại nín, khóc rồi lại nín, suốt đêm không chớp mắt lấy một phút.

Nhưng khi những tia nắng mới đã len lỏi vào tận góc cô ngồi, cô biết mình nên về nhà. Với cả hôm nay cũng phải đi học nữa nên cho dù đường về gian khổ thế nào thì cũng đành phải đi thôi.

Vừa nhòe dậy, cô phát hiện thấy toàn thân mình như đã đóng băng. Cô

vận động tay chân một lúc cơ thể mới có cảm giác như bình thường.

Sau khi lau sạch nước mắt, cô mới lững thững tìm đường về nhà.

Cho dù bà Lâm có phạm phải bao nhiêu sai lầm thì đó cũng là mẹ cô, là người duy nhất trên đời này yêu thương cô vô điều kiện.

Mãi cô mới lết được về đến nhà, lúc ấy cũng chẳng phải sớm nữa. Đèn phòng khách vẫn sáng trưng, có lẽ nó đã phải sáng suốt đêm qua cho tới tận bây giờ.

Mẹ cô không có trong phòng khách, có lẽ đã về phòng ngủ rồi. Cô do dự một hồi và nhón chân bước tới cửa phòng ngủ xem mẹ đang thế nào.

Cửa phòng không khóa mà chỉ khép hờ. Vừa bước vào cô đã nhanh chóng nhận ra điều gì đó bất thường. Cô hoảng hốt lao tới phía đầu giường và thấy mẹ đang nằm im, nhưng ngực mẹ không phập phồng như khi đang ngủ nữa.

Lọ thuốc ngủ đầu giường đã sạch trơn trong khi cô nhớ rõ mấy hôm trước nó vẫn còn rất đầy. Cô sợ hãi đưa ngón tay ra trước mũi mẹ nhưng không cảm thấy chút hơi ấm nào hết, có khi nào mẹ cô đã tắt thở?

- Mẹ... - Tô Mạc lập cập gọi nhưng cô thấy cổ họng đã khàn đặc lại.

Mẹ cô không đáp, vẫn nhắm nghiền mắt như người đang say ngủ.

- Mẹ...

- ...

- Mẹ, trả lời con đi! Mẹ... Mẹ... - Cô chỉ biết lặp đi lặp lại tiếng "mẹ" như cái máy, như một đứa trẻ con đang ê a tập nói. Nước mắt cô bắt đầu trào ra.

- Mẹ ơi, con sai rồi. Con biết con sai rồi, mẹ đừng như vậy nữa, đừng như vậy nữa... - Cô nức nở khẩn cầu. Nhưng người mà cô thương yêu nhất, và cũng là người thương yêu cô nhất vẫn không có một chút phản ứng nào. Giấc ngủ trên khuôn mặt ấy trông thật hạnh phúc, thật yên

bình.

Nhưng bi kịch là nếu cô bị bỏ lại một mình trên thế gian này thì sẽ ra sao?

Nếu người thương yêu cô nhất cũng bỏ cô mà đi thì cô phải làm sao?

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, cô lấy điện thoại ra theo vô thức.

Đầu dây bên kia vang lên tiếng căn nhắc quen thuộc của Diệp Tử Khiêm:

- A lô, làm gì mà không đi học? Định bùng à?

Tô Mạc không thể nào nói nên lời, cô cứ nấc lên ằng àng như người bị sặc nước. Linh tính mách bảo Diệp Tử Khiêm có chuyện không lành đang xảy ra, cậu hạ giọng:

- Sao thế? Xảy ra chuyện gì à?

- Mẹ tớ... Mẹ tớ... Nguy rồi... Làm thế nào bây giờ? Diệp Tử Khiêm, làm thế nào bây giờ? - Dứt lời, nước mắt trào ra giàn giụa, ướt đầm hai gò má.

Diệp Tử Khiêm hốt hoảng, cậu im lặng vài giây rồi quát tháo:

- Không được cuống! Gọi xe cấp cứu ngay! Không sao đâu! - Ngay sau đấy, đầu dây bên kia chỉ còn lại tiếng tút tút.

Diệp Tử Khiêm thở một hơi lấy sức, cậu quyết định bùng luôn tiết hôm nay. Cậu phải đi tìm Tô Mạc, ít ra vào những lúc thế này, cậu phải ở bên cạnh cô.

Không rõ Tô Mạc đã đưa mẹ đến bệnh viện nào nên phạm vi tìm kiếm cũng khá rộng. Nhưng may thay cuối cùng cậu cũng tìm được tới nơi.

Bà Lâm đang nằm trong phòng phẫu thuật. Tô Mạc đang thần người ngồi chờ trên chiếc ghế dài ngoài cửa, khuôn mặt ngơ ngác như mất hồn.

- Tô Mạc. - Cậu thốt lên, Tô Mạc ngập ngừng ngẩng đầu nhìn cậu. Đôi mắt đen láy bỗng chốc rỗng tuếch, đôi bàn tay vẫn co ro đan vào nhau trông thật đáng thương.

Diệp Tử Khiêm thở dài và bước tới bên cạnh cô. Cậu cao lớn hơn hẳn so với lũ bạn cùng tuổi nên có thể chặn đứng cô bất cứ lúc nào. Cậu đưa tay xoa đầu cô, giọng cậu chưa bao giờ hiền dịu như thế, đến nỗi người nghe chỉ muốn òa lên khóc:

- Rồi sẽ ổn thôi, đừng sợ.

- ...

- Có tớ ở đây rồi, cho dù thế nào tớ cũng sẽ không đi đâu hết.

- Diệp Tử Khiêm...

- Ơi?

- Cám ơn cậu...

- Đồ ngốc.

- ...

Cậu ôm chặt cô vào lòng. Đây không phải là lần đầu tiên Tô Mạc được chạm vào lồng ngực cậu nhưng chưa bao giờ cô thấy ấm áp và dễ chịu đến thế. Cho dù bây giờ cô có chết đi thì cũng chẳng có gì đáng sợ, hãy để khoảnh khắc tuyệt đẹp này dừng mãi ở đây thôi.

"Hãy để tớ lưu luyến mãi khoảng thời gian cảm động này, hãy để tớ khắc ghi hơi ấm của cậu vào lòng.

Cám ơn cậu, Diệp Tử Khiêm.

Cám ơn cậu vì đã đem hết tất cả những gì tốt đẹp nhất trong đời để dành tặng cho tôi."

Có phải anh yêu em - Chương 12 phần 1

Chương 12: Theo anh, thế có gọi là đau đớn?

Giữa anh và em, chỉ có đau thương.

Khi em đau nhất, anh nào tỏ tường.

~~~~~

May mà bà Lâm được đưa đến bệnh viện ngay sau khi uống thuốc không lâu nên vẫn còn kịp, chứ chậm một chút thôi là có khi mất mạng rồi.

Nhưng lúc này bà vẫn rơi vào cơn mê man. Bác sỹ nói đây chỉ là tác dụng sót lại của thuốc nên hai đứa cứ yên tâm nghỉ ngơi hoặc đi học, khi nào bà tỉnh sẽ lập tức thông báo ngay.

Tô Mạc nhất quyết không chịu đi, cô bắt Diệp Tử Khiêm về trường xin phép còn mình thì ở lại chờ cho đến khi mẹ tỉnh.

Nhưng Tử Khiêm dĩ nhiên không chịu đi, chỉ xin phép giúp cô qua điện thoại và một mực đòi ở lại bên cô. Cũng chẳng có gì to tát, nhưng ít nhất đó cũng là một cách an ủi vô bờ.

Hai người tựa lưng vào nhau ngồi thẩn người trong phòng bệnh để chờ đợi, trông như đã hòa vào một bức tranh yên bình phẳng lặng để rồi mãi về sau, bức tranh ấy vẫn như mới nguyên trong ký ức Tô Mạc. Nếu có thể, cô chỉ mong thời gian ngưng đọng mãi tại giây phút ấy, để hạnh phúc không phai, để tuổi hoa còn mãi.

Mãi đến chiều bà Lâm mới hơi tỉnh lại, lúc đó Tô Mạc đã mệt lả, cô gục đầu lên vai Diệp Tử Khiêm, khi ấy cậu cũng đang nửa tỉnh nửa mơ.

Căn phòng bệnh không một tiếng động nhưng dường như Tô Mạc đã bất giác cảm thấy điều gì đó khác lạ nên mở choàng mắt. Có lẽ linh cảm

tình mẫu tử đã đánh thức cô dậy, cô chạy vội tới bên giường với mẹ. Đôi mắt bà Lâm đang hé ra từ từ và nhìn thẳng vào Tô Mạc trong mơ màng. Bà nhoẻn miệng cười, khuôn mặt tái xám như nắm tro đang nở nụ cười trông hơi kỳ dị và đáng sợ. Bất giác cô thấy lồng ngực thót lên khi bà Lâm với lấy tay Diệp Tử Khiêm và cười hiền. Bà nhẹ nhàng cất tiếng:

- Tô Mạc, con không trách mẹ chứ?

Cả Tử Khiêm lẫn Tô Mạc đều thất thần, bà Lâm nắm tay chàng trai chặt hơn và nhìn cậu với vẻ oan ức và rón rén:

- Mạc, con không trách mẹ chứ? Mẹ muốn tốt cho con thật mà!

- Mẹ? - Tô Mạc không tin vào những gì mình đang được thấy, cố gắng kéo tay mẹ khỏi tay Diệp Tử Khiêm nhưng dù cố thế nào cũng không được. Cô ghen ngào thốt lên - Mẹ, con đâu trách gì mẹ!

Mẹ cô vẫn không buồn quay sang nhìn cô mà run rẩy nhúm dậy ôm chặt lấy Diệp Tử Khiêm lúc này cũng đang kinh hãi không hiểu chuyện gì đang xảy ra:

- Mạc... Mạc ơi...

- Mẹ, con mới là Tô Mạc cơ mà!

- Mạc, ngoan nhé con, đừng trách mẹ nhé! - Bà Lâm vẫn không nghe cô gọi, cứ một mực ôm khư khư lấy Tử Khiêm như vừa bắt được thứ gì quý giá lắm, giọng nói đầy vẻ hối lỗi đến tội nghiệp.

Tô Mạc cố nén nước mắt, cổ họng cô bắt đầu khàn đi:

- Mẹ, mẹ đừng như thế nữa mà! Con sai rồi! Con sai thật rồi! Mẹ đừng thế này nữa được không?

Tiếng khóc của cô rền rĩ khắp phòng bệnh, khiến ai nghe được cũng thấy cay cay sống mũi.

Diệp Tử Khiêm chỉ biết đứng nhìn người con gái ấy vỡ òa trong nước mắt mà chẳng thể làm gì hơn.

Cậu thấy thật chua xót, nhưng mọi thứ vượt quá khả năng của cậu. Người đàn bà đang ôm chặt lấy cậu đáng ra phải đau đớn nhất, ấy thế mà lại mỉm cười mãn nguyện nhất. Nụ cười rạn nứt nơi ấy có phần không ăn nhập với gương mặt xám xịt nhàu nhĩ, trông thật éo le.

Có ai đó nói rằng sống trên đời không thể nào thoát khỏi lưới nhân quả. Vậy phải chăng hiện tại, người mẹ khốn khổ kia đang gánh quả báo trên mình?

Bà Lâm đã bị điên. Bác sỹ nói nguyên nhân có thể là do não bộ đã chịu kích động quá mạnh, vượt quá sức chịu đựng của hệ thần kinh nên rối loạn. Khi áp lực tâm lý quá lớn, con người dễ sinh ra phản ứng như vậy, lại thêm tác dụng phụ của thuốc ngủ nên bà Lâm giờ đây đã thành kẻ mất trí, đến nỗi không nhận ra con gái mình là ai. Bà cứ cười hềnh hếch ngây dại, chốc chốc lại mím môi than khóc.

Dĩ nhiên bệnh này cũng có lúc nọ lúc kia, có lúc bà vẫn nhận ra đâu mới là con gái mình. Nhưng lần nào cũng vậy, luôn coi Tô Mạc như một đứa trẻ con khờ dại, ôm cô vào lòng và hát ầu ơ. Còn không thì gặp ai cũng nhận là con gái, lúc phát hiện ra không phải thì vừa đánh vừa mắng người ta không thương tiếc.

Cả Diệp Tử Khiêm lẫn y tá đều từng dính đòn. Sau cùng bác sỹ không chịu đựng được nữa bèn bảo Tô Mạc gấp rút làm thủ tục để chuyển mẹ đến bệnh viện tâm thần. Tô Mạc không bao giờ chịu đưa mẹ đến những nơi như bệnh viện tâm thần và cũng chẳng gánh nổi tiền viện phí cao ngất nên cô đành đưa mẹ về nhà. Cô định xin nghỉ học tạm thời để chăm sóc mẹ và tìm một công việc kiếm sống. Nếu mẹ đỡ, cô sẽ quay lại trường học.

Dù đã dự tính trong đầu là vậy nhưng cô cũng thầm hiểu khả năng mình quay lại trường để tiếp tục đi học gần như là con số không. Nhưng dù thế nào đi chăng nữa, cô cũng không thể bỏ mặc mẹ, và cho dù bệnh tình mẹ cô có nặng đến mức nào thì vẫn còn có thể loáng thoáng nhận ra cô đôi lúc.

Ít nhất, cô chưa bao giờ chịu trận đòn nào khi mẹ nổi cơn điên. Nhận ra điều này, mọi vật bỗng trở nên lấp lánh trước mắt cô.

Nhưng cô phải gạt sạch nước mắt để cho đôi chân thật vững vàng. Cô thay mẹ thu dọn đồ đạc trong bệnh viện, nhân lúc mẹ không lên cơn mà gọi tắc xi đưa về nhà.

Hôm nay, Diệp Tử Khiêm không đến bệnh viện. Nói chính xác là cô không hề kể cho cậu biết hôm nay hai mẹ con cùng ra viện, chỉ bảo cậu tạm thời đừng đến.

Tuy Diệp Tử Khiêm không chịu nghe theo nhưng sau mấy lần cô nổi cáu, cậu cũng qua ít hơn.

Hôm nay trên lớp có bài kiểm tra, cô biết chắc Diệp Tử Khiêm không tới nên mới nhân cơ hội để tránh cậu.

Tô Mạc nợ cậu nhiều quá, mà những thứ ấy cô lấy gì trả nổi. Thế nên hãy để mọi chuyện chấm dứt từ bây giờ. Dù sao cô cũng nghỉ học rồi, mọi mối liên quan với cậu cũng sẽ cắt đứt từ đây.

Dù cô vẫn mắc nợ cậu rất nhiều, dù trong lòng cô cũng không nở.

“Nhưng Tô Mạc không đủ đẹp, không đủ tốt đâu, chỉ là một đứa quèn, chẳng đủ hay ho đâu. Thế nên, quên tôi đi nhé hoàng tử.”

Sau khi sắp xếp cho mẹ đâu vào đấy, cô dành ít thời gian đến trường làm thủ tục thôi học. Nhà trường cũng hiểu tình cảnh gia đình cô nên đồng ý. Mọi thủ tục đã xong, thầy hiệu trưởng đột nhiên rút từ trong ngăn kéo ra một xấp tiền và đưa cho cô. Cô bàng hoàng đứng tại chỗ không nói nên lời. Thầy hiệu trưởng nói:

- Nhà trường vừa thực hiện một đợt quyên góp, cũng không nhiều lắm, nhưng em cứ cầm lấy đi.

Toàn thân cô cứng đờ, chỉ có bàn tay cảm thấy nóng rát khi đón lấy xấp tiền.

Ừ thì cô lúc nào cũng vô tư, lúc nào cũng từng tởm nhưng không có nghĩa cô thích phô diễn mọi thứ trong lòng ra cho cả thiên hạ trông thấy để rồi đón lấy sự cảm thông rẻ mạt này.

Thấy thái độ cô có gì đó không ổn, thầy hiệu trưởng hồ như cũng đoán ra được điều gì bèn vội giải thích:

- Em yên tâm, nhà trường không công khai danh tính của em đâu, chỉ là quyền góp nặc danh thôi. Em đừng lo nữa, cả trường không ai biết chuyện gia đình em đâu.

Tô Mặc mím môi và thốt ra hai chữ "cám ơn". Quả thực những gì nhà trường làm cho cô thực sự ân cần.

- Không cần phải cảm ơn chúng tôi đâu. - Thầy hiệu trưởng xua tay cười và nói đầy ẩn ý - Diệp Tử Khiêm nhắc chúng tôi đấy. Nếu không nhà trường đã nói thẳng chuyện nhà em ra, dù làm vậy sẽ quyền góp được nhiều hơn. Nhưng mà thôi, tốt nhất nên nghĩ đến cảm giác của em trước.

Những lời phân trần của thầy khiến Tô Mặc càng thêm rối như tơ vò.

Cô không nhớ mình đã ra khỏi phòng giáo vụ bằng cách nào, chỉ biết vừa ló mặt ra cửa đã gặp ngay Diệp Tử Khiêm đang đứng chờ cô.

Cậu tựa lưng vào tường, đôi mắt mơ màng như đang ngủ, chẳng rõ đang theo đuổi những suy nghĩ gì trong đầu. Thấy cô xuất hiện, cậu tỏ ra sốt sắng:

- Nghe nói cậu định nghỉ học?

- Ừ! Không phải nghe nói, mà là đúng như vậy thật. - Tô Mặc cố tình đáp thật nhạt nhẽo để kiểm cố bỏ đi nhưng Tử Khiêm đã giữ cô lại.

Cậu lạnh lùng nói:

- Cậu có thể dừng tỏ thái độ dửng dưng như vậy được không? Việc gì cũng có cách giải quyết, tại sao đến mức phải nghỉ học? Cậu học đâu có kém, không dừng bỏ cuộc ngay lúc này, cậu thật sự nỡ làm vậy sao?

- Có gì đâu mà không nỡ? - Tô Mặc thản nhiên đáp - Đã đến nước này rồi, còn có thứ gì không vứt bỏ được?

- Cậu... - Diệp Tử Khiêm tỏ ra nóng nảy nhưng cũng chẳng biết làm gì hơn. Cậu muốn giữ chặt lấy cô bằng cả ánh nhìn lẫn bàn tay, tưởng rằng chỉ cần như vậy là đủ để giữ cô mãi mãi.

Hai người nhìn nhau trong im lặng, hai bàn tay lưu luyến chạm vào nhau dù thật chẳng hợp với khung cảnh là cửa phòng ban giám hiệu.

Cuối cùng Tô Mạc vẫn là người phá vỡ sự im lặng, giọng nói của cô vẫn lạnh lùng như hơi băng trên mặt hồ mùa đông thấm sâu vào tận xương tủy, khiến trái tim chàng trai như vừa có mảnh băng xuyên vào.

- Nếu không có việc gì thì tớ về trước đây.

- Khoan đã! - Diệp Tử Khiêm vẫn ngang bướng nắm chặt tay cô, cậu nhìn chăm chăm vào cô, đôi mắt dữ dằn như muốn lao vào ăn thịt.

Tô Mạc cũng đáp lại cậu bằng ánh mắt nhạt nhòa, không vui, không buồn, không ghét cũng chẳng yêu. Ánh mắt vô nghĩa đó lại khiến cậu bại trận, mí mắt sụp xuống ỉu xiu như một con sói vừa đánh nhau thua, giọng nói của cậu bỗng chốc nghe thật tội nghiệp:

- Đừng như thế nữa có được không. Chúng ta cùng nhau nghĩ cách đi mà, thế nào cũng giải quyết được thôi.

Cậu lăm băm mấy câu ấy trong miệng, tuy trong bụng cũng không dám tin tưởng vào những gì mình nói lắm nhưng ngoài miệng vẫn chắc như đinh đóng cột. Nhưng trông cậu thành khẩn và chân thật lắm, đến giờ phút này có mấy ai chân thành với Tô Mạc như người con trai này?

Tô Mạc nghĩ ngợi một hồi rồi vòng tay tặng cậu một cái ôm khó hiểu. Mặc cho sau lưng là cửa phòng ban giám hiệu, cô vẫn vô tư ôm lấy cậu. Cái ôm khiến Diệp Tử Khiêm sửng sốt, cậu mở to mắt để chắc chắn những gì mình đang thấy không phải ảo giác. Nhưng chưa kịp đưa tay ôm lại thì cô đã buông cậu ra.

- Cảm ơn. - Lời đáp của cô cụt lủn nhưng nó nặng nề như trăm lời nghìn chữ, đè nén suy nghĩ Diệp Tử Khiêm khiến cậu mãi mới định thần được.

- Có... Có gì đâu mà phải cảm ơn. - Diệp Tử Khiêm lấp bắp và hướng ánh mắt xuống dưới chân để che nỗi ngại ngùng đang lan hồng trên mặt.

Tô Mạc nhìn cậu một hồi rồi chậm rãi đáp:

- Cảm ơn cậu đã giúp tôi bảo toàn chút danh dự còn sót lại.

- Hà?

- Vụ quyền góp nặc danh là ý tưởng của cậu đúng không?

- Đúng. - Diệp Tử Khiêm hào hứng trả lời, dường như không hề nhận ra nụ cười cay đắng trên mặt cô. Cậu bắt đầu kể công ra rả - Vì cậu cần khoản tiền đó nên tớ chỉ biết làm thế này thôi, không làm tổn thương cậu nhất có thể. Tuy về sau vẫn có thể khiến cậu tự ái, nhưng dù sao cậu vẫn cần tiền lúc này đúng không?

- Thế nên mới bảo là cảm ơn. - Tô Mạc cười xòa một cách tự nhiên.

Thấy thế, Diệp Tử Khiêm chau mày và sốt sắng:

- Tô Mạc, cậu đừng như thế nữa được không!

- Thế tớ nên cười thế nào? Diệp Tử Khiêm ạ, tớ thực sự cảm ơn ý tốt của cậu. Nhưng làm ơn đừng xen vào chuyện của tớ nữa được không, cậu cứ như thế tớ thấy rất mệt mỏi. - Dường như cô cũng đang trút hết sức lực để nói ra câu này. Tô Mạc hít một hơi dài rồi lững thững bỏ rơi cậu thêm một lần nữa.

Những làn gân xanh run lên phập phồng trên hai bên thái dương Diệp Tử Khiêm như thể sắp nổ tung, rạch toác lớp da trắng trẻo trên khuôn mặt cậu.

Bên ngoài cửa phòng ban giám hiệu, chẳng có mấy học sinh qua lại nhưng không ít giáo viên đã bắt đầu để mắt tới cả hai. Song dù sao cả hai cũng là học sinh giỏi nổi tiếng trong trường, một người thì gia thế lẫy lừng không ai dám đắc tội, một người thì gia cảnh khốn đốn không nỡ đắc tội. Nên mặc dù những gì cả hai biểu hiện ra bên ngoài đã quá mức cho phép, các giáo viên vẫn chỉ biết đứng nhìn mà không ai tỏ thái

độ hay lên tiếng ngắt quãng.

Bóng hình Tô Mạc đang khuất khỏi tầm mắt của Diệp Tử Khiêm. Cậu bàng hoàng tỉnh lại và co chân đuổi theo, miệng không ngớt lặp đi lặp lại một câu duy nhất nhưng vì quá nhỏ nên tất cả mọi người đều không ai nghe thấy. Nhưng sau đấy, tiếng nói ấy lớn dần và trở nên đanh thép tựa một lời thề:

- Tô Mạc, tớ thích cậu!

Đây không phải lần đầu cậu thốt ra câu ấy nhưng chưa khi nào cậu lại nói ra trước mặt bàn dân thiên hạ thế này.

Tô Mạc hiểu mình không nên bị mấy chữ ngăn ngủ đó ràng buộc nên cô sải bước thật nhanh.

Nhưng tiếng gọi trong tim bỗng vang lên mãnh liệt khiến cô chẳng thể nào rời bước.

Diệp Tử Khiêm rõ ràng là một chàng trai kiêu ngạo, cao sang. Nhưng tại sao vì cô, chỉ vì cô mà cậu dám vứt bỏ sự kiêu ngạo của mình để trở nên hèn mọn như thế?

Không, cô không xứng! Cô không xứng với điều đó!

Tô Mạc đang tự hành hạ mình bằng những suy nghĩ ấy, tiếng gọi sau lưng vẫn vang lên mỗi lúc một hốt hải. Cô trông thấy rõ chàng trai đang mắt mờ mắt lợi, vừa bất cần vừa tủi nhục:

- Tô Mạc! Tớ yêu cậu! Thật đấy!

Đột nhiên cô muốn cười biết mấy, cô chỉ muốn ngoảnh lại để hỏi người con trai đang nói lời yêu thiết tha kia: "Diệp Tử Khiêm, chúng mình mới ngần này tuổi đầu, làm sao hiểu được những thứ sâu sắc như tình ái?"

Nhưng cô không tài nào thốt nên lời.

Hình ảnh Ôn Tư Niên lại hiện về trong đầu cô, mang theo cả lời thề lấy chàng năm mười ba tuổi. Chúng kéo xệch hai khóe môi cô xuống và rồi

lùi vào trái tim cô để gặm nhấm.

Có phải anh yêu em - Chương 12 phần 2

Và cuối cùng, cô cuống cuống bỏ trốn, không dám để cho tâm trí mình bị lôi kéo bởi lời yêu của chàng trai kia nữa. Cô, một con chó lạc bị người lạ đuổi bắt đang run rẩy tìm đường về nhà.

Nhưng ngay khi vừa bước tới cửa nhà, cô bắt gặp Bạch Y Y và Ôn Tư Niên đang đứng bên ngoài. Ôn Tư Niên còn tay xách nách mang đủ thứ. Cô hoảng hốt và chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra thì Bạch Y Y đã nhanh chân bước tới và quan tâm niềm nở:

- Mạc à, nghe nói bác gái bị bệnh, chị và anh Tư Niên đến thăm đây.

Cô nói như tiếng chuông báo thức gọi Tô Mạc tỉnh dậy từ cơn mê, khuôn mặt thân thiện, ôn nhu ấy kinh tởm không khác nào thực tại.

Cô lùi lại và đáp thẳng thừng:

- Không cần. Hai người về đi.

- Mạc ơi là Mạc, trẻ con quá kìa. Khách đến chơi nhà ai lại đuổi ngay từ cổng thế này chứ? - Bạch Y Y cười tủm tỉm, nổi ganh ghét căm hờn hiện rõ trên khuôn mặt diễm lệ.

Tô Mạc thừa sức nhận ra điều ấy nên cũng chẳng cần phải khách sáo:

- Chị gì ơi, chị buồn cười vừa chứ. Chẳng ai mời tự dưng dẫn xác đến rồi lại bảo tự nhận mình là "khách đến chơi nhà"?

- Cô... - Bạch Y Y cáu tiết, đang định nổi đóa thì Ôn Tư Niên chặn lại.

Anh lặng lẽ nhìn Tô Mạc, giọng nói của anh bỗng trở nên thật xa lạ:

- Y Y, về thôi.

Tô Mạc chết lặng đi như bị điểm huyết, mí mắt bủn rủn sụp xuống. Giọng nói lạnh lạnh khích tướng của Bạch Y Y văng vẳng bên tai cô:

- Ơ kìa, về là thế nào hả anh? Dù sao anh và em Mạc đây cũng là bạn bè với nhau, mẹ em ấy ốm, phận con cháu chúng mình phải qua thăm mới phải đạo chứ?

Ôn Tư Niên không đáp còn Tô Mạc chỉ thấy buồn nôn. Chưa bao giờ cô thấy tởm lợm đến mức sắp nôn tại chỗ như thế này. Nhưng giọng quan tâm giả tạo của Bạch Y Y vẫn cứ không tha cho cô:

- Tuy em Mạc không chào đón chúng ta, nhưng tại em ấy trẻ con thôi. Kiểu gì cũng phải tỏ lòng thành với bác gái.

- Hai người làm ơn đừng trơ ra trước cửa nhà tôi như thế? - Tô Mạc không nhìn nổi nữa bèn quát ầm lên, trợn mắt lườm hai người đang đứng trước mặt cô. Cô nghe được cả tiếng hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt:

- Trông bộ dạng hai người thế này tôi thấy kinh tởm lắm.

- Mạc, em...

- Đừng có gọi tôi là "em Mạc", tôi chưa quen thân với chị đến mức đấy đâu. - Ngay khi Bạch Y Y vừa mở miệng, Tô Mạc đã lên tiếng chặn họng.

Cô cười khoái trá và nhếch mép khinh bỉ:

- Cũng không cần thiết phải tỏ ra chị và anh ấy thân thiết với nhau thế nào đâu. - Nói đoạn cô quay sang nhìn Ôn Tư Niên và đay nghiến - Tôi biết anh ta hận tôi. Thế nên tôi cũng không dây vào một người hận tôi đâu.

Những tiếng "hận" được cô nhả vào đầy đau đớn. Sau khi cảm giác vừa trút bỏ được nỗi kinh tởm, cô rút chìa khóa mở cửa, không thèm màng tới hai con người oan nghiệt kia nữa và thẳng thừng đuổi khách:

- Thế nên phiền chị đưa chồng chưa cưới của chị cắt đi chỗ khác cho tôi nhờ. Tôi chẳng ngu đến mức mà đi giành với chị nữa đâu.

Dứt lời, cánh cửa được đẩy vào. Đột nhiên Ôn Tư Niên chậm rãi lên tiếng. Câu nói đơn giản thôi nhưng nó bị bóp méo bởi vô số suy nghĩ đan xen trong đó:

- Anh không nên hận em sao?

- Dĩ nhiên là nên rồi. - Lại là thái độ thủng thẳng bất cần - Thế nên, anh cũng đừng luẩn quẩn ở đây cho vướng nữa. Tốt nhất là đi đi cho nhanh. Chúng ta coi như không nhìn thấy nhau và cũng không quen nhau.

Dứt lời, cô lách người qua sau cửa nhưng đột nhiên bàn tay cô bị ai đó giữ lại.

Hơi thở ấy thật quen thuộc, hình như đó vẫn là hơi ấm cô từng yêu đắm say suốt một thuở. Nhưng bây giờ nó đã thành rẻ rúng, chẳng đáng một xu nữa rồi. Khi xưa trái tim cô từng rung lên đầy yêu thương, ngất ngây trong những lời thề ngốc nghếch khờ dại. Tất cả nay đã bị bào mòn rồi, giây phút cô biết mẹ đã bị điên như một làn sóng dữ cuốn trôi tất cả đi rồi.

Không phải lỗi của Ôn Tư Niên. Thậm chí, anh ta cũng chỉ là một nạn nhân đáng thương. Nhưng cô không thể yêu anh nữa. Không thể, không thể nào nữa rồi...

Cô nhắm nghiền mắt. Nhưng mắt cô khô khốc, cô bèn trả lời:

- Ôn Tư Niên, anh làm gì vậy?

- Không có gì. - Anh vẫn đáp một cách nhẹ nhàng, có lẽ dù biết hành động của mình lúc này thật không đúng lúc nhưng vẫn không chịu buông tay cô ra, giọng anh vẫn ấm áp nhưng xen lẫn trách cứ. - Chính mẹ em đã khiến gia đình anh thành ra thế này, chính mẹ em đã khiến anh không còn bố. Anh không nên hận em ư? - Là anh đang nói chuyện với cô, hay đang tự nhắc nhở chính mình?

Tô Mạc trầm tư một hồi và từ từ ngẩng đầu. Nhìn anh, cô bỗng dưng nhoẻn cười, đôi môi cô uốn thành một đường cong cong:

- Tôi đâu có nói là không nên. Tôi đang cố tình tránh anh bằng được, để anh khỏi phải nhìn thấy tôi mà khó chịu còn gì.

- Nhưng chẳng lẽ em đã quên ngày xưa em từng nói, đời này em sẽ làm vợ anh hay sao? - Anh vẫn điềm đăm như thế, bàn tay anh lại càng siết chặt lấy tay cô. Anh hiểu rằng, nếu lần này buông ra, vĩnh viễn anh không bao giờ có thể giữ cô lại được nữa.

Tô Mạc không hiểu tại sao Ôn Tư Niên đột nhiên nhắc tới những chuyện xưa cũ đã hoen vàng dưới lớp bụi thời gian. Trong ký ức của cô, Ôn Tư Niên luôn là một con người vừa khoan dung vừa vĩ đại, làm gì cũng có chừng mực, cho dù gặp phải chuyện gì, anh luôn là người bình tĩnh, nhẫn nhịn nhất.

Nhưng hôm nay anh như đánh mất chính mình.

Nghĩ đến đây, Tô Mạc bỗng tức cảnh sinh tình. Cô tự trấn tĩnh và cố gắng hết sức để gạt bỏ những cảm xúc vô nghĩa kia đi. Bạch Y Y xem chừng khó chịu, cô giục giã:

- Anh à, Tô Mạc không cho chúng ta vào nhà thì thôi, mình về đi vậy. - Y Y định giằng tay Tư Niên khỏi Tô Mạc nhưng ngờ đâu bị anh gạt ra. Xưa nay anh vốn là một chàng trai hào hoa vậy mà lúc này lại cư xử thô lỗ đến thế. Anh vẫn đắm chiêu nhìn Tô Mạc, đôi mắt bỗng trở nên hoang lạnh:

- Em đã quên rồi sao?

- ...

- Tất cả những gì em từng nói, nay đã quên hết rồi sao?

- ...

- Những lời thề năm xưa, nay không còn gì nữa hay sao?

Thình không khẽ rung lên trong những lời độc thoại của anh, người con gái kia cứ lặng im. Cô tránh nhìn vào mắt anh. Tư Niên bỗng nhếch mép cười khẩy vừa mệt mỏi vừa tuyệt vọng.

- Mạc, từ bé đã luôn thế này. Anh luôn chạy theo em, đồ dành em từng chút một, đem mọi thứ anh có ra để dành cho em. Vậy mà em chỉ đứng nhìn và đo đếm xem những tình cảm đáp lại có đáng hay không. Chỉ cần có một chút gì đó không phải, em sẽ co rụt mọi cảm xúc lại. Cho dù anh cho đi bao nhiêu, em đều coi như con số không.

- ...

- Được, nói thẳng về chuyện này đi. Rõ ràng người chịu tổn thương lớn nhất là anh. Nhưng chỉ cần có một chút nguy hiểm xảy đến với em, em đã gạt đổ hết mọi thứ và vội vàng cất giấu mọi cảm xúc của mình chỉ vì sợ nó bị tổn thương. Mạc, em nói đi, tại sao em lại có thể ích kỷ như thế? - Tư Niên không chất vấn cô, anh vẫn dùng giọng nói nhẹ nhàng để hỏi cô khiến cho Tô Mạc càng cảm thấy khó chịu.

Ký ức thời trẻ đại lại bật dậy, nào là Ôn Tư Niên gắp hạt dưa cho cô và khẽ mỉm cười âu yếm, nào là Ôn Tư Niên bế cô và Lục Tiểu Niên với bộ mặt vừa trẻ con vừa dũng cảm.

Đau chứ! Những ký ức kéo sụp mí mắt cô xuống, chỉ cần cô ngẩng đầu lên một chút thôi, những nỗi đau kia sẽ không có gì để che đậy cả.

Ôn Tư Niên vẫn lặng lẽ chờ đợi một câu giải thích của cô nhưng vô ích. Anh cười xòa như thể vừa nhận ra điều gì, và như thể vừa thực sự buông bỏ một điều gì.

- Nhưng em thấy không, cho dù mọi chuyện thành ra thế này, cho dù chúng ta đã đi đến nước này, thì anh... vẫn không thể quên em.

Anh dám nói những lời này ngay trước mặt vợ chưa cưới khiến Tô Mạc sửng sốt vô cùng. Còn Bạch Y Y nghe xong liền nổi cáu:

- Ôn Tư Niên, anh nói thế là sao?

Ôn Tư Niên không đoái hoài gì đến Y Y, đôi mắt long lanh và hiền dịu của anh chỉ dành cho mình Tô Mạc. Bất giác, hai người như vừa được trở về với quá khứ.

Mọi thứ nay đã khác rồi, chẳng còn gì giữ được chút ngày xưa trong mình hết. Thời gian thật tàn nhẫn, nó đã bào mòn tất cả. Mới chớp mắt vài cái, lắc đầu vài lần, mọi thứ đã vụt qua đi không để lại vết tích. Tỉnh lại đi, chúng mình bây giờ chỉ còn là thế này thôi. Những gì hai ta có thể làm chỉ là cùng nhớ về ký ức xưa, và cùng quên đi những năm tháng nhiều màu sắc ấy. Càng nghĩ, Tô Mạc càng thấy đau nhức nhối. Cô ngẩng người ra và rồi trả lời anh:

- Ôn Tư Niên, bây giờ nói những điều này chẳng còn ý nghĩa gì nữa đâu.

- Thật sao? - Anh cười, nụ cười ấy buồn lắm. Anh bắt đầu nhạo báng sự hoang tưởng của mình. - Đúng, em nói đúng. Bây giờ nói cũng chẳng để làm gì nữa rồi.

Bàn tay anh bất giác siết lấy chặt hơn khiến Tô Mạc phải thốt lên:

- Ôn Tư Niên, đau! Tiếng kêu không quá to nhưng cũng đủ đánh thức người mẹ đang nằm nghỉ trong phòng.

Bà Lâm vọt vờ thò đầu ra ngoài cửa phòng và mừng mừng tủi tủi:

- Tô Mạc, con về rồi đấy à.

Tô Mạc chưa kịp trả lời thì vẻ mặt mẹ cô bỗng trở nên khác lạ. Bà chậm rãi hướng mắt vào bàn tay Ôn Tư Niên đang bấu chặt vào tay Tô Mạc. Có lẽ anh nắm tay cô quá lâu khiến vùng da chỗ đó đỏ au, đôi mắt người mẹ bỗng chốc cũng đỏ rực.

Tô Mạc không hiểu chuyện gì đang diễn ra khi mẹ cô lập cập chạy tới, nắm vạt lấy con dao gọt hoa quả trên bàn:

- Không được bắt nạt Tô Mạc! Không được bắt nạt con gái tao! - Bà Lâm gầm gừ trong miệng và lao tới phía hai người.

Nụ cười trên khuôn mặt mẹ trông thật ma quái, đáng sợ. Bà Lâm lấy hết sức bình sinh cầm phập con dao vào người Ôn Tư Niên!

Mọi thứ diễn biến quá nhanh, ai nấy đều hoảng hồn. Bạch Y Y kêu gào loạn lên và lập cập rút điện thoại ra gọi cảnh sát. Tô Mạc định thần lại

và giật lấy chiếc điện thoại trong tay Y Y. Bà Lâm cười hể hả, bàn tay rỗng rỗng những máu.

- Giết người! Ồi giời ơi giết người! - Bạch Y Y thét lên liên tục, Ôn Tư Niên ngã vật xuống đất, không chút động tĩnh.

Phải chăng đó chỉ là mơ?

Toàn thân Tô Mạc bất chợt run lên lập cập, nước mắt chảy xuống ràn ràn, giờ đây trong đầu cô chỉ văng vẳng duy nhất câu nói: "Đây chỉ là giấc mơ! Chắc chắn tôi đang mơ! Tôi đang gặp ác mộng! Tại sao mãi không tỉnh! Tỉnh dậy đi chứ! Tỉnh lại đi... Em xin anh đấy, tỉnh lại đi!"

Khi đã hoàn hồn thực sự cô mới nhận ra mình đang ở bệnh viện, Ôn Tư Niên đang được cấp cứu, cô và Bạch Y Y ngồi chờ bên ngoài, bốn mắt nhìn nhau mà không nói nên lời.

Cô cho mẹ uống thuốc ngủ để giam lại trong nhà, biết làm vậy không phải nhưng vẫn đành cấp rập theo Bạch Y Y đến bệnh viện. May hai người đã nhanh chân nên vết dao không lún quá sâu, các bác sỹ cũng không quá vất vả.

Vài tiếng sau, Ôn Tư Niên được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu, khuôn mặt anh tuy nhợt nhạt hẳn đi nhưng đầu óc xem chừng rất tỉnh táo. Không ai bảo ai, Tô Mạc và Bạch Y Y cùng nhau bước tới. Đôi mắt Ôn Tư Niên vẫn chỉ hướng về Tô Mạc để trông đợi điều gì đó.

Cổ họng cô đã khô khốc, mãi một lúc cô mới lắp bắp được vài tiếng:

- Ôn Tư Niên, mẹ em không cố ý đâu.

Nghe xong, mặt anh càng trắng bợt đi. Anh không nhìn cô nữa mà chỉ khẽ mím môi trông rõ thảm thương. Bạch Y Y lườm Tô Mạc rách mắt, cô ta chua ngoa:

- Tô Mạc, làm ơn thông cảm cho bọn tôi một chút. Anh Tư Niên vừa cấp cứu xong, để người ta thở một cái đã có được không? - Nói rồi ngúng nguẩy theo chiếc bàn cấp cứu đưa Ôn Tư Niên rời đi.

Tô Mạc đứng trân trân tại chỗ, không biết làm gì hơn.

Bất giác, cô vòng tay ôm chặt lấy đôi vai và co mình lại thành một cụm nhỏ. Trí óc cô đuổi theo hết suy nghĩ này đến suy nghĩ khác, cô bật cười. Nước mắt bắt đầu lăn cuồn cuộn trên má, cô ngượng ngùng lấy tay che giấu đôi mắt ướt nhòa và khẽ nói:

- Ôn Tư Niên, em xin lỗi.

Nhưng không ai nghe thấy hết. Bỗng chốc cô trở thành một đứa con gái ích kỷ, xấu xí vừa thấy người bị tổn thương bước ra đã vội dẫu mỏ thanh minh cho người mẹ đầy tội lỗi. Cô nhắm nghiền mắt và nghe thấy có thứ gì đó vỡ xoảng trong tim.

Tô Mạc không thể ở lại bệnh viện quá lâu vì sau khi làm xong thủ tục nhập viện Ôn Tư Niên trông có vẻ mệt mỏi. Anh bảo Bạch Y Y ở lại chăm sóc còn Tô Mạc hãy về nhà.

Tô Mạc không muốn đi một chút nào nên cô cứ đứng cầm như hến và trơ ra ở đó. Mãi đến khi Ôn Tư Niên lạnh nhạt nói:

- Em yên tâm, anh không kể chuyện này cho mẹ anh đâu! - Thì cô bàng hoàng tại chỗ và không nói được câu nào.

Nhìn nghiêng, khuôn mặt anh bỗng chốc sắc như một lưỡi dao. Lưỡi dao ấy cứ phay từng nhát vào tận đáy lòng cô. Bên ngoài trông vẫn bình yên khỏe mạnh nhưng bên trong đã tã tời những vết rạch.

Cô đành bỏ đi thôi chứ biết làm sao. Vì cô hiểu, ý anh là không muốn gặp lại cô nữa.

Về đến nhà, bà Lâm đang ngủ thiu thiu và nằm phục trên sofa cũ kỹ, đôi mắt bà đang nhắm lại, nhưng khuôn mặt trông vẫn lơ ngơ như một kẻ điên. Vết máu trên tay bà đã khô lại thành tảng từ lúc nào, như thể nó sẽ dính chặt mãi vào đấy, cả đời không bao giờ rửa sạch.

Cô thần người đứng nhìn hồi lâu rồi mới lững thững bê nước, mang khăn tới và rón rén rửa sạch vết máu ấy đi.

Có lẽ bà Lâm quá mệt nên không tỉnh dậy. Cả chậu nước trong veo bỗng chốc nhuộm màu máu, còn bàn tay bà Lâm lại sạch sẽ như xưa.

Cuối cùng, vết đỏ đã được lau sạch và Tô Mặc cũng được ngồi tay.

Cô lặng lẽ nhìn chậu nước pha máu đỏ, khẽ đưa tay khuấy nhẹ lên làn nước như đang ve vuốt khuôn mặt cười của người cô yêu như ngày xưa.

Cô cười, nụ cười run rẩy bầu vịu trên đôi môi. Câu nói chợt thốt lên và bị thỉnh không nuốt mất:

- Anh Tư Niên, em yêu anh.

Không ai trả lời cả.

Nước mắt của ai kia đã hòa vào máu của ai kia. Chúng quyện vào nhau làm một.

Có phải anh yêu em - Chương 13 phần 1

Chương 13: Sẽ có người yêu ta hơn cả cuộc sống

Rồi sẽ luôn có một người đi qua cuộc đời ta.

Người ấy không hần chín chắn, không hần vĩ đại nhưng dám gạt bỏ tất cả để yêu ta.

~~~~~

Vết thương trên người Ôn Tư Niên không nặng lắm nên ngay hôm sau anh đã được xuất viện. Khi Tô Mạc đặt chân vào phòng bệnh, bên trong đã vắng hoe, chỉ còn lại hơi thở của anh mơ hồ vương đâu đây.

Lồng ngực cô gái phình to để hít trọn lấy những hơi thở còn lại của anh. Cô ngồi đó một lúc rồi thui thui đi về nhà.

Ban đầu Tô Mạc nhận lúc mẹ đang ngủ say lặng lẽ trốn ra bệnh viện đấy chứ, nhưng Ôn Tư Niên không có ở đó, về sớm chăm mẹ thôi chứ biết làm gì.

Vừa bước về đến cổng, cô đã giật nảy mình khi bắt gặp Diệp Tử Khiêm đứng đó. Trên tay cậu xách linh kính rất nhiều thứ, có vẻ không quen lắm với việc tay xách nách mang này nên trông mặt mũi có phần gượng gạo. Thấy cô tới, cậu thở phào nhẹ nhõm rồi quăng cả mớ về phía Tô Mạc, thủng thẳng nói:

- Sớm tinh mơ thế mà đi đâu đấy, làm người ta chờ gần chết!

Tô Mạc không ngó ngang đến cậu, cứ lảng lảng mở cửa đi vào. Bà Lâm vẫn chưa tỉnh giấc nên cô để cho cậu vào nhà. Cô rót cho cậu một cốc trà vẻ rất khách sáo và lạnh lùng hỏi:

- Cậu đến đây có việc gì không?

- Có, gọi cậu về trường học. - Diệp Tử Khiêm cũng đáp thẳng thừng, tu một hộp cạ luôn chén trà rồi ngẩng đầu nhìn cô - Tổ nghĩ kỹ rồi, cậu nên đi học. Chuyện của mẹ cậu tổ sẽ có cách giải quyết, cậu cứ đi học lại đi đã. - Giọng cậu chắc như đinh đóng cột.

Cô bật cười trước trò đùa dí dỏm của cậu, đôi mắt híp lại và giễu cợt:

- Diệp Tử Khiêm, hình như cậu nhầm lẫn gì đó thì phải. Tôi là tôi, cậu là cậu. Chúng ta là những kẻ không liên quan gì đến nhau. Tôi muốn làm gì là quyền của tôi. Hình như cậu không có tư cách cầm tay chỉ việc tôi thì phải.

Diệp Tử Khiêm cũng liệu trước Tô Mạc sẽ tỏ thái độ như thế nên cậu vẫn điềm nhiên:

- Đúng, đúng là tổ chẳng có tư cách gì hết! Nhưng hôm nay dù có phải trói cậu đi thì tổ cũng phải làm bằng được!

- Diệp Tử Khiêm, cậu bị điên đấy à!

- Không chỉ có hôm nay đâu! Nếu lần sau cậu vẫn ngoan cố thì ngày nào tổ cũng phải đến trói cậu đi! Cậu không chịu mở cửa thì tổ sẽ đứng gõ cho hỏng cửa thì thôi! Chốt lại một câu, cậu-phải-đi-học!

Thấy cậu cứ thản nhiên tuôn một tràng như vậy, Tô Mạc hơi sốc. Xem chừng cậu ta đang không đùa, Tô Mạc liền nổi cáu:

- Đồ bệnh hoạn! Cậu đang làm nhảm cái gì vậy! Cẩn thận tôi báo công an đấy!

- Tùy! - Diệp Tử Khiêm rướn mày thách thức và lặp lại mục đích của mình - Tổ chỉ muốn lôi cậu đi học thôi, cho dù phải dùng thủ đoạn nào cũng chơi tuốt.

- Cậu bị bệnh nặng quá rồi đấy!

Hai khỏe môi Diệp Tử Khiêm khẽ nhếch lên, đôi mắt hoa đào của cậu chăm chăm hướng vào cô. Ai chống đỡ nổi vẻ quyến rũ hút hồn này

chứ:

- Ngoan, nghe lời đi, đi học nào. Sang năm tốt nghiệp rồi, giờ mà nghỉ thì mai sau làm sao vào cùng một trường với tớ được?

Tô Mạc lấy làm ngửa mặt trước khuôn mặt tím tím đỏ đỏ của cậu bèn quát:

- Cậu bị điên à! Sao tôi phải vào học cùng một trường với cậu!

Diệp Tử Khiêm nghe thấy vậy liền cười xòa tỏ vẻ bao dung:

- Vì tớ muốn theo đuổi cậu chứ sao! Cậu không học cùng trường thì theo đuổi khổ chết!

“Cái này mà cũng là lý do được à?” Tô Mạc rửa thầm và không ngăn nổi hai hàm răng mình nghiến vào nhau ken két.

May mà một lúc sau Diệp Tử Khiêm cũng “bình thường” trở lại. Cậu tỏ ra nghiêm túc, không cười nữa, vẻ trù mến trong mắt cậu cũng tạm biến mất:

- Thôi được rồi, không đùa nữa. Thật ra hôm nay tớ đến để kể với cậu một chuyện. - Nói đến đó, trông cậu có vẻ trở về với mặt đất hơn lúc này, Tô Mạc hết đi từ cú sốc này đến cú sốc khác.

- Mẹ tớ là chuyên gia khoa thần kinh, tớ đã nói chuyện với mẹ rồi, mẹ bảo ca này không nghiêm trọng lắm, chỉ là chứng thuộc về tâm lý thôi, cứ chữa từ từ là sẽ khỏi.

- ...

- Tớ có thể giúp mẹ cậu đặt hẹn với bác sỹ tâm lý, cũng có thể nhờ mẹ tớ đưa ra phương pháp trị liệu tốt nhất. Tuy không chắc chắn là sẽ thành công một trăm phần trăm nhưng hy vọng cực kỳ lớn. Tớ cũng nói với mẹ về tình cảnh của cậu rồi, mẹ bảo sẽ tạo điều kiện giảm bớt tiền thuốc thang. Gia đình tớ cũng có thể gánh giúp một phần, cho nên vụ viện phí cậu không phải lo.

Diệp Tử Khiêm hăng say tuôn một tràng. Tô Mạc hiểu nếu bắt tay vào làm thì mọi thứ phức tạp hơn những gì cậu nói. Nhưng Diệp Tử Khiêm cứ tỏ ra tưng tưng như thể việc này chỉ dễ như ăn kẹo.

Tô Mạc ngậy người ra, trong lòng cô gợn lên một cảm giác hết sức khó tả. Một lúc sau cô mới nói:

- Diệp Tử Khiêm, cậu làm vậy là do thương hại tôi đúng không?

Cô cười xòa mà bên trong chứa đầy vẻ chế giễu. Nhưng nếu có ai đó hiểu, thì đằng sau nụ cười cay đắng ấy là nỗi cô đơn hoang lạnh.

Diệp Tử Khiêm nhìn thẳng vào cô với vẻ thành khẩn và khi cười:

- Không đâu Tô Mạc ạ. Tôi mới phải là người hy vọng cậu thương hại tôi.

- ...

- Đừng từ chối sự giúp đỡ của tôi, coi như tôi cầu xin cậu đấy.

Lời cầu xin khiến Tô Mạc im lặng một lúc thật lâu, cuối cùng cô cũng ngập ngừng:

- Thôi được... - Cô gần như phải trút nốt chút sức lực cuối cùng để nói ra câu này vì những món nợ nần vô tình trút lên vai cô mấy ngày vừa qua đã quá nặng. Nhưng thẳm sâu trong tim, cô thực sự rất cần chút ánh sáng le lói ấy giữa bóng đêm mịt mù, nó chỉ là một đốm sáng như đủ để khẳng định với cô rằng: "Hãy yên tâm, mày không cô độc đâu."

Vì vậy, dù biết mình sẽ mắc nợ người ta và món nợ này không tài nào trả nổi, cô vẫn muốn gồng sức nắm bắt lấy đốm sáng nhỏ nhoi đó và hy vọng một cách ích kỷ, hèn hạ rằng Diệp Tử Khiêm sẽ bỏ ra tất cả một cách vô điều kiện.

Nghe thấy lời đáp của cô, Diệp Tử Khiêm thở phào nhẹ nhõm và cười nhạt:

- Vậy tôi đi học trước nha. Mấy hôm nữa mẹ cậu đỡ rồi thì đi học nhé. Tôi đợi cậu ở trường đó.

- Tưởng cậu bảo hôm nay đến đây trời tớ lòi đi học cơ mà? - Hình như tâm trạng Tô Mạc đã thoải mái hơn nên cô cũng pha trò cho vui.

Diệp Tử Khiêm chớp chớp đôi mắt tỏ vẻ ranh mãnh:

- Tớ biết thừa cậu đang đùa rồi, nhưng mà Tô Mạc này... - Đoạn cậu áp sát vào tai cô và thì thầm - ... Cái cậu mà tớ bảo... "Tớ muốn theo đuổi cậu" là thật lòng đấy, cứ suy nghĩ đi nhé. - Nói rồi cậu co cẳng chạy, nhanh như một cơn gió khiến Tô Mạc chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Nắng ban mai hờ hững xuyên qua khung cửa khiến cả căn phòng ấm bừng lên và kéo dài chiếc bóng của người con trai vừa vội vã chạy đi.

Cô nhắm chặt mắt và hít một hơi thật sâu để cảm nhận bầu không khí trong lành đầu tiên của ngày mới. Dường như cô bắt đầu tin rằng, sau cơn bão cực đến hồi thái lai.

Mọi việc có vẻ đang biến chuyển theo chiều hướng tốt. Bà Lâm tuy chưa tỉnh táo lắm nhưng đã đỡ hơn rất nhiều. Gần như lúc nào bà cũng nhận ra đâu là Tô Mạc. Tuy thi thoảng vẫn hay nói nhảm nhưng bấy nhiêu đó cũng khiến cô bé an lòng.

Tô Mạc đang ngồi uống trà thì Diệp Tử Khiêm đột nhiên gọi cô đi ăn cùng gia đình vì mọi thứ đã sắp xếp hết đâu vào đấy. Chén trà trong tay cô suýt thì rơi xoảng xuống đất. Cô run lẩy bẩy một hồi mới định thần lại được:

- Ăn cơm á? Ăn cơm với gia đình cậu á?

- Ừ! - Diệp Tử Khiêm tí tởn đáp và uống sục chén trà - Tớ và mẹ lên lịch tối mai rồi, lúc đấy tớ qua đón.

- Cậu lại đùa trò gì vậy?

- Ai rảnh mà đùa với cậu? - Diệp Tử Khiêm trừng mắt và thản nhiên nói tiếp - Đã tìm được bác sỹ tâm lý rồi, chuẩn bị khám chữa cũng đâu ra đấy hết rồi. Bây giờ chỉ chờ để đưa mẹ cậu đi thôi. Ban đầu bố mẹ tớ

còn định mời cậu về nhà ăn cơm, nhưng tối mai bố tớ lại phải họp, còn mẹ tớ có ca mổ nên đành mời cậu ra ngoài hàng ăn vậy. - Cậu nói một lèo khiến Tô Mạc càng nghe càng muốn từ chối. Nhưng nghĩ lại, cô thấy có gì đó không phải. Bộ óc của cô tê cứng lại như một cái ổ cứng bị treo, mãi mới tìm được từ ngữ thích hợp để nói.

- Nhưng tại sao tớ phải đi ăn với bố mẹ cậu? Nhà cậu đã giúp tớ vô điều kiện thế rồi, tớ thật sự rất cảm động, đáng nhẽ phải để tớ mời mọi người đến nhà ăn cơm mới phải chứ? Sao tự dưng lại thành ra thế này, cậu không thấy vô lý sao?

- Có gì mà vô lý? - Cậu phui tay gạt đi một cách bối rối.

Nhận ra vẻ khác thường trên khuôn mặt cậu, Tô Mạc tóm ngay lấy nó để hỏi dồn:

- Không phải! Nói ngay, cậu đã bảo với bố mẹ thế nào?

- Thì cứ nói như thế thôi. - Diệp Tử Khiêm định đánh trống lảng để im đi nhưng Tô Mạc đâu ngây thơ đến thế.

- Nói như thế là nói thế nào?

- Thì... Ờ... - Diệp Tử Khiêm lắp bắp và rón rén rướn mày dò la thái độ của Tô Mạc, giọng nói càng lúc càng lí nhí - Tớ bảo... Cậu là vợ tớ.

- Cái gì?

- Tớ bảo cậu là vợ tớ, là con dâu tương lai của bố mẹ tớ. - Dứt lời, khuôn mặt trắng trẻo của cậu đỏ nhừ lên. Máu nóng trong người Tô Mạc cũng sôi lên theo và chỉ muốn quăng cậu lên giàn thiêu.

- Diệp Tử Khiêm! Tôi thành vợ cậu lúc nào vậy?

- Bây giờ chưa thành nhưng mai sau sẽ thành... - Cậu lăm bắm, ngoan cố khẳng định, cơn tức giận đã lan đến đỉnh đầu Tô Mạc.

- Cậu lấy đâu ra cái niềm tin đó hả?

- Vì tớ là Diệp Tử Khiêm mà! - Cậu cười phớ lớ, đôi mắt hoa đào sáng rực lên. Vẫn cái vẻ kiêu ngạo của tuổi trẻ như mọi khi.

Tô Mạc tức lắm nhưng nghe xong câu này cũng dở khóc dở cười. Một lát sau cô mới nhăn nhó nói:

- Diệp Tử Khiêm, cậu có biết thế này là sao không?

- Sao?

- Cậu nói thế tớ khó xử lắm.

- ...

- Tớ rất cảm kích vì những gì cậu dành cho tớ. Bây giờ là lúc tớ chơi với nhất, khó khăn nhất, chỉ có cậu mới chịu giúp tớ. Nhưng, thật sự xin lỗi cậu...

- ...

- Một chuyện tình cảm khó nói lắm. Không phải cậu cứ đối xử tốt với tớ thì chắc chắn tớ sẽ thích lại cậu. Và cũng không bao giờ có chuyện người ta không tốt với tớ, thì tớ sẽ không còn tình cảm gì với người ta. Cậu có hiểu không, Tử Khiêm?

- ...

- Tớ nghìn lần cảm ơn những gì cậu đã làm cho tớ. Nhưng nếu lấy việc tớ thích cậu làm điều kiện thì xin lỗi... Chúng ta thật sự... Không đi đến đâu đâu. - Phải khó khăn lắm cô mới thốt ra được mấy tiếng cuối, Tô Mạc không dám ngẩng đầu lên nhìn Tử Khiêm chút nào, cũng không dám nghe giọng nói của cậu, thậm chí còn không dám hít thở bầu không khí của cậu.

Đột nhiên cô thấy sợ hãi ghê gớm.

Cuối cùng Tử Khiêm cũng lên tiếng một cách bình thản và ngạo nghễ như thường:

- Cậu tưởng cậu bảo không được là không được đấy hả?
- Hứ? - Tô Mạc giật nảy người trước ẩn ý trong câu nói của cậu.

Tử Khiêm đột nhiên ghé sát lại gần cô, những sợi lông mi mảnh như tơ của cậu suýt chạm vào mũi cô.

- Tớ bảo được là được!
- Cái gì?
- Tô Mạc, tớ theo đuổi cậu là việc của tớ. Diệp Tử Khiêm này đã muốn làm gì thì chưa bao giờ thất bại.
- ...
- Nên hãy nhớ, bây giờ cậu chưa phải vợ của tớ, nhưng sau này kiểu gì cũng thành.
- Chẳng lẽ cậu cứ theo đuổi tớ là tớ phải thích lại cậu ư? - Mặt mũi cô méo mó vì không biết nên khóc hay nên cười.

Biểu lộ của Tử Khiêm rất mực thành thật, cậu chăm chú nhìn cô và khẳng định xanh rờn:

- Về lý thuyết là như vậy.
- Diệp Tử Khiêm, tớ không biết phải nói sao với cậu nữa!
- Thế thì đừng nói nữa! - Khuôn mặt anh tuấn của cậu càng lúc càng áp sát vào cô cho đến khi trong mắt Tô Mạc, mọi đường nét trên khuôn mặt cậu càng lúc càng mờ đi - Tô Mạc, sớm muộn gì cậu cũng là vợ yêu của tớ!
- Nhưng đời này mọi sự đều có ngoại lệ, biết đâu...
- Sự nào không biết nhưng sự này thì không! Tớ cam đoan là vậy!
- ...

- Tô Mạc!
- Hà!
- Nghe lời anh đi!
- ...

Đến đây Tô Mạc kết luận Tử Khiêm và mình đang nói hai thứ tiếng khác nhau hoàn toàn nên cô lặng im. Hai người nói thêm mấy chuyện lật vặt rồi Diệp Tử Khiêm cũng đành từ biệt ra về.

Chiều hôm sau, mới hơn năm giờ Diệp Tử Khiêm đã có mặt ở cổng nhà để đón nàng đi ăn. Bên trong chiếc Audi A6 đen có tài xế lái riêng là chàng thiếu gia mặc áo Polo và quần bò trông cực bảnh.

Hôm nay cậu vui lắm, đôi môi cứ cười phơ phới như gió xuân tháng ba. Tô Mạc hơi hoảng hốt khi trông thấy Tử Khiêm trong bộ dạng đó, mãi đến khi nghe cậu ta gọi tên mình, cô mới tỉnh lại. Cô bước tới và đưa món quà mình đã cất công chuẩn bị cho Diệp Tử Khiêm. Quà này cũng chẳng đáng mấy tiền nhưng quý ở tấm lòng, nó được chính tay cô tỉ mỉ làm nên.

Nhìn hộp quà rực rỡ nhiều màu, Tử Khiêm ra chiều tò mò và thích thú:

- Bên trong là cái gì thế?
- Ít bánh quy và đồ ăn vặt tở làm ấy mà. - Tô Mạc ngượng ngịu đáp, đan hai tay lại với nhau - Tở nếm thử rồi, cũng không phải là ngon lắm nhưng... cũng nuốt được.

Chẳng thấy cậu đáp lại, cô cũng hơi lo lắng. Nhưng vừa ngẩng mặt lên đã chạm ngay phải đôi mắt đang cười hấp háy của cậu. Tử Khiêm cười toe toét như một đứa trẻ con được cho kẹo. Ấy thế mà nụ cười ấy vẫn đủ làm chết bao nhiêu trái tim thiếu nữ. Nụ cười trong trẻo, sáng bừng và chưa nhiễm chút bụi trần. Cậu ngập ngừng lên tiếng:

- Tô Mạc...

- Ơi?

- Bố mẹ tớ sẽ thích cậu lắm đấy.

Tô Mạc không biết phải tiếp lời ra sao, khuôn mặt nhỏ xinh của cô bỗng chốc đỏ như cua luộc khiến cho chàng trai đứng trước mặt bỗng cư xử khác hẳn ngày thường.

Cậu đưa tay cuốn lấy những lọn tóc trên đầu cô. Diệp Tử Khiêm chẳng lớn hơn cô tí nào nhưng động tác khi này như thể một người anh lớn đang âu yếm một cô gái nhỏ tuổi. Bỗng chốc, cậu thấy mình như một người đàn ông.

Còn Tô Mạc thấy trái tim mình bỗng dưng run rẩy, giọng nói khàn khàn của cậu vẫn vang vọng bên tai và thấm dần vào lòng cô:

- Tớ nói thật đấy! Bố mẹ tớ thế nào cũng quý cậu cho mà xem. Cậu đừng lo sợ gì hết, có tớ ở bên rồi.

Năm chữ cuối cùng sao mà ấm lòng quá, nó như ngọn lửa xua tan mọi giá băng đau khổ trong cuộc đời cô, để cô ngụp lặn trong tình yêu của cậu vậy.

Cuối cùng Tô Mạc cũng định thần lại và tự nhận ra rằng giây phút ban này trông mình thật bề bàng, cô lí nhí:

- Tớ... Tớ cũng đâu có cần bố mẹ cậu quý tớ.

- Dĩ nhiên phải cần chứ! - Diệp Tử Khiêm trố mắt cướp lời rồi đánh mắt đầy tình ý với cô - Cậu là vợ tương lai của tớ cơ mà, phải cần bố mẹ tớ quý chứ!

- ...

- Nhưng mà... Tuy cậu trông không đẹp như tớ nhưng cũng nuốt được. Bố mẹ tớ không khó tính đến mức đấy, thế nào cũng chấp nhận cậu thôi. Thế nên đừng lo, nhé!

- Diệp Tử Khiêm!
- Ơi?
- Cậu còn vô duyên vô dạng đến mức nào nữa?
- Còn nhiều! Muốn xem thử không?
- ...

Hai người phá lên cười hỉ hả, không khí có phần thân mật hơn rất nhiều. Mọi nỗi lo âu bỗng chốc bị vùi sâu trong quên lãng, chẳng mấy khi cô lại được quay về làm một đứa con gái phởn phơ, vô tư lự như thế này và đầu óc chỉ dành cho những nỗi bức dọc, phiền phức khi người con trai trù mẩn kia cứ thi thoảng lại chọc tức cô.

Cô nhắm mắt để đắm chìm trong khoảng thời gian nhẹ nhàng như cơn gió thu ấy. Nhưng khi mở mắt ra, cô không hề hay biết cái sự “đời chẳng như mơ” lại sắp sửa xảy đến với mình.

Diệp Tử Khiêm đưa cô tới một nhà hàng ở ngoại ô thành phố. Bên ngoài nhà hàng trông có vẻ tuềnh toàng nhưng bên trong trang hoàng đủ đồ nội thất đắt tiền khiến Tô Mạc thấy lo nơm nớp.

Diệp Tử Khiêm biết cô sẽ không mấy thoải mái nên cậu mỉm cười trấn tĩnh:

- Cứ vào đi, bố mẹ đang đợi hai đứa mình đấy. Cũng chỉ là một bữa cơm thôi mà, đừng nghiêm trọng hóa quá.
- Ừ. - Tô Mạc nhăn nhó đáp, hai bàn tay bắt đầu đan vào nhau đầy căng thẳng.

Mặc cho cô đang lúng túng ra sao, cậu kéo phắt lấy cô lôi xềnh xệch vào bên trong:

- Ui giờ đi thôi. Con dâu xấu mấy đẳng nào cũng phải diện kiến mẹ chồng!

- Cậu đi trước đi! - Tô Mạc chỉ kịp thốt lên một câu. Đột nhiên cô thấy bao nỗi căng thẳng đều tan biến.

Sau khi bình tĩnh lại, cô cũng không giằng tay khỏi Diệp Tử Khiêm mà vẫn ngoan ngoãn bước theo sau cậu. Cảm giác bàn tay trợ trợ của mình được một ai đó nắm chặt, thật chặt giống như thứ hạnh phúc bấy lâu nay cô mãi miết kiếm tìm. Cô không tìm thấy nó từ bàn tay người đàn ông cô muốn nhất mà lại được cảm nhận nó từ một người khác. Hạnh phúc này có được coi là viên mãn không?

Cô bước quá nhanh nên không để ý có một đôi nam nữ ngồi ở bàn trong góc đang dán chặt mắt vào cảnh tượng tay trong tay này.

Một tràng cười khẽ vang lên rúc rích đầy vẻ giấu cợt từ khuôn miệng xinh xắn của một người đẹp, không ai khác chính là Bạch Y Y.

- Tư Niên này, em gái anh cũng gớm thật đấy. Chưa gì đã bám được vào nhà họ Diệp rồi.

Khuôn mặt điềm đạm của người đàn ông ngồi đối diện bỗng chốc tái nhợt. Anh bặm môi như thú dữ đang muốn xổ chuồng, vẻ đáng sợ chẳng giống thường ngày chút nào. Bạch Y Y càng tỏ vẻ tinh tướng, cô "hứ" một tiếng rồi chẳng thềm nói nữa. Mình anh ngây dại trông theo bóng hình quen thuộc của thuở thơ ấu bị một người khác dẫn đi mỗi lúc một xa để rồi mất hút. Trái tim anh như có kẻ nào đó đang cứa dao vào không thương tiếc. Vết thương nhỏ thôi nhưng cũng đủ khiến toàn thân anh tê tái.

Tô Mạc theo Diệp Tử Khiêm rẽ ngang rẽ dọc khắp nhà hàng, cuối cùng cũng đến được một phòng ăn riêng nằm trong một góc yên tĩnh.

Bước qua cánh cửa, cô trông thấy một đôi vợ chồng đang ngồi nghiêm trang ở đó từ lúc nào. Người đàn ông hay xuất hiện trên ti vi, theo sau lúc nào cũng có một đám người kề cận, vừa sinh ra đã mang số làm kẻ ăn trên ngồi chốc thiên hạ. Nhưng hôm nay sau lưng ông không có bóng dáng ai cả, ấy thế mà trông vẫn uy nghi bệ vệ lắm. Người phụ nữ ngồi bên cạnh trông rất đẹp và quý phái, tuy bà không còn trẻ nữa nhưng vẻ đẹp hấy còn rất mặn mà. Các nét trên khuôn mặt cân xứng, đôi mắt sắc sảo thanh tú. Bà ngồi cạnh chồng, người toát ra khí chất thanh nhã cao

quý khác thường.

Diệp Tử Khiêm có vẻ giống mẹ hơn, thì ra cặp mắt hoa đào kia được thừa hưởng từ mẹ. Nhưng cậu lại được trời phú cho khí chất oai phong đường hoàng như bố. Thảo nào trong trường, con gái say cậu như điên đảo, con trai nể cậu một phép, không hổ danh hotboy của trường.

Tô Mạc đang ngăn người ra trước một gia đình bề thế từ cha đến con thì một giọng nói nho nhã, hiền hòa vang lên:

- Cháu là Tô Mạc phải không? Thăng Khiêm chọn khéo ra phết, trông cô bé lanh lợi thế này cơ mà, ông nó nhỉ?

Ông Diệp Thuật nghe thấy thế liền cười xòa và trả lời rất mực tự hào:

- Còn phải khen, con tôi mà lại!

- Xì, ông thôi đi! - Mẹ Diệp Tử Khiêm, bà Lâm Vị Ương lườm nguýt ra vẻ làm nũng.

Bị vợ "cảnh cáo", Bí thư tỉnh vẫn cười hiền hòa như vừa được ăn mật ong, ông tiếp tục tán thưởng:

- Mắt thẩm mỹ của nó giống tôi, chuẩn quá còn gì!

- Thôi đi, chỉ được cái giỏi nói! - Bà Lâm không chịu thua, vẫn tiếp tục đánh đả.

Thấy hai bố mẹ cứ tranh luận với nhau như trẻ con ngay trước mặt người mình thích, Diệp Tử Khiêm cũng thấy hơi ngượng bèn lên tiếng nhắc nhở:

- Bố, mẹ, hai người nghiêm túc một chút được không?

- Nghiêm túc cái gì! - Bà mẹ ngúng nguẩy lườm Tử Khiêm rồi quay sang nhìn Tô Mạc, cười thân thiện - Cháu là Tô Mạc phải không, qua đây ngồi nào, đứng đấy làm gì.

Nói rồi bà đích thân đứng dậy và kéo tay Tô Mạc dẫn tới ghế ngồi cách

hai cha con một khoảng hơi xa.

- Bác cháu mình không thềm ngồi với hai tên đàn ông dở hơi này nữa!

- Mẹ nói cái gì thế! - Diệp Tử Khiêm than vãn.

Ông bố ngồi bên cạnh vội phân bua:

- Ấy chết, bác là không dở hơi. Có thằng Khiêm dở hơi thôi, hồi bé nó lười tắm lắm. Một tuần gội lắm hai lần chịu ngồi vào chậu.

Dứt lời, cả bốn người phá lên cười giòn giã. Khuôn mặt Diệp Tử Khiêm đỏ bừng lên, cậu bá lấy cổ bố lắc lắc:

- Bố hơi bị được! Có mà bố lười tắm ấy! Ngày nào con chả tắm!

Tiếng cười lại nổ ra vang hơn trước.

Những tràng cười đầm ấm đã gạt bỏ mọi căng thẳng trong đầu Tô Mạc. Hai bác xưng hô thật thân thiện, cô thấy lòng mình như được sưởi ấm.

Mọi cảm giác gò bó đều đã tan biến, cô chỉ thấy mọi thứ thật yên bình, vui tươi. Nếu có thể, xin hãy cho cô kiếp sau tựa đầu vào ngực người con trai này để làm một đôi vợ chồng mặn nồng, kiên cường, cùng vượt qua sóng gió cuộc đời.

Bữa ăn diễn ra trong sự vui vẻ. Sau đấy tất cả cùng thưởng thức món tráng miệng Tô Mạc mang tới làm quà. Bố và mẹ Tử Khiêm đều khen không tiếc lời. Tử Khiêm làm bộ chê ỏng chê eo nên bị mẹ quạt cho một trận.

Cơm no rượu say, Diệp Tử Khiêm cùng bố vào nhà vệ sinh, để hai bác cháu ở lại với nhau.

Căn phòng thanh thang chỉ còn lại hai người phụ nữ, Tô Mạc thấy hơi gượng gạo. Bà Lâm tinh ý nhìn ra vẻ ngại ngùng trên khuôn mặt cô bé bèn cười:

- Mạc này, cháu thấy bạn Khiêm thế nào?

- Dạ? - Bị hỏi quá bất ngờ, khuôn mặt cô dần ra, nhìn chăm chăm vào bà mẹ.

Bà Lâm nhoẻn cười, khuôn mặt bà có những nét hao hao như Diệp Tử Khiêm. Bà khẽ than thở:

- Từ nhỏ đến lớn hai bác chiều nó quá nên nó sinh hư. Nó cứ nghĩ tất cả mọi người trên thế gian này đều yêu nó, thích nó nên tính tình nhiều lúc hơi tùy tiện và vô lý. Nó kiêu ngạo quá, không hiểu rằng cuộc sống này thực chất không như những gì nó tưởng tượng, và không phải ai cũng yêu thương nó vô điều kiện. Tất cả đều do bác và bác trai nuông chiều nó quá mà.

Tô Mạc ngăn người lắng nghe bà tâm sự, những lời muốn nói cứ vòng vo mãi trong đầu cuối cùng cũng bật ra:

- Thưa bác, thật ra cháu và Tử Khiêm không có hẹn hò với nhau.

Cứ ngỡ bà mẹ sẽ thất vọng, nhưng không, đáp lại Tô Mạc là một ánh mắt trù mến và giọng nói thản nhiên:

- Ừ, bác biết.

- Sao cơ? - Tô Mạc giật nảy người và có phần lúng túng. Cô ngập ngừng hồi lâu rồi khẽ đáp - Cháu xin lỗi, nếu gia đình không muốn giúp cháu nữa, cháu cũng hiểu...

- Việc này có liên quan gì tới chuyện bác giúp nhà cháu đâu? - Bà Lâm nhìn cô dửng dưng - Đẳng nào bác và bác trai cũng đã quyết rồi. Cháu từ chối là không có được đâu!

- Dạ, cháu...

- Thôi, không nói nữa. - Bà Lâm xua tay gạt câu chuyện đi và lại cười - Chúng ta không như cháu nghĩ đâu. Cho dù giữa cháu và Tử Khiêm chẳng có gì với nhau thì hai bác vẫn sẽ giúp. Chẳng liên quan gì đến thằng nhóc dở hơi ấy đâu. Cháu cũng không cần phải nể nó quá, thấy cần từ chối thì cứ từ chối, cho nó nếm mùi cay đắng một lần cho biết.

- ...

- Bác nói thật với cháu đấy! Thằng Khiêm bị hai bác giữ riết quá, cũng tại bác cả. Trước Tử Khiêm, hai bác còn có một đứa nữa. Nhưng vì công việc bận rộn, nuôi không khéo, một lần nó bị sốt, và rồi... Thế nên... Hai bác cưng thằng Khiêm như trứng mỏng, nên nó sinh ra cái tính cho mình là nhất. Nó rất ít khi nghĩ cho người khác, bản thân mình muốn làm gì thì làm, và sẽ làm bằng được, không cần biết người ta nghĩ ra sao. Nó không làm phiền cháu nhiều quá chứ?

- Cũng... tương đối ạ. - Tô Mặc chần chừ một lúc rồi cũng thật thà đáp.

Có phải anh yêu em - Chương 13 phần 2

Bà Lâm nghe xong liền sững sờ một lúc lâu mới phì cười:

- Ha ha, con bé này thú vị ra phết. Bác là bác quý cháu rồi đấy. Thăng Khiêm mặt mũi giống bác nhưng cái tính lại ăn theo bố nó, ngoan cố lắm. Nó đã nhắm ai là chết cũng không buông. Bác thấy có khi nó chọn cháu rồi đấy, cho dù thế nào cũng không thay đổi đâu. Tuy thăng bé lắm tật xấu nhưng tính không xấu. Không thì cháu cứ suy nghĩ kỹ xem... thăng bé nhà bác nhiều cái cũng hay lắm.

- ...

- Mà thôi, chuyện của bọn trẻ các cháu bác cũng không nhiều lời nữa. Nhưng mà con bác, bác biết. Tính nó trước sau như một giống y hệt bác!

Bà Lâm cười ra vẻ hạnh phúc tràn trề, khen con nức nở mà không thấy đỏ mặt. Tô Mặc trong lòng cũng thầm tán đồng với những lời này như thể công nhận Diệp Tử Khiêm đúng là người như thế thật.

Một lúc sau, Tử Khiêm và bố đã quay lại. Ai nấy dọn dẹp đồ đạc của mình rồi bước ra khỏi phòng. Cánh cửa vừa được đẩy ra, Ôn Tư Niên và Bạch Y Y đã xuất hiện chình ình ngay tại đó.

Kể từ khi Ôn Tư Niên bị thương, đây là lần đầu cô gặp lại anh. Bất giác đầu óc cô bỗng căng ra như dây đàn. Nhưng Ôn Tư Niên không để mắt tới cô, thậm chí coi cô như không tồn tại.

Hai vợ chồng họ Diệp bỗng cười òa lên, bà Lâm đơn đả chào hỏi:

- Y Y đi ăn với bạn đấy à cháu?

- Vâng, thưa hai bác. - Bạch Y Y cười ra chiều rất đắc ý, tay trở vào Ôn Tư Niên đang đi bên - Đây là Ôn Tư Niên, chồng sắp cưới của cháu. Anh à, đây là chú Diệp và cô Lâm.

- Rất hân hạnh! - Ôn Tư Niên lạnh lùng đáp lễ, vẻ mặt không chút ôn nhu, thân thiện.

Vợ chồng họ Diệp cũng chẳng để tâm lắm. Ông Diệp cười hể hả:

- Bác từng nghe tên cháu rồi, thanh niên tiêu biểu của tỉnh mà. Nhìn là biết ngay nhân tài. Khá, có tương lai đấy!

- Bác quá lời rồi ạ. - Ôn Tư Niên vẫn điềm đạm đáp, đôi mắt vẫn hướng về nơi xa xăm lạnh buốt nào đó.

Bạch Y Y hơi ngượng, cô khẽ nín tay anh nhưng vô ích. Bà Lâm vội cười để không khí thân tình hơn:

- À đây là Tử Khiêm, con trai bác và bạn gái Tô Mạc.

Vừa dứt lời, vẻ mặt Ôn Tư Niên bỗng sầm lại. Còn Tô Mạc thấy tim mình vừa ngừng đập, cô cảm nhận được ánh mắt anh đang rọi thẳng vào người mình như tấm lưới gai đang bủa vây không cho cô lối thoát.

Cô cúi đầu, không dám ngẩng lên. Bạch Y Y cười khúc khích đầy ẩn ý và ra vẻ ngọt giọng:

- Vâng, cháu có quen Tô Mạc mà.

Giọng nói thản nhiên của cô ta khiến Tô Mạc cảm thấy nguy hiểm đang rình rập đâu đây. Cô cười gượng toan tìm cách lui, ai ngờ bà Lâm càng tỏ vẻ hào hứng:

- Hóa ra quen nhau hết à, duyên quá cơ. Hay là hôm nào mấy anh chị em cùng đi chơi một chuyến, thanh niên với nhau cả.

- Ấy chết! Có khi không tiện đâu ạ. - Bạch Y Y vẫn tủm tỉm đáp - Tô Mạc và Tư Niên nhà cháu có chút xích mích. Đi chơi với nhau khéo không được hay lắm.

Bà Lâm nghe xong thấy nửa tin nửa ngờ và cũng suy nghĩ đắn đo. Thấy vẻ mặt Tô Mạc và con trai mình không được vui, bà cũng ngậm bồ hòn

làm ngọt:

- Đều là người trẻ với nhau có gì mà xích mích? Cứ nói thẳng ra với nhau là được, phải không Tô Mạc, Tư Niên?

Tên hai người được đặt cạnh nhau khiến khuôn mặt cả hai tái nhợt đi. Bà Lâm tinh ý nhận ra điều đó, định nói gì đó để gỡ bí thì người con trai im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng:

- Cô nói đúng ạ. Cháu và em... à, Tô Mạc cũng không có xích mích gì lớn. Y Y cứ làm to chuyện thôi mà. - Nói rồi anh quay sang nhìn Tô Mạc với ánh mắt ấm áp. Nhưng nó chẳng khác nào lưỡi dao cào xé tâm trạng của Tô Mạc, cô đành né tránh nó như một con tốt hèn mọn đào tẩu.

Những hành động nhỏ ấy đều không qua được mắt của mọi người. Bà Lâm làm lá chắn cho cả bọn nãy giờ, bất giác nghĩ đứa con vàng con bạc của mình mãi mới để ý được đến một đứa con gái, thế mà bao tình ý của người ta lại dành hết cho ai khác nên cũng không vui trong lòng. Bí thư Diệp vốn là người khoáng hoạt nhưng bỗng chốc khuôn mặt cũng sầm lại.

Bạch Y Y nghe Tư Niên nói thế bực lắm. Cô vốn không bao giờ để mình phải lép vế ai, cần quái gì sĩ diện nên cũng ngoa ngoắt đáp khiến ai cũng thấy khó chịu:

- Thế nào là làm to chuyện? Tư Niên, chuyện người ta đi phá tan tành gia đình người khác mà còn là chuyện nhỏ, thì em không hiểu chuyện gì mới gọi là to nữa?

- Bạch Y Y! - Ôn Tư Niên gằn giọng, xem chừng đã tức giận tới cực điểm.

Bạch Y Y biết mình vừa cả giận mất khôn nên cũng hơi hối hận liền im re. Nhưng lời nói như bát nước đổ đi, chẳng thể nào gạn lại được nữa.

Ai nấy đều sững sờ. Vợ chồng họ Diệp sau cơn kinh ngạc đều nhìn Tô Mạc với con mắt đáng sợ pha lẫn những hồ nghi đan xen.

Tô Mạc mím môi. Ông Diệp nghiêm nghị hỏi:

- Y Y, cháu nói vậy là sao?

- Không có gì đâu ạ. - Ôn Tư Niên nhanh chóng cướp lời. Anh không muốn Tô Mạc phải khó xử, không những vậy, anh muốn bảo vệ cô bằng mọi giá.

Tô Mạc đang thần người ra, trong lòng dội lên một cảm giác rất lạ lẫm. Thấy Tư Niên cứ bênh tình địch chăm chăm, cơn tức trong lòng Bạch Y Y vừa lắng xuống lại lồng lên gào thét dữ dội. Mặc xác anh ta có giận không, chỉ cần Tô Mạc không sống yên là cô vui rồi. Cái miệng ngoa ngoắt bắt đầu tuôn ra những lời ác độc:

- Không có gì là sao? Nếu mẹ nó không quyến rũ bố anh, thì gia đình anh có thành ra như bây giờ không? Đến nước nào rồi mà anh còn bênh nó, anh có xứng với mẹ của anh không?

Câu nói giăng lên đầu mọi người một bầu không khí thật ngọt ngào. Tô Mạc không khó để nhận ra vẻ mặt của bố mẹ Tử Khiêm ban này còn tươi cười niềm nở với cô giờ đã trở nên thật đáng sợ. Ánh mắt sắc lẹm đầy hận thù của Bạch Y Y cứ xía xói vào Tô Mạc.

Ôn Tư Niên không dám nhìn cô. Anh cảm giác mình vừa làm sai điều gì, trông anh mệt mỏi, hổ thẹn và buồn đau khiến ai cũng nhói đau theo.

Tô Mạc không rõ từ khi nào anh Tư Niên vĩ đại của cô đã ít cười như thế. Từ khi nào khuôn mặt tuấn tú của anh đã giăng đầy những mệt mỏi và bi thương như thế. Từ khi nào một con người vạn năng như anh lại chỉ biết câm nín khi đối diện với cô như thế.

Cô không hiểu!

Tất cả những thay đổi nơi con người anh, đều là tại cô cả!

Cô là đầu mối gây họa cho mọi thứ trên đời. Cô và mẹ đẻ của mình đã nợ người ta quá nhiều thứ.

Thôi, kết thúc mọi thứ ở đây đi! Bởi lẽ, Ôn Tư Niên sinh ra là để vĩ đại, để ôn hòa, để cười tươi sáng khoái dưới ánh nắng chan hòa mới phải.

Tô Mạc đang vẫn vợ suy nghĩ thì Diệp Tử Khiêm quát lên đầy căm tức:

- Này, Bạch Y Y, chị đừng có ăn nói lung tung có được không?

- Sao? Tôi nói không phải ư? - Bạch Y Y trợn mắt lườm, khiến Diệp Tử Khiêm không biết đằng nào mà cãi.

Bố mẹ cậu càng lúc trông càng đáng sợ, nụ cười khẩy lạnh băng đầy cảm hận trên khóe môi Y Y vẫn cứ ám ảnh Tô Mạc mãi không thôi.

Cuối cùng, Tô Mạc là người đầu tiên lên tiếng. Khuôn mặt cô tái nhợt, hướng về phía bố mẹ Tử Khiêm và nói với giọng nhỏ nhẹ:

- Thưa hai bác, nếu không có việc gì nữa thì cháu xin phép về trước. Cảm ơn vì hôm nay gia đình đã khoản đãi.

- Không có gì đâu, cháu khách sáo quá. - Bà Lâm cười gượng gạo.

Diệp Tử Khiêm lên tiếng:

- Bố, mẹ, con tiễn Tô Mạc về đây.

Tô Mạc thấy vẻ mặt bác trai sầm lại trong phút chốc, tuy rất nhanh nhưng cô thấy rất rõ ràng. Bà Lâm vẫn gật đầu đồng ý và hiền từ:

- Ừ, con đi đi. Con nhớ về sớm đấy.

Diệp Tử Khiêm không đáp. Cậu nắm lấy tay Tô Mạc và kéo đi một mạch.

Tô Mạc lững thững đi theo sau, đến khi định thần lại thì hai người đã cách nhà hàng một khoảng khá xa rồi. Bố mẹ cậu cũng đã về nhà. Giờ đây chỉ còn mình cậu vẫn ở bên cô.

- Bố mẹ bảo tớ đưa cậu về. - Cậu lăm bằm trong miệng, ngữ điệu lên xuống khiến Tô Mạc cho rằng hẳn cậu đang rất giận.

Cô ngáp ngừng và đáp:

- Thôi, tớ đi xe buýt về cũng được. Cậu về sớm đi.

- ...

- Tạm biệt cậu. - Thấy cậu mãi không đáp, cô đành đơn phương chào từ biệt. Đầu óc cô đã quá mệt mỏi, cô lê bước bỏ đi nhưng bất chợt bàn tay bị níu lại.

Hơi thở của cậu phả ra nóng hổi như đang cố che giấu cơn giận âm ỉ chực bùng lên:

- Cậu giận đấy à?

- Sao cơ?

- Hay là đau lòng?

- Diệp Tử Khiêm...

- Tô Mạc, cậu đang đau lòng vì những lời Bạch Y Y nói đúng không?

- ...

- Hay cậu giận vì bố mẹ tớ chê cậu?

- ...

- Sao không đáp? Tớ nói đúng rồi chứ gì?

Diệp Tử Khiêm hỏi dồn dập khiến Tô Mạc cuối cùng cũng phải tuôn ra mọi thứ. Cô trợn mắt nhìn cậu quát lên:

- Đúng thế đấy! Tớ buồn vì bố mẹ cậu chê tớ đấy! Tớ nói vậy cậu hài lòng chưa! - Cô gào lên điên loạn.

Thấy thế, Tử Khiêm bỗng phì cười. Cậu bám lấy hai vai cô và kéo cô vào lòng dỗ dành:

- Đồ ngốc, thế có phải nhẹ nhõm hơn không.

Tô Mạc không phản ứng gì, cô cảm thấy hơi ấm từ cơ thể cậu đang lan

sang người mình, đồng dây thần kinh đang căng thẳng trong đầu cô cũng được dịp thả lỏng. Bên tai cô là những lời an ủi thì thầm:

- Tớ biết cậu thấy rất oan ức, thế nên không sao đâu, cứ khóc đi. Tớ ở đây mà!

- Tớ... Tớ không cần cậu ở đây!

- Nhưng tớ cần! - Diệp Tử Khiêm vẫn khẳng khái và ôm cô chặt hơn nữa. Cậu trù mẹn nói với cô - Tô Mặc à, cho dù thế nào tớ vẫn sẽ ở đây. Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, lúc nào tớ cũng sẽ ở bên cậu.

Lời thề bất chợt của Diệp Tử Khiêm khiến cô bàng hoàng:

- Tại sao cậu lại tốt với tớ như vậy?

- Vì sao á? - Tử Khiêm hơi khựng lại, cậu suy nghĩ một hồi rồi cười – Thì chắc tại, tớ dở hơi. Ai bảo cứ theo đuổi mãi cái đứa như cậu làm gì. Cứ với mãi không được, ngã oạch mấy cái liền, rồi lại cứng đầu với tiếp. Nhưng cho dù dở hơi thế nào tớ vẫn can tâm tình nguyện mà. Thế nên đừng coi đó là món nợ, tớ không cần cậu trả đâu.

Nói rồi cậu khẽ cười. Không hiểu sao, Tô Mặc chỉ muốn òa lên khóc. Có phải dạo này tuyến nước mắt của cô phát triển hơn không mà lúc nào nó cũng chỉ chực được hoạt động, mà phần lớn chỉ vì những lời nói của người con trai này.

Từ khi nào cậu đã âm thầm chạm vào được nơi sâu nhất trong trái tim cô và mọc rễ ở đó? Từ khi nào hình bóng người con trai cô cứ ngỡ suốt đời không thể nào quên nay đã dần dần phai nhạt, chỉ còn là một biểu tượng có cũng được, không có cũng chẳng sao?

Mình người ngự trị tim tôi,

Hóa ra cũng chỉ tưởng lầm thế thôi.

Chợt nhận ra Ôn Tư Niên không phải là tượng đài không thể phá vỡ trong lòng, Tô Mặc chợt bật cười. Nhìn những đường nét quen thuộc trên khuôn mặt tuần tú của Diệp Tử Khiêm, cuối cùng cô cũng chịu buông

tay dần hòa với vận mệnh bướng bỉnh.

Nếu đôi ta không đi tiếp cùng nhau,

Em sẽ chọn người khác cùng cất bước.

Chẳng phải vì anh đã không đủ tốt,

Hay là do em chẳng đủ yêu anh.

Chỉ đơn giản duyên ta quá mong manh,

Số phận không cho anh là "người đó".

Thôi thì chia xa!

Nghĩ đến đây, ruột gan cô đau như bị ai xé, nụ cười trên môi mỗi lúc một rung rung để rồi khẽ bật ra thành tiếng. Diệp Tử Khiêm giật mình và nhìn cô đầy thắc mắc, lo lắng:

- Này, cậu làm sao thế?

- Không sao. - Cô mỉm cười lắc đầu và nhìn thẳng vào đôi mắt trong sáng của cậu. Nụ cười của cô vừa hiền dịu vừa tinh nghịch, Diệp Tử Khiêm chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười nào đẹp như thế.

- Diệp Tử Khiêm, cậu rất thích tớ phải không? - Giọng điệu cô thản nhiên quá đỗi khiến cậu sững sốt vô cùng.

Cậu gãi đầu gãi tai đáp:

- Đúng thì sao? Người ta hot thế này, thích cậu lại chả vui quá?

- Đúng thế, tớ nên vui mới đúng! - Tô Mặc gật đầu và thấy buồn cười khi khuôn mặt Tử Khiêm bắt đầu đỏ ửng.

Tử Khiêm thấy hơi bí bách, đột nhiên cậu thấy ngượng ngịu rồi lí nhí hỏi:

- Này, cậu có uống nhầm thuốc không vậy?

- Không hề. - Tô Mạc cười toe toét và áp sát lại gần, Tử Khiêm bất ngờ đến tóa mồ hôi.

Hơi thở nhẹ nhàng, đáng yêu của cô gái khế phả lên da mặt cậu nghe thật thích thú. Giọng nói mà cậu say đắm bỗng dưng nhích gần lại với cậu hơn bao giờ hết:

- Tổ đang nghĩ... Diệp Tử Khiêm tốt như thế, may lắm mới đi thích tổ, hay là chúng mình hẹn hò đi.

- Hà?

- Hà cái gì mà hà? - Tô Mạc vờ nhăn nhó và nhìn vào đôi mắt đã hoàn toàn trở nên ngây dại của cậu mà không nhận được cười - Thái độ kiểu này là không được vui lắm thì phải. Thế thì... thôi vậy...

- O! - Diệp Tử Khiêm vẫn còn chưa bắt kịp với sự thật. Mãi đến khi Tô Mạc cười và vẫy tay chào tạm biệt, cậu mới hoàn hồn.

Nghĩ đến giây phút bề mặt của mình ban nãy, cậu tỏ ra tức tối bèn lao như một mũi tên đến ngay trước mặt cô, không cho cô cơ hội trốn thoát và hăm hăm:

- Tô Mạc! Dám đùa với tổ à!

Da mặt Tô Mạc vốn dày như thế nhưng nghe xong câu này cũng ngượng chín mặt, chỉ muốn đào cái lỗ chui xuống cho khuất. Cô vội lên tiếng thanh minh cho mình:

- Đừng có nói bừa nhé! Ai đùa hà!

- Lại còn chối! Lần trước lúc trong nhà vệ sinh... - Nhắc lại chuyện cũ, chàng trai ngập ngừng nên âm lượng cứ nhỏ dần.

Tô Mạc chỉ muốn ngửa cổ lên trời gào tướng lên rằng mình bị oan. Nhìn điệu bộ ngớ ngẩn của Tử Khiêm, cô bức đến phát khóc.

- Lần đấy cũng không!

- Xì, ai thêm tin! - Tử Khiêm khẽ lườm - Mà này, nhận đi! Bao năm nay cậu vẫn yêu thầm tớ đúng không?

"Trời đất có mắt làm chứng nhé, còn lâu!", Tô Mạc hậm hực trong bụng. Chợt một giọng nói lạnh lạnh cất lên đằng sau, kèm theo là một tiếng cười nhạt:

- Tư Niên, em đã bảo anh rồi, em Tô Mạc dù có rời xa anh thì cũng không thiếu người khác lấp vào đâu.

Hai người hướng về phía có tiếng nói, hóa ra Bạch Y Y và Ôn Tư Niên đang đứng ở gần đó từ lúc nào. Bạch Y Y vẫn xuất hiện với vẻ kênh kiêu, vênh váo thường ngày. Ôn Tư Niên đứng trân trân cạnh cô ta như người mất hồn, trên mặt vẫn đeo khư khư chiếc mặt nạ điềm tĩnh.

Tô Mạc bất giác lùi lại một bước nhưng bàn tay cô đã kịp nắm gọn trong tay Tử Khiêm, cậu sớm hiểu chuyện gì sắp xảy ra. Bàn tay Diệp Tử Khiêm ấm ới là ấm, nó như gửi đi một thông điệp duy nhất: "Có tớ ở đây rồi, cậu không đơn độc đâu. Đừng sợ, không phải sợ gì hết!"

Cậu đem một phần dũng khí của mình trao cho cô. Dường như cô cũng không sợ hãi gì nữa. Cô không né tránh nỗi bất an, nhu nhược làm tổ trong lòng mình bấy lâu nữa, cô kiên cường nhìn thẳng vào đôi mắt Ôn Tư Niên và thấy anh cũng đang nhìn cô chăm chú.

Cảm giác quen thuộc ấy lại sống dậy, anh vẫn là một Tư Niên vĩ đại của những hơi thở ấm áp, nhưng giờ đây đã có điều gì đó thay đổi.

Bạch Y Y vẫn ngoa ngoắt kiểm chuyện bằng giọng chói tai nhưng không tài nào khiến Tô Mạc lung lay:

- Không ngờ đấy, vèo một cái đã thăm thiết ngay được với cậu chủ nhà họ Diệp rồi. Chỉ khổ cho đứa em đại dột đang đi học bên Anh của tôi, từ bé nó đã thích Tử Khiêm.

Tử Khiêm trợn mắt kinh ngạc, cậu chưa bao giờ nghĩ Bạch Hạ lại thích mình. Không ngờ Tô Mạc đứng bên lại phì cười, cô thản nhiên nhìn Bạch

Y Y, câu trả lời cũng điềm tĩnh như dòng nước hiền hòa:

- Kể cũng tiếc thật. Nhưng trên đời cái gì không phải của mình thì sẽ mãi mãi không thể về với mình. Cho dù tôi rút lui thì Diệp Tử Khiêm cũng chẳng bao giờ thích Bạch Hạ đâu. - Nói đến đó, cô hếch mặt nhìn sang Tử Khiêm và cười tươi như hoa - Tổ nói có đúng không?

Diệp Tử Khiêm gật đầu lia lịa, đúng là cậu sẽ không bao giờ thích nổi đứa con gái chua ngoa đó. Bạch Y Y ra vẻ cáu kỉnh:

- Chị công nhận cô em giống mẹ, lúc nào cũng thích giành những thứ thuộc về người khác!

- Vậy còn phải xem thứ đó có thực sự thuộc về người khác không đã. Nếu đúng là của người khác thì giành lấy cũng không được. - Tô Mạc tủm tỉm cười và đáp tròn vành rõ chữ. Cô chẳng cần nói to cũng đủ khiến người nghe phải thót tim nể sợ. Diệp Tử Khiêm chết mê chết mệt giây phút cứng cỏi này của cô.

Ôn Tư Niên vẫn đứng đó bất động như một pho tượng nãy giờ, chợt lững thững tiến từng bước về phía Tô Mạc khiến ai nấy đều giật mình.

Gương mặt anh trông vẫn hiền hòa làm sao, nhưng giờ đây đôi mắt anh đã quá trống rỗng. Tô Mạc muốn làm gì đó nhưng toàn thân cô như tê cứng, chỉ còn bàn tay được Diệp Tử Khiêm nắm chặt vẫn còn cảm giác. Hơi ấm ấy khiến cô dám đối diện với người con trai đã cắm rễ trong lòng cô bao năm nay. Hai người nhìn nhau rất lâu.

Ôn Tư Niên bỗng dưng cười hiền, hai khóe môi nhếch lên tạo thành một nụ cười dịu dàng, tròn trịa chưa từng thấy. Anh vẫn là cậu bé hàng xóm năm xưa cô từng thề sẽ lấy làm chồng.

- Mạc, bây giờ em có hạnh phúc không?

Tô Mạc lặng thinh. Nhưng bàn tay cô đang ấm êm trong tay Tử Khiêm có lẽ đã là câu trả lời rõ ràng nhất cho anh.

Ôn Tư Niên vẫn một mực giữ thái độ điềm đạm như thế. Anh bất giác nở một nụ cười thanh thản buông xả mọi thứ. Nhìn anh lúc này thật giống

một người anh trai đang dẫn dò em gái thứ gì đó, nhưng vẻ u buồn trong đôi mắt anh vẫn không sao khác đi được.

- Tốt lắm. Trong hai chúng ta có ít nhất một người hạnh phúc, thế là đủ rồi. - Tất cả đều sống sờ trước câu nói của anh.

Diệp Tử Khiêm cảm thấy bàn tay mình đang nắm cứ lạnh dần đi, càng lúc càng băng giá. Cậu lo sợ một phút sơ ý, cậu sẽ để cô ấy vùng chạy và lại theo chân người kia đi đến chân trời góc biển. Cậu đã chịu quá nhiều lần như thế rồi nên lần này cậu sẽ không cam chịu nữa, không bao giờ! Nghĩ thế, bàn tay cậu càng siết chặt hơn, nhưng bất giác cậu cảm nhận được một lực đẩy đang khẽ chống lại. Thì ra bàn tay bé nhỏ của cô đòi thoát ra để nắm lại tay cậu, dường như đó là một lời bảo đảm để cậu khỏi phải lo lắng. Cô gái đồng dạng nói:

- Anh sai rồi Ôn Tư Niên. Chúng ta đều có thể rất hạnh phúc. Chỉ cần buông bỏ quá khứ và quên nhau đi, thì cả hai sẽ đều rất hạnh phúc. - Tô Mặc không biết diễn đạt sao cho khéo, cô cứ thẳng thừng nói ra những gì mình nghĩ.

Vài câu ngắn gọn ấy đủ khiến khuôn mặt anh bỗng dưng xám lại, còn Diệp Tử Khiêm không dám tin đây chính là Tô Mặc nữa.

Cậu hay nói: "Thích tớ rồi phải không?"

Và thắc mắc: "Tốt thế này, sao mà không thích mà?"

Nói thế nào, thực ra cũng chỉ là độc thoại.

Ấy thế mà, hóa ra hôm nay là có thật.

"Tớ cùng cậu, đi đến cuối con đường."

Diệp Tử Khiêm cảm thấy một niềm hạnh phúc khó tả đang bao bọc lấy mình khiến toàn thân cậu khẽ run lên.

Ôi, xấu hổ quá! Thật đấy, xấu hổ lắm! Thì tình yêu vốn hay khiến người ta đỏ mặt mắc cỡ mà. Từ ngày yêu Tô Mặc, sĩ diện đã trở thành một vật trang trí vô nghĩa.

Cậu hít sâu một hơi và nhìn khuôn mặt Ôn Tư Niên đang mỗi lúc một tái nhợt như tờ giấy. Anh ta cứ trân trối nhìn Tô Mạc của cậu, không chịu dời mắt. Những chiếc răng trắng muốt bắt đầu nghiêng lấy bờ môi tạo thành một đường hằn thâm sì.

Diệp Tử Khiêm thấy khó chịu toan kéo Tô Mạc đi chỗ khác. Đó là người con gái của cậu, ngoài cậu ra, không ai được phép nhìn hết.

Ôn Tư Niên như đang phải gánh chịu một nỗi đau cực lớn, lớn đến nỗi nó sắp trào ra. Anh nghiêng mạnh một nhát, máu tươi rỉ ra từ làn môi tím tái. Vết máu bất ngờ vấy lên người Tô Mạc, khuôn mặt anh bắt đầu xám xịt như mặt người chết.

Bạch Y Y cả kinh, kêu lên thất thanh. Diệp Tử Khiêm lại thấy bàn tay cậu đang nắm lạnh ngắt đi, như thể cậu đang nắm một cục đá trong tay.

- Tô Mạc... - Anh khẽ gọi tên cô đầy lo lắng. Cô chết lặng tại chỗ như mất đi mọi tri giác.

Bạch Y Y sợ hãi lay Ôn Tư Niên liên tiếp nhưng anh không trả lời mà cứ trân trân nhìn Tô Mạc. Đáy mắt anh như gợn lên những tâm tình vô biên mà cũng như chẳng có gì hết.

Diệp Tử Khiêm chẳng có chút cảm thông nào dành cho anh. Cậu chỉ muốn kéo tay người con gái trước mặt và chạy trốn khỏi nơi đây, rời xa những chuyện thị phi phiến hà, rời xa người đàn ông kia, đi càng xa càng tốt. Nhưng cậu biết mình chẳng có tư cách để làm vậy. Cho dù cậu có thể vứt bỏ mọi thứ để đưa cô đi, trong lòng cô vẫn u uẩn mãi hình bóng của anh ta, bao nhiêu năm cũng chẳng thể nào tan biến vĩnh viễn.

Diệp Tử Khiêm thấy lo sợ, từ nhỏ đến giờ cậu chưa bao giờ rơi vào tình cảnh này. Từ khi gặp cô, cậu mới có cảm giác ấy nhưng luôn coi đó như một "điều ngọt ngào" mình phải nắm. Diệp Tử Khiêm cười nhếch nhếch, có thứ gì đó đang rộn rạo trong tim cậu. Cuối cùng, cậu đành nói:

- Cậu xem anh ấy thế nào đi. Tổ không sao đâu.

Cậu khoan dung, rộng lòng đến nỗi không còn là chính mình. Thế nên,

cậu chỉ mong Tô Mạc cũng thấy được điều đó.

“Đừng đi đâu cả, cô gái yêu của tôi. Hãy đứng cạnh tôi, đừng đến bên người đó.”

Nhưng Tô Mạc khẽ lách những ngón tay mình khỏi bàn tay cậu, cho dù cậu nắm có chặt đến thế nào thì vẫn không níu giữ được cô. Đôi bàn tay của hai người đã rời hằn nhau, nơi thắm sâu nhất trong trái tim cậu cũng chợt đau nhói, cậu không thể chịu đựng được nữa. Cậu muốn thốt lên rằng mình nghĩ lại rồi. Nhưng đã muộn, cô gái đã cất bước.

Tô Mạc đứng ngay trước mặt Ôn Tư Niên và nhìn anh một cách vô cảm. Cô đưa tay nhẹ nhàng chấm lấy những vết máu còn vương lại trên mép anh. Khuôn mặt cô vô hồn như mặt tượng, nhưng động tác nào cũng thấm đẫm trù mẫn khiến anh muốn rơi nước mắt:

- Ôn Tư Niên, chúng ta hãy tha cho nhau được không?

- ...

- Em cầu xin anh đấy, hãy tha cho nhau đi. - Cô nhẹ nhàng thốt lên những lời tàn nhẫn.

Ôn Tư Niên nhắm nghiền mắt để gồng sức gánh lấy những nỗi đau quá lớn. Nó hành hạ khiến khuôn mặt anh nhăn rúm lại còn toàn thân run lên từng chập. Nỗi đau đó lớn thế nào mà chỉ trong chốc lát nó đã đè bẹp người con trai vĩ đại này vậy?

Tô Mạc không hề thay đổi thái độ, cô vẫn ngoan cố nhìn anh một cách vô cảm và chờ đợi câu trả lời.

Bạch Y Y chứng kiến này giờ bỗng dưng phần nộ quát:

- Tô Mạc, cô giữ lương tâm một chút có được không? - Nói rồi giăng tay Tô Mạc khỏi anh.

Nụ cười xuất hiện trên khuôn mặt tái nhợt của Ôn Tư Niên. Anh trả lời một cách khó khăn, khổ sở:

- Mạc, nếu đây là những gì em muốn...

Anh bỏ lửng câu nói vì không còn đủ sức cất thành lời. Anh nuốt lấy từng hớp không khí thật lớn, nước mắt cứ trào ra không ngừng. Tô Mạc điềm nhiên cất tiếng đáp:

- Đúng thế, đây là những gì em muốn.

- Vậy thì thôi. - Quá khó khăn để giữ được nụ cười trong lúc này, anh vẫn cười nhưng khuôn mặt anh cứ méo lại. Anh trả lời cô theo cách anh thường làm từ nhỏ, đó là không bao giờ để cô phải thất vọng.

- Anh sẽ làm theo những gì em muốn.

Mấy chữ này có sức nặng thế nào, chẳng ai rõ. Tô Mạc nhoẻn cười hồn nhiên như một đứa trẻ:

- Ôn Tư Niên, hãy nhớ lấy những gì anh đã nói.

Nói rồi cô quay gót trở về với Diệp Tử Khiêm đang đợi chờ. Khuôn mặt tuấn tú của chàng trai vẫn toát lên vẻ kiên định ấm áp, đúng như những gì cô mong đợi. Cô cười:

- Diệp Tử Khiêm, chúng mình đi thôi.

Diệp Tử Khiêm hơi sững sốt trước nụ cười thùy mị của cô. Cậu gật đầu lia lịa và đáp lại:

- Ừ.

Từ giờ trở đi, chỉ có tớ và cậu, hai đứa cùng nhau đi cho đến cuối con đường nhé!

Có phải anh yêu em - Chương 14 phần 1

Chương 14: Chỉ mình cậu yêu tớ chẳng đổi thay

Sau này hồi tưởng, tớ mới nhận ra rằng trong khoảng thời gian trẻ tuổi điên cuồng ấy, chỉ mình cậu yêu tớ chẳng đổi thay.

~~~~~

Nhìn hai người dắt nhau đi, Ôn Tư Niên không còn gắng gượng nổi nữa, toàn thân anh nhũn ra như sắp đổ vật xuống đất. Bạch Y Y luống cuống đỡ anh nhưng sức cô sao đỡ nổi một người con trai cao lớn. Hai người đổ vật xuống đất cùng một lúc trông rõ thảm hại.

Bạch Y Y thở hồng hộc, bất giác cô nhoẻn cười nham hiểm. Cô trừng mắt nhìn đôi nam nữ đang bỏ đi xa dần, trong lòng dấy lên bao căm tức chỉ hòng tuôn ra ngoài nhưng chẳng biết đổ vào đâu. Cô nghiến răng đầy hận thù:

- Tô Mạc...

“Mày nhớ lấy! Nhớ kỹ lấy cho tao! Tao sẽ không tha cho mày đâu!”

Tô Mạc chẳng hề hay biết đằng sau lưng có một người đang nguyên rủa cô cay nghiệt. Cô chỉ biết đi theo Tử Khiêm rời xa chốn này. Diệp Tử Khiêm chẳng lên tiếng, cứ mãi miết kéo cô đi. Sự im lặng của cậu cũng đủ khiến cô an lòng.

Hai người đặt chân tới bến xe buýt lúc nào không hay. Tô Mạc mỉm cười lên tiếng:

- Đi đến đây thôi, tớ bắt xe về đây.

Sở dĩ cậu im lặng suốt này giờ là vì mãi nắm tay cô không chịu buông. Cô nghiêng đầu nhìn Tử Khiêm, cậu cất tiếng:

- Những gì cậu nói ban nãy là thật chứ?

- Sao cơ?

- Chuyện cậu và tớ ấy...

- Dĩ nhiên rồi. - Cô phì cười, đốm sáng trong hai con ngươi long lanh của cô như sắp lóe lên.

Diệp Tử Khiêm không quá vui mừng, nhìn người con gái đang cười tươi như đóa hoa trước mặt, cậu thậm chí không biết tình cảm nơi đáy lòng cô có giống như những gì đang biểu lộ ra bên ngoài không.

Nhưng chỉ cần thế thôi cậu cũng hiểu, cho dù đây chưa phải là kết cục hoàn hảo cậu mong muốn nhưng cậu chẳng tài nào khám phá nổi những tâm sự bí mật đằng sau nụ cười ấy, cho dù đây là điều cậu muốn từ lâu.

Cậu đành cười xòa tựa như thỏa hiệp với số phận, nếu đây đã là kết cục đẹp nhất, cậu cũng chấp nhận. Nói cách khác, dù sao cậu cũng đã có được người con gái mình yêu thương.

Nghĩ đến đó, niềm vui lại hiện lên khuôn mặt cậu. Cậu nắm chặt tay cô và kéo cô vào lòng. Nụ cười của cậu mỗi lúc một rạng rỡ nhưng bỗng chốc lại yếu dần.

"Nghe này cô gái,

Lần này là cậu chọc tức tớ đấy nhé.

Lần này cậu không còn đường chạy thoát đâu.

Lần này tớ sẽ giữ cậu thật chặt!

Và sẽ không còn lần nào tớ để cậu đi mất."

Những lúc thế này, hai người không hề hay biết rằng, có nhiều khi hoạn nạn như một con thú dữ đang ẩn náu trong góc khuất rình mồi. Nó cứ lờn vờn ở đấy không chịu biến đi.

Lúc Tô Mạc trở về nhà, mẹ cô vẫn đang ngủ thiêm thiếp. Cô gọi đầu rồi cũng lên giường nghỉ ngơi.

Hôm sau, mới sáng tinh mơ, cánh cửa nhà cô đã vang lên liên hồi những tiếng đập thùm thụp. Tô Mạc sức tỉnh khỏi cơn mơ và thấy mẹ đang nằm co ro trên giường run rẩy vẻ rất kinh hãi. Hay mẹ cô đang lo sợ điều gì đó? Cô ngái ngủ đỡ dành mẹ vài câu rồi bực dọc ra mở cửa.

Cô kinh ngạc khi thấy bên ngoài có mấy người mặc cảnh phục đang chờ sẵn, vẻ mặt trông rất hung hãn. Linh tính mách bảo cô có chuyện gì đó không hay đang xảy đến, cô lễ phép hỏi:

- Xin lỗi, mấy chú đến có việc gì không?

- Bà Lâm Ngọc Kỳ cư trú tại đây phải không? - Gã cảnh sát trẻ hơn hẳn học hỏi.

Tô Mạc bất giác gật đầu. Mấy tên cảnh sát không nói chẳng rằng cứ thế xông vào nhà và lùng sục tứ phía. Tô Mạc thất kinh và la lên:

- Các người làm gì vậy? Các người muốn gì?

Cô đang nói dở thì một gã cảnh sát thô bạo kéo mẹ cô xềnh xệch ra ngoài. Khuôn mặt người đàn bà trắng toát như ma, đầu tóc bù xù, miệng không ngớt kêu réo. Gã cảnh sát lấy làm khó chịu vì những tiếng kêu la, hăn hăn mặt và khóa chặt tay bà lại.

Tô Mạc thấy bàn tay mẹ đỏ lừ bèn gào lên:

- Các người làm gì vậy! Thả mẹ tôi ra!

- Có người tố cáo Lâm Ngọc Kỳ cố ý gây thương tích cho người khác, chúng tôi cần dẫn về đồn điều tra. - Một gã khác tỏ ra hung hãn không kém.

Tô Mạc xông tới và che chắn cho mẹ:

- Các người có bằng chứng gì? Cứ là cảnh sát là được phép xộc vào nhà

dân bắt người bừa bãi à? Thế này còn gì là pháp luật?

- Ai nói không có bằng chứng? - Một gã móc túi lấy ra tờ giấy nhàu nhĩ - Đây là lời khai bị thương của nguyên cáo, cho thấy anh ta bị vật nhọn đâm vào. Chúng tôi đã điều tra cả hàng xóm và có thể chứng minh vài ngày trước đúng là Lâm Ngọc Kỳ đã dùng dao đâm người. Thế này còn chưa đủ hay sao?

Cô bàng hoàng khi thấy tên nguyên cáo là Ôn Tư Niên, những nét chữ quen thuộc trên tờ giấy khiến cô đau nhói.

Nhưng anh đã đồng ý với cô sẽ không kiện cáo gì mẹ cô cơ mà? Anh đã đồng ý rồi cơ mà? Hoang mang, cô không để ý thấy mẹ cô đã bị cảnh sát lôi ra đến tận cửa và đang chuẩn bị xuống tầng dưới. Cô vội vã đuổi theo nhưng bị mấy tên đó chặn lại.

Cô gồng sức với tay để kéo mẹ lại. Nhưng chúng hung tợn quá, cô không tài nào chạm tay tới, chỉ biết kêu gào trong vô vọng:

- Mẹ, mẹ ơi!

Ban đầu bà Lâm còn giãy giụa trong hoảng loạn, nghe tiếng gọi mẹ, bà mới hồi phục lại thần trí. Đôi mắt bà bỗng tỉnh táo hơn trước, bà bèn vùng vẫy mạnh hơn:

- Mạc, Mạc ơi!

Tiếng hai mẹ con kêu khóc gọi nhau đập văng vẳng vào thành tường cầu thang khiến hàng xóm nghe thấy đều xót xa. Bao người hiếu kỳ đổ xô ra xem chuyện gì đang diễn ra, thì thấy cảnh tượng Tô Mạc và bà mẹ điên đang bị một đám cảnh sát giằng kéo, hai mẹ con chới với để chạm vào nhau mà không được.

Hàng xóm khu này tuy ngày thường chẳng gặp mặt nhau bao giờ, nhưng đã sống chung với nhau một khu bao năm trời nên cũng mùi lòng cảm thông. Họ không ngớt miệng chửi rủa lũ cảnh sát ác ôn bạo ngược.

- Khiếp chưa kìa, mẹ con người ta cô nhi quả phụ mà không tha. Không biết nhục!

Một tên cảnh sát quay phắt lại dùng dùng quát:

- Đang thi hành công vụ! Bà cũng muốn theo về đồn hả?

Trước lời lẽ uy hiếp đáng sợ, ai nấy đều im bật, chỉ đành khoanh tay đứng bên tỏ thái độ bất bình, chẳng một ai dám đứng ra bên vực.

Bà Lâm bị lôi đi mỗi lúc một xa. Người đàn bà điên vẫn cứ với theo đứa con gái, khuôn mặt hoảng hốt, bị thương đến rùng rợn. Đột nhiên bà cứ nấc lên ằng àng từng hồi như bị vật gì đó đâm vào họng tóe máu.

Tiếng kêu gào thê lương khiến ai nấy đều xót lòng. Mấy tên cảnh sát dường như cũng không quá nhẫn tâm khi nghe bà gào thét mỗi lúc một lớn rồi khóc tu tu như đứa trẻ.

Tô Mạc không tài nào chịu đựng được âm thanh xé ruột này. Cô khổ sở nhắm chặt mắt lại.

Có một luồng sức mạnh như được tích tụ trong người cô bỗng chốc phun trào, cô vùng lên giằng lấy tay bọn cảnh sát và che chắn ngay trước mặt mẹ. Móng tay của cô mấy ngày chưa cắt, giờ đây nó được phát huy tác dụng hết mức. Tất cả những kẻ chạm tay vào mẹ con cô đều xuyết xoa co tay lại vì những đòn đau rát.

Kẻ móng tay của cô đã lấm tẩm những máu, còn kẻ đang ăn đòn đã la lên oai oái. Hấn gào lên:

- Trời oi mù rồi! Mắt tôi sắp mù rồi! - Hấn không nể nang gì và tát Tô Mạc một cái vào mặt khiến cô suýt ngã lăn xuống đất. Tai cô ù đi tới mức không còn nghe thấy gì nữa.

Nào giằng co, nào chửi bới. Cô và mẹ bị kéo xệch xuống dưới, tống vào xe và đưa đến đồn cảnh sát gần nhất.

Ít ra, hai mẹ con vẫn còn đang được ở bên nhau. Tô Mạc thầm nghĩ và ôm chặt lấy tấm thân mỏng manh đang run lên trong sợ hãi của mẹ:

- Không sao đâu, mẹ đừng sợ...

Bà Lâm hồ như đang nói gì đó nhưng cô nghe không rõ. Tai cô vẫn lùng bùng sau cái tát ác ôn vừa rồi, hình như dây thần kinh nào đó đã bị ảnh hưởng.

Đột nhiên cánh cửa phòng được đẩy vào. Bà Lâm khép vào người Tô Mạc như một con thỏ trước họng súng thợ săn. Tô Mạc vội vỗ về mẹ mặc dù chính bản thân mình cũng sợ chết khiếp. Nhưng cô không được phép tỏ ra hèn nhát, cô nhìn thẳng vào cánh cửa và chờ đợi.

Diệp Tử Khiêm xuất hiện. Cô há hốc mồm nhìn. Cậu cười nhẹ nhõm như vừa trút bỏ được gánh nặng. Cậu rảo bước tới bên Tô Mạc và ôm chặt lấy cô.

- May quá, tìm thấy cậu rồi. - Những tiếng ù ù vẫn vang lên trong tai Tô Mạc nhưng không hiểu sao cô nghe rất rõ câu này. Những giọt nước mắt của cô thấm ướt bờ vai cậu.

May thay vẫn còn bờ vai này cho cô tựa vào, che chở cho cô trước mọi sóng gió.

- Diệp Tử Khiêm... - Chỉ cần gọi tên người con trai này cô cũng thấy bình yên lắm rồi. Nước mắt cô cứ giàn giụa không thôi, cô như đang trút hết mọi oan ức và kinh hãi của ngày hôm nay ra ngoài.

- Diệp Tử Khiêm, Diệp Tử Khiêm... - Cô nhắc đi nhắc lại tên cậu cứ như ba chữ ấy là thần chú hộ thân vậy. Chỉ cần đọc lên là mọi nguy hiểm, hoạn nạn phải né đi.

Chờ cho cô khóc thỏa thuê, Từ Khiêm mới lên tiếng:

- Đi, tớ đưa cậu về.

- Ừ. - Tô Mạc đáp một cách vô thức. Cô đỡ mẹ dậy nhưng Diệp Tử Khiêm lại lên tiếng:

- Tô Mạc, tớ đưa cậu về cơ. - Từ Khiêm nhấn mạnh chữ "cậu", đôi mắt bỗng trĩu nặng áy náy.

Tô Mạc chột hiệu ra điều gì đó nhưng cô vẫn cố chấp:

- Thế mẹ tớ thì sao?

- Tạm thời bác gái không được phép rời khỏi đây. - Diệp Tử Khiêm thở dài - Nhưng tớ đảm bảo mẹ cậu sẽ được thả. Cậu cứ theo tớ về nhà đã.

Nói rồi cậu kéo tay Tô Mạc đi nhưng cô gạt ra. Tô Mạc lạnh lùng nhìn cậu:

- Cám ơn cậu. Nhưng tớ không về đâu, tớ phải ở lại đây với mẹ.

Diệp Tử Khiêm hơi cuống nhưng vẫn dỗ dành:

- Cậu yên tâm, tớ đã đánh tiếng với người ta rồi. Họ sẽ chăm sóc mẹ cậu thật tốt. Ngoan nào, theo tớ về đã rồi từ từ tính cách được không?

Tô Mạc ngẩng đầu nhìn cậu và lặng lẽ lắc đầu như một cái máy không cảm xúc. Diệp Tử Khiêm hít một hơi thật sâu và nói:

- Cậu đừng ngoan cố nữa được không? Cậu có biết tớ tốn bao nhiêu công sức mới đưa được cậu ra ngoài không? Có biết tội đánh người thi hành công vụ nặng thế nào không? Tại sao cậu không...

Thấy hai tai cô gái cứ đỏ phừng phừng, vết đỏ lan sang tận cả hai gò má, cậu giật nảy người. Ban đầu cậu cứ tưởng mặt cô đỏ vì xúc động nên cũng không để ý, nhưng thấy vết đỏ không bình thường chút nào, cậu giật mình kinh hãi:

- Cậu sao thế?

- Không biết. - Cô cười mếu máo và kể lể - Chắc tại cú bạt tai ban nãy. Tai bên này cứ ù lên, ban nãy đau lắm, khéo có khi điếc luôn rồi.

Thấy cô vẫn miêu tả một cách thản nhiên, cổ họng cậu cứ nghẹn lại. Những tia đỏ trong mắt nổi đùng đùng, trông cậu chẳng khác nào con thú sắp lên cơn điên:

- Trong số các người ai đánh mẹ con cô ấy?

Vẻ mặt cậu đáng sợ đến nỗi hai viên cảnh sát đằng sau phải lùi lại. Một lúc sau mới có kẻ lắp bắp thưa lại:

- Con bé suýt cào mù mắt anh Lý. Anh ấy tức quá nên ra tay hơi nặng.

Vừa dứt lời, khuôn mặt Tử Khiêm tím ngắt lại, cậu mím môi không nói lời nào. Hai viên cảnh sát cũng kiêng dè nên không dám ho he. Căn phòng chỉ hăm hập tiếng thở, tuyệt không ai lên tiếng.

Tô Mạc vỗ nhẹ lên lưng người mẹ đang kinh hãi. Đột nhiên Diệp Tử Khiêm quỳ sụp xuống trước mặt hai mẹ con, khuôn mặt cậu vẫn nhăn nhó nhưng lời nói rất mực hiền hòa:

- Thưa bác, cháu không phải người xấu. Cháu muốn đưa Mạc đi khám tai, bác đồng ý nhé?

Cậu nói chuyện kính cẩn với một kẻ điên vốn có phần nực cười, nhưng tất cả những người ở đó không ai cười nổi tiếng nào.

Bà Lâm nhìn cậu hồi lâu, dường như bà hiểu những gì cậu nói nên cũng khẽ gật đầu. Bà buông tay khỏi Tô Mạc và ngoan ngoãn nép vào tường. Tô Mạc bật khóc và nghẹn ngào:

- Mẹ, con không đi đâu, con ở đây với mẹ... - Cô run rẩy nói, định sà vào mẹ thì Diệp Tử Khiêm nắm lấy tay, cậu lạnh lùng bảo:

- Không được là không được. - Vừa dứt lời cậu thẳng thừng kéo cô đi.

Thái độ của bà Lâm bình thản hơn bao giờ hết. Bà cứ ngây dại nhìn Tô Mạc bị Tử Khiêm kéo đi một cách can tâm tình nguyện, không gào không quấy như một đứa trẻ biết điều.

Bóng dáng hai đứa trẻ dần dần biến mất, bà mới từ từ cuộn mình lại và khóc rưng rức. Cho dù điên cuồng thế nào, vô tri ra sao, người mẹ vẫn luôn giữ trọn được tình yêu thương bất diệt và coi con mình quan trọng hơn cả mạng sống.

Bị Diệp Tử Khiêm lôi khỏi đồn cảnh sát, dọc đường Tô Mạc cứ vừa vùng

văng vờn chửi bới. Nhưng Diệp Tử Khiêm vẫn không lơ tay, cứ cầm đầu
lôi cô đi.

Đi được một đoạn, đột nhiên cậu thả tay cô ra. Tô Mặc như con thú được
cởi trói, tỏ vẻ giận dữ:

- Diệp Tử Khiêm! Tại sao cậu chưa hỏi ý kiến tớ mà đã... - Cậu nói bỗng
dừng mắt ngang cổ họng khi cô nhìn lên khuôn mặt cậu.

Có phải anh yêu em - Chương 14 phần 2

Diệp Tử Khiêm gồng mình mím chặt môi, đôi mắt trong veo hình như ươn ướt vì nước mắt. Tô Mạc không biết phải nói gì hơn, đành im lặng đứng nhìn cậu. Cậu cho rằng khóc lóc là mất mặt nên vội đưa tay che lấy che đậy, giọng nói của cậu phát ra ảm đạm từ những kẽ ngón tay:

- Đi, tớ đưa cậu tới bệnh viện.

- Diệp Tử Khiêm, tớ... - Cô đau đớn nhắm nghiền mắt và lặng thinh.

Cậu bỏ ngoài tai những gì cô nói và khàn khàn nói:

- Đi nào, hay là cậu muốn tớ phải quỳ xuống van xin hả?

Tô Mạc đành đầu hàng và theo cậu lên xe tới bệnh viện.

Tai trái của cô không bị tổn thương nghiêm trọng, cũng may cô được đưa đi khám kịp thời nếu không thì cũng rắc rối đủ đường. Sau khi kiểm tra lại, bác sỹ kê thuốc và bảo cô về nhà nghỉ ngơi.

Cô khám xong rồi, khuôn mặt tái nhợt của Diệp Tử Khiêm mới lấy lại được chút sức sống. Sau khi trả tiền thuốc thay cô, cậu lại lừng lững kéo cô ra khỏi bệnh viện.

Bầu trời mùa đông cứ âm u như nỗi lòng của đôi trai gái, ảm đạm, rầu rĩ. Tô Mạc chợt phá vỡ bầu không khí trầm buồn:

- Diệp Tử Khiêm, cảm ơn cậu vì đã giúp tớ lần này. Tớ...

Chưa nói xong, Diệp Tử Khiêm đã ngắt lời:

- May mà cậu không sao. - Tia sáng lóe lên từ đôi mắt trong sáng của cậu không khác nào ngôi sao đẹp nhất bầu trời. Cô đắm chìm trong đôi mắt ấy. - Tô Mạc, cậu làm tớ lo suýt chết.

- Diệp Tử Khiêm... - Cô lăm bằm ba chữ ấy trong miệng và cảm nhận đôi tay cậu đang quàng chặt vào người mình.

Tử Khiêm siết lấy cô như không chịu buông ra, hơi ấm tỏa ra từ người cậu đủ sức thiêu đốt mọi u uất trong lòng cô.

- Tớ biết cậu rất muốn ở bên mẹ. Nhưng hãy tin tớ một lần đi được không? Tớ sẽ cố gắng cứu mẹ cậu ra nhanh nhất có thể, cậu biết đấy, nhà tớ thừa quyền lực để làm điều đó. Cậu tin đi, nhất định tớ sẽ làm được! Cầu xin cậu, đừng đi về nơi tớ không nhìn thấy nữa... - Cậu khẩn thiết nói chẳng theo thứ tự nào hết. Nhưng Tô Mạc hiểu rõ nỗi lòng của cậu hơn bao giờ hết, cô đưa tay ôm lấy chàng trai ấm áp này và biết rằng mình đã hoàn toàn đắm chìm trong tình yêu của cậu. Cô đáp:

- Ừ, chúng mình về nhà đi.

Diệp Tử Khiêm đưa cô về nhà.

Mọi việc nhờ có cậu can thiệp nên cũng khá thuận lợi. Cậu tận dụng mọi mối quan hệ mình có, chạy ngược chạy xuôi một cách thuần thục, chẳng hề giống với một gã trai non choẹt. Nhờ cậu khéo léo giao thiệp nên mẹ của Tô Mạc được đối xử mỗi ngày một tốt hơn, mọi chuyện cũng tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp. Mấy người Tử Khiêm luôn miệng gọi chú xưng bác đầy thân thiết đảm bảo mấy hôm nữa sẽ thả bà Lâm ra. Hai người tưởng mọi việc đến đây là xong. Nhưng không, họa ập đến bất ngờ mà hai đứa trẻ non nớt như Tô Mạc và Diệp Tử Khiêm không tài nào phản ứng kịp.

Đầu tiên là mẹ cô bị đổi sang phòng giam thường, thế rồi không cho ai vào thăm. Diệp Tử Khiêm vội liên hệ với mấy người chú bác thân thiết nọ nhưng rồi cũng bật vô âm tín.

Diệp Tử Khiêm đã phải chầu chực trước cửa người này kẻ nọ đến tận chiều mới gặp được người ta. Mấy hôm nọ còn bác cháu thân mật hôm nay đã vội né tránh. Diệp Tử Khiêm tinh ranh nhanh chân chặn lối nên vị kia mới dừng bước và phân bua:

- Tử Khiêm, không phải là bác không muốn giúp cháu, nhưng các cháu

đắc tội với người lắm quyền quá. - Ông ta nhăn nhó đáp và tránh nhìn vào mắt cậu.

Diệp Tử Khiêm vẫn bướng bỉnh chặn đường và hỏi cho ra nhẽ:

- Bác có thể nói cho cháu biết cháu đang đắc tội với ai không?

- Cháu không biết ư? - Ông ta thất kinh và đáp - Họ Ôn và họ Bạch chứ ai. Cháu biết rồi còn gì, hai nhà họ cũng có sổ có má trong cái thành phố này lắm chứ. Bác cũng không biết làm thế nào.

- Cháu hiểu rồi. - Diệp Tử Khiêm đáp, thấy sắc mặt Tô Mạc tái mét, cậu biết mình không nên nói thêm điều gì.

Đang định ra về thì người bác kia nói thêm, vẻ như thật lòng muốn giúp hai người:

- Bác thấy tốt nhất hai cháu nên đi gặp họ nói chuyện. Thật ra mẹ cô bé có vấn đề về thần kinh nên cũng không phán tội được, bọn bác cũng không có lý gì giam bà ấy mãi. Nhưng cháu biết đấy, hai nhà người ta quyền thế đến thế cơ mà. Họ mà lòi ở đâu ra tờ giấy chứng nhận thần kinh mẹ cô bé hoàn toàn bình thường là chịu đấy. Nhưng hể họ không truy cứu nữa là bên cảnh sát thả người được ngay.

Hai người nghe xong mà sững sờ, Diệp Tử Khiêm vẫn cố cười đáp tạ. Chờ cho ông ta đi rồi, cậu mới quay sang nhìn khuôn mặt trắng bợt của Tô Mạc:

- Đi nào, chúng ta sẽ nghĩ cách.

- Thôi khỏi. - Cô khẽ khước từ và phì cười - Diệp Tử Khiêm, cậu biết rồi còn gì. Cách giải quyết tốt nhất đã ở ngay trước mắt chúng ta rồi đấy thôi.

Cậu trầm ngâm hồi lâu chẳng đáp. Một lúc sau, cậu như hiểu ý bèn hiền hòa đáp:

- Được, tớ sẽ cùng cậu đi gặp anh ta.

- Không cần đâu, lần này tớ muốn đi một mình.

Có những việc đòi hỏi con người ta phải đối mặt một mình. Nhưng Diệp Tử Khiêm vẫn kiên quyết:

- Không được, hoặc là tớ đi cùng cậu, hoặc là không đi nữa. Cậu tự chọn đi!

- ...

- Tô Mạc, tớ nhượng bộ lắm rồi đấy. Nếu cậu không chọn thì tớ sẽ chọn hộ.

- Thôi được, tớ chọn cách thứ nhất. - Tô Mạc nửa cười nửa khóc, vào giờ phút này rồi mà Tử Khiêm vẫn bày trò như một thằng nhóc được.

- Thế thì còn chần chừ gì nữa, đi thôi! - Cậu thay cô hạ quyết tâm, toan kéo cô đi tìm gặp Ôn Tư Niên.

Nhưng Tô Mạc giằng tay ra và lấy di động ra gọi:

- Khoan, để tớ gọi điện hỏi xem anh ấy đang ở đâu đã.

Ngắm thấy cũng có lý, cậu không can Tô Mạc nữa. Không ai nhắc máy, hai người đến tận khách sạn Ôn Tư Niên từng ở nhưng người ở đó cho biết anh đã trả phòng từ lâu rồi. Tô Mạc tìm thêm vài nơi anh có thể lui tới nhưng vô ích. Hai người tạm dừng chân và nhìn nhau trong hoang mang. Suy nghĩ một hồi. Tử Khiêm nói:

- Tuy chúng ta không thể tìm thấy nhưng tớ biết có một người có thể.

- Ai?

- Bạch Y Y.

Cậu vừa dứt lời, Tô Mạc sầm mặt xuống. Cậu biết nhà họ Bạch và nhà họ Diệp có mối quan hệ qua lại với nhau nhưng tính Bạch Y Y thế nào ai cũng biết, liệu cô ta có chịu giúp không?

Tử Khiêm đọc được nổi bản khoản của cô bèn nhoẻn cười tự tin:

- Không thử làm sao biết là có được hay không.

- Thôi được. - Tô Mạc cũng đành buông xuôi. Diệp Tử Khiêm liền rút điện thoại ra gọi cho Bạch Y Y. Đầu kia bắt máy rất nhanh như thể đã chờ đợi cuộc gọi này từ lâu lắm.

Lời chào từ đầu dây bên kia khiến hai người sửng sốt:

- Tử Khiêm đấy à, chị biết là em sẽ gọi điện đến mà.

Nghe lời khẳng định của Bạch Y Y, Diệp Tử Khiêm biết ngay kẻ ở trong tối chính là chị ta. Cậu cũng không cần tỏ vẻ khách sáo nữa mà đi thẳng vào vấn đề:

- Chị Y Y, em muốn tìm gặp Ôn Tư Niên, chị có thể chỉ em cách liên hệ với anh ta không?

- Không được đâu. Tư Niên đâu có ở trong nước. Có chuyện gì em nói chị nghe cũng như nhau thôi mà?

- Làm sao mà như nhau được. - Tử Khiêm nhếch mép.

- Đương nhiên là như nhau rồi. Chị là vợ sắp cưới của anh ấy, việc của chồng cũng là việc của vợ. - Y Y lớn giọng hơn hẳn. Tô Mạc đứng cạnh nghe thấy rõ mồn một.

Tử Khiêm biết cô khó chịu nên nháy mắt ra hiệu, cô hiểu ý và gật đầu, cậu tiếp tục câu chuyện:

- Vậy chúng ta gặp nhau đi. Có nhiều thứ nói qua điện thoại không được rõ ràng.

- Ok! - Bạch Y Y đáp một cách khẳng khái ngoài sức tưởng tượng của hai người.

Chốt xong địa điểm, thời gian gặp mặt, hai bên cúp máy. Tô Mạc và Tử Khiêm rơi vào im lặng.

Tử Khiêm lên tiếng phá vỡ bầu không khí im ắng đến ngột thở và nắm chặt tay Tô Mạc:

- Yên tâm, có tớ ở bên thì mọi việc sẽ ổn hết.

Nhìn vẻ vững chãi toát ra từ cậu. Tô Mạc thấy yên lòng hơn hẳn. Cô gật đầu thật sâu và đáp lại đầy tin tưởng:

- Ừ!

Thấy thời gian cũng không còn nhiều, hai người chuẩn bị đồ đạc để lên đường đi tới chỗ hẹn. Đó là một nhà hàng kiểu Nhật. Không gian được bài trí nhẹ nhàng và dịu mát, mặt đất trải những tấm chiếu cói Tatami vàng nhạt, xung quanh là những bức bình phong lớn, bên ngoài còn có cả hòn non bộ Nhật Bản với cây xanh, nước chảy róc rách. Khung cảnh trông thật nhỏ nhắn, thanh tao.

Tô Mạc chẳng còn lòng dạ nào mà để ý tới mấy thứ đó. Cô cùng Tử Khiêm rào bước vào căn phòng Bạch Y Y đã đặt. Vừa mở cửa đã thấy Y Y đang ngồi nâng chén trà gạo đen lên ngang miệng, nhấp từng ngụm, từng ngụm một, xem chừng đã chờ hai người ở đây nhiều giờ trước.

Tô Mạc vốn không ưa gì Y Y nhưng bây giờ lại phải tới cầu xin nên cô thấy gượng gạo vô cùng. Dù sao vẫn phải chai mặt chào hỏi:

- Chào chị.

Bạch Y Y liếc mắt nhìn xéo Tô Mạc và chẳng buồn đáp lễ, cô quay sang nhìn Tử Khiêm và nói với giọng nửa cười nửa nghiêm:

- Nghe nói dạo này em mãi đi lót tay các sếp à.

- Bạch Y Y, nếu chị đã tỏ tường như thế thì chúng tôi cũng nói thẳng. - Diệp Tử Khiêm đồng dạng, oai phong đáp. - Tôi mong chị giơ cao đánh khẽ, đừng làm khổ mẹ con nhà người ta côi cút.

- Tử Khiêm, em nói gì thế? - Bạch Y Y vẫn điềm đạm đáp và nói - Nếu mẹ Tô Mạc không ra tay làm hại Tư Niên trước thì chị truy cứu mãi làm

gì? Đừng nói như kiểu nhà chị đang chèn ép người khác thế. Em nên nhớ rõ, nhà chị mới là nạn nhân.

- Vâng, tôi hiểu. Thế nên chị có thể nhẹ tay một chút được không? Mẹ Tô Mạc không hề cố ý. Hãy nể tình hai mẹ con họ phải đơn côi sống dựa vào nhau mà tha cho họ đi.

- Em nói buồn cười thật. Bọn họ làm sai là việc của bọn họ, đâu đến lượt em cầu xin? Cô ta không có mồm à mà phải nhờ em nhận tội thay? - Tô Mạc lập tức hiểu ngay những lời cạnh khóe ấy.

- Chị Y Y, trước đây em trẻ con không biết điều nên cư xử với chị không phải. Mong chị là người lớn rộng lòng, đừng chấp em làm gì.

Bạch Y Y liếc nhìn Tô Mạc rồi thản nhiên thưởng trà như thể không nghe, không trông thấy gì hết. Tô Mạc nghiêng răng nghiêng lợi nói tiếp:

- Coi như em cầu xin chị, hãy tha cho em.

- Nói như kiểu tôi chèn ép cô thật ấy! - Bạch Y Y nhếch mép và quay sang nhìn Tô Mạc - Nhưng mà cô bé ạ, không phải là chị không muốn tha cho em. Nhưng nhà họ Ôn sẽ truy cứu đến cùng, chị biết làm sao bây giờ?

Thái độ bất hợp tác của Bạch Y Y cuối cùng cũng khiến Tử Khiêm phát cáu. Cậu đứng phắt dậy và lườm thẳng vào Bạch Y Y:

- Bạch Y Y! Đừng có làm trò nữa! Đâu ra cái chuyện nhà họ Ôn không bỏ qua? Chỉ có chị gặm mồi không chịu nhả thôi!

- Tử Khiêm, em nói thế oan cho chị. - Trước lời nói xấc xược của Tử Khiêm, Y Y vẫn tỏ thái độ điềm tĩnh đến kinh ngạc - Việc này nhà họ Ôn nói là làm, chị chả có tư cách gì nói chen vào.

- Đồ thôi tha! - Tử Khiêm càng chửi nặng hơn, gạt phăng mọi lễ nghĩa trên dưới, cậu gằn giọng - Ôn Tư Niên không có ở đây, nhà họ Ôn làm gì còn ai nữa mà truy với chả cứu?

- Thế em nghĩ bác gái chết rồi chắc? Con trai yêu quý của người ta tự

dưng bị đâm một nhát, không giận mới là lạ!

- ...

- Mà này, hung thủ đâm con trai bác cũng chính là kẻ cướp chồng năm xưa, khiến cho gia đình người thì chết, kẻ thì bị thương. Em bảo người ta bỏ qua thế nào được?

Diệp Tử Khiêm cứng lưỡi trước lời kể lể của Y Y. Đột nhiên cô ta khì cười và tới sát gần Tô Mạc:

- Nhưng bác gái có giận đến đâu thì cũng chẳng đôi co với một kẻ điên! Ai bảo đầu óc bà ta có vấn đề? Dù có vấn đề thì giết người cũng là phạm pháp hết. Cô em xem, cô có ô dù to thế này cơ mà. Yên tâm đi, Tô Mạc. Nhà họ Ôn có giận mấy thì cũng phải giữ thể diện, ai lại đôi co với kẻ thần kinh. Nhưng mà phải nhốt bà ta vào viện đấy, cứ để lang thang giữa đường giữa chợ thế này nguy hiểm lắm.

Y Y vẫn nói một cách nhẹ nhàng. Khuôn mặt Tô Mạc đã bắt đầu thấy râm ran và dần tái nhợt đi như tờ giấy:

- Mẹ tôi không làm hại ai cả!

- Trời đất, nói thế này ai mà tin chứ. Giấy kiểm tra sức khỏe của Tư Niên vẫn đang ở nhà chị đây này. Trên đó ghi rõ rành rành là bị thương bởi dao. Mẹ em mà vô hại thì tại sao lại lấy dao đâm người ta?

- Vì... đó chỉ là sự cố mà thôi.

- Thật sao? - Bạch Y Y nhếch mép - Nếu sự cố thêm vài lần chắc có án mạng rồi đấy nhì.

- Tôi cầu xin chị, đừng đưa mẹ tôi đến đó. - Cuối cùng Tô Mạc cũng mếu máo, thất thanh. Lần đầu tiên cô phải quỳ lạy trước người con gái độc địa kia một cách đốn hèn với hy vọng người cô yêu thương nhất đừng bị đưa vào chốn điên loạn.

Bạch Y Y cười khinh khỉnh, không trả lời cũng chẳng khước từ khiến Tô Mạc nghĩ rằng mình vẫn còn hy vọng, cô vội nắm lấy tia sống cuối cùng

này:

- Chị Y Y, trước đây em không ra gì, chị đừng chấp em. Em sai rồi. Em biết em sai rồi. Chị cứu mẹ em với, em xin chị mà... - Tiếng nói của cô bắt đầu vỡ òa thành tiếng khóc.

Người con gái đang được vái lạy kia vẫn tỏ vẻ thành thoi như không.

Tô Mạc gần như sắp quỳ sụp xuống. Để cứu mẹ, việc gì cô cũng có thể làm. Hai đầu gối cô đang nhũn dần ra, đột nhiên có một bàn tay xốc cô dậy, nhặt cho cô chút tự tôn còn sót lại. Diệp Tử Khiêm đẩy cô gái yếu đuối đã ngã rồi vì đau khổ về phía sau lưng để che chở. Cậu lạnh lùng nhìn người con gái kiêu ngạo trước mặt:

- Chị vốn không muốn giúp chúng tôi chứ gì?

Bạch Y Y không đáp, đôi mắt quyến rũ của cô ta vẫn soi chăm chăm vào cả hai, hàng lông mi dựng lên như cánh bướm. Diệp Tử Khiêm đã hiểu, cậu cười nhạt và quay lại nói với Tô Mạc:

- Đi, không cần cầu xin chị ta nữa!

Tô Mạc vẫn còn ngần ngừ, thấy thế Bạch Y Y phá lên cười khoái trá. Chị ta nâng chén trà gạo đen lên rất kiêu cách và nói với giọng của một kẻ đứng từ trên cao ban ơn xuống cho chúng sinh:

- Tử Khiêm, em dùng quan hệ nhà họ Diệp để giúp Tô Mạc đi lột tay thiên hạ, chắc chưa nói gì với chú Diệp đúng không?

Chỉ một câu này thôi cũng đủ để toàn thân cậu hóa đá. Cậu kinh hãi ngoái đầu lại vừa lơ mờ hiểu ra điều gì đó. Chưa kịp phản ứng gì thì cánh cửa phòng đã bị đẩy sầm sang một bên. Khuôn mặt đặng đặng sát khí của ông Diệp và bà Lâm xuất hiện ngay sau đó.

Có phải anh yêu em - Chương 15

Chương 15: Cậu là duy nhất, không ai giống!

Trên đời này chẳng ai yêu tớ giống như cậu hết.

~~~~~

Tô Mạc vẫn đang sững sờ thì ông Diệp hăm hăm bước tới và tát vào mặt Diệp Tử Khiêm một cái như trời giáng. Ông đánh con mạnh đến nỗi trong tích tắc nửa khuôn mặt cậu liền tím tái đi. Bà Lâm không ngờ chồng lại nặng tay thế nên vội can:

- Ông đánh con thì được ích gì? Có gì từ từ nói đã xem nào.

- Còn gì để mà nói? Cứ để nó coi trời bằng vung thế thì có ngày tôi chết thảm vì nó! - Cơn giận bốc lên tận đỉnh đầu ông chủ tịch, khí chất nho nhã ôn hòa ngày thường nay đã không còn.

Bà Lâm xót lắm nhưng thấy con vẫn cứ lì ra không nói năng gì, bà giận vì nó đồ đốn từ lúc nào không biết.

- Tử Khiêm! Con quá lắm biết không? Ai cho con mạo danh tên bố để đi nhờ vả người ta hả? Con có biết làm thế bố nợ người ta bao nhiêu, phải gánh lên vai bao nhiêu trách nhiệm không?

Diệp Tử Khiêm không đáp, cậu chỉ mím môi chịu trận một cách kiên cường.

Tô Mạc vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, Bạch Y Y thông thả nãy giờ chột lẽ phép cười chào hỏi hai vị khách:

- Chú Diệp, cô Lâm, hai cô chú bớt nóng ạ.

- Y Y, lần này may mà có cháu! - Bà Lâm tỏ ra rất mực khách sáo.

Y Y khẽ gật đầu đáp lại và nói thêm mấy câu xã giao với hai vợ chồng bà

rồi xin phép ra về.

Mãi đến khi Y Y đi rồi, Tô Mạc vẫn còn hơi chệnh choáng nhưng vợ chồng họ Diệp không để ý gì đến cô. Bà Lâm mắng con té tát một hồi rồi kéo về nhà:

- Đi! Theo mẹ về!

Diệp Tử Khiêm vẫn ngoan cố chôn chân tại chỗ. Bà Lâm càng kéo, cậu càng cố ghì vững. Thấy thế, bà Lâm quát:

- Diệp Tử Khiêm! Mày muốn bố mẹ phải thế nào hả!

- Bố, mẹ, hai người hãy giúp Tô Mạc đi!

Hai vợ chồng im lặng sững sốt, Tử Khiêm vẫn ngoan cố cầu xin hai người bằng ánh mắt. Cuối cùng, bà Lâm phải lên tiếng điều đình với thằng con:

- Khiêm con, chuyện này về nhà rồi bàn sau.

- Nói luôn ở đây đi!

- Thằng này bướng nhỉ! Đã bảo về nhà rồi nói mà!

Bà Lâm cá giận, thấy Tử Khiêm không chịu nhượng bộ, bà càng cáu tiết. Đang không biết làm thế nào để lôi được nó về thì ông Diệp lên tiếng:

- Cút về cho tao mau! Mày còn định làm tao xấu mặt đến nước nào nữa?

- Bố!

- Dám lấy danh tiếng của tao đi đút lót cục trưởng cục cảnh sát, dám cậy thế nhà để ép đồn cảnh sát thả người. Mày thấy bố mày ngồi cái ghế này thanh liêm yên ổn quá nên kiểm hộ việc cho bố làm phải không?

- Bố...

- Mày cũng biết tao là bố mày cơ đấy! Mày muốn tao mất chức phải không?

- Bố, con chỉ muốn giúp Tô Mạc mà thôi...

- Mày câm mồm! Ngày thường bố mẹ chiều chuộng mày quá nên mày mới sinh ra cái tật coi trời bằng vung này. Dám đút lót cục trưởng rồi đem thế ra ép người! Mày giỏi lắm! Mày học ở đâu mấy thứ đó hả! – Khuôn mặt Bí thư tỉnh tím ngắt lại. Diệp Tử Khiêm vẫn cãi cố:

- Bố, hồi đó bố mẹ nói sẽ giúp Tô Mạc cơ mà. Bây giờ hai người...

- Mày câm mồm! Mày muốn tao chết vì tức mới vui lòng hả! – Lòng ngực ông Diệp phập phồng lên trong cơn tức.

Bà Lâm cũng góp lời theo chồng:

- Đúng đấy con à, ngoan nào, theo bố mẹ về nhà đi.

Thấy Diệp Tử Khiêm vẫn ngoan cố, bà đành quay sang cầu cứu Tô Mạc đang nín thít nãy giờ:

- Mạc ơi, không phải hai bác không muốn giúp cháu đâu. Nhưng cháu thấy đấy, địa vị của bác trai rất nhạy cảm. Cháu biết bác trai là ai mà. Nếu bản thân mà còn không nghiêm thì còn ai tin phục? Chuyện này đúng là nhà người ta đang được thế. Chúng ta có muốn giúp thì cũng chỉ lực bất tòng tâm mà thôi.

Bà Lâm đã phân bua rạch ròi như thế, Tô Mạc dù có ngu dại thế nào cũng phải hiểu. Việc này rõ ràng không thể phiền hà đến gia đình người ta, cô cười gượng gạo và nói:

- Vâng, cháu hiểu rồi.

- Thế nên cháu khuyên thẳng Khiêm giúp bác... - Bà Lâm ngập ngừng và bỏ dở câu nói.

Tô Mạc hiểu ý bèn bước tới kéo vạt áo Tử Khiêm và cố nói khéo léo hết mức có thể:

- Tử Khiêm, cậu cứ về trước đi. Chuyện của mẹ tớ, tớ tự nghĩ cách lo được.

- Cậu thì có cách gì chứ? – Diệp Tử Khiêm xen ngang và lặng nhìn cô. Cậu quay phắt sang phía bố mẹ và nói những lời sắt đá – Bố, mẹ, chuyện của Tô Mạc con nhất định phải giúp!

- Mày! – Mắt ông Diệp trợn ngược lên, hai bên thái dương nổi gân xanh lè nhưng Diệp Tử Khiêm chẳng hề tỏ ra sợ hãi. Cậu nhìn thẳng vào mặt bố và nói những câu khiến Tô Mạc phải thót tim:

- Cô ấy là người mà con đã chọn, là con dâu tương lai của bố mẹ! Nếu muốn con sống một mình cả đời thì bố mẹ cứ bỏ mặc cô ấy đi!

- Thằng khốn này! – Cơn giận ban nãy chưa dứt, cơn khác trào lên như những đợt sóng khiến ông Diệp ho sặc sụa. Bà Lâm vội vuốt vuốt vào lưng ông và không thôi tức tưởi:

- Con ơi là con! Mày học đâu ra cái thói ấy hả!

- Theo gien đấy! – Diệp Tử Khiêm thuận miệng đáp khiến ông Diệp một lần nữa lại uất nghẹn.

Bà Lâm bị đứa con trời con phật làm cho dở mếu dở cười, bà chỉ biết đứng vuốt lưng ông và nhìn đứa con trai đang đánh mặt lên:

- Con chỉ nói đến đấy thôi. Bố mẹ có giúp hay không cũng mặc. Vợ con, con tự biết đường thương. Bố mẹ không giúp cũng chả sao hết!

- Khiêm ơi là Khiêm! – Bà Lâm mếu máo còn ông Diệp trợn mắt nhìn cậu đầy thách thức:

- Nói ngọt mày không nghe! Có giỏi thì đừng mượn danh cái nhà này mà đi làm trò xằng bậy!

- Không mượn thì thôi, làm như con cần lắm ấy! – Diệp Tử Khiêm thẳng thừng cãi lại. Cậu nắm lấy tay Tô Mạc và hắng giọng – Đi nào!

Cậu muốn đưa cô rời khỏi đây càng nhanh càng tốt, bà Lâm hoảng hốt kêu:

- Con định đi đâu?

- Đi đâu không biết, miễn là không về nhà.

- Con muốn làm cái gì vậy?

- Bỏ nhà ra đi! – Diệp Tử Khiêm gằn từng tiếng và kéo Tô Mạc đi mất hút sau cánh cửa.

Bà Lâm chưa kịp phản ứng thì bóng dáng hai đứa đã khuất mất. Bà không biết nên khóc hay cười. Cõi lòng bà bề bộn những phiền não nhưng thấy mặt mũi cả hai vợ chồng tái xanh tái đỏ vì cău, bà phì cười. Bí thư Diệp hét vào mặt vợ:

- Bà cười cái gì! Bà xem bà dạy con kiểu gì mà để nó thành ra thế này! Không hiểu là giống ai nữa! Cái loại mặt dày, không biết trên dưới là gì!

- Thế không giống ông chắc? Lúc theo gái thì trò gì cũng giở ra được!

Ông bí thư uất nghẹn cả cổ, ông chỉ muốn ngẩng mặt kêu trời. Nhưng một lúc sau ông cũng thở dài và nói:

- Có khi thằng Khiêm nó nhắm chuẩn rồi đấy.

- Đúng vậy, con nó cũng lớn rồi, bảo thế nào được.

Nói đến đây, hai vợ chồng cùng thở dài. Sau khi trút bỏ mọi tức giận, hai người lại nhìn nhau và cười.

Lại nói về đôi trẻ, Diệp Tử Khiêm kéo Tô Mạc chạy đi một đoạn rồi mới dừng lại. Bàn tay hai người đan chặt vào nhau. Chẳng rõ là do không để ý hay còn vì lý do nào khác, hai người luôn kết thúc mọi câu chuyện bằng cảnh tượng nắm tay nhau và chạy trốn. Mười ngón tay quện vào nhau, hai lòng bàn tay áp vào nhau trao hơi ấm. Hai người cùng im lặng và lững thững bước trên lề đường giống như bao cặp tình nhân đang đi dạo khác. Tô Mạc lên tiếng cắt ngang bầu không khí bình lặng:

- Diệp Tử Khiêm, cậu không cần phải tốt với tớ quá mức như vậy đâu.

Cậu hơi bối rối nhưng vẫn khẽ thở dài và đáp:

- Tớ đâu có tốt với cậu?

- Cậu... - Cô đang nói dở thì bị Tử Khiêm ngắt lời:

- Ngày nào tớ cũng mắng cậu ngốc, không có việc gì lại kiếm cậu gây sự, thế mà gọi là tốt à?

- ...

- Ngày nào tớ cũng gây rắc rối cho cậu, hơi một tí là lại làm những trò động chạm tới cậu. Cậu thấy thế là tốt à?

- ...

- Tô Mạc, giờ tớ mới thấy hóa ra cậu có khuynh hướng bị ngược đãi đấy!

- Diệp Tử Khiêm, cậu cho tớ quá nhiều thứ!

Cậu im lặng.

Môi cậu mỉm cười, đôi mắt uốn lên cong cong như hai vầng trăng:

- Tô Mạc, nhớ này. Không phải tớ tốt với cậu, mà cậu đáng để cho tớ đối xử như thế.

- ...

Trông bộ dạng ngờ nghệch của cô, cậu bất giác đưa tay nghịch tóc cô:

- Cậu nhìn đi, tuy cậu không xinh đẹp lắm, nhiều lúc lại cùn và bất cần, và quan trọng nhất là lắm lúc lại chẳng ưa gì tớ. Nhưng tớ biết làm sao, cậu đã hạ gục tớ rồi, tớ không thể nào gượng dậy nổi nữa.

- Diệp Tử Khiêm...

- Yên nào, để tớ nói hết đã! – Cậu khế lờm cô và bắt đầu thao thao bất tuyệt – Cậu có bao nhiêu khuyết điểm như thế, vậy mà tớ vẫn chỉ thích mỗi cậu. Chẳng có nguyên do gì hết, mọi thứ cứ ập tới một cách khó giải thích. Tình yêu là thứ kỳ cục như thế đấy, cuối cùng tớ cũng phải chịu thua. Tô Mạc à, cậu sẽ ở bên tớ đến hết đời chứ?

- Cậu nói vậy là sao?

- Là lấy tớ ấy! Nếu không chịu thì suốt đời này tớ không tha cho cậu đâu!

- Nghe sao mà đáng sợ thế nhỉ?

- Vì tớ đang tỏ tình với cậu đó!

- ...

Rất nhiều năm sau khi đã trở thành một người phụ nữ chín chắn, cô đã từng được nghe không biết bao lời tỏ tình lãng mạn. Những người con trai ấy đều tuấn tú khôi ngô, ăn mặc lịch thiệp, mọi cử chỉ hành động đều toát lên vẻ nam tính quyến rũ đến mê hồn.

Nhưng cô chỉ nhớ mãi lời tỏ tình “đe dọa” năm nào. Đó là mối tình sâu sắc nhất, đẹp nhất của thời niên thiếu. Ngoài cậu ra, chưa ai từng đối xử với cô như thế. Nhưng tiếc thay, khoảng thời gian ấy nay có còn đâu?

Sau khi ăn tối xong, cả hai cùng về nhà Tô Mạc. Cô biết không đừng đưa một người con trai lạ về nhà qua đêm thật chẳng hay ho gì, nhưng ngoài cô ra giờ cậu biết nương nhờ vào ai nữa. Trên người cậu không còn xu nào, đã thế lại vùng vằng bỏ nhà ra đi vì mình, Tô Mạc nào có thể mặc kệ. Phân vân một hồi, cô quyết định đưa cậu về nhà.

May thay trong nhà cũng có hai chiếc giường, Tủ Khiêm nằm giường của cô, cô nằm ngủ trong phòng mẹ là được. Ai ngờ Diệp Tủ Khiêm lại ngang nhiên theo cô vào chung một phòng. Cô lắp bắp nói:

- Phòng cậu ở bên cạnh cơ mà.

- Ngủ cùng không được à? – Cậu hỏi xanh rờn còn Tô Mạc giật thót.

- Cậu thấy được à?

- Dĩ nhiên là được rồi.

- ...

- Tổ không làm gì đâu mà lo!

“Có điên mới tin!” – Cô rửa thầm và mở cửa, đẩy cậu ra ngoài:

- Đi ngủ đi, tổ mệt lắm rồi.

- Này! Tổ không làm gì cậu thật mà! Không tin tổ à! Này, Tô Mạc! Này này này!

Mặc cậu kêu réo ầm ĩ bên ngoài, Tô Mạc vẫn tổng cậu ra ngoài và khóa chặn cửa. Thực ra cửa phòng đã hỏng nên cô áp mình vào cửa để chặn lại. Cậu đứng bên ngoài kêu la chửi bới một hồi, chán rồi bỏ đi.

Cô phì cười. Nhưng rồi cũng đã quá mệt nên cô leo lên giường toan làm một giấc say tít mít.

Nhưng cứ đặt lưng lên giường cô lại không tài nào ngủ nổi. Những chuyện xảy ra gần đây hiện lên rõ mồn một và cứ quay mòng mòng trong não. Đúng vậy, chưa được bao lâu mà lắm chuyện xảy ra quá, mọi thứ vượt quá sức chịu đựng của cô. Chuyện của mẹ chưa giải quyết xong, giữa màn đêm tĩnh mịch mọi thứ cứ mặc sức hiện ra khiến cô thấy nao nao trong người.

Mãi cô mới chợp mắt được nhưng những cơn ác mộng vẫn không tha cho cô.

Khuôn mặt của mẹ và Ôn Tư Niên cứ thay nhau xuất hiện, có lúc mỉm cười, có lúc câm lặng. Mọi hình ảnh đều thật quá, cô không tài nào thoát khỏi cơn mơ. Hơi thở của cô trở nên gấp gáp khi trông thấy khuôn mặt đẫm máu của Ôn Tư Niên đang dí sát vào cô, bên cạnh là người mẹ điên đang nằm trong tay lưỡi dao đỏ lòm.

Cô vùng dậy, thét lên, sống lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh. Chưa kịp hoàn hồn thì cánh cửa đã bị xô ập vào, Diệp Tử Khiêm trần như nhộng, trên mình chỉ mặc độc chiếc quần sịp tông ngồng lao vào:

- Có chuyện gì?

Cậu tiến sát tới cô, Tô Mặc lại giật mình thét lên một tràng nữa. Cô khua tay loạn lên để che mắt và ném cái gối về phía cậu:

- Mặc quần áo vào ngay, đồ bệnh hoạn!

Diệp Tử Khiêm hơi bối rối, cậu ngượng ngùng quay lưng đi và trách móc:

- Ai đời đi ngủ lại ăn mặc chỉnh tề làm gì, đây mới là bệnh hoạn ấy!

- Đi ra ngay!

- Biết rồi!

May mà Diệp Tử Khiêm hãy còn biết ngượng là gì, cậu chạy như bay đi mặc quần áo cho nghiêm túc rồi mới quay lại.

- Ban nãy cậu sao thế?

- Không có gì, tớ mơ thấy ác mộng, vậy thôi.

- Ác mộng gì?

- Tớ mơ thấy mẹ và Ôn Tư Niên. Mẹ tớ... giết Ôn Tư Niên... - Nói đến đây, cổ họng cô nấc lên, cô đưa tay đỡ lấy trán. Bóng đêm nhấn chìm hai con người yếu đuối.

- Diệp Tử Khiêm ơi, tớ sợ lắm.

- ...

- Tớ sợ mọi thứ sẽ thành sự thật, tớ sợ tớ không cứu được mẹ, tớ sợ mẹ

tớ sẽ chết mất...

- Vớ vẩn, chỉ là mơ thôi mà.

- Nhưng tớ sợ.

- Không phải sợ! Có tớ ở đây rồi! – Cậu ôn tồn đáp và ôm cô vào lòng. Hai người nằm trên giường cuộn vào nhau như một. Không gian đêm khuya tĩnh mịch chỉ còn nhịp đập hai trái tim vang lên phập phồng.

Chẳng ai nói câu nào. Cô chỉ biết người con trai đang ôm cô thật chặt, thậm chí cô còn cảm nhận thấy hình dáng từng ngón tay và hơi ấm phả ra từ lòng bàn tay của cậu nữa.

Thế cũng là quá đủ cho phút giây cô độc nhất, hoang mang nhất, đáng sợ nhất trong đời khi ta vẫn còn một người ở bên.

Bao nhiêu năm cũng chẳng rời bước,

Mặc cho bể thẳm hóa ruộng dâu.

Cô bất giác mỉm cười giữa màn đêm, cõi lòng cô như có ngọn lửa vừa được thắp. Đang nghĩ vẩn vơ thì Diệp Tử Khiêm thì thào:

- Này, Tô Mạc, đừng có mà nhân cơ hội lợi dụng người ta đấy!

- Hà? – Tô Mạc như bị dội một gáo nước lạnh lên đầu. Cô trở mắt nhìn cậu, giữa đêm tối, khuôn mặt cậu như bị che phủ bởi một làn sương mỏng, chỉ có đôi mắt sáng vẫn chiếu rọi màn đêm.

- E hèm! – Cậu hắng giọng và tỏ ra đáo đả - Ý tớ nói là đừng tranh thủ tiếp cận tớ đấy!

Không dưng cậu lại giãy lên như đĩa phải vôi, Tô Mạc vẫn cứ ngó người:

- Là sao?

- Còn trắng sao gì nữa? – Diệp Tử Khiêm cuống quýt, không biết làm thế nào để diễn đạt, chỉ biết cuộn người lại trông đến khổ.

Hai người nằm sin sít vào nhau nên Tô Mạc có thể nhận ra bất kỳ phản ứng nào của Diệp Tử Khiêm. Ban đầu cô dần mặt ra nhưng sau khi hiểu ra rồi bèn nằm thẳng người lại. Hơi thở nóng hổi như lò thiêu của cậu phả vào người cô khiến cô suýt giãy nảy lên vì bồng.

Mãi đến khi cậu thở đều hơn, Tô Mạc mới thấy nhẹ người. Cô lăm bằm trút giận:

- Đồ lưu manh!

- Tại cậu trước đấy chứ! – Tên lưu manh kêu oan, những làn hơi ấm tạt liên hồi vào cổ cô. Trái tim cô rung lên dữ dội, trong giây lát hai người cũng ngừng thở để cảm nhận hơi ấm đang bao phủ xung quanh. Trong màn đêm thăm thẳm, cô lơ mơ nhìn thấy đôi mắt trong veo, sáng ngời của cậu. Chúng như hai ngọn nến trong đêm đông ảm đạm dẫn lối cho cô thoát khỏi ngõ cụt tuyệt vọng.

Diệp Tử Khiêm thả lỏng người, cô cũng mơ hồ cảm nhận thấy sự thay đổi ấy. Cô lách người ra và đạp cho cậu lăn ra khỏi mình. Ai ngờ cô đạp mạnh đến nỗi cậu té nhào xuống mặt đất đánh “bộp” một cái, nghe cũng thấy đau điếng người.

Cậu lật đật bò dậy và cáu tiết:

- Tô Mạc, gan nhà ngươi to gớm! Dám đá trẫm!

- Đá thì sao! Lưu manh là phải cho ăn đòn! – Dứt lời, một cái gối bay vèo và đập thẳng vào ngực cậu.

Tử Khiêm sửng người rồi lập tức như biến thành một con sói và hăm hè lao lên bắt mồi. Hai đứa chí chóe nô đùa một hồi cho đến khi mệt lử rồi lăn ra.

Tử Khiêm và Tô Mạc nằm tựa lưng vào nhau, cả hai đều nghe thấy tiếng thở phì phò của người kia để rồi lại cố tình hít hà mạnh hơn như đang thi thở. Thấy thế, cả hai cùng phá lên cười vui vẻ.

Cười rồi cũng mệt, màn đêm ôm hai đứa vào lòng, mọi thứ âm thanh

đều tắt lịm đi, chỉ còn khe khẽ những tiếng thở đều đặn.

Diệp Tử Khiêm lặng lẽ lần mò bàn tay cô. Trong màn đêm vô tận, đôi trẻ không nhìn thấy mặt nhau, nhưng hai trái tim vẫn tỏ đường để xích vào nhau mỗi lúc một gần.

“Ô Mạc, tớ yêu cậu.”

Lời hên thề son sắt giữa màn đêm,

Buổi đầu đông, có thánh thần chứng giám,

Tình thời trẻ bất tử đến muôn đời.

Có phải anh yêu em - Chương 16

Chương 16: Người cũ trở về

Tôi luôn tin trong lòng tôi lúc nào cũng sẵn chỗ cho một người, và đây cũng là nhân chứng duy nhất cho mọi sự yêu ghét bi ai của tôi. Cậu không phải người yêu, người tình, hay người thân gì hết. Cậu là một người quan trọng hơn cả người yêu. Cậu là bạn, là tri kỷ, và là người hiểu tôi nhất trên đời này.

~~~~~

Sáng hôm sau, Tử Khiêm và Tô Mạc cùng tỉnh dậy. Khi những tia nắng ban mai bắt đầu len lỏi qua khung cửa, hình ảnh hai người nhìn thấy đầu tiên chính là khuôn mặt đang lim dim nửa mơ nửa tỉnh của nhau. Đêm qua nằm cạnh nhau, lúc đầu mỗi người đắp một tấm chăn, nhưng chẳng hiểu sao đến nửa đêm, hai tấm chăn lại cuộn vào làm một.

Không ai bảo ai, cả hai quay lưng đi vì ngượng ngùng. Chàng trai ngồi phắt dậy còn cô gái rúc tiếp vào chăn chỉ để hé ra nửa khuôn mặt. Diệp Tử Khiêm vò đầu một hồi và ấp úng:

- Tớ... Tớ đi tè đây.

Tô Mạc không đáp còn cậu thì vớ lấy cái áo khoác và lật đật chạy khỏi phòng. Tô Mạc từ từ nhồm dậy, trong tay vẫn ôm chặt cái chăn và rúc rích cười. Mãi một lúc sau hai người mới chỉnh trang lại mọi thứ. Nhưng vì đã vô tình trông thấy bộ dạng lếch thếch sau khi ngủ dậy của nhau, cả hai đều không khỏi ngại ngùng.

Đầu tóc Tử Khiêm đã được chải gọn ghẽ. Trên mình cậu là bộ đồ mặc ở nhà, bộ dạng hầy còn thèm thường được ngủ thêm vài phút. Chưa bao giờ Tô Mạc thấy cậu trong bộ dạng này. Chàng trai luộm thuộm ngáp liên tục, Tô Mạc hiểu kỳ trước những hành động đó nên cứ soi cậu chăm chặp. Tử Khiêm bực dọc:

- Này, nhìn đã chưa?

Bị bắt quả tang, Tô Mạc không dám nhìn nữa. Cô cụp mắt xuống và lăm bằm:

- Có gì đâu mà nhìn! Tối qua chả nhìn thấy hết rồi còn gì!

Câu nói cứ lí nhí trong mồm, ngỡ rằng cậu không tài nào nghe thấy. Ai ngờ sau một hồi ngỡ người ra, cậu quát:

- Này! Tớ nghe thấy cả đấy nhé!

- ...

- Tớ biết ngay là cậu thèm muốn nhìn trộm tớ từ lâu lắm rồi!

- Vớ vẩn, còn lâu nhé!

- Xì!

Cả hai cùng phá lên cười. Diệp Tử Khiêm bệ vệ thả mình trên sofa như một ông tướng, cậu gác chân một cách ngang nhiên. Thấy Tô Mạc vẫn đang lớ ngớ đứng đó bèn hắng giọng ra lệnh:

- Còn đực mặt ở đó làm gì nữa? Đi làm đồ ăn sáng đi!

Tô Mạc há hốc mồm nhìn cái tên tự cho mình cái quyền sai bảo kia một hồi và rồi cũng tỏ vẻ phục tùng:

- Cậu muốn ăn gì?

- Mì không, cho thêm trứng lòng đào. Đừng luộc chín quá.

Tô Mạc gật đầu và xuống bếp nấu nướng. Diệp Tử Khiêm lững thững đi theo ngồi ngắm cô thoăn thoắt đun nước, nấu mì và chần trứng. Cậu cười hơ hớ:

- Này, cậu có thấy bọn mình giống y hệt một đôi vợ chồng già không?

Tô Mạc lườm nguýt và không thèm đáp. Tử Khiêm vẫn chưa chịu hàng,

cậu ghé sát vào tai cô và nói:

- Nhìn đi, rửa tay nấu bếp cho "chồng". Tớ lo việc ngoài, cậu lo việc nhà, quá giống một đôi vợ chồng đã lấy nhau được mấy chục năm ấy chứ?

- Biến đi! Không làm thì thôi đừng đứng đây làm vướng chân người khác. – Cô đánh đá lườm cậu và bắc nồi, bật bếp nấu.

Tử Khiêm vẫn cười khì và ngoan ngoãn lùi lại mấy bước. Khuôn mặt cậu giờ đây tràn trề đắc ý:

- Tớ cực kỳ thích ngắm cậu như thế này.

Tô Mạc chẳng thèm ngoái lại nhìn làm gì cho mãi cổ, cô cứ thản nhiên đổ dầu rán trứng, mặc cho Tử Khiêm vẫn đứng sau lưng lăm nhăm:

- Tớ đã mơ hồ cảm nhận thấy những ngày về sau của chúng ta. Chỉ có hai đứa mình làm bạn với nhau giữa cuộc đời bề bộn, dìu nhau đi cho đến già rồi cuối cùng được chôn cạnh nhau nữa. Mới chớp mắt mấy chục năm đã trôi qua, chỉ còn chúng mình ở bên nhau, chết cũng không xa nhau, hay nhỉ.

Trí tưởng tượng của cậu cứ từ từ vẽ lên viễn cảnh đầm ấm ấy, còn trái tim Tô Mạc cứ đập loạn lên mỗi lúc một nhanh. Dường như nó đã bị lay động bởi những gì cậu nói để rồi khung cảnh tương lai cũng đang mù mờ hiện ra trong óc cô gái. Không có đau khổ, không có nhặt phai, dù phải trải qua bao nhiêu sóng gió, cũng đã có người con trai đã trưởng thành này ở bên cô và cùng gồng gánh tất thảy. Bức tranh ấy đẹp quá, chỉ cần có cậu ở bên là mọi thứ không còn xa vời như trước nữa.

Trái tim cô cứ reo lên từng hồi dù ngoài mặt vẫn tỏ ra thản nhiên như không. Cô điềm đạm đẩy cậu ra và đáp:

- Đùa vớ đùa vẩn!

- Ai đùa với cậu! – Diệp Tử Khiêm bác lại – Quan trọng là cậu có đồng ý hay không thôi. Chỉ cần cậu gật rụp một cái thì tất cả những thứ đó về sau sẽ có cả.

- Xì! – Tô Mạc bấu môi khiến cậu càng sốt ruột:
- Gật đầu đi xem nào!
- Thèm vào nói chuyện với cậu, để yên tố rán trứng.
- Không được, không gật đầu, không cho rán!
- Thế ai đang đòi ăn sáng đấy hả thiếu gia?
- Ăn gì chẳng được. Cậu không gật đầu đừng hòng rán tiếp!
- Thôi được, chịu cậu rồi đấy!

Bị cậu dồn vào chân tường một cách nhẹ nhàng, Tô Mạc đành miễn cưỡng gật đầu nửa đùa nửa thật. Tử Khiêm mừng tớn, vòng tay ôm lấy Tô Mạc và cười toe toét:

- Vợ yêu, gọi chồng đi nào!
- Cút đi!

Đang chí chóe với nhau thì tiếng gõ cửa từ ngoài chọt vọng vào. Hai người sững sờ. Tô Mạc chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, cô đưa ngay chiếc dao bay trong tay cho cậu và dặn dò:

- Cậu đỡ hộ tớ một tẹo, tớ đi xem ai vừa gõ cửa.

Nói xong cô rửa sạch tay và chạy ra ngoài. Lúc đẩy cửa cô vẫn thản nhiên cho đến khi nhìn rõ người vừa gõ cửa là ai.

Lục Tiểu Niên trông cao to, vạm vỡ hơn một chút so với lần trước. Ngoài điều ấy ra thì trông cậu vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn làn da thư sinh và cái lưng hơi còng còng xuống đầy vẻ tự ti.

- Chị Béo!

Cậu vừa thốt lên, cô gái đã chạy tới ôm chặt. Cô hít lấy hơi thở quen thuộc của cậu phảng phất trong không khí và hờn dỗi:

- Tiểu Niên, sao bây giờ em mới về! Em có biết mấy ngày vừa rồi xảy ra bao nhiêu chuyện không. Chị sắp gục rồi đây này.

- Em biết, em biết chứ... - Cậu cũng đáp lại cô bằng một cái ôm đầy thận trọng, rón rén như sợ làm đau "món bảo bối" mình nâng niu nhất – Bây giờ em về rồi còn gì, lần này em sẽ không đi đâu nữa đâu. Chị Béo ạ, em sẽ...

Vừa nói đến đó, trong nhà đã văng vẳng giọng nói của ai đó. Nó vang từ trong nhà của người con gái cậu đã yêu từ lâu vào sáng tinh mơ.

- Vợ ơi, ai đấy?

Hai chữ "vợ ơi" như lưỡi dao xoáy thẳng vào lòng cậu. Lục Tiểu Niên đứng ngây ra như kẻ mất hồn, cậu nhận ra vẻ lúng túng của Tô Mạc khi người con trai mặt mũi lạ hoắc xuất hiện với chiếc dao bay trên tay, mặt mũi lem nhem những nhọ với dầu:

- Ai đến nhà đấy? À mà lọ muối để đâu đấy? Tìm mãi chẳng thấy... - Cậu đưa tay quạt những giọt mồ hôi đang lấm tấm trên trán.

Trông bộ dạng lếch thếch của cậu, Tô Mạc há hốc mồm. Lục Tiểu Niên đã hoàn hồn, cậu sẫm soi Tử Khiêm từ đầu đến chân rồi cụp mắt xuống, sống lưng khi nãy còn oai vệ vươn thẳng, nay đã oằn xuống như kẻ tội đồ:

- Hóa ra nhà chị đang có khách à?

- À... Ừ... - Mặt mũi cô đỏ lừ. Cô bước về phía Tử Khiêm và giới thiệu cho hai người quen nhau – Tiểu Niên, đây là Diệp Tử Khiêm. Tử Khiêm, đây là Lục Tiểu Niên, em trai tớ.

Hai người con trai bàng hoàng nhìn nhau. Lục Tiểu Niên mỉm cười. Cậu tỏ ra ngậm ngùi:

- Chắc chị cũng chả cần đồng quấy nóng và sữa đậu nành này nữa.

Tô Mạc nhìn kỹ mới biết trên tay Lục Tiểu Niên là bữa sáng cậu dành

cho cô, những vất quấy nóng hổi vẫn đang phả ra làn khói thoang thoảng. Cô chợt thấy ấm lòng biết mấy. Thấy Lục Tiểu Niên quay gót toan bước đi, cô bèn níu lấy tay cậu và cười:

- Mua rồi thì đừng để lãng phí, tất cả cùng ăn cho vui. Để chị rán thêm cho em một quả trứng. Chị còn nhớ em rất thích ăn trứng hai lòng đỏ mà. – Tô Mạc nói rồi kéo Lục Tiểu Niên vào nhà.

Cô bảo cậu và Tử Khiêm cùng chờ ngoài phòng khách còn mình tiếp tục làm nốt bữa quà sáng.

Hai người con trai như bị trói vào cùng một sợi dây, ai nấy đều thấy gượng gạo. Tô Mạc bước ra ngoài, trông thấy cảnh đó cũng hơi bàng hoàng nhưng rồi cô cũng nhoẻn cười và bày biện thức ăn lên bàn, gọi hai người tới thưởng thức.

Diệp Tử Khiêm yêu cầu ăn trứng lòng đào, Lục Tiểu Niên thích trứng hai lòng đỏ, phần cô chỉ là món trứng trần đơn giản. Mì không nhiều nên mỗi người chỉ ăn nửa bát con con. Bữa ăn diễn ra trong không khí im lặng. Tô Mạc đang băn khoăn không biết nên nói gì cho không khí bớt căng thẳng thì đột nhiên Lục Tiểu Niên lên tiếng, anh đẩy cốc sữa ra trước mặt cô và nói:

- Sữa đậu nành Vĩnh Hòa đây, chị kết món này nhất phải không?

- A, cảm ơn Tiểu Niên. – Tô Mạc hết sức bất ngờ và đón lấy. Nhấp lấy một ngụm sữa, trong lòng cô chợt có một cảm giác khó nói, cô chỉ thấy Lục Tiểu Niên có gì đó khang khác.

Đang vẫn lơ suy nghĩ thì Lục Tiểu Niên cười khì một cái và hỏi cô một câu thật buồn và lạc lõng:

- Từ khi nào chúng mình trở nên xa lạ thế này nhỉ?

Cô sững người, mặt mũi Diệp Tử Khiêm bắt đầu sa sầm lại. Tô Mạc vội vã giải thích:

- Phải rồi, chị em với nhau cơ mà, khách sáo làm gì nhỉ!

May mà câu nói cũng đủ để vổ về cơn cău giận âm ỉ trong đầu Diệp Tử Khiêm. Lục Tiểu Niên không nói gì, cứ cầm đầu ăn. Nhìn nghiêng, khuôn mặt cậu phảng phất một nỗi buồn không tên. Tô Mạc không nhận ra, cô im lặng ăn nốt phần của mình. Lúc dọn bàn, Tiểu Niên nói:

- Béo này, công nhận trứng gà hai lòng chị làm vẫn ngon nhất trên đời!
- Hà? – Cô hơi bối rối nhưng rồi cũng nhanh nhẹn đáp – Lại chẳng! Phải biết chị là ai chứ!
- Xì!

Hai người phì cười, không khí có vẻ đã trở lại tự nhiên hơn.

Tuy Diệp Tử Khiêm không thích nhìn hai người thân mật với nhau kiểu đấy, nhưng thấy Tô Mạc đã hoàn toàn coi cậu ta như em trai nên cũng không thèm chấp.

Bữa sáng hôm nay may mà có Tô Mạc chuẩn bị chu toàn dù mỗi người có những suy nghĩ riêng, nhưng cuối cùng mọi thứ cũng trôi qua yên bình. Ăn xong, Lục Tiểu Niên bảo có việc nên phải đi ngay và đòi Tô Mạc tiễn theo một đoạn. Người ta đã chỉ mặt gọi tên như thế rồi, Diệp Tử Khiêm cũng chẳng hóng theo được nên dù cực ghét nhưng cũng phải ngoan ngoãn ngồi nhà chờ “vợ” trở về.

Tiểu Niên đến tầng dưới, Tô Mạc định quay về luôn vì lát nữa còn phải cùng Tử Khiêm đi thăm mẹ. Cô định mang cho mẹ thêm ít quần áo, đồ dùng. Nhưng Tiểu Niên bất chợt gọi cô lại và nói với giọng khẩn cầu:

- Chị Béo đi với em một đoạn nữa nhé.

Tô Mạc cảm thấy hơi nhói trong lòng. Cô nhìn người con trai trước mặt, vết sẹo kia vẫn mờ mờ hằn bên dưới lông mày cậu nhưng nó đã khắc sâu vào ký ức của cô từ khi nào. Ấy mới là vết sẹo sâu đến nỗi thời gian cũng phải chịu thua, không tài nào xóa mờ nổi.

Cô tự ép mình phải cười và cố nói với giọng niềm nở nhất có thể:

- Được, tiễn thêm bao lâu cũng được mà.

- Chị đừng dở khéo em. – Chàng trai mỉm cười đau khổ, cậu ghé sát vào cô và khẽ khàng ôm lấy người con gái mà cậu yêu quý từ lâu. – Bây giờ có bạn trai rồi, đâu ra thời gian mà đi cùng nữa.

- Bạn trai thì có sao đâu, em là em trai chị cơ mà. Cho dù thế nào thì em trai vẫn phải quan trọng hơn bạn...

Cậu nói đột nhiên hẫng lại vì Tiểu Niên bất ngờ ôm chặt lấy cô. Dường như chàng trai yếu đuối mảnh khảnh ấy đang dồn hết sức lực vào hai cánh tay khiến cô cảm thấy đau nhói.

- Tiểu Niên... - Cô hoảng hốt gọi cậu và chợt hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Người con trai được gọi tên vẫn cứ ôm cô thật chặt trong tuyệt vọng:

- Tại sao lại là em trai? Tại sao chỉ có thể là em trai? Chị Béo, em thích chị bao nhiêu năm nay rồi, chị có biết không? Bao nhiêu năm nay rồi tại sao chị không nhận ra điều đó? Chị Béo, em không muốn chỉ là em trai, em không muốn làm em trai chị... - Những giọt nước mắt của tuyệt vọng, đau đớn, bất lực bắt đầu rỉ ra khiến Tô Mặc tan nát cõi lòng.

Bao nhiêu năm nay, thật sự cô chưa bao giờ nghĩ người con trai mình luôn coi là em này lại âm thầm ôm một mối tình dành cho cô như thế. "Nhưng đã muộn quá rồi, Tiểu Niên ơi. Quá muộn rồi, xin lỗi em vì chị không thể cho em bất cứ thứ gì nữa, ngoài tên gọi "em trai" thì chẳng còn gì nữa cả." Cô khó nhọc nhắm mắt lại, hơi thở quen thuộc của Tiểu Niên vẫn dội lên, cậu không chịu buông cô ra mà vẫn lăm bằm như kẻ đang lên cơn say:

- Chị Béo, chị có biết vì sao em thích ăn trứng hai lòng đỏ không?

- ...

- Chị không biết đúng không? – Tiểu Niên cười thất vọng, tự hỏi tự trả lời. Cậu nói tiếp – Vì Ôn Tư Niên cũng rất thích ăn. Còn chị, chỉ cái gì Ôn Tư Niên thích thì chị mới làm thật cẩn thận. Hồi đó, chị đã cất công học làm món trứng này nên thứ em mê nhất chính là nó. Vì chỉ có như vậy,

em mới có thể tự lừa dối chính mình rằng chị học làm món ấy là vì em. Mọi cố gắng của chị đều là vì em, chỉ vì em mà thôi.

- ...

- Em đáng thương lắm phải không? – Giọng nói của cậu nhỏ dần, mang theo chút dư vị của cô đơn, khẽ rơi tí tách vào đáy lòng người con gái.

- Tiểu Niên, em đừng như vậy mà.

- Đừng như thế nào cơ? Đừng nói với chị những lời này, hay đừng nói với chị rằng “em yêu chị”? Em đã che giấu bao năm trời, bây giờ đến cơ hội nói ra cũng chẳng còn nữa. Chẳng lẽ em không được phép nói sao?

- ...

- Từ hồi năm tuổi cho đến bây giờ... là mười mấy năm rồi. Chị nhìn đi, trên đời này có ai yêu chị như em không, Tô Mạc?

- ...

- Quên bọn họ và đi với em đi. Em không còn là Lục Tiểu Niên của ngày xưa nữa. Nay em có tiền rồi, em trưởng thành rồi, em có thể che chở cho chị. Đi với em đi, từ ngày xưa chẳng phải đã chỉ có chị em mình bên nhau thôi sao? Tất cả bọn họ chỉ là người đến sau và chen ngang, không đủ tư cách sánh bên chị. Chị hãy đi cùng em đi!

- Tiểu Niên, buông chị ra đã...

- Tại sao? Chúng ta ở bên nhau không được à? Từ ngày xưa đã luôn như thế còn gì?

- Tiểu Niên... Em... Buông chị ra đã... - Cô bị Tiểu Niên ôm chặt đến nghẹt thở, mãi mới lay được cậu tỉnh dậy khỏi cơn si mê.

Tiểu Niên mắt môi đầy thất vọng, đôi mắt tròn vo như mắt mèo ánh lên nỗi cô liêu, đau đớn, trông thật đồng điệu với vẻ hèn mọn nhu nhược trên khuôn mặt cậu.

- Có phải chị chê em vô dụng không?

- Em nói cái gì vậy? – Tô Mạc hốt hoảng, Lục Tiểu Niên chỉ cười.

- Chị tưởng em không biết sao? Cái người mà chị gọi là bạn trai khi nãy là quý tử nhà Bí thư tỉnh ủy chứ gì. Cậu ấy hơn hẳn em vì là con nhà có gia thế lớn.

- Tiểu Niên, em điên à?

- Em điên ư? Đúng thế đấy, em bị điên từ lâu rồi. – Nụ cười trên khuôn mặt cậu tắt ngấm. Cậu quay lưng bỏ đi, bóng dáng đơn độc như một con sói hoang khiến cô bất giác nhớ về cậu bé gầy guộc ốm yếu của năm nào. Trái tim cô thắt lại dữ dội. Đó là lần cuối cùng Tiểu Niên nói với cô trước khi lăm lũi ra đi.

Mấy hôm sau, vợ chồng họ Diệp cũng đã tìm đến nhà Tô Mạc. Tuy cả hai đều không hài lòng với thái độ phản kháng của con trai, nhưng cuối cùng cũng phải chịu thua trước cái tính ngang bướng trời sinh của cậu nên đành đồng ý thỏa hiệp. Họ liền nghĩ ngay cách để giúp Tô Mạc đưa bà Lâm ra khỏi bệnh viện tâm thần.

Nhưng mọi thứ không dễ như tưởng tượng. Tuy tầm ảnh hưởng của nhà họ Diệp trong thành phố này không nhỏ nhưng hai nhà Bạch – Ôn cũng không chịu xuống nước. Họ kiên quyết phải thanh toán món nợ tới cùng. Cho dù Diệp Thuật là chủ tịch tỉnh nhưng đằng hai nhà kia vẫn trên cơ nhiều hơn nên mọi thứ không thể giải quyết trong chốc lát.

Nhưng Diệp Tử Khiêm không chịu bỏ cuộc, thậm chí cậu còn buông lời rằng nếu chuyện của “vợ” mình không xử lý xong thì thà cầm dao tự cắt làm đàn bà còn hơn.

Hai ông bà phát hoảng trước lời tuyên bố của cậu con cứng bèn không tiếc sức lực tìm cách giải quyết. Ngay lúc tất cả đều đang điên đầu thì sự thể lại thay đổi theo chiều hướng không ai ngờ tới.

Đầu tiên là hai nhà Bạch – Ôn bỗng dưng tỏ thái độ hòa hảo hơn. Ngoài miệng họ giải thích rằng làm vậy không phải vì nể nhà họ Diệp mà giữ thể diện cho ngài Đỗ mới về nước. Nhà họ Diệp thừa biết “ngài Đỗ” mà

họ luôn miệng nhắc tới là ai, đó là “ông trùm” trong giới làm ăn vừa đặt chân xuống sân bay, đây là kẻ tai to mặt lớn có một không hai trong thành phố.

Nhưng ông ta có liên quan gì đến chuyện này mà nhúng tay vào? Nghĩ mà điên đầu.

Nhà họ Đỗ ngỡ ý muốn gặp Tô Mạc và bàn với cô chi tiết phương án chữa trị cho mẹ, tất thấy đều cảm thấy có gì đó không bình thường. Nhưng dù sao cô cũng phải đi vì người ta cũng như là ân nhân cứu mạng, từ chối sao đành.

Diệp Tử Khiêm muốn đi cùng nhưng sau một hồi suy nghĩ, Tô Mạc kiên quyết không đồng ý. Thay vào đó, cô giao hẹn nếu có chuyện gì xảy ra thì người được biết đầu tiên sẽ là cậu. Nghe xong Tử Khiêm mới yên tâm cho cô đi một mình.

Địa điểm Đỗ đại gia hẹn gặp cô là một nhà hàng có tiếng trong thành phố. Khi cô tới nơi thì ở đó vẫn chưa có ai cả, nhân viên nhà hàng dẫn cô đi tới khoang rồi bỏ đi.

Tô Mạc ngồi trong đó một mình và cảm thấy bồn chồn, lo lắng, hai tay ôm lấy tách trà nóng hôi hổi, nhấp từng ngụm để dẫn cơn bất an xuống. Đột nhiên, cánh cửa được đẩy vào. Lục Tiểu Niên vận bộ y phục sang trọng bước vào, mái tóc chải chuốt gọn gàng, bước đến đâu là toát ra vẻ oai phong, khí thế đến đó. Không ai nghĩ rằng đây chính là cậu bé gầy guộc ốm yếu năm xưa. Tô Mạc bất giác thọc tay vào túi nắm chặt lấy chiếc di động. Trước khi đến đây, Tử Khiêm đã cẩn thận cài đặt sẵn phím tắt, chỉ cần nhấn một nút là cuộc gọi sẽ được truyền đi ngay tức khắc.

Lục Tiểu Niên đứng trân trân nhìn cô và đóng sập cửa lại. Cậu bước từng bước chắc nịch tới gần cô và nói:

- Chúng ta lại gặp nhau.

- ...

- Sao ngạc nhiên vậy, không nghĩ sẽ gặp em sao?

- Chị... - Tô Mạc hít một hơi thật sâu để tự trấn tĩnh rồi đáp – Tiểu Niên, em có quan hệ gì với nhà họ Đỗ vậy?

- Vì em là người nhà họ Đỗ! Ngài Đỗ chính là cha đẻ của người mẹ đã khuất của em, tức là ông ngoại em đó.

Câu trả lời khiến mặt đất dưới chân cô rung chuyển, Tô Mạc chỉ nghe rõ hai từ “đã khuất”. Cô không dám tin vào tai mình:

- Tiểu Niên, bác gái đã...

- Chết rồi. – Cậu đáp lại với vẻ ảm đạm, hàm răng trắng hớn lộ ra giữa hai làn môi đỏ trông thật ghê rợn. – Gã đàn ông mẹ em tái giá là một thằng khốn. Lão cũng có tiền nhưng đối xử với mẹ em không ra gì. Từ ngày mẹ đón em về, lão càng trở nên khốn nạn hơn. Lúc nào cũng lôi mẹ em ra đánh đập nhưng bà luôn nhịn nhục. Vì sau mỗi trận đòn, lão lại cho mẹ con em rất nhiều tiền, còn giúp em gánh tiền học với hy vọng bù đắp cho những trận đòn mẹ em phải chịu nữa.

- Tiểu Niên...

- Chị khoan hãy nói, để em kể hết đã. Sau này, mẹ em đi khám thì mới biết bà đang bị bệnh ung thư dạ dày. Hồi đó phát hiện sớm, nếu phẫu thuật thì sẽ có hy vọng. Nhưng tiền làm phẫu thuật quá đắt, lão không chịu trả một xu nào. Lão giết mẹ em không cần dùng dao. Lúc qua đời mẹ chỉ có hơn ba mươi cân, chỉ còn da bọc xương.

Tiểu Niên kể lại với giọng bình thản đến không ngờ, như thể đây chỉ là một chuyện hết sức bình thường. Nhưng Tô Mạc nghe đến đâu, nước mắt cứ tuôn ra đến đấy.

Cô vẫn nhớ nguyên si mọi thứ về người mẹ của Tiểu Niên. Đó là một người phụ nữ hiền hòa, lúc nào cũng tết gọn đuôi tóc đằng sau gáy, được trời phú cho một giọng nói biết sưởi ấm lòng người.

Năm ấy, bố mẹ Tiểu Niên vẫn chưa bỏ nhau, thi thoảng bà hay cho cô kẹo. Đó là món kẹo sữa xịn nhất thời bấy giờ và lần nào cũng là cả một vốc.

Sau này, bà ly dị với chồng, ai cũng đàm tiếu bà bỏ chồng theo tiếng gọi của đồng tiền, bỏ mặc hai ông cháu Tiểu Niên để một mình hưởng phú quý. Cô còn nhớ ngày ấy bà chẳng lên tiếng thanh minh câu nào. Lúc ra đi, bà vẫn cười hiền và dúm vào túi áo cô một vốc kẹo thật ngọt.

Tô Mạc không nhớ những gì xảy ra tiếp theo nữa, ký ức thơ ấu của cô vốn là một mớ hỗn độn, bây giờ nhớ ra được bằng này đã là quá ngạc nhiên rồi. Cô khẽ nhắm mắt nghe Tiểu Niên tiếp tục nói:

- Trước đêm em trở về lần trước, lão súc sinh đó đang đánh đập mẹ em ở phòng bên. Mẹ em gào khóc đến khản cả cổ nhưng em không dám xông ra cứu. Vì em còn cần lộ phí, em cần tiền. Em muốn quay lại gặp chị, em muốn được nhìn thấy chị biết mấy...

- Đừng nói nữa, Tiểu Niên, đừng nói nữa... - Tô Mạc không chịu đựng nổi những gì cậu nói liên nấc lên. Không ngờ bao nhiêu lâu nay cậu phải sống cuộc sống như bị đày dưới địa ngục. Cô cứ nghĩ những tháng ngày của cậu sẽ phải vui vẻ lắm, ít nhất là không quá mức tăm tối. Ngờ đâu, cậu lại phải khổ đến thế, ngờ đâu... lại khổ hơn cả cô...

Tô Mạc không chịu nổi vết đau cứ ngày một khoan sâu vào lòng, cô mơ hồ cảm nhận thấy bàn tay cậu đang khẽ gạt những giọt nước mắt nơi gò má cô. Cậu thở dài một tiếng:

- Chị Bé, em không khóc thì thôi, chị còn khóc cái gì?

- Chị thấy khó chịu quá... - Cô ngẩng đầu nhìn vết sẹo trên trán cậu nay đã mờ hơn xưa chút ít. Cậu đã được cuộc đời rèn luyện tạo thành người đàn ông vững vàng từ lúc nào không biết. - Tiểu Niên, tại sao em không kể cho chị nghe? Đồ ngốc, tại sao cứ giữ kín mãi thế?

Cậu không nói gì, chỉ ngậm ngùi nhìn cô. Lúc này, cậu như lại trở về thành Lục Tiểu Niên cô hằng quen thuộc với đôi mắt hiền buồn bã, gồng gánh theo những mệt nhọc của kiếp người không phù hợp với tuổi mười sáu và hể mở miệng ra nói cái gì đó thì càng trầm mặc và già nua.

- Em đã nói em trưởng thành rồi mà.

Nghe xong, Tô Mạc bắt gặp thấy nhẹ người một cách khó hiểu. Đôi tay

cô buông thõng xuống, đến lúc này cô mới có thể ngắm rõ hình dạng của người con trai vừa lạ vừa quen trước mặt:

- Đúng thế, em không còn là Lục Tiểu Niên của năm xưa nữa, nhưng em vẫn là em trai chị! Thằng quý này, mới đi có nửa năm sao bây giờ như lột xác hẳn thế?

Lục Tiểu Niên lặng người trước lời hờn giận của Tô Mạc, mãi một lúc lâu sau cậu mới khẽ cúi mặt xuống và ngượng ngập:

- Chị Béo, em chỉ muốn cho chị thấy giờ đây em đã khác trước. Em không còn vô dụng như xưa nữa, em có thể che chở cho chị.

- Chị biết mà, đồ ngốc! – Tô Mạc vô tư ôm chầm lấy cậu như thể hai người chưa bao giờ bị xa cách bởi khoảng thời gian vừa qua. Người vẫn ở đây, chẳng khác gì.

- Có ai bảo em vô dụng đâu? Ngày xưa lúc nào em cũng bảo vệ chị đấy thôi! Ngốc lắm, chị hiểu tất cả những điều ấy chứ!

Lục Tiểu Niên không nói gì nữa, cậu ôm lại cô chặt hơn khiến thịt da cô đau buốt. Cậu vẫn là đứa nhóc ngày xưa, hay dụi đầu vào bờ vai mềm mại của cô, ngỡ như đó là nơi tránh nạn cuối cùng của mình. Trên bờ vai cô làm gì có khổ đau, hoạn nạn, chỉ có hơi ấm mà cậu khao khát được chiếm trọn mà thôi.

Cậu nghĩ đến người mẹ xấu số, nghĩ đến người cha nát rượu và lão dượng hung ác để rồi khóc òa lên như một đứa trẻ lên ba. Cậu khóc tức tưởi đến độ thở hỗn hển. Nhưng Tô Mạc lại thấy yên tâm hơn hẳn vì Lục Tiểu Niên quen thuộc của cô đã quay trở lại. Người đứng trước mặt cô không còn là gã thanh niên lạ lẫm đến ghê tởm kia nữa, đúng người bạn thơ ấu yêu quý của cô đây rồi.

- Đừng rời xa em, em chỉ có mình chị thôi! – Cậu thốt lên van xin đầy vẻ bất lực.

- Ừ, chị sẽ không rời xa em đâu. – Cô khẽ hứa hẹn như thể ngoảnh đi ngoảnh lại, hai người đã cùng nhau đi mãi cho đến khi tóc bạc lúc nào không hay.

Có phải anh yêu em - Chương 17

Chương 17: Đẹp nhất là cậu tuổi thiếu thời

Dù bao nhiêu năm trôi qua, tớ vẫn chỉ nhớ mãi hình bóng cậu. Nụ cười hồn nhiên, mái tóc lơ thơ đón gió.

Đẹp nhất là cậu tuổi thiếu thời.

~~~~~

Lục Tiểu Niên nay đã là cháu đích tôn của nhà họ Đổ. Ngài Đổ trước đó cũng có một thằng cháu trai nhưng bẩm sinh yếu ớt nên đã qua đời từ sớm. Do đó Lục Tiểu Niên bỗng chốc một bước lên tiên, trở thành người thừa kế duy nhất của gia tộc bề thế này. Mới mười sáu tuổi đầu đã có xe riêng đưa đón, theo sau là năm bảy gã vệ sĩ cao to hộ tống, tất cả đều răm rắp tuân theo mệnh lệnh của cậu chủ nhỏ.

Nhờ quyền lực của nhà họ Đổ, mẹ Tô Mạc được chuyển tới nơi điều trị tốt nhất. Họ hào phóng mời bác sỹ tâm lý giỏi nhất đến hỗ trợ điều trị, thậm chí liên hệ được với cả chuyên gia nổi tiếng của nước ngoài về đây.

Lục Tiểu Niên đã hoàn toàn lột xác rồi. Giờ đây cậu có tiền, có quyền, từng hành vi cử chỉ đều toát lên phong thái oai vệ, kẻ cả. Nhưng trước mặt cô, Tiểu Niên vẫn chỉ là một thằng bé như thuở nào, trầm lặng, ôn tồn, yếu ớt và suốt ngày gọi cô là chị Béo.

Tô Mạc chẳng hề quan tâm tới những thay đổi nơi con người Tiểu Niên. Cô vẫn cứ coi cậu như người em trai xưa kia, cho dù trong một đêm con chim sẽ yếu ớt bỗng chốc hóa thành đại bàng, nó vẫn chỉ là sinh vật bé bỏng cần cô che chở mà thôi.

Lục Tiểu Niên tận dụng quyền lực gia tộc để mẹ Tô Mạc được chữa trị trong điều kiện tốt nhất. Cô thấy an tâm hơn nhiều. Mỗi tuần cô đến thăm mẹ ba lần và công nhận kết quả điều trị của mẹ tiến triển hơn rõ rệt.

Diệp Tử Khiêm giục cô quay trở lại trường sau kỳ nghỉ đông. Thấy tình hình đã ổn hơn, cô bèn đồng ý. Thiếu gia họ Diệp bèn nhân cơ hội đón đầu luôn:

- Thế thì tranh thủ đợt nghỉ đông này tớ giúp cậu học bù nhé. Lâu lắm rồi cậu không đến lớp, thế nào kiến thức cũng lỗ chỗ như tổ ong cho xem.

Cô chớp chớp mắt tỏ vẻ không tin tưởng cho lắm, Tử Khiêm tức khí nổi giận:

- Thái độ gì đấy? Thiên tài như tớ mà đi dạy học cho cậu khác nào giết gà bằng dao mổ trâu không?

- Hừ, ai biết cậu có dạy nổi người khác hay không? – Tô Mạc đánh đá phản pháo.

- Hừ, trên đời này có thứ gì Diệp Tử Khiêm phải bó tay không? Có không?

Thấy cậu chàng vênh vang tự đắc, cô đành xuống nước và gật gù:

- Vâng, cậu thông minh số một thế giới luôn!

- Biết là tốt!

- ...

Tử Khiêm bắt tay vào việc kèm cặp cô tại nhà, từ những môn cậu giỏi nhất là toán, lý, hóa cho tới mấy môn cũng kha khá là tiếng Anh, lịch sử, địa lý... Không hổ danh là thiên tài, thầy giáo Tử Khiêm có lối giảng bài cực kỳ mạch lạc và logic, mỗi tội hơi thiếu kiên nhẫn!

May mà đầu óc Tô Mạc cũng không phải là chậm chạp, ngoài môn hóa học hơi khó nuốt thì các môn còn lại cũng ổn. Ấy thế mà trong suốt buổi học cứ bị thầy giáo thiên tài quạt cho bao nhiêu trận, lần nào cô cũng bị nhìn với ánh mắt “Cái đồ dốt như con tốt” khiến nhiều lúc phải tự nghi ngờ trí thông minh của mình.

Dù sao Diệp Tử Khiêm cũng chịu khó dốc hết sức hết lòng, cậu không những dạy lại cho cô kiến thức đã bỏ lỡ mà còn củng cố lại những gì trước đây chưa vững. Thiếu gia họ Diệp đúng là kẻ cầm đầu chủ nghĩa hoàn hảo, không làm đến cùng thì chưa chịu bỏ cuộc. Lắm lúc Tô Mạc cứ phải kêu trời than đất vì cố mãi rồi mà cậu vẫn chê lên chê xuống.

Một lần, chỉ vì một đề hóa mà cậu mắng Tô Mạc rất nặng lời. Cô bực lắm, con giun xéo lắm cũng quăn chứ, ai mà nuốt nổi cái cảnh ngày ăn ba bữa chữ thế này.

- Tớ đã bảo tớ học rất dốt hóa mà! Ai bệnh hoạn đến mức cái gì cũng giỏi như cậu được?

- Thế nên tớ mới phải giúp cậu học hóa đấy thôi? Bài phổ thông đến thế mà còn làm sai, dốt thế không biết!

- Đủ rồi đấy! Diệp Tử Khiêm, tớ không học nữa! – Tô Mạc quát ầm lên và vút toẹt cây bút xuống bàn. Diệp Tử Khiêm nhặt lại bút và ném trả về phía cô với vẻ hung bạo gấp mười lần:

- Nói lại xem nào!

- ... Coi như tớ chưa nói gì.

- Hờ, ngoan ngoãn mà làm bài đi! Làm không xong thì tối nay đừng hòng ăn cơm.

- Hừm. – Tô Mạc cúi kính cúi đầu mò mẫm tiếp. Trông cô tội nghiệp như cô vợ trẻ suốt ngày bị bắt nạt.

Một lúc sau cô bình tĩnh và trở nên chuyên tâm hơn. Thấy thế Tử Khiêm cũng ngửa ngáy mồm miệng bèn kiểm chuyện:

- Thật ra tớ kèm cậu học cũng là muốn tốt cho cậu thôi.

- Hử?

- Tuần sau chia lớp rồi, nếu cậu học dốt thế thì làm sao học cùng lớp với tớ được?

- Tại sao tớ lại phải vào cùng lớp với cậu? Tớ học lớp nào chả được?
- Vớ vẩn! Dĩ nhiên là không được.
- ...
- Với cả về sau, chúng mình nhất định phải thi vào cùng một trường đấy.
- ...
- Cậu nhìn cái gì? Viết tiếp đi chứ! Tớ nói là làm đấy, câu này cậu mà không làm ra thì tối chỉ có nhịn!
- Cậu có bị làm sao không đấy?
- Cái gì?
- Người nấu cơm là tớ cơ mà. Tớ chưa dở hơi đến mức bắt mình phải nhịn đói đâu.
- Hèm hèm... - Tử Khiêm hết đường bắt bẻ liền đặt hăng vài tiếng chữa ngượng nhưng vẫn cứ đáp cùng – Nói chung là làm không xong thì tối nay đừng hòng xúc miếng cơm nào vào miệng!
- Biết rồi! – Tô Mạc rên rỉ và ngoan ngoãn cúi đầu mày mò công thức. Chợt cô thấy tay cậu áp lên đỉnh đầu cô rồi nhẹ nhàng đùa nghịch với những lọn tóc mượt mà, cô cảm giác mình cứ như con chó cún ấy:
- Ngoan nào...
- ...

May mà Tô Mạc cũng khá lanh lợi nên cuối cùng cũng xử lý xong câu đố hóc búa. Thấy đã muộn, Tử Khiêm bèn giục cô vào bếp nấu cơm. Chỉ tội cho Tô Mạc vừa bại não để làm xong bài tập thì bây giờ lại phải tiếp tục lao động chân tay.

Tay muôi tay đũa, cô bắt đầu thoăn thoắt xào nấu. Diệp Tử Khiêm vắt vèo hai chân trên ghế chờ "vợ" bung bê các thứ ra. Giờ thì Tô Mạc mới biết mình vừa chọn phải một ông tướng khó tính làm bạn trai. Thấy ông tướng sì sụp thích chí, cô chỉ biết thở dài thườn thượt và gắp cơm nhai trệu trạo. Bỗngưng bát cô xuất hiện thêm một miếng thịt luộc.

- Cái này ngon phết, ăn nhiều vào, gầy quá! – Tử Khiêm cố làm ra vẻ thản nhiên nhất có thể, hai tai cậu bỗng đỏ lừ lên.

Tô Mạc cười khì và cũng gắp một miếng vào bát cậu:

- Cậu thích ăn cái này hả, thế thì ăn nhiều vào!

- Gớm! – Tử Khiêm bĩu môi làm bộ làm tịch. Tô Mạc thấy thế càng buồn cười.

Sau khi ăn xong, trời cũng đã tối. Tô Mạc khuyên Tử Khiêm về nhà vì cứ ở mãi đây cũng không hay. Cậu cứ dùng dằng không chịu về và bới ra đủ lý do. Cô cũng đành tiếp chuyện với cậu thêm một lúc cho đến khi cậu không còn lý do nào để lôi ra nữa thì thôi. Diệp Tử Khiêm ức lắm, cậu tiếp tục lý sự:

- Đẳng nào bọn mình cũng đang yêu nhau cơ mà, tớ qua đêm cùng cậu thì có làm sao?

Tô Mạc há hốc mồm rồi thét tướng lên:

- Cái đồ biến thái trong đầu toàn thứ bệnh hoạn, biến ngay cho tớ nhờ!

Cậu giật nảy trước câu mắng của cô nhưng vẫn cố đôi co:

- Tớ có nghĩ bậy bạ gì đâu, chỉ là ngủ thôi mà, ngủ ấy... – Thà không nói còn hơn, càng nói càng đen tối. Mặt mũi Tô Mạc đanh lại, cô chẳng thèm nói nữa mà thẳng thừng mở cửa đẩy cậu ra ngoài.

Một tiếng rầm vang lên! Cô đóng sập cửa lại và khóa trái thật chặt.

- Ê, Tô Mạc! Mở cửa, mở cửa ra!

- ...

- Quần áo tớ vẫn ở trong nhà cậu đấy! Tên kia mở ra ngay! Muốn trẫm chết rét à!

Mặc cho cậu kêu la, cánh cửa vẫn không một chút động tĩnh. Diệp Tử Khiêm đứng ngoài cửa một hồi, không chịu được cái rét đang giáng xuống mỗi lúc một ác liệt, cậu chửi thề vài câu rồi bực tức bỏ về.

Tựa mình sau cánh cửa, Tô Mạc mỉm cười trước mẫu hạnh phúc bé xíu vừa thoáng qua. Cô đang cười ngây đại thì chuông di động vang lên réo rắt, vừa mở máy thì nghe thấy giọng Diệp Tử Khiêm réo lên sa sả như sư tử:

- Đồ dã man! Áo khoác trẫm để ở chỗ nhà ngươi hết! Sắp chết vì đóng băng rồi đây này!

Tô Mạc có thể nghe rõ tiếng hai hàm răng cậu va vào lập cập. Cô nhìn về chiếc xô pha, đúng là cái áo nỉ đen của cậu vẫn đang vắt vẻo ở đó. Hình như lúc bị đẩy khỏi cửa, cậu chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, thảo nào cứ kêu lạnh.

Nghĩ đến cảnh tượng chàng trai đứng run cầm cập dưới trời đông, cô thấy buồn cười quá bèn cầm cái áo ra ngoài ban công. Diệp Tử Khiêm đang đứng co ro phía dưới như một con mèo bị bỏ hoang. Cô thấy thế liền lăn ra cười ngặt nghẽo. Diệp Tử Khiêm cau tiết:

- Cười cái gì mà cười! Người ta sắp đóng cục lại rồi đây này!

- Tớ ném áo khoác xuống cho cậu nhé? – Cô giao hẹn, thấy cậu mừng như chết đuối vớ được cọc, cô cười đến chảy cả nước mắt.

Cô tung chiếc áo xuống, Tử Khiêm đón lấy nhanh gọn ghẽ và lập cập khoác lên người. Trông cậu có vẻ khá hơn lúc nãy nhưng hai đầu gối vẫn cứ đá vào nhau. Hai người đứng cách nhau vài tầng nói chuyện.

- Tí thì chết rét!

- Ai bảo không chịu về cơ! Đáng đời!

- Hừ, đồ lòng lang dạ sói, tớ chết rét thì cậu được gì hả?
- Được nhiều lắm chứ! Đêm không hết luôn!
- Tô Mạc, rồi sẽ có ngày tớ cho cậu một trận, đang ngựa đòn chứ gì!
- Hừ, tưởng tớ sợ chắc!
- ...

Khoảng cách mấy tầng lầu không ngăn được hai người tung lên ném xuống cho nhau những nụ cười giòn giã. Trông bộ dạng cả hai thật ngốc nghếch nhưng mặc kệ, cuộc nói chuyện vẫn diễn ra rôm rả.

Khi không còn gì để nói nữa, hai bên bắt đầu trầm xuống và nhìn nhau trong im lặng. Cả hai không nỡ rời bỏ nơi mình đang đứng, mãi một lúc sau Tử Khiêm mới tiếp tục gợi chuyện:

- Hôm nay lạnh thật đấy!
- Ừ.
- Hình như sắp có tuyết nữa hay sao.
- Chắc vậy.

Cuộc trò chuyện cực kỳ vô nghĩa và nhảm nhí vậy mà không ai chịu kết thúc. Hai người nói chuyện thêm hơn mười phút thì Tô Mạc bắt đầu thấy mặt Tử Khiêm tái đi vì lạnh. Cô xót lòng toan bảo cậu về nhà, nhưng chưa kịp lên tiếng thì nghe cậu ập ứng:

- Tô Mạc này... Giao thừa năm nay... Cậu đến nhà tớ nhé...
- ...

- Tớ đã nói với bố mẹ tớ rồi... Hai người đã đồng ý, cậu sẽ đến chứ? – Dứt lời, Diệp Tử Khiêm thấy căng thẳng hơn trước, khuôn mặt trắng bệch bỗng hơi đỏ ửng. Trái tim Tô Mạc bắt đầu đập thành thịch.

Chàng đứng dưới đất, nàng đứng trên cao, hai người nhìn nhau một hồi. Tô Mạc khì cười và gật đầu thật sâu. Cô sợ nếu chỉ gật đầu nhẹ, cậu sẽ không nhìn rõ câu trả lời.

- Được!

Bấy nhiêu đó cũng khiến cõi lòng chàng trai vui phơi phới, khuôn mặt cậu bỗng rạng rỡ hẳn lên như nắng xuân sưởi ấm lòng người.

- Vậy tớ về nói với bố mẹ đây.

- Ừ.

- Tô Mạc...

- Ơi?

- TỚ YÊU CẬU!

Cậu hét tướng lên như muốn tuyên bố cho cả thế giới này biết. Tô Mạc sửng người một hồi cho đến khi hạnh phúc lan tỏa khắp khuôn mặt cô. Cô đáp lại đầy trân trọng:

- Tớ cũng yêu cậu, Tử Khiêm ạ.

Những bông tuyết đầu tiên rơi xuống từ trên cao cùng với lời yêu cô dành cho cậu. Bông tuyết trắng lấm tấm trên vai người con trai vinh dự làm nhân chứng vĩnh cửu cho mối tình thơ mộng.

Cô đứng trên ban công một lúc rất lâu cho đến khi bóng dáng cậu mờ dần sau làn tuyết trắng. Người cô cũng đang thấm dần cái lạnh của ngày đông, nhưng trái tim lúc nào cũng ấm áp vì đó là nơi luôn có người sưởi ấm mà không ai khác, chính là chàng trai kiêu ngạo Diệp Tử Khiêm.

Cô đang chìm đắm trong hạnh phúc thì đột nhiên tiếng chuông cửa reo lên. Chắc là Diệp Tử Khiêm quay lại lấy đồ, cô vội vã mở cửa và đón đả:

- Còn quên gì nữa thì lấy nốt đi này...

Nhưng người đứng ở bệ cửa không phải là Diệp Tử Khiêm mà là Lục Tiểu Niên với khuôn mặt đỏ phừng bởi hơi rượu. Cô giật mình khi thấy chàng trai xộc thẳng vào nhà đem theo mùi men nồng nặc và ngồi phịch lên chiếc sofa.

Cô thấy hơi sợ nhưng vẫn khép cửa và xuống bếp rót cho cậu một chén trà nóng.

- Em uống rượu đấy à? – Cô biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi và cũng chẳng cần Tiểu Niên phải đáp. Cậu lừ đừ đón lấy cốc trà từ tay cô và uống sục một hớp hết veo. Trông cậu hết như một kẻ đầu đường xó chợ ngổ ngáo.

- Em sao thế? – Tô Mạc sốt ruột, ngồi xuống bên cậu và hỏi han.

Bất thành lời, cậu đè chặt cô xuống sofa và ghì sát vào môi cô.

Tô Mạc vẫy vùng trong kinh sợ. Khi đã cảm thấy an toàn với khoảng cách mình vừa tạo nên, cô mới tự hỏi chuyện gì đang xảy ra.

- Tiểu Niên, em làm gì vậy?

- Vừa nãy em đã nghe thấy hết cả rồi!

- Cái gì?

- Những điều chị và Diệp Tử Khiêm nói.

- ...

- Về sau chị sẽ lấy hản chứ?

- ...

- Tại sao em thì lại không được?

- ...

- Rõ ràng em thích chị nhiều hơn hẳn cơ mà!

- Tiểu Niên, đừng như thế nữa... - Tô Mạc thở hỗn hển và len lén bước ra phía cửa toan chạy trốn.

Nhưng vừa quay lưng đi, Tiểu Niên đã túm chặt cô lại. Hơi rượu nóng rất phả lên da thịt cô khiến cô la lên thất thanh:

- Tiểu Niên, buông chị ra... - Cô giãy giụa một cách hoảng loạn nhưng không thoát khỏi đôi tay mạnh mẽ và thô bạo của cậu.

Đến giờ cô mới nhận ra rằng, cậu bé mà mình cứ luôn coi là em trai đã thầm lặng biến thành người đàn ông trải đời từ khi nào. Cậu nhào tới cô với vẻ hung hăng đáng sợ, như đã đoán trước được điều gì sắp xảy ra, cô không ngớt sụt sịt:

- Tiểu Niên, bình tĩnh lại đi! Chị là Tô Mạc, chị Tô Mạc của em đây!

Nhưng cậu vẫn chỉ đáp lại cô bằng ánh mắt vô cảm. Cậu nhếch mép cười, một nụ cười thật ghê rợn.

- Như thế này chị sẽ không coi tôi là em trai nữa. - Nói rồi cậu luồn tay vào áo cô. Chạm được vào làn da ấm nóng của cô, cậu hơi rùng mình nhưng vẫn lấn tới. Tô Mạc gào lên thảm thiết, toàn thân cô như cứng đờ lại. Cậu lấy tay bịt miệng cô và động tác mỗi lúc một tàn nhẫn, quyết liệt như thể muốn đưa cô xuống địa ngục bằng được.

Bất giác, có thứ gì đó lạnh lạnh rơi vào khóe mắt cô. Lại một giọt nữa chạm vào má cô tê buốt rồi từ từ thấm sâu vào tận xương tủy. Cuối cùng, cậu gục mặt vào cổ cô và khóc thút thít như một đứa trẻ.

Đó là một đêm hỗn loạn, cô chỉ nhớ mình như một con cá đang giãy giụa dưới bàn tay kẻ cầm dao. Thật nực cười. Chính cô mới là nạn nhân, chính cô mới là người chịu đau đớn cơ mà.

Giọng nói thân quen của chàng trai vang lên từng hồi, giày vò bộ não đang rơi vào hoảng loạn của cô.

“Chị Bé, em yêu chị.

Chị Béo, em xin lỗi.

..."

Tỉnh dậy, cô thấy Lục Tiểu Niên đang nằm ngay cạnh mình. Gương mặt cậu trắng bệch, đôi mắt cậu cháy lim dim hai đốm lửa nhỏ và nhìn cô bằng vẻ lo lắng. Thấy cô tỉnh, cậu bất giác gọi tên:

- Chị Béo!

- Cút ngay!

- Chị Béo, em...

- Cút ngay!

- Chị đừng như vậy mà. – Cậu mếu máo toan ôm chặt lấy cô.

Nhưng khi chạm vào, cậu liền rút tay lại vì cảm nhận được cơn run rẩy đang lan khắp người cô. Cậu đành nới lỏng tay nhưng không chịu bỏ cuộc:

- Em yêu chị mà! Em yêu chị...

- Cút đi! Đừng để tôi phải nói đến lần thứ tư! – Tô Mạc dồn hết chút sức lực cuối cùng để gào lên, cổ họng cô khản đặc đi nhưng Tiểu Niên vẫn ngoan cố không chịu nghe.

- Chị Béo, em biết tối qua em làm vậy là không phải. Nhưng em rất thích chị, em thật sự rất thích chị, thích đến nỗi không biết phải làm thế nào mới phải, thích đến nỗi chỉ muốn dành tất cả những thứ mình có cho chị... Chị cho em một cơ hội đi... Có được không? – Cậu không ngớt làm nhảm trong nước mắt.

Tô Mạc sửng sờ vì không biết phải biểu lộ ra sao. Nhưng những gợn gân xanh phập phồng trên trán đã đủ nói lên tâm trạng của cô lúc này.

Một lúc sau, cánh cửa bỗng bị đẩy vào. Diệp Tử Khiêm xuất hiện. Cậu

không khỏi sửng sồ trước cảnh tượng mình đang nhìn thấy.

Trước đó vì Tử Khiêm cứ quấy rầy mãi nên Tô Mạc đành đưa cho cậu một bộ chìa khóa trong nhà. Nhưng không ngờ nó lại phát huy tác dụng một cách ngang trái ngay lúc này. Thấy kẻ kia có cả chìa khóa nhà người mình yêu, đôi mắt Lục Tiểu Niên đỏ rực lên. Nhưng chưa kịp nổi trận lôi đình thì Diệp Tử Khiêm đã nhào tới đâm cậu lăn vật xuống đất:

- Mẹ kiếp! Tránh xa khỏi vợ tao ngay lập tức!

Lục Tiểu Niên đã nếm thấy vị tanh ngọt trong mồm, cậu hằm hằm nhổ toẹt một miếng và ra vẻ cứng cỏi:

- Vợ mày á? Chị Béo là của tao!

Nghe xong Diệp Tử Khiêm hiểu ra ngay lập tức. Khuôn mặt Diệp Tử Khiêm tái dại, xem chừng sợi dây thần kinh lý trí nào đó trong đầu Tử Khiêm đã bị thiêu trụi nên cậu cứ mặc sức xông lên vật lộn với Lục Tiểu Niên.

Hai gã đâm nhau thùm thụp không cần biết trời đất ra sao. Tô Mạc vừa gắng sức lôi Tử Khiêm ra, vừa phải cản Tiểu Niên đánh trả:

- Thôi đi Tử Khiêm, đừng đánh nữa...

- Tô Mạc, tớ... - Cậu bặm trợn mắt môi mồm lợi khi cơn uất ức đã dâng tới cực điểm. Bờ môi dưới bị cậu nghiền nát như miếng thịt luộc bị cắn xé.

- Thôi nào... Cậu đưa tớ đi đi, đưa tớ đi khỏi đây đi.

- Được.

Hai người nói với nhau như chỉ biết có nhau, Tử Khiêm liền cầm tay Tô Mạc để đưa cô đi. Lục Tiểu Niên thấy mình bị bỏ mặc càng nổi cơn điên loạn.

Đột nhiên, chẳng ai hiểu chuyện gì xảy ra, sau tiếng hét tuyệt vọng tới cực điểm, Diệp Tử Khiêm bỗng lăn đùng xuống đất.

Tô Mạc kinh hãi ngẩng lên thì thấy chiếc hộp nhạc cô hay để đầu giường đang nằm gọn trong tay Tiểu Niên, phần góc nhọn của nó bê bết máu.

Lục Tiểu Niên cũng khiếp vía trước hành động của mình, mắt cậu trợn lên rồi toàn thân run lên bần bật. Cậu la lên thất thanh như vừa trông thấy ma, quăng chiếc hộp nhạc xuống đất rồi cầm đầu cầm cổ chạy biến.

Tô Mạc chẳng còn lòng dạ nào để tâm tới cậu. Cô vội quỳ sụp xuống đỡ Tử Khiêm dậy, máu tươi ướt đầm bàn tay cô khiến chính nó cũng phải run rẩy theo. Khuôn mặt cậu đang nhợt nhạt dần, ngay đến đôi môi thắm hồng sức sống cũng bỗng chốc tái lại như miếng thịt luộc.

- Tử Khiêm, Tử Khiêm! - Cô nức nở gọi tên cậu. Thấy người con trai lơ đãng mở mắt, cô mới bớt hoảng sợ hơn một chút.

Cô lập cập tìm điện thoại để gọi cấp cứu, sức sống trên gương mặt Tử Khiêm cứ phai dần, phai dần.

- Tử Khiêm... Tử Khiêm... - Cô tức tưởi gọi tên cậu và cảm thấy bàn tay mình mỗi lúc một ướt, mỗi lúc một nóng. Cô hoang mang đến nghẹt thở, nước mắt cũng chẳng dám trào ra.

Đôi mắt người con trai mở ra he hé và say đắm nhìn cô hết như lúc đang tỉnh, dù chúng không còn sắc sảo như thường nữa mà nay đã pha lẫn chút hoang mang. Cậu thầm đoán được chuyện có thể xảy ra bèn gồng mình ve vuốt bờ má cô:

- Ngốc lắm, không sao đâu.

- Ừ... Sẽ không sao cả, Tử Khiêm, cậu bảo giao thừa tớ sẽ đến nhà cậu mà, cậu còn nói sẽ lấy tớ nữa, không được nuốt lời đâu đấy!

- Ừm... - Tử Khiêm nhọc nhằn trút lời đáp. Trong phút chốc đôi mắt cậu gần như đang khép lại nhưng Tô Mạc không cho phép, cô cứ lay cậu liên hồi để đôi mắt hoa đào tuyệt đẹp ấy đừng bao giờ tàn mất.

Tử Khiêm khẽ mỉm cười yếu ớt:

- Cậu nhất định phải... quên tớ đi. Hà hà, tớ biết đáng ra mình phải nói câu này nhưng thật sự tớ không làm được. – Nụ cười của cậu mỗi lúc một héo hon, cậu dùng hết chút lực tàn trong người để nắm chặt tay cô.

- Tô Mạc...

- Ơi...

- Đừng... quên tớ...

Câu nói cuối cùng tắt ngấm luôn theo làn hơi thở mỏng manh của chàng trai. Ngày tuổi trẻ cuối cùng của cậu kết thúc trong buổi sáng mùa đông héo úa với trận tuyết đầu tiên trút xuống nhân gian một cách lặng lẽ.

- Ừ, tớ sẽ không quên cậu đâu... - Lời thề của cô vang lên rồi lắng xuống như bông tuyết đậu bên cửa sổ rồi khẽ hòa mình vào hơi lạnh băng giá.

Nhưng tiếc thay, người cần nghe thấy nhất lại không nghe thấy nữa rồi. Ngoài kia màn tuyết trắng phủ màu tang tóc lên thành phố, hóa mọi yêu hận về hư vô. Cô nghe thấy văng vẳng đâu đây giọng nói thân quen của người con trai hư ảo, tiếng cười sang sảng, phong lưu cất lên, theo sau đó là lời đáp khe khẽ, hiền hòa của một người con gái nào đó.

“Tô Mạc, tớ yêu cậu.

Tớ cũng yêu cậu, Diệp Tử Khiêm.”

Từ ấy về sau cô rất hay nằm mơ. Cô cứ nhìn thấy cảnh mùa đông tuyết rơi trắng đường, máu của cậu nhuộm hồng vạt áo cô, đông lại thành những bông hoa đỏ thắm và tan theo khói mây.

Tự đáy con tim, em luôn dành riêng cho anh một chỗ.

Tóc mềm đón gió, giọng cười sang sảng hút hồn ai.

Hiện tại, nay mai, ký ức vẹn nguyên không tàn úa.

Tuổi xuân muôn thừa, lung linh nhất gương mặt thiên thần.

Có phải anh yêu em - Chương 18

Chương 18: Hạ màn sân khấu

Mãi về sau tôi mới chợt hiểu, tuổi thanh xuân ai ai cũng thể thôi, đều kết thúc sau bức màn ử dột, để rồi cùng hòa hết vào hư không.

~~~~~

Diệp Tử Khiêm bỏ mạng vì mất máu quá nhiều. Chiếc xe cấp cứu đã đến nơi quá muộn, Tô Mạc vẫn khẳng khẳng đòi đưa cậu đến bệnh viện để cứu sống bằng được. Đến khi nhận được tấm giấy báo tử mỏng manh, cô mới bàng hoàng ngã sập xuống đất.

Hai vợ chồng họ Diệp nghe tin liền vội vã chạy tới nhưng không kịp nhìn mặt đứa con yêu dấu lần cuối. Tới nơi, họ chỉ thấy Tô Mạc đang ngồi sập dưới đất với tấm giấy báo hung tin phũ phàng.

Đứa con trai ngoan ngoãn mới vài tiếng trước hãy còn đang nói cười rôm rả, mới chỉ xin phép ra ngoài một lát, những câu chuyện vui kia còn dang dở mà sao đã đột ngột ra đi như thế?

Chịu không nổi cú sốc quá lớn, đôi mắt bà Lâm đục dần đi. Ông Diệp vững vàng hơn vợ một chút nhưng toàn thân vẫn không khỏi run lên cầm cập. Ông đọc đi đọc lại cái tên ghi trên giấy báo tử để hy vọng bác sỹ nhầm người và con của mình vẫn đang sống khỏe mạnh và vui cười ngạo nghễ.

Nó hãy còn trẻ, tương lai tươi đẹp phía trước đang đón chờ tại sao bỗng chốc lại chẳng còn gì thế này? Bàn tay ông run lên bần bật, bác sỹ phải đưa ông vào phòng cấp cứu để trông rõ người con trai đang nằm trên giường, lúc ấy ông mới đầu hàng thực tại và òa lên đau đớn. Người đàn ông tang bồng từng trải, sự nghiệp đã thành đang vò đầu bứt tai đầy khổ sở. Cổ họng ông nghẹn ứ lại không bật được thành tiếng. Đôi tay ông run rẩy đỡ lấy đứa con trai ông cứng tựa châu báu, nó như đang ngủ thôi mà... Ngoại trừ khuôn mặt trắng nhợt, trông nó vẫn giống y như mọi ngày thôi.

Nhưng thằng bé sẽ chẳng bao giờ tỉnh dậy sau giấc ngủ này nữa, chẳng bao giờ căng thẳng gọi ông là "bố già" nữa, chẳng bao giờ vênh vang kể lể mình vừa đạt những giải này, giải nọ và chẳng bao giờ tặng những món quà nhỏ cho ông vào sinh nhật hay tết cha nữa.

Ông nhìn con trai, từ nhỏ đến lớn nó cứ vậy đấy, lúc nào cũng ngạo nghễ vênh vang. Nó là đứa con trai ngoan nhất, là chàng thiếu niên tuyệt nhất trần gian này.

Nhưng cõi trần ấy chẳng bao giờ còn Diệp Tử Khiêm nữa.

"Con trai yêu quý của ta, thế giới phù hoa nhuộm bụi hồng trần thú vị nhường ấy, con chưa kịp thăm thú cho hết mà đã nhắm mắt ra đi thế này sao?

Con cam tâm như vậy sao?

Con hãy tỉnh lại đi, Tử Khiêm ơi Tử Khiêm!"

Bệnh viện vẫn ồn ã như ngày thường, người qua kẻ lại tấp nập mãi không dứt.

Tô Mạc cảm thấy dường như người ta đang chửi bới cô, xô đẩy cô bằng những cái nhìn ác nghiệt nhất. Cô cứ trân trân đứng ngoài cửa phòng cấp cứu với hy vọng hão huyền rằng bóng dáng cao lớn của người con trai sẽ lờ mờ xuất hiện, và rồi tiếng cười sang sảng của cậu sẽ vang khắp gian phòng.

Chút hơi ấm cuối cùng của cậu... cô vẫn nắm rất chặt trong tay. Lốp mồ hôi ẩm ướt quện lẫn vệt máu như nhắc nhở cô rằng cậu chưa hề ra đi mà vẫn đang ở ngay cạnh mình và nhoèn cười.

Tô Mạc khẽ nhắm mắt chờ đợi nhưng khi mở mắt ra thì cậu vẫn chẳng thấy đâu. Vẫn khuôn mặt trắng bột năm đó, nó cứ nhòa dần trong mắt cô. Đột nhiên cô đau đớn đến mức không tài nào đứng vững nổi.

Cô không nhớ mình đã rời khỏi bệnh viện như thế nào, chỉ biết sau đấy Ôn Tư Niên bất ngờ xuất hiện với khuôn mặt vừa hoảng hốt vừa mệt

mỏi và tạm thời kéo cô ra khỏi cơn ác mộng. Anh gọi tên cô dai dẳng nhưng cô không muốn nghe. Cô lấy hết sức xô anh ra và đuổi:

- Cút đi! Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Ôn Tư Niên không đáp lại, anh vẫn một mực đòi nắm tay cô. Chẳng giống cảm giác lúc nắm tay Diệp Tử Khiêm gì cả, cô kiên quyết giằng ra và luôn miệng xua đuổi:

- Tôi bảo anh cút đi mà, không hiểu à?

- Mặc, em đừng như thế... - Đáy mắt anh trào dâng niềm ai oán, anh lại nắm lấy tay cô và giữ chặt đến mức cô không thể giằng ra được nữa.

Cổ họng cô bắt đầu khàn khàn réo lên những tiếng tuyệt vọng theo bản năng. Ôn Tư Niên nức nở van xin:

- Anh xin em, đừng như vậy nữa... - Anh lấy hết sức ôm chặt người con gái đang chới với giữa cơn hoảng loạn nhưng không tài nào sưởi ấm được cho tấm thân đang run lên vì giá lạnh của cô.

Mãi một lúc sau cô mới ngưng phản kháng nhưng toàn thân lại run rẩy mãnh liệt hơn trước. Hai đầu gối bắt đầu nhũn xuống và khuôn mặt vẫn tái tê vô cảm.

Cô trừng trừng nhìn anh và lại rít lên:

- Tôi van xin các người, hãy trả lại cậu ấy cho tôi!

- ...

- Tôi van xin, cầu xin đấy... Hãy trả Diệp Tử Khiêm lại cho tôi! Trả cậu ấy lại cho tôi!

- Mặc, đừng như thế nữa, Em tỉnh táo một chút có được không? Diệp Tử Khiêm chết rồi, cậu ấy đã chết rồi!

Anh đành lòng phải nhắc đi nhắc lại câu nói ấy. Đôi mắt cô vẫn hoang mang trông về nơi nào đó chẳng khác nào con búp bê không có linh

hồn, không biết nghe, không biết hành động.

- Mạc... - Ôn Tư Niên lay cô thật mạnh nhưng vô ích.

Và rồi anh đã hoàn toàn đầu hàng trước cô. Anh đau đáu nhìn người con gái si dại mà chẳng biết nói gì cho cô nguôi. Tô Mạc nín thít, không nhúc nhích gì hết như người đã chết rồi, nói chính xác, đây chỉ còn là cái vỏ còn linh hồn cô như thể đã bỏ đi tìm Diệp Tử Khiêm. Ôn Tư Niên thương lắm bèn ôm cô thật chặt và cười một cách điên dại:

- Mạc, em chỉ còn anh thôi. Tất cả bọn chúng đều đi hết rồi, em chỉ còn anh thôi!

- ...

- Chúng mình sẽ ở bên nhau mãi mãi. Anh sẽ đối xử với em thật tốt. Chúng mình sẽ có con và cùng nuôi nó khôn lớn. Em dạy con vẽ tranh, anh dạy con viết chữ. Chúng mình sẽ chứng kiến nó kết hôn, sinh con, cả hai sẽ sống tới bảy, tám chục tuổi gì đó.

- Mạc ơi, nếu cậu ấy không kịp thực hiện những điều này với em thì anh sẽ thay cậu ấy. Vì thế em hãy ngẩng lên nhìn anh đi! – Giọng nói anh bị nước mắt xô dạt cho méo đi. Cô vẫn cứ thờ người ra như không.

Thăm sâu trong tim anh biết rõ, cô sẽ không bao giờ đáp lại anh nữa. Cô đã khắc tên anh vào danh sách cự tuyệt từ lâu, có cố gắng đến mấy thì đôi mắt của cô sẽ không bao giờ hướng về nơi anh nữa.

Phải chăng cô đang chơi với trong giấc mộng nào đó mãi chưa tỉnh. Chẳng biết đó là chốn hư vô nào, nhưng nơi đâu có giọng cười hỉ hả, nơi đâu có ánh mắt kiêu ngạo của ai kia, đối với cô đó là nơi đẹp nhất.

Nhưng cô đâu có biết, có một người như thế cũng đang ở nơi đây, đợi chờ cô đã không biết bao mùa mưa nắng.

Ôn Tư Niên nhắm mắt cho dịu bớt nỗi lòng, hơi lạnh của những giọt nước nơi khóe mắt lan tỏa khắp khuôn mặt anh. Anh tự chế nhạo sự si tình của mình nhưng khi nhếch mép lên mới biết hóa ra, chỉ cười thôi nhưng cũng thật khó. Anh đã quên luôn cách cười từ khi nào không hay.

Ôn Tư Niên đưa cô về nhà rồi đi mất. Anh hẳn còn nhiều việc cần xử lý, không thể ở bên cô mãi. Trước khi đi, anh lặng ngắm người con gái đang ngẩn ngơ một lần nữa rồi dặn dò:

- Em nghỉ ngơi đi nhé.

Cô không đáp, vẻ ngoan ngoãn của cô khiến người khác lạnh xương sống. Nhưng thật sự anh không thể ở lại được nữa, chỉ biết dặn thêm mấy câu:

- Em ngủ đi nhé, có gì cứ gọi điện cho anh.

- ...

- Mạc, tự chăm sóc cho mình nhé. – Nói đến đây, trí óc anh bắt đầu rã ra vì mệt mỏi, những tia máu đỏ li ti gợn lên giữa đôi mắt trong như thủy tinh. Nhưng Tô Mạc không hề thấy.

Anh khẽ thở dài thì đột nhiên hồi chuông điện thoại réo lên từng hồi như tiếng gọi hồn. Anh biết mình bắt buộc phải đi, còn bao nhiêu thứ ngổn ngang đang chờ anh giải quyết. Cô có thể né tránh nhưng anh thì không.

Mí mắt anh hơi chùng xuống, anh đưa tay xoa lên mái đầu cô gái đầy trĩu mến:

- Anh đi nhé, chào em.

Chẳng ai lắng nghe lời anh nói. Nó vang lên một cách lạc lõng giữa thình không và rồi hồn tử tan biến mất.

Sau khi anh đi được một lúc lâu, cô mới định thần lại được. Cô lấy lược chải tóc, chọn cho mình bộ quần áo đẹp nhất và đứng soi mình trước gương. Cô thấy trong đó hình ảnh người thiếu nữ nhợt nhạt như cô hồn đang gượng cười. Cứ mỗi lần chớp mắt, những thứ ám ảnh lại chập chờn hiện lên.

Cô rút điện thoại, bấm máy gọi cho Lục Tiểu Niên. Mãi một lúc lâu sau

đầu kia mới bắt máy, nhưng đáp lại cô chỉ là những hơi thở luống cuống. Nỗi khó chịu bắt đầu lan dọc người cô, chạy đến đâu cô nổi da gà đến đấy. Cô lấy hết dũng khí để lên tiếng trước:

- Cậu ra đây, tôi có chuyện cần nói với cậu.

- Chị Bé, em...

- Ra đây!

Một tiếng thở dài khẽ vang lên, theo sau là lời đáp gọn lỏn, một mình nó đủ khiến Tô Mạc trút bỏ một phần áp lực trong lòng.

- Được.

Hai người thống nhất nơi gặp mặt. Vì Lục Tiểu Niên thuộc diện bị tình nghi nên không dám đi lại ở những chốn đông người, chỉ ẩn náu trong khách sạn của nhà họ Đỗ. Sau khi gác máy, Tô Mạc thấy tay mình run lên lập cập, suýt chút nữa thì đánh rơi cả điện thoại.

Khuôn mặt nhợt nhạt bình thản của cô thật chẳng mấy ăn khớp với tấm thân đang run lên lập cập. Cô lặng đứng nhìn mình trong gương rồi nhếch mép cười đau đớn.

Cô giấu một con dao cực sắc trong túi và trịnh trọng nói với thỉnh không:

- Tử Khiêm, hãy đợi tớ! – Cô thì thầm như đang gửi lời thử thách đến người tình, cô cười một cách dị hợm và đáng sợ.

Lục Tiểu Niên đã đứng đợi cô ở khách sạn từ lâu. Cậu thuê một căn phòng trống lẻ, mặt sàn trải thảm nhung mượt chân với bốn mặt tường dát vàng lấp lánh. Nhưng tất cả không đủ để ngụy trang cho khuôn mặt tiêu tụy thất thần của cậu.

Tô Mạc bước vào, thấy cậu đang ngây người trong đó. Ngay khi cánh cửa vừa xịch vào một ly, cậu đã co rúm người lại theo phản xạ, đôi mắt giật thót chờ đợi xem điều gì sắp xuất hiện chẳng khác nào con thú rừng đang bị kinh động.

Biết là Tô Mạc tới cậu mới thở phào nhẹ nhõm, hai đốm lửa hân hoan trong mắt lại bùng lên. Cậu vội bước tới và gọi cô theo vô thức:

- Chị Béo, em...

Câu nói của cậu bị ánh mắt sắc lẹm của cô cắt ngang, cậu lúng búng ngậm miệng. Tô Mạc không nói chẳng rằng, lững lững tiến thẳng vào trong. Tiểu Niên đóng cửa phòng và theo cô đi vào.

Hai người ngồi đối diện nhau, không ai nói một lời nào. Tô Mạc chỉ biết mím chặt môi. Khuôn mặt trắng nhợt của cậu làm lộ rõ quầng thâm nơi đáy mắt trông thật đáng thương. Mỗi một lúc sau cậu mới ngáp ngừng lên tiếng và đẩy chén trà về phía Tô Mạc bằng giọng lầy lòng rón rén:

- Đây là trà Phổ Nhĩ Vân Nam, chị thích uống đúng không?

Cậu vô tình chạm vào ngón tay cô. Ngay lập tức cô hất tung ra một cách quyết liệt khiến mọi mong đợi trong lòng cậu đều tắt ngóm. Cổ họng cậu như có gì đó chèn vào, nhìn về mặt đề phòng, đầy căm hận của người con gái, cậu đau nhói trong tim như sắp ngã lặn ra chết. Biết là không thể trốn tránh được nữa, cậu lắp bắp lên tiếng:

- Chị Béo, em xin lỗi. Hôm đó không hiểu tại sao em lại làm như thế. Em biết không thể nào nói một câu xin lỗi là xong, nhưng thực sự em không hiểu tại sao mọi chuyện lại thành ra như thế này.

- ...

- Hôm đó em uống hơi nhiều nên không kiểm soát được bản thân. Chỉ một động tác thôi đã là quá nhiều với sức chịu đựng của em. Khi tỉnh ra thì mọi sự đã rồi, em cũng không muốn... - Cổ họng cậu đắng ngắt, mặt mũi cậu nhăm rúm lại như trái táo tàu, giọng nói run lên cầm cập.

Nghe "kẻ sát nhân" kể lể, đôi mắt cô vẫn trừng trừng hướng ra phía trước, có lúc như nhìn thẳng vào cậu, có lúc như không nhìn vào đâu cả. Tiểu Niên cảm thấy cơ thể mình sắp đổ gục xuống đến nơi. Cậu không kiểm soát được con người mình nữa, điều ấy khiến cậu muốn phát điên, nước mắt chen nhau túa ra nhưng vẫn không tài nào khiến người con

gái kia mùi lòng ban cho cậu lấy một ánh nhìn.

- Chị ơi, em phải làm thế nào bây giờ? Em phải làm thế nào thì chị mới chịu nhìn em, mới chịu tha thứ cho em đây... - Cậu khóc meo meo như một đứa trẻ con bị giành hết đồ chơi.

Cuối cùng con người bằng giá của cô cũng lơ dờ hướng về phía cậu nhưng kèm theo là một nụ cười thê lương đến ghê rợn:

- Cậu muốn tôi tha thứ?

- Đúng thế... - Tiểu Niên trả lời theo vô thức và thầm mong chờ một điều gì đó.

Tô Mặc phá lên cười ngặt nghẽo. Cô thản nhiên rút ra con dao sáng loáng khiến cậu giật thon thót:

- Vậy cậu trả Tử Khiêm cho tôi đi! Vậy cậu chết đi, cậu chết đi! - Cô thét lên phẫn nộ và xoáy con dao về phía Tiểu Niên.

Cậu không tránh.

Đôi mắt cậu nhắm nghiền lại, khóe môi còn khẽ nhếch lên cười nhạt. "Nếu đây là thứ chị muốn... Được, lấy đi." Cậu nghĩ thầm và căng mình cảm nhận hơi lạnh của lưỡi dao đang mỗi lúc một gần hơn vào mình. "Được chết trong tay chị cũng hạnh phúc chứ sao. Làm vậy ít ra chị sẽ không bao giờ quên nỗi em. Suốt đời." Cậu buông lỏng người và đón chờ sự giải thoát.

Đột nhiên cậu nghe thấy tiếng lưỡi dao đập kịch xuống mặt đất, theo sau là tiếng khóc nức nở của cô gái, chói với và hoang mang.

- Tiểu Niên... Tại sao... Tại sao chúng ta lại thành ra như thế này cơ chứ? - Cô vừa khóc vừa gọi tên cậu. Những cơn đau bắt đầu cào vào lòng cậu, đau nhức đến nỗi cậu không biết phải làm gì nữa. Cậu co người lại thành một nhúm để dẫn bớt cảm giác đau đang hoành hành khắp cơ thể.

Cô gái bắt đầu chuyển sang gọi tên một người khác.

- Tử Khiêm... Tử Khiêm...

Hắn tình yêu kia phải thật sâu đậm, cô mới rên rỉ gọi tên cậu thắm thương đến thế.

Cuối cùng, ai nấy đều lê lết rời khỏi căn phòng. Không một câu từ biệt. Mà cần gì từ biệt.

Khi về đến nhà, Tô Mạc nhận được tin nhắn của Lục Tiểu Niên. Dòng viết ngắn gọn chỉ trog vài chữ: "Chị yên tâm, em sẽ thay chị trưgng trị hănn." Cô thấy nhói đau nhưng trong tim chẳng nhỏ nổi một giọt nước mắt. Dường như mọi nước mắt của cô đều đã chôn sâu cùng với người con trai kia, chúng rơi theo những bông tuyết và cùng tan biến trong ngày đông trắng xóa mất rồi.

Sau khi Diệp Tử Khiêm mất được bốn ngày, ông ngoại Lục Tiểu Niên đích thân đến tìm cô một mình. Tuy đã được nghe tiếng từ lâu nhưng đây là lần đầu cô được gặp ông ngoài đời.

Lục Tiểu Niên trông có vẻ khá giống ông ở đôi mắt tròn trịa và thâm trầm. Nhìn là biết ngay hai ông cháu.

Tô Mạc không mấy bất ngờ trước sự xuất hiện của ông, thậm chí còn chuẩn bị mọi đối sách từ rất lâu. Cô lặng lẽ rót trà và chờ ông lên tiếng trước.

Ông chỉ nhấp môi lấy lệ và đi thẳng vào vấn đề chính:

- Cháu Tô, lần này ta đến đây với hy vọng cháu hãy rời khỏi nơi này.

Tô Mạc không đáp mà vẫn kiên nhẫn nghe tiếp:

- Dù biết làm thế này hơi mạo muội, nhưng ta có thể cho cháu đến sống ở một nơi tốt hơn. Nếu đồng ý, ta sẽ viết giấy giới thiệu cho cháu đến học tại ngôi trường tốt nhất thế giới.

- ...

- Nếu cháu không muốn ra nước ngoài, ta cũng có khả năng đưa cháu vào ngôi trường giỏi nhất trong nước. Chỉ cần cháu đừng ở lại thành phố này nữa thì việc gì cũng có thể bàn với nhau. – Ông thông thả đưa ra lời phủ dụ nhưng đứa con gái non đời trước mặt ông vẫn chẳng tỏ chút thái độ hợp tác. Ông bắt đầu thấy nóng ruột, đang định nói thêm điều gì thì Tô Mặc bỗng đứng cất tiếng:

- Cháu sẽ rời khỏi đây, nhưng không phải ngay bây giờ. Đợi sau khi cháu đưa Lục Tiểu Niên đến nơi nó cần đến thì sẽ tự khắc ra đi...

- Cô... - Ông trùm có phần tức tối và rồi cũng chẳng cần phải khách sáo làm gì – Cô Tô, hình như cô đang quên mất ai là người gánh phí điều trị cho mẹ cô.

- ...

- Kể cả không tính đến chuyện này, cho dù có lòi Tiểu Niên ra tòa thì cùng lắm chỉ chụp được cho nó cái tội ngộ sát. Nó lại chưa đủ tuổi thành niên, ngồi vài năm tù là xong. Cô nghĩ rằng điều đó đủ để bù đắp cho cả cuộc đời của mẹ cô hay sao, có đáng không?

- ...

- Cô Tô, cô là người thông minh. Lợi, hại từng bên ra sao có lẽ tôi không phải nói nhiều. Cô cứ suy nghĩ cho kỹ, ngày mai tôi sẽ cho người đến đón cô. Còn làm thế nào thì mời cô tự quyết. – Ông trùm Đỗ dứt lời liền đứng dậy về thẳng.

Trên người ông toát lên phong thái của nhà quyền quý, cho dù tuổi đã cao nhưng hãy còn rất phong độ. Mai sau lớn lên Tiểu Niên chắc cũng sẽ y như thế. Có lẽ cậu bé gầy guộc hom hem kia trong cốt cách vốn đã không phải là một kẻ nhu nhược dễ đàn áp. Một con thú non nớt, vô hại khi lớn lên sẽ để lộ ra cặp nanh nhọn hoắc và sẵn sàng cắn xé mọi thứ.

Tiếc thay, đến nay cô mới hiểu. Tiếc thay, cô đã phải đem cậu ra để đổi lấy một bài học phũ phàng.

Đêm đó, đôi mắt cô cứ mở thao láo. Thật ra cô chẳng nghĩ gì hết, chỉ là không ngủ được mà thôi. Hể nhắm mắt, bao thứ nhộn nhạo lại kéo nhau

ùa về hòng nuốt chửng cả tâm trí lẫn thể xác cô. Tang tảng sáng, cô không biết mình đã vạ vật trên giường bao lâu mới nhắc nổi cơ thể nặng trĩch dậy để đi chải đầu và sửa soạn.

Căn nhà khá rộng nhưng thu gom lại chẳng có bao nhiêu đồ đạc. Dường như cái gì cũng có thể quăng vào sọt rác, đến cả bản thân mình, vứt đi cũng chẳng tiếc.

Sau vài tiếng thu dọn đồ đạc, cô xách hành lý xuống sân. Chiếc Audi đen bóng đã âm thầm đỗ ngay trước cửa đợi cô từ lúc nào. Cô lẳng lặng tiến tới, một người đàn ông vận đồ đen mở cửa bước xuống mời cô vào.

Ngài Đỗ đã yên vị trong đó từ trước, ông không mấy ngạc nhiên trước sự tái ngộ:

- Tôi biết cô Tô là người thông minh mà.
- Tôi có thể rời khỏi đây nhưng ông phải đồng ý một điều kiện.
- Cô cứ nói.
- Tôi muốn ông cho tôi một khoản tiền để tôi đưa mẹ đi, từ đó về sau các người không được phép tới quấy rầy cuộc sống của chúng tôi nữa.
- Chỉ có vậy?
- Chỉ có vậy. – Cô đáp đồng dục khiến ông Đỗ hơi bất ngờ.

Ông lẳng lẽ thở dài và trịnh trọng đáp:

- Được, tôi đồng ý.

Tô Mạc như trút được mọi gánh nặng khi nhận được lời hứa, cõi lòng cô bất chợt thấy rộng tuếch. Ông Đỗ làm việc rất nhanh gọn, chẳng mấy chốc mọi thứ đã đâu vào đấy. Ông mong Tô Mạc rời khỏi thành phố này càng sớm càng tốt. Khỏi cần, bản thân cô cũng đâu tiếc gì nơi đây. Hai bên tỏ ra rất hợp tác nên mọi việc đều xuôi. Ban đầu ông định đặt vé máy bay cho cô nhưng Tô Mạc khước từ, cô kiên quyết muốn đi bằng tàu hỏa.

Ông Đỗ đành thuận theo và đưa cho cô hai tấm vé giường mềm đi Thượng Hải. Bệnh tình của mẹ cô hiện nay đã khá hơn rất nhiều, bà không còn man dại tấn công người lạ nữa, cho dù thi thoảng vẫn hay giật mình hoảng sợ. Dù sao bà đã nhận ra Tô Mạc nên tình hình cũng không mấy phiền phức.

Tô Mạc đưa mẹ lên chuyển tàu vào lúc trời nhập nhoạng tối. Cô từ biệt thành phố nơi mình đã sống, nơi mang lại cho cô bao vết thương lòng. Cô hiểu rằng, lần này ra đi đồng nghĩa với việc vĩnh viễn không quay về. Cô còn chưa kịp đến gặp anh lần cuối, nhưng thôi có hề gì. Còn Tử Khiêm, cậu sẽ mãi mãi ở bên cô cho đến hết cuộc đời này.

Ngồi cùng khoang tàu với hai mẹ con cô là hai mẹ con nhà khác. Cô con gái mười tuổi mới đang học tiểu học nhưng trông rất lanh lợi hoạt bát. Nhóc chẳng hề e sợ người mẹ nửa tỉnh nửa điên của cô, ngược lại còn rất thích chơi với chị Tô Mạc có cái mặt lúc nào cũng nhăn nhó.

Phần lớn thời gian cô ngồi bên ngoài để nhìn nhà cửa, cây cối đang chạy ngược lại vun vút. Thấy chúng trôi đi lẳng lặng và nhẹ tênh, cô cũng thấy dịu dịu trong lòng. Thi thoảng cô mở cửa sổ toa để cảm nhận hơi lạnh mùa đông phì phò hắt vào má. Thấy buốt, may quá, mình vẫn sống.

Suốt một ngày trời cô cứ ngồi hứng gió như thế. Cô nhóc cùng khoang tung tăng chạy tới, trên tay cầm một tờ báo. Nhóc ghé sát cô và kể lể:

- Chị Tô Mạc ơi, thành phố của chúng mình xảy ra chuyện lớn đấy!
- Thế à? – Tô Mạc chẳng có hứng thú trò chuyện nên cũng chỉ đáp cho có.

Nhưng cô nhóc không bị cụt hứng, cái miệng xinh xắn vẫn chí chách:

- Chị biết không, con trai bí thư tỉnh ủy chết mất rồi.

Chữ “chết” như chọc vào tai cô đau nhói. Cô không muốn nghe nữa liền xua đi:

- Thôi đi nhóc.
- À không, kẻ giết anh ta đã bị bắt rồi cơ!
- ...
- Báo nói anh ta đi đầu thú, đây là người thừa kế mới của nhà họ Đỗ...

Sau đấy cô bé nói những gì, Tô Mặc nghe chẳng rõ vì tai cô còn mãi văng vẳng câu "anh ta đi đầu thú". Cô đột nhiên nhớ ra dòng tin nhắn cụt lủn ấy:

"Chị yên tâm, em sẽ thay chị trừng trị hắn."

Thì ra cậu ấy nói là làm, cậu ấy không nuốt lời.

Hình ảnh Lục Tiểu Niên gầy gò lao lên cào cấu thẳng Trần béo bất chợt hiện lên trong ký ức cô.

Cậu cắn xé một bên tai của thẳng béo, ánh mắt hoang dại và quyết liệt. Cậu làm tất cả chỉ vì cô.

Ấy thế mà, sau bao nhiêu năm...

Trí óc cô chỉ nghĩ được tới đây vì tim cô bỗng nhiên thắt lại.

- Chị ơi, chị làm sao đấy?
- Hà?
- Sao chị lại khóc?
- Có lẽ tại trời lạnh quá nên chị bị cay mắt đó thôi.

Có phải anh yêu em - Chương 19 (Hết)

Chương 19: Thử hỏi ai ghé chân lại nhớ người

Tổ từng mơ thấy cảnh tượng nắng ấm chan hòa, hương hoa ngây ngất. Còn tổ đứng bên bờ dòng chảy thời gian trôi một mình, mái tóc trắng phất phơ theo gió.

~~~~~

Một câu chuyện thật dài, dài đến nỗi có hôm cô quên mất mình phải tỉnh dậy. Mỗi lần giật mình tỉnh dậy trong giấc mộng, Tô Mạc luôn có cảm giác như thế. Những chuyện xưa đã cũ kỹ lắm rồi, cứ như là ký ức còn sót lại từ kiếp trước, thế mà lúc nào cũng vẫn tươi mới như ngày hôm qua.

Cô thấy hình như mình đã già, đến độ không tài nào chịu đựng được thêm một lần nỗi đau như thế nữa, già đến độ quên đi mọi trước chấp mãi đeo đẳng bấy lâu.

Cô không còn đủ sức để dính líu vào bất cứ thứ gì nữa. Điều duy nhất còn đọng lại trong cô là khuôn mặt của người con trai ấy, nó đã tan biến vĩnh viễn trong một ngày tuyết giăng kín trời.

Tô Mạc day đều hai gáy và nhòm dậy. Cô chẳng buồn ngủ nữa, toàn thân bỗng dưng rét buốt bèn quần chăn ngồi thu lu suốt đêm. Cho đến khi dăng đông hừng sáng, cô mới sức tỉnh khỏi trạng thái không ngủ mà vẫn mê.

Đầu óc cô trở nên rối tung. Thời gian cứ trôi qua lảng lảng để khi định thần lại thì mọi thứ đã đổi khác lắm rồi. Những gì còn vương lại là ký ức sâu đậm của tuổi trẻ ngây cuồng, cô nào dám quên.

Tô Mạc nhắm mắt lấy lại tinh thần rồi đứng dậy thay quần áo. Cho dù mệt mỏi thế nào thì công việc vẫn phải tiếp tục, cuộc sống vẫn phải duy trì. Con người là loài động vật nhìn về phía trước, không nên bị trói chân bởi những năm dây thừng quá khứ mà đáng ra chúng phải bị gió

mang đi từ lâu.

Bước khỏi cửa phòng, cô bắt gặp Lâm Tịnh đang mặc tạp dề nấu nướng. Thấy bạn dậy, Tịnh cười tươi rói:

- Dậy đúng lúc thế, đồ ăn sáng sắp xong rồi, đang định gọi cậu dậy đây!

Tối qua, Ôn Tư Niên xuất hiện một cách đột ngột mang theo lời tâm tình thắm đẫm nước mắt khiến cô bạn cùng phòng được một phen hết hồn. Tuy Lâm Tịnh không hỏi han gì nhưng Tô Mạc cũng nhận ra vẻ tò mò trên gương mặt bạn.

Nhưng giữa cô và Ôn Tư Niên còn chuyện gì để nhớ, để kể nữa đâu. Cô thầm nghĩ và mỉm cười:

- Ừ, cảm ơn cô bạn nhé.

Thấy Tô Mạc không muốn nhắc về chuyện hôm qua, Lâm Tịnh cũng biết ý và chẳng phí công gắng hỏi nữa. Hai người cầm củi ăn cho xong rồi đi làm.

Bước xuống lầu, cô bắt gặp người đàn ông quen thuộc của tối qua đang đứng tựa lưng vào góc tường. Anh đã vận một bộ quần áo khác nhưng vẻ mặt vẫn không có gì thay đổi. Lâm Tịnh sững sờ còn Tô Mạc vẫn rất thản nhiên, coi như không thấy gì và dĩ nhiên càng không biết rằng anh đang vội vã sai bước chạy theo cô.

Anh không kéo cô lại, cũng không gọi tên cô mà chỉ âm thầm theo sát. Người đi trước, kẻ theo sau trông chẳng khác gì một vở kịch câm mà chỉ hai diễn viên chính mới hiểu nghĩa.

Lâm Tịnh biết tốt nhất mình nên nhường hân sân khấu cho hai người, cô chỉ là người ngoài, không có tư cách để rình mò chuyện đó. Nhưng chẳng hiểu sao cô không muốn bỏ đi, cứ lảng lảng đi theo Tô Mạc. Chẳng lẽ hai người cũng cùng ra bến xe buýt nên vẫn có thể đường đường chính chính đi cạnh nhau một đoạn. Cô mơ hồ cho rằng trên đoạn đường này ắt sẽ có chuyện gì đó xảy ra.

Nhưng thực tế không như những gì cô nghĩ. Từ đầu đến cuối người kia

chỉ thăm lặng theo chân hai cô cho đến tận lúc cả hai đều đã lên xe vẫn chưa chịu rời bước.

Buổi tối về nhà cô lại thấy anh lặng thinh đợi chờ trước cổng từ khi nào. Hẳn là lâu lắm, lâu đến mức như hóa thành pho tượng lấm đầy bụi thế kia cơ mà.

Những ngày tiếp theo, anh cứ túc trực một cách xa vời bên cạnh hai người. Sáng đi làm, tối tan ca, lúc nào anh cũng lẻo đẻo đi theo cô gái tên Tô Mạc như thể anh là cái bóng thứ hai của cô vậy.

Nhưng Tô Mạc chưa bao giờ cảm nhận thấy sự hiện diện của anh. Cô coi anh như cái bóng thật! Anh muốn làm gì thì làm, muốn đi đâu thì đi, chẳng hề ảnh hưởng tới cô hết.

Câu chuyện kỳ quặc ấy diễn ra phải hơn một tháng đến độ Lâm Tịnh phát ngán. Một ngày nọ, khi bước ra ngoài hai cô không trông thấy cái bóng quen thuộc đâu nữa. Sau ấy cũng vậy, mọi thứ lại trở lại như bình thường, cái bóng có lẽ đã hóa lại nguyên vẹn hình người chẳng? Nhưng Lâm Tịnh vẫn cảm nhận được một điều gì đó rất không bình thường.

Tô Mạc vẫn như thế, ăn ngủ đều, thỉnh thoảng lại riu rít quậy phá với cô một bữa như thể Ôn Tư Niên chưa bao giờ xuất hiện trong cuộc đời cô vậy.

Lâm Tịnh thầm nghĩ không đáng thay cho người con trai kia. Nhưng dù sao đây cũng không phải chuyện của cô, nhúng mũi vào chỉ tổ mang tiếng lảm nhảm. Mọi thứ cứ lảng lảng trôi qua, mãi đến hôm cô cùng Tô Mạc đi uống cà phê vào ngày cuối tuần. Vừa gọi đồ xong, cả hai trông thấy một người phụ nữ bước vào.

Cô ấy đẹp thật, ước chừng lớn hơn hai người vài tuổi. Đôi mắt sắc sảo quyến rũ khiến ai nhìn vào cũng phải hóa đá. Cô tự xưng là Bạch Y Y, người quen cũ của Tô Mạc và cười dịu dàng mà vẫn đầy kiêu hãnh:

- Tô Mạc, lâu lắm không gặp.

Tô Mạc sững sờ, mãi một lúc sau cô mới nhận ra và thản nhiên gật đầu tỏ vẻ không định hàn huyên gì với người phụ nữ ấy. Cô ta không nhận

thấy Tô Mạc đang chối từ mà cứ ngồi xuống thản nhiên như không, thái độ như thể hai người đang chuẩn bị kể lể với nhau rất nhiều thứ. Tô Mạc chau mày, Lâm Tịnh cũng không thích hành động thiếu lịch sự này nhưng, cả hai không ai lên tiếng. Người phụ nữ bắt đầu mở màn câu chuyện:

- Đếm ra cũng phải mấy năm rồi ấy nhỉ. Bấy lâu nay em sống thế nào?
- Cũng tốt.
- À đúng rồi, Ôn Tư Niên tìm em mấy năm trời. Em gặp được anh ấy chưa?
- ...
- Nhìn mặt vậy chắc là rồi đúng không. Vậy em đã hay chuyện gia đình anh ấy rồi chứ?
- Chị và Ôn Tư Niên chưa lấy nhau sao?
- Hả? – Bạch Y Y ngạc nhiên và cười – Chia tay lâu rồi. Ngay lúc em rời khỏi thành phố, cả hai kết thúc luôn. Mấy năm nay anh ấy cứ đi tìm em mãi. Còn chị cũng hết yêu từ lâu rồi.

Tô Mạc chẳng biết đáp lại câu chuyện của Y Y như thế nào. May lúc đó người phục vụ bưng cà phê lên, miệng cô đã có cơ để trốn nói.

Bạch Y Y vốn rất sắc sảo, khôn khéo nhưng chẳng hề nhìn ra vẻ né tránh ấy chút nào. Cô vẫn ngồi thản nhiên như không, đã thế lại còn gọi hân một cốc Mocha, xem chừng định giữ hân Tô Mạc ở lại ôn chuyện ngày xưa.

Nhưng thực ra giữa hai người làm gì có chuyện gì hay ho để mà ôn. Đoạn quá khứ cô hoàn toàn muốn lãng quên kia chẳng khác nào một tấn bi hài kịch giăng co giữa hai người con gái, chẳng ai thấy dễ chịu hết. Tô Mạc đang nghĩ miên man thì Bạch Y Y lại lên tiếng:

- À đúng rồi, tuần trước mẹ anh Tư Niên vừa mất đấy, em biết không?

- ...

- Nghe nói trước khi bác gái qua đời, anh mất hút nơi đâu chẳng ai thấy. Cho đến khi bác ấy trút hơi thở cuối cùng thì anh mới kịp về. Mấy năm trước hai người cãi nhau rất dữ nên anh cứ lang thang bên ngoài mãi chẳng chịu về. Sức khỏe bác gái vốn yếu mà cầm cự được những mấy năm trời đã quá là kỳ tích. À còn nữa, công ty nhà anh ấy phá sản rồi. Mới vừa năm ngoái xong, đợt ấy đình đám đến nỗi báo chí phóng viên nô nức kéo tới đưa tin. Em biết chứ?

- Tóm lại chị muốn nói gì? – Tô Mạc không thể kiên nhẫn được nữa, cô ngẩng đầu lên và nhìn người phụ nữ sau bao nhiêu năm vẫn không thôi tính kiêu ngạo.

- Chết, em hiểu lắm rồi! Chị không có ý gì khác, tại chẳng mấy khi gặp được người quen cũ nên muốn ôn chuyện xưa thôi. Em cũng thấy đấy, những người năm xưa kẻ thì chết, người thì tàn phế, người thì ngồi tù, kẻ thì phá sản. Có hai chị em mình là còn ngồi đây tâm sự được thôi.

- ...

- Làm gì mà khó chịu thế? Chị nói thật mà. Nhưng mà này, có một câu chị muốn nói với em từ rất rất lâu rồi.

- ...

- Cô đúng là sao quả tạ, Tô Mạc ạ! Cô nhìn đi, hể ai yêu cô hoặc được cô yêu là đều gặp phải bất hạnh. Mẹ cô thì điên, Diệp Tử Khiêm thì chết, Lục Tiểu Niên ngồi bóc lịch, còn cuộc đời của Ôn Tư Niên thì tan nát dưới tay cô!

- ...

- Tô Mạc, cô thử đếm xem cô đã hại bao nhiêu người? Sao cô không chết đi nhỉ? Cô mà chết sớm thì có phải ai cũng hạnh phúc rồi không? – Bạch Y Y đay nghiến một cách đặng cay.

Tô Mạc vẫn bình thản, cô lặng nhìn Y Y và lên tiếng:

- Chị nói xong chưa?

- ...

- Tôi biết ngay từ khi vừa gặp tôi chị đã muốn tuôn ra những lời này lắm rồi. May mà chị cũng có dịp nói ra hết một lèo nên từ sau đừng quấy rầy tôi nữa. Giống như việc chị ghét tôi ấy, thật ra tôi cũng chẳng ưa gì chị.

- Ha ha, đúng là cô đã khác xưa nhiều rồi. – Bạch Y Y nhếch mép và lặng lẽ đứng dậy. Không phải để bỏ đi, mà là để cúi xuống nhìn Tô Mạc với nụ cười đầy quỷ quyệt:

- Quên mất, còn một chuyện nữa, tôi nghĩ tôi nên nói cho cô hay.

- ...

- Năm xưa, chính tôi đã chuốc say Lục Tiểu Niên đấy!

Tô Mạc chợt thấy hai bên thái dương kêu rần rần, giọng cười ác nghiệt của Y Y vang lên:

- Nhưng tôi chỉ chuốc cho say một nửa thôi. Hôm đó cậu ta thấy cảnh cô và Diệp Tử Khiêm đang đang đưa tình ái với nhau trước ban công. Cho dù tôi không chuốc say thì có khi hắn cũng tự đi mượn rượu giải sầu.

- ...

- Nhưng không ngờ nửa đêm hắn lại xộc vào nhà cô như thế, mà cũng không ngờ cô lại ngu đến nỗi để Diệp Tử Khiêm bắt gặp như thế.

- ...

- Vì thế người hãm hại bọn họ chẳng ai khác mà là cô cả thôi! Cô hại Lục Tiểu Niên mất hết lý trí rồi giết chết Tử Khiêm, đích thân cô rước cậu ta vào tù chứ ai? Tất cả là tại cô hết!

Nói đến đây Bạch Y Y dường như đã thỏa mãn, chị ta nở nụ cười đắc chí. Tô Mạc cúi đầu nãy giờ chợt lên tiếng:

- Bây giờ chị nói với tôi những điều này để làm gì?
- Có gì đâu, đơn giản là không muốn cô sống yên thân thôi.
- Vậy ư? Phải chăng chị vẫn muốn có được Ôn Tư Niên? – Câu trả lời rất mực bình thản đánh ngay vào điểm yếu nhất của người phụ nữ kia. Nụ cười đắc thắng trên môi Y Y bỗng dừng tắt phụt, thay vào đó là cơn giận sôi máu:
- Ai muốn có hẳn? Tôi sắp kết hôn rồi! Chẳng qua tôi ngứa mắt nên không muốn để cô sống yên thân thôi!
- Vậy à? – Tô Mạc cũng chẳng buồn kéo dài câu chuyện, cô khẽ nhắm mắt lại xem chừng rất mệt mỏi.

Bạch Y Y như bị tước bỏ mọi vũ khí, cô tiu nghỉu như con gà rũ lông và cuối cùng cũng đành thừa nhận:

- Đúng, tôi vẫn yêu anh ấy. Tôi không được như cô, nói quên là quên.
- ...
- Tô Mạc, thật sự có nhiều lúc tôi rất nể phục cô. Trước đây cô yêu Ôn Tư Niên là thế, mà về sau nói bỏ là bỏ ngay được. Năm xưa cô và Tử Khiêm thắm thiết với nhau là thế, vậy mà lúc nó qua đời tôi chẳng thấy cô nhỏ lấy một giọt nước mắt. Tô Mạc, cô không có trái tim đúng không? Nhưng mà thế cũng tốt, không có tim thì sẽ không đau và cũng không bị ràng buộc, lúc nào cũng có thể nhìn về phía trước. Tô Mạc, tôi chỉ muốn hỏi cô một câu thế này... Cô còn nhớ rõ khuôn mặt Tử Khiêm không? Cô còn nhớ trông nó ra sao, cách nó nói, cách nó cười, hay những lúc nó nói yêu cô như thế nào không?

- ...
- Cô chẳng còn nhớ gì nữa, đúng không? Cô thấy đấy, con người là loài động vật đãng trí, hay quên. Rồi sẽ có một ngày tôi sẽ giống cô, cũng có thể quên sạch sành sanh mọi yêu ghét. Tôi cũng sẽ biến thành một kẻ không có trái tim và quên đi người con trai tôi yêu say đắm. Chúng ta đều sẽ biến thành những kẻ vô tâm và tỉnh táo nhắc nhở bản thân đừng

bao giờ ngoảnh lại, quẳng hết những dĩ vãng yêu ghét vào dòng sông thời gian cho nó cuốn trôi đi, nhỉ?

- ...

- Cho dù bây giờ tôi vẫn nhớ Ôn Tư Niên, nhưng rồi một ngày tôi cũng sẽ quên được anh ấy. Đời người rất dài, tôi sẽ kết hôn với người khác, tôi sẽ vứt hết mọi dĩ vãng liên quan tới anh và nhìn về phía trước giống như cô.

Đó là câu nói cuối cùng của Bạch Y Y. Cô đứng dậy và rời khỏi quán cà phê. Bóng dáng cô lơ lửng, lạc lõng nhưng nhìn kỹ vẫn toát lên vẻ tiêu sái lạ lùng.

Thực ra Bạch Y Y vốn là một người như thế, cho dù đôi mắt cô từng mờ đi vì Ôn Tư Niên, nhưng bản chất vẫn là một người phụ nữ thông minh, bản lĩnh.

Còn Tô Mạc thì sao, trong trận chiến yêu đương năm ấy, cô thua tả tơi đến độ thảm hại. Khi hồi phục, cô nhận thấy mình chẳng còn sức lực để yêu bất kỳ ai nữa. Ngọn lửa lòng trong cô đã tắt ngấm dưới làn tuyết trắng trong đêm xưa, chỉ còn lại thân xác cô vô hồn và trái tim tàn phế. Sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Tô Mạc nhấp thêm một ngụm cà phê. Thần sắc trên khuôn mặt vẫn không có gì thay đổi.

Lâm Tịnh, người khán giả trung thành với vở kịch ngồi lặng im này giờ có vẻ lo lắng ra mặt, cô vội hỏi:

- Tô Mạc, cậu không sao chứ?

- Không sao. – Tô Mạc cười nhạt và ôm lấy cốc cà phê, ánh mắt thả về nơi rất xa – Chỉ hơi đau chút thôi.

- Tô Mạc...

- Suyt! Hình như tớ lại thấy anh ấy thì phải, nhưng không trông rõ mặt. Đúng là tớ đã quên mất anh ấy trông như thế nào rồi. – Cô khẽ đáp. Hơi

thở của những người xung quanh cũng không đủ sức quấy nhiễu cô nữa, cô đang đắm chìm trong giấc mộng do chính mình tự dệt nên.

Cô nhìn thấy Diệp Tử Khiêm, Ôn Tư Niên, Lục Tiểu Niên, Bạch Y Y, thậm chí cả Bạch Hạ nữa. Tất cả đều trẻ trung, rạng rỡ và căng tràn sức xuân nhưng gương mặt của từng người đã trở nên mờ lung, cô không phân biệt rõ ai với ai nữa.

“Diệp Tử Khiêm, lâu dần tớ đã quên mất trông cậu như thế nào rồi.”

Vẻ mặt lúc giận dữ, khi vui cười... chúng trông thế nào ấy nhỉ? Tớ đã cố gắng hết sức để ghi nhớ mọi thứ. Bao nhiêu năm nay tớ cũng luôn nhắc nhở mình không được phép quên, nhưng cuối cùng cũng đành thất hứa.

Cậu thấy cậu ngốc chưa? Lẽ nào cậu không hiểu rằng... chẳng ai lại đi nhớ một người không còn tồn tại nữa?

[Chúc bạn đọc sách vui vẻ tại www.gacsach.com - góc nhỏ cho người yêu sách.]

Tớ biết, lúc đó thế nào cậu cũng nổi cơn lôi đình, vỗ bôm bốp vào trán tớ và chửi: “Ô MẠC, cậu là đồ lòng lang dạ sói!” Thế mà việc đơn giản vậy mà cậu cũng có làm được đâu.

Tử Khiêm à, đúng là đã có những ngày tớ mong muốn trở thành vợ yêu của cậu. Nhưng rồi về sau tớ sẽ quên bằng cái thời vụng dại ấy Tuy những ký ức ấy vô cùng quan trọng với cuộc sống của tớ, nhưng chúng đâu đồng nghĩa với cả một kiếp sống dài đằng đẵng của tớ.

Nên cuối cùng đành phai nhạt và tan biến mà thôi.

Thực ra Bạch Y Y nói rất đúng. Trong những năm tháng nhớ cậu khôn nguôi, tớ đã vô tình vứt bỏ mọi dĩ vãng về cậu xuống dòng sông thời gian chỉ chảy một chiều.

Mọi thứ giống y hệt như cảnh tượng tớ đã từng gặp trong mơ: Dưới ánh nắng dịu êm, mình tớ cô liêu đứng trơ trọi với làn tóc bạc phất phơ trong gió.

Tớ không đủ dũng khí để thừa nhận, nhưng dường như hồi kết cho cả câu chuyện chính là đây.

Nghĩ đến đây, Tô Mặc bất giác mỉm cười, gò má cô đã tê lạnh vì hai hàng nước mắt từ lúc nào không hay.

Dường như cô lại nghe thấy giọng nói của đôi trai gái năm nào từ đâu vọng lại đầy ám ảnh.

“Tô Mặc, đừng quên tớ nhé.

Ừ, tớ sẽ không bao giờ quên cậu.”

Nhưng cô không nhìn rõ gương mặt hai người ấy nữa.

Kiếp người trần trăm năm dài dằng dặc,

Thử hỏi ai ghé chân lại nhớ người?

Và nhớ tôi...

Hết.

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

Ariko Yuta – Sellvi – tuongmy

(Tìm - Chỉnh sửa – Đăng)